

Sadržaj:

1. Tužba Andreja Metelko, 21.12.2011.	2-11
2. Odgovor na tužbu, 20.2.2012.	12-18
3. Očitovanje Slavice i Zvonimira Zgombić, 4.6.2012.	19-22
4. Iskaz Andreje Metelko, 7.10.2013.	23-40
5. Iskaz Hrvoja Zgombića, 16.1.2014.	41-52
6. Iskazi Zvonimira i Slavice Zgombić, 9.4.2014.	53-60
7. Podnesak Andreje Metelko, 22.4.2014.	61-80
8. Podnesak Andreje Metelko, 27.8.2015.	81-83
9. Podnesak tuženih Hrvoja Zgombića, Zvonimira Zgombića i Slavice Zgombić, 7.10.2015.	84-98
10. Faber & Zgombić Plus - analitička bruto bilanca za 1994. g., 7.9.2015.	99-113
11. Zapisnik s iskazima svjedoka - Jovica Crevar, Srećko Šimunović, Milan Žgela, Željko Žgela, 27.10.2015.	114-120
12. Zapisnik s iskazima svjedoka - Goran Tutavac, Ivica Kartelo, Denis Redžepagić, 19.11.2015.	121-126
13. Podnesak tuženih, 15.12.2015.	127-134
14. Podnesak tuženih s oznakom hitno, 22.12.2015.	135-137
15. Djelomična presuda o nekretninama, 24.12.2015.	138-152
16. Žalba tuženih na djelomičnu presudu o nekretninama, 7.1.2016.	153-196
17. Rješenje Županijskog suda o ukidanju djelomične presude o nekretninama, 14.3.2017.	197-202
18. Podnesak Andreje Metelko, 10.7.2017.	203-213
19. Zahtjev za izuzeće sutkinje, 24.8.2017.	214-231
20. Rješenje predsjednice Suda o odbijanju zahtjeva za izuzeće Sutkinje, 4.10.2017.	232-234
21. Osvrt tuženih na rješenje o odbijanju izuzeća sutkinje Mataje, 10.2017.	235-244
22. Zapisnik s iskazima svjedoka - Željko Faber i Vlatka Sakar, 8.12.2017.	245-250
23. Zapisnik s iskazima svjedoka – Hrvoje Jelić, Maja Damjanović, Martina Butković, Kornelija Miše Bobinac, 14.3.2018.	251-258
24. Grundsatz Vereinbarung, 8.12.2017.	259-267
25. Načelni sporazum, 8.12.2017.	268-275
26. Podnesak tuženih, 3.2018.	276-277
27. Novi zahtjev za izuzeće Sutkinje, 23.4.2018.	278-305
28. Rješenje o odbacivanju zahtjeva za izuzeće Sutkinje, 3.5.2018.	306-306
29. Podnesak Andreje Metelko, 12.5.2018.	307-312
30. Očitovanje tuženih na podneske poslane na četiri institucije	313-314
a) Zahtjev Uredu pučke pravobraniteljice, 21.5.2018.	315-316
b) Odgovor Državnog sudbenog vijeća, 22.5.2018.	317-318
c) Odgovor Vrhovnog suda RH, 22.5.2018.	319-319
d) Odgovor poštom Županijskog suda, 23.5.2018.	320-321
e) Odgovor e-mailom Županijskog suda, 4.6.2018.	322-322
f) Odgovor Pučke pravobraniteljice, 3.7.2018.	323-323
g) Zahtjev Vrhovnog suda Općinskom sudu za očitovanje, 29.5.2018.	324-324
h) Očitovanje Općinskog suda na zahtjev Vrhovnog suda, 20.6.2018.	325-325
31. Podnesak Andreje Metelko, 23.5.2018.	326-329
32. Zapisnik s iskazima svjedoka – Siniša Dušić, Josip Torma, Dunja Vujić, Marko Marušić, 6.6.2018.	330-334
33. Podnesak tuženih, 4.7.2018.	335-339

P-8469/11

Odvjetnik

IGOR HRABAR

Tel.: **385-(0)1 / 4878-660, 4878-661

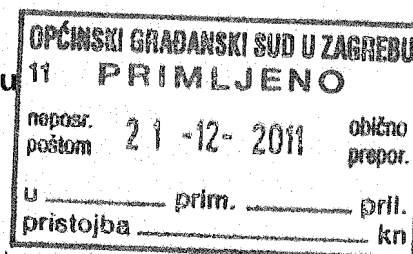
10000 Zagreb, Gajeva 35 Fax: 385(0)1/4878-662; E-mail: odvjetnik-igor.hrbar@zg.htnet.hr

Uredovno vrijeme: ponedjeljak, utorak, srijeda, četvrtak od 9 do 17 sati, petak od 9 do 15 sati

Primanje stranaka: isključivo prema prethodnom dogovoru

ZABILJEŽBA SPORA !

Općinski građanski sud u Zagrebu

Tužiteljica: Andreja Metelko Zgombić, Dobri dol 49, Zagreb, zastupana po Igoru Hrabaru iz Zagreba, Gajeva 35

Tuženici: 1. Hrvoje Zgombić, Koranska 16, Zagreb, zaposlen u društvu Zgombić & Partneri d.o.o.
2. Zvonimir Zgombić, Dobri dol 50, Zagreb
3. Slavica Zgombić, Dobri dol 50, Zagreb

TUŽBA

5x
punomoć
dokumentacija

VPS: 4.500.000,00 kn
radi utvrđenja i podjele
bračne stečevine

I Tužiteljica i I-tuženi su zaključili brak 19. svibnja 1990. godine, a koji je upisan u maticu vjenčanih, matičnog područja Zagreb-Trešnjevka, pod rednim brojem 197 za 1990. godinu.

Faktična bračna zajednica prestala je u lipnju mjesecu 2011. godine radi teško i trajno poremećenih bračnih odnosa.

Stranke su pokušale sporazumnim putem postići suglasnost oko raspodjele bračne stečevine, ali bezuspješno.

D o k a z: izvod iz matice vjenčanih br. 197/1990 od 19.05.1990.g., saslušanje stranaka, po potrebi drugi dokazi

II I - tuženi je e-mailom od 26. lipnja 2011. godine samostalno sačinio tablicu podjele imovine čija je vrijednost označena u eurima, a koja je ujedno predstavljala ponudu tužiteljici.

Prema navedenoj ponudi, stranke su u mjesecu lipnju raspolagale bračnom stečevinom (nekretnine i novčana sredstva) u iznosu od 2.266.000,00 do

2.411.000,00 eura, a koja se sastojala od zemljišta u Vinkovcima, stana u Pleternici, stana u Zagrebu Dobri dol 49, stana u Zagrebu Dobri dol 50, stana u Zagrebu Dobri dol 47, tri garaže u Zagrebu na Dobrom dolu, obiteljska kuća u Pisarovini, poslovni prostor u Koranskoj 16 u Zagrebu, novčanih sredstava u iznosu od 1.320.000 EUR-a po svim računima, vrijednosnih papira Hrvatskih telekomunikacija i udjela u trgovačkom društvu Zgombić&partneri d.o.o.

I-tuženi je ujedno opunomoćio tužiteljicu da provjeri stvarni iznos novčanih sredstava kod Raiffeisen banke što je ista i učinila te ustanovila da se u tom trenutku kod Raiffeisen banke nalazio iznos od 1.324.754,10 eura i 241.791,93 kuna, što je dakle nešto više od iznosa iz ponude I-tuženika.

Međutim, samo tri mjeseca kasnije, u mjesecu rujnu 2011.g., navedeni iznos je raspologanjem I-tuženog znatno umanjen te je isti iznosio 861.743,74 eura i 30.543,48 kuna, a što nedvojbeno pokazuju izvodi iz Raiffeisen banke.

Dakle, I-tuženi je od lipnja pa do kraja rujna 2011.g. samoinicijativno i protivno dogovoru, raspolagao novčanim sredstvima koji predstavljaju bračnu stečevinu na način da je istu umanjio za 463.010,04 eura i 211.248,45 kuna.

Dana 30. listopada 2011.g., I-tuženik je tužiteljici poslao e-mail kojim priznaje da je raspolagao i daljnjim iznosom od 460.000,00 eura na način da je 210.000,00 eura prenio na račune II-tuženog, a 250.000,00 eura na račun u Austriji.

U mjesecu studenom 2011. godine, Raiffeisen banka obavještava tužiteljicu da preuzme preostale tražene izvatke raspolaganja novčanim sredstvima po svim računima, a što je ista i učinila. Iz navedenih izvoda jasno proizlazi da je I-tuženi u listopadu 2011. godine dodatno umanjio raspoloživa novčana sredstava po svim računima za iznos od 820.000,00 EUR-a.

Iz izloženog je razvidno kako I-tuženik jednostrano i prešutno raspolaže velikim iznosima novčanih sredstava, a koji predstavljaju bračnu stečevinu.

S obzirom na sve navedeno i okolnost da je I-tuženik svoju ponudu povukao te tužiteljici postavljao neprihvatljive uvjete samoinicijativnim raspolaganjem bračnom stečevinom, tužiteljica je 07. studenog 2011. i 01. prosinca 2011. godine Općinskom građanskom sudu u Zagrebu, podnijela dva prijedloga radi osiguranja određivanjem privremene mjere, a koje je naslovni sud i usvojio te u odnosu na I-tuženika izdao privremenu mjeru pod brojem OVRPL-10928/11-3, a u odnosu na II-tuženika privremenu mjeru pod brojem OVRPL-13206/11-3.

D o k a z: izvodi računa iz Raiffeisen banke, e- mail Tablice podjele imovine od 26. lipnja 2011. godine, e-mail od 30. listopada 2011. godine, preslik rješenja o osiguranju određivanjem privremene mjere posl. broj OVRPL-10928/11-3, preslik rješenja o osiguranju određivanjem privremene mjere posl. broj OVRPL-13206/11-3, saslušanje stranaka, po potrebi drugi dokazi

III Za vrijeme trajanja bračne zajednice I-tuženi Hrvoje Zgombić i tužiteljica Andreja Metelko Zgombić su radom stekli sljedeću zajedničku imovinu:

1. nekretnine :

- upisane u zemljišne knjige Općinskog suda u Jastrebarskom opisane kao:
- zk.č.br. 2204/4 kuća br. 42 i dvorište u Dvoranci, površine 448 čhv, upisane u k.o. Pisarovina,
- zk.č.br. 2204/4 dvorište, površine 398 čhv, upisane u k.o. Pisarovina

- zk.č.br. 2204/4 kuća, površine 50 čhv, upisane u k.o. Pisarovina
- zk.č.br. 2206/06 oranica dugi gnojnik, površine 338 čhv, upisane u k.o. Pisarovina
- zk.č.br. 2207/1 livada na putu Dvoranji, površine 626 čhv, upisane u k.o. Pisarovina
- zk.č.br. 2207/2 oranica na putu u Dvoranji, površine 350 čhv, upisane u k.o. Pisarovina

Navedene nekretnine I-tuženik je samoinicijativno, a s ciljem umanjenja bračne stečevine, neposredno prije podnošenja tužbe, darovnim ugovorom zaprimljenim u zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog suda u Jastrebarskom od 15.12.2011.g., prenio na II-tuženog i III-tuženu.

- upisane u zemljišne knjige Općinskog građanskog suda u Zagrebu
opisane kao:

- dvosobi stan na III (trećem) katu, lamela jug, orijentacija jug-istok, površine od 74.07 čm i parkirno mjesto u podzemnoj etaži površine 18.00 čm, u stambenoj zgradi DOBRI DOL 47, ZAGREB sagrađenoj na čestici br. 7856/3, po novoj izmjeri čestica br. 3723 k.o. MAKSIMIR.

Navedeni stan samo formalno glasi na Zvonimira Zgombića, a kupljen je temeljem kredita tužiteljice i I-tuženog u iznosu od 223.300,00 CHF koji predstavlja bračnu stečevinu na jednake dijelove.

- stan broj 8, na II (drugom) katu, koji se sastoji od tri sobe i sporednih prostorija u površini od 108,94 čm s pripadajućim garažnim mjestom u površini od 15 čm, a sve u stambenoj zgradi DOBRI DOL 49, ZAGREB, sagrađena na čestici br. 7856/3, po novoj izmjeri čest. br. 3723 k.o. Maksimir.

Tužiteljica i I-tuženi su temeljem Ugovora o prodaji stana od 10.02.1999. godine, suvlasnici u jednakim dijelovima predmetnog stana i garažnog mjesta.

- upisane u zemljišne knjige Općinskog suda u Požegi opisane kao:

- dvosobni stan na II (drugom) katu lijevo, površine 58,20 m2 u stambenoj zgradi sagrađenoj na čestici br. 110/2, z.k.ul. br. 1421, k.o. Pleternica

Stan samo formalno glasi na Zvonimira Zgombića, a kupile su ga stranke novčanim sredstvima koji predstavlja bračnu stečevinu na jednake dijelove.

- upisane u zemljišne knjige Općinskog suda u Vinkovcima opisane kao:

- z.k.č. br. 1016/1 ORANICA LIPOVAC površine 9428m2, upisane u k.o. Cerić
- z.k.č. br. 1016/2 ORANICA LIPOVAC površine 9428m2, upisane u k.o. Cerić
- z.k.č. br. 1017 ORANICA LIPOVAC površine 10601 m2, upisane u k.o. Cerić
- z.k.č. br. 1018 ORANICA LIPOVAC površine 8391 m2, upisane u k.o. Cerić

- z.k.č. br. 1019 ORANICA LIPOVAC površine 17682 m2, upisane u k.o. Cerić
- z.k.č. br. 1020 ORANICA LIPOVAC površine 6237 m2, upisane u k.o. Cerić
- z.k.č. br. 1021 ORANICA LIPOVAC površine 27637 m2, upisane u k.o. Cerić
- z.k.č. br. 1022 ORANICA LIPOVAC površine 11171 m2, upisane u k.o. Cerić

Navedene nekretnine samo formalno glase na Zvonimira Zgombića, a kupile su ih stranke novčanim sredstvima koji predstavljaju bračnu stečevinu na jednake dijelove.

D o k a z: izvatci iz zemljišnih knjiga, saslušanje stranaka, po potrebi drugi dokazi

2. pokretne koje se sastoje od:

- novčanih sredstava kod Raiffeisen banke prema stanju od 14.06.2011. god. :
 - Nenamjenski oročeni depozit (br. računa 028-30-417488) u iznosu od **242.250,00 EUR**
 - Nenamjenski oročeni depozit (br. računa 028-30-437685) u iznosu od **302.166,42 EUR**
 - Nenamjenski oročeni depozit (br. računa 028-30-437681) u iznosu od **100.000,00 EUR**
 - Tekući račun građana broj 3232837544 s iznosom od **241.791,93 HRK**
 - Devizni tekući račun broj 3290195997 s iznosom od **4.587,72 EUR**
 - Raiffeisen BONDS investicijski fond (OIB fonda: 37297835240) u iznosu od **307.000,00 EUR**
 - Premija osiguranja u iznosu od **152.750,00 EUR**
 - Nenamjenski oročeni depozit (br. računa 028-30-418527) u iznosu od **54.000,00 EUR**
 - Nenamjenski oročeni depozit (br. računa 028-30-418530) u iznosu od **54.000,00 EUR**
 - Nenamjenski oročeni depozit (br. računa 028-30-418537) u iznosu od **54.000,00 EUR**
 - Nenamjenski oročeni depozit (br. računa 028-30-418524) u iznosu od **54.000,00 EUR**
- poslovnih udjela u trgovačkim društvima:
 - Poslovni udjel u temeljnom kapitalu društva ZGOMBIĆ & PARTNERI d.o.o., MBS: 080558861, sa sjedištem u Koranska 16, 10000 Zagreb, na ime Hrvoje Zgombić, u iznosu od 13.000,00 kn što čini 65% temeljnog kapitala društva
 - ZGOMBIĆ & PARTNERI GRUPA d.o.o., MBS 080633007, sa sjedištem u Koranska 16, 10000 Zagreb, na ime Hrvoje Zgombić, ima jedan poslovni udio u iznosu od 60.000,00 kn što čini 60%

temelnog kapitala društva, a navedena grupa je holding društvo koja u sljedećim društvima drži:

- GRANT THORNTON revizija d.o.o., MBS: 080642448, sa sjedištem u Koranska 16, 10000 Zagreb, jedan poslovni udjel u iznosu od 14.500,00 kn što čini 72,5% temeljnog kapitala
- NORMA KNJIGOVODSTVO d.o.o., MBS: 080527383, sa sjedištem u Koranska 16, 10000 Zagreb, jedan poslovni udjel u iznosu od 18.000,00 kuna
- GRANT THORNTON KNJIGOVODSTVO d.o.o., MBS: 080748456, sa sjedištem u Koranska 16, 10000 Zagreb, jedan poslovni udjel u iznosu od 10.200,00 kuna ili 51% temeljnog kapitala
- ZGOMBIĆ & PARTNERI – nakladništvo i informatika d.o.o., MBS: 080413127, sa sjedištem u Koranska 16, 10000 Zagreb, jedan poslovni udjel u iznosu od 15.000,00 kuna
- ENTER SISTEM d.o.o., MBS: 080689540, sa sjedištem u Koranska 16, 10000 Zagreb, jedan poslovni udjel u iznosu od 20.000,00 kn.
- Poslovni udjel u temeljnom kapitalu društva GRANT THORNTON KNJIGOVODSTVO d.o.o., MBS: 080748456, sa sjedištem u Koranska 16, 10000 Zagreb, na ime Hrvoje Zgombić u iznosu od 3.800,00 kn ili 19% temeljnog kapitala
- Poslovni udjel u temeljnom kapitalu društva BUTKOVIĆ I PARTNERI d.o.o., MBS: 080454758, sa sjedištem u Koranska 16, 10000 Zagreb, na ime Hrvoje Zgombić u iznosu od 200 kn ili 1% temeljnog kapitala društva
- Poslovni udjel u temeljnom kapitalu društva FABER & ZGOMBIĆ d.o.o., MBS: 080413135, sa sjedištem u Preradovićeve 25, 10000 Zagreb, na ime Hrovje Zgombić u iznosu od 10.000,00kn ili 50% temeljnog kapitala.

D o k a z: izvodi računa iz Raiffeisen banke, izvanci iz sudskog registra trgovačkih društava u Republici Hrvatskoj, saslušanje stranaka, po potrebi drugi dokazi

IV Navedene nekretnine i pokretnine samo formalno glase na tužene, a stvarno se radi o zajedničkoj imovini koju su braćni drugovi stekli radom u vrijeme trajanja bračne zajednice.

D o k a z: saslušanje stranaka, po potrebi drugi dokazi

V Slijedom navedenog, a temeljem čl. 186.b st. 2. ZPP-a (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11), a u svezi sa čl. 248 i 249. st.1. Obiteljskog zakona (NN 116/03, 17/04, 136/04, 107/07), tužiteljica predlaže da sud donese sljedeću

PRESUDU

1. Nalaže se I-tuženiku Hrvoju Zgombiću i II-tuženiku Zvonimiru Zgombiću da tužiteljici Andreji Metelko Zgombić u roku od 15 dana i pod prisegom dostave potpun pregled svih računa i imovine koju su imali u vlasništvu ili koju su posjedovali na dan 14.6.2011. godine, te izjave da su navedeni podaci potpuno točni.

2. Utvrđuje se da su tužiteljica Andreja Metelko Zgombić iz Zagreba, Dobri Dol 49 i I - tuženik Hrvoje Zgombić iz Zagreba, Koranska 16, suvlasnici na jednake dijelove novčanih sredstava u nekvantificiranom iznosu koji će biti preciziran nakon što tuženici postupe u skladu s točkom 1 presude, te se nalaže I-tuženiku da tužiteljici isplati navedeni iznos s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena tekućim od dana podnošenja tužbe pa do isplate.

3. Utvrđuje se da su tužiteljica Andreja Metelko Zgombić iz Zagreba, Dobri Dol 49 i I - tuženik Hrvoje Zgombić iz Zagreba, Koranska 16, suvlasnici na jednake dijelove poslovnih udjela u trgovačkim društvima i to:

- Poslovnog udjela u temeljnom kapitalu društva ZGOMBIĆ & PARTNERI d.o.o., MBS: 080558861, sa sjedištem u Koranska 16, 10000 Zagreb, u iznosu od 13.000,00 kn što čini 65% temeljnog kapitala društva
- Poslovnog udjela u ZGOMBIĆ & PARTNERI GRUPA d.o.o., MBS 080633007, sa sjedištem u Koranska 16, 10000 Zagreb, u iznosu od 60.000,00 kn, odnosno 60% temeljnog kapitala društva, a sukladno tome i suvlasnici na jednake dijelove u udjelima koje navedena grupa drži u:
 - GRANT THORNTON revizija d.o.o., MBS: 080642448, sa sjedištem u Koranska 16, 10000 Zagreb, jedan poslovni udjel u iznosu od 14.500,00 kn što čini 72,5% temeljnog kapitala
 - NORMA KNJIGOVODSTVO d.o.o., MBS: 080527383, sa sjedištem u Koranska 16, 10000 Zagreb, jedan poslovni udjel u iznosu od 18.000,00 kuna
 - GRANT THORNTON KNJIGOVODSTVO d.o.o., MBS: 080748456, sa sjedištem u Koranska 16, 10000 Zagreb, jedan poslovni udjel u iznosu od 10.200,00 kuna ili 51% temeljnog kapitala
 - ZGOMBIĆ & PARTNERI – nakladništvo i informatika d.o.o., MBS: 080413127, sa sjedištem u Koranska 16, 10000 Zagreb, jedan poslovni udjel u iznosu od 15.000,00 kuna
 - ENTER SISTEM d.o.o., MBS: 080689540, sa sjedištem u Koranska 16, 10000 Zagreb, jedan poslovni udjel u iznosu od 20.000,00 kn.
- Poslovnog udjela u temeljnom kapitalu društva GRANT THORNTON KNJIGOVODSTVO d.o.o., MBS: 080748456, sa sjedištem u Koranska 16, 10000 Zagreb, u iznosu od 3.800,00 kn ili 19% temeljnog kapitala
- Poslovnog udjela u temeljnom kapitalu društva BUTKOVIĆ I PARTNERI d.o.o., MBS: 080454758, sa sjedištem u Koranska 16, 10000 Zagreb, u iznosu od 200 kn ili 1% temeljnog kapitala društva

- Poslovnog udjela u temeljnom kapitalu društva FABER & ZGOMBIĆ d.o.o., MBS: 080413135, sa sjedištem u Preradovićeve 25, 10000 Zagreb, u iznosu od 10.000,00kn ili 50% temeljnog kapitala.

Nalaže se I-tuženiku da tužiteljici izda ispravu podobnu za upis njenog suvlasničkog djela na navedenim poslovnim udjelima u roku od 15 dana od dana donošenja presude I. stupnja, jer će u protivnom tu ispravu zamijeniti ova presuda.

4. Utvrđuje se da su tužiteljica ANDREJA METELKO ZGOMBIĆ iz Zagreba, Dobri Dol 49 i I - tuženik Hrvoje Zgombić iz Zagreba, Koranska 16, suvlasnici na jednake dijelove nekretnina:

- upisanih u zemljišne knjige Općinskog suda u Jastrebarskom opisanih kao:
 - zk.č.br. 2204/4 kuća br. 42 i dvorište u dvoranci, površine 448 čhv, upisane u k.o. Pisarovina,
 - zk.č.br. 2204/4 dvorište, površine 398 čhv, upisane u k.o. Pisarovina
 - zk.č.br. 2204/4 kuća, površine 50 čhv, upisane u k.o. Pisarovina
 - zk.č.br. 2206/06 oranica dugi gnojnik, površine 338 čhv, upisane u k.o. Pisarovina
 - zk.č.br. 2207/1 livada na putu dvoranjci, površine 626 čhv, upisane u k.o. Pisarovina
 - zk.č.br. 2207/2 oranica na putu u dvoranjci, površine 350 čhv, upisane u k.o. Pisarovina
- upisanih u zemljišne knjige Općinskog građanskog suda u Zagrebu opisane kao:
 - dvosobi stan na III (trećem) katu, lamela jug, orijentacija jug-istok, površine od 74.07 čm i parkirno mjesto u podzemnoj etaži površine 18.00 čm, u stambenoj zgradi DOBRI DOL 47, ZAGREB sagrađenoj na čestici br. 7856/3, po novoj izmjeri čestica br. 3723 k.o. MAKSIMIR.
- upisanih zemljišne knjige Općinskog suda u Požegi opisane kao:
 - dvosobni stan na II (drugom) katu lijevo, površine 58,20 m² u stambenoj zgradi sagrađenoj na čestici br. 110/2, z.k.ul. br. 1421, k.o. Pleternica
- upisanih u zemljišne knjige Općinskog suda u Vinkovcima opisane kao:
 - z.k.č. br. 1016/1 ORANICA LIPOVAC površine 9428m², upisane u k.o. Cerić
 - z.k.č. br. 1016/2 ORANICA LIPOVAC površine 9428m², upisane u k.o. Cerić
 - z.k.č. br. 1017 ORANICA LIPOVAC površine 10601 m², upisane u k.o. Cerić
 - z.k.č. br. 1018 ORANICA LIPOVAC površine 8391 m², upisane u k.o. Cerić
 - z.k.č. br. 1019 ORANICA LIPOVAC površine 17682 m², upisane u k.o. Cerić

- z.k.č. br. 1020 ORANICA LIPOVAC površine 6237 m2, upisane u k.o. Cerić
- z.k.č. br. 1021 ORANICA LIPOVAC površine 27637 m2, upisane u k.o. Cerić
- z.k.č. br. 1022 ORANICA LIPOVAC površine 11171 m2, upisane u k.o. Cerić

pa su II-tuženik Zvonimir Zgombić i III-tužena Slavica Zgombić dužni trpjeti zemljišnoknjižnu provedbu ove presude i upis prava suvlasništva na ime tužiteljice, uz istovremeno brisanje prava suvlasništva s imena II-tuženog i III-tužene.

6. Nalaže se tuženima da tužiteljici nadoknade trošak ovog postupka u roku od 15 dana od dana donošenja prvostupanjske presude s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, tekućim od dana donošenja presude I stupnja pa do konačne isplate.

Andreja Metelko Zgombić
zastupana po;

IGOR HRABAR
ZAGREB, Gajeva 35
Tel.: 4878-660, 4878-661, fax: 4878-662

Tužiteljica moli Općinski građanski sud u Zagrebu da donese rješenje o zabilježbi spora na:

1. MBS: 080558861 kod Trgovačkog suda u Zagrebu, za trgovačko društvo ZGOMBIĆ & PARTNERI d.o.o.
2. MBS: 080633007 kod Trgovačkog suda u Zagrebu, za trgovačko društvo ZGOMBIĆ & PARTNERI GRUPA d.o.o.
3. MBS: 080642448 kod Trgovačkog suda u Zagrebu, za trgovačko društvo GRANT THORNTON revizija d.o.o.
4. MBS: 080527383 kod Trgovačkog suda u Zagrebu, za trgovačko društvo NORMA KNJIGOVODSTVO d.o.o.
5. MBS: 080748456 kod Trgovačkog suda u Zagrebu, za trgovačko društvo GRANT THORNTON KNJIGOVODSTVO d.o.o.
6. MBS: 080413127 kod Trgovačkog suda u Zagrebu, za trgovačko društvo ZGOMBIĆ & PARTNERI – nakladništvo i informatika d.o.o.
7. MBS: 080689540 kod Trgovačkog suda u Zagrebu, za trgovačko društvo ENTER SISTEM d.o.o.
8. MBS: 080454758 kod Trgovačkog suda u Zagrebu, za trgovačko društvo BUTKOVIĆ I PARTNERI d.o.o.
9. MBS: 080413135 kod Trgovačkog suda u Zagrebu, za trgovačko društvo FABER & ZGOMBIĆ d.o.o.,

a sve u skladu s čl. 38a Zakona o sudskom registru.

Andreja Metelko Zgombić

zastupana po:

ODVJETNIK
IGOR HRABAR
ZAGREB, Gajeva 35
Tel.: 4878-660, 4878-661, fax.: 4878-662

Trošak tužbe tbr. 7. i 42 Ot.....	45.000,00 kn
PDV 23%.....	10.350,00 kn
Ukupno:	55.350,00 kn

OPĆINSKOM GRAĐANSKOM SUDU
U ZAGREBU
Ulica Grada Vukovara br.84
10000 Zagreb

Na broj predmeta. P-8496/11

Pravna stvar;

Tužiteljica: **ANDREJA METELKO ZGOMBIĆ**

Tuženici: **HRVOJE ZGOMBIĆ**, adresa prebivališta Dobri dol 49, Zagreb, zastupan po odvjetniku Veljku Miljeviću, iz Odvjetničkog društva „Miljević i partneri „ j.t.d. Zagreb, Vlaška br.7/I

ZVONIMIR ZGOMBIĆ, iz Zagreba, Dobri dol br.50, zastupan po odvjetniku Dianić Nenadu iz Ivanić-Grada, Pokupska br.1a

SLAVICA ZGOMBIĆ iz Zagreba, Dobri dol br.50, zastupana po odvjetnici Silvani Smodlaka Vraneković, Ivanić-Grad, Basaričekova br.4/I, iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Silvana Smodlaka Vraneković i Ana Čule, na istoj adresi.

Radi utvrđenja i dr.

2x, 2 punomoći, uvjerenje

Vps. 4.500.000,00 kn.spp

prilozi

ODGOVOR NA TUŽBU

1.

Tuženici su zaprimili tužbu sa nalogom suda da u roku od 15 dana dadu odgovor na tužbu i to dana 6.2.2012.godine i 8.2.2012.godine, pa udovoljavajući tom nalogu odgovaraju na tužbu kako slijedi.

2.

Tuženici **traže da se temeljem ZPP-a dozvoli tonsko snimanje** rasprava u ovoj pravnoj stvari. Radi se o kompleksnoj imovini, pa radi veće preciznosti u izlaganju i zapisivanju tijekom rasprave ,snimanje će osigurati da sve što je rečeno bude i zapisano. Tuženici su

spremni predujmiti troškove tehničke organizacije snimanja, kao i troškove osobe snimanja (čl. 126a do 126c ZPP-a).

3.

Prije upuštanja u meritum, **tuženici predlažu da sud kratkim putem ispita vrijednost predmeta spora** jer smatraju da je ista obzirom na zahtjev previsoko označena. Radi se primarno o zahtjevu na utvrđenje pa je visina od 4.500.000,00 kuna previsoka vrijednost predmeta spora. Osim toga radi se o više raznih zahtjeva prema raznim osobama, pa je stav tuženika da bi vrijednost predmeta spora morala biti razdijeljeno iskazana. Predlaže se o vrijednosti predmeta spora i o ovim prigovorima **donijeti rješenje**.

4.

Tuženici **Zvonimir Zgombić i Slavica Zgombić predlažu da ih sud oslobodi od plaćanja sudskih pristojbi u ovom sporu**. Točno je da su isti vlasnici imovine, ali je ista potezima tužiteljice blokirana, kao i svi računi 1. i 2. tuženika, čak je upitna i mogućnost primitka mirovine. Stoga nemaju sredstava za plaćanje pristojbi u ovom postupku.

5.

Tuženici **predlažu da se u ovom predmetu od rada na istom izuzme sudac Mataja Zrinka**. Postoji opravdana sumnja u nepristranost suca. Naime prema saznanju tuženika sudac je poznanica sa prof. Dubravkom Hrabar, a budući je postdiplomant na Pravnom fakultetu na kojem je prof. dr. Dubravka Hrabar zaposlena, te je Dubravka Hrabar bila u vijeću koje je odobrilo postdiplomski rad sutkinji Zrinki Perić, sada Zrinka Mataja. Dubravka Hrabar je pak supruga odvjetnika tužiteljice. Sumnju pojačava činjenica da je prethodno spis bio signiran sutkinji Beti Šporčić Moreni, a zatim vraćen u ured Predsjednika suda radi dodjele u rad novom sucu, kao i činjenica da je za odgovor na tužbu koja je „debeli“ 10 cm dan rok od svega 15 dana. U postupku osiguranja tužiteljici je nakon izdane privremene mjere dan rok od 30 dana za utuženje, a tuženicima rok od 15 dana za davanje odgovora na tužbu, iako takav podnesak mora sadržavati praktično sve navode koji se trebaju dokazivati tijekom postupka, te je jednako kompliciran kao i sastav tužbe. I ovaj parnični sud izdaje i određuje mjere kao zabilježba spora a da tuženicima nije omogućeno prethodno barem davanje pisanog odgovora na tužbu, a kamoli pravo na iskaz (čl. 71 točka 7 ZPP-a). Ove tvrdnje tuženici uvjetno iznose, te će prihvatiti razložno obrazloženje sutkinje u vezi s njima.

6.

Nadalje **tuženici osporavaju stvarnu nadležnost ovog suda za dio** tužbenog zahtjeva koji se odnosi na utvrđenje udjela tužiteljice u poslovnim udjelima tuženika Zgombić Hrvoja. Pitanje udjela u trgovačkim društvima ili drugim pravnim subjektima predmet je nadležnosti Trgovačkog suda u Zagrebu, o čemu postoji praksa i stav pravne teorije. Činjenica da je u pitanju navodna bračna tečevina na to ne utječe jer se o tome odlučuje i primjenom Zakona o trgovačkim društvima (čl. 416 ZTD-a u vezi s čl. 34b stav 1, alineja 2 ZPP-a).

Dokaz: praksa sudova u prilogu u preslici i to: odluka Vrhovnog suda RH br. GR I-137/2006 od 13.4.2006.; Odluka Županijskog suda u Varaždinu br. GŽ-958/03 od 18.8.2003. (ing. Pregled sudske prakse /2005, sk. 4. Str 12.); Odluka Visokog trgovačkog suda RH br. PŽ-5020/06 od 10.10.2006.; te stručni članak objavljen u Informatoru br. 5479 9.9.2006.

7.

Tuženici predlažu da sud razmotri **moгуćnost razdvajanja postupka** bilo po objektivnom bilo po subjektivnom kriteriju, odnosno po oba kriterija.

8.

Posebno tuženici žele istaći da je **tužba potpuno nedokumentirana** (unatoč «debljini» od 10 cm) jer, osim popisa imovine, nedostaju navodi i dokazi kojima bi se ti navodi dokazali a tiču se bitnih činjenica od kojih ovisi odluka o sporu. Naime osim puke tvrdnje pod III tužbe: „Za vrijeme trajanja bračne zajednice I tuženik Hrvoje Zgombić i tužiteljica Andreja Metelko Zgombić su radom stekli slijedeću zajedničku imovinu..“, **nema niti jednog podataka** kada je imovina stečena, iz kojih i čijih sredstava, koliki su doprinosi u stjecanju svakog pojedinog partnera, a što je sve bitno jer se radi o imovini koja je stečena u vrijeme različitih pravnih režima za pitanja imovine bračnih drugova, tj.vlastite (posebne) imovine bračnog druga i bračne stečevine. **Hrvoje Zgombić je izričit u tome da se radi o njegovoj vlastitoj (posebnoj) imovini** (čl. 186 u vezi s člankom 106 i 109 ZPP-a), kao što su i **ostali tuženici izričiti da se radi o njihovoj imovini.**

Potpuno je **nejasno zašto tužiteljica adresu tuženika** označava sa Zagreb, Koranska 16, a prebivalište istog je Dobri dol 49, iako tužiteljica onemogućava posjed prvotuženiku. U tužbi mora bit označena adresa prebivališta.

U tužbi tužiteljica **nije označila niti svoj OIB, a niti OIB tuženika**, iako je to dužna kad traži utvrđenje vlasništva na nekretninama.

Dokaz: Odluka Vrhovnog suda RH br. Rev. 1079/03 od 24.5.2006 koja se odnosi na pitanje primjene Obiteljskog zakona prije i iza 1. srpnja 1999.

9.

Tuženici Zvonimir Zgombić i Slavica Zgombić **ne shvaćaju kakva je njihova pasivna legitimacija u sporu radi bračne stečevine, pa ističu prigovor promašene pasivne legitimacije.**

Svoju imovinu (ona koja glasi na njih) stekli su svojim sredstvima temeljem valjanih pravnih poslova, koji ničim i nikada nisu osporeni niti dovedeni u pitanje, a niti ovim tužbenim zahtjevom bilo tko traži utvrđenje pravne nevaljanosti pravnih poslova na temelju kojih su uknjiženi kao vlasnici.

Nije jasno **temeljem kojeg propisa tužiteljica od ovih tuženika traži da su dužni trpjeti zemljišno-knjižnu provedbu ove presude.** Naime, presude u predmetima

utvrđenja vlasništva provode se neposredno temeljem Zakona o zemljišnim knjigama, pa se tuženicima ne mogu nametati nikakve obveze u tom pravcu, pa niti trpljenje.

10.

Iz tih razloga **tuženici insistiraju da se tužba vrati na ispravak** i to na način da se tužiteljici naloži da osim popisa imovine iznese i tvrdnje temeljem kojih zaključuje da je to bračna stečevina i to upravo u jednakim udjelima, te dokaze za isto.

11.

Nije jasno koji je pravni interes tužiteljice da pod 4. tužbenog zahtjeva traži utvrđenje suvlasništva Hrvoja Zgombić, te zatim i upis njegovo vlasništva uz istovremeno brisanje vlasništva tuženika Zgombić Slavice i Zvonimira, pa se ističe prigovor pomanjkanja pravnog interesa, kao negativna procesna pretpostavka (smetnja) za ovaj dio zahtjeva.

12.

U odnosu na sam tekst tužbe tuženici osporavaju:

- Suprotno stavu tužiteljice tuženici smatraju da **bračna zajednica nije postojala cijelo vrijeme braka u onom sadržaju koji je potreban**, a svakako je prekinuta prije datuma koji navodi tužiteljica;
- Zatim se **osporava da bi zarada drugova bila zajednička imovina**. Naravno ukoliko je to uopće teza tužbe o čemu se sada samo može pretpostavljati. Kroz cijelo trajanje braka, tuženicima je plaća tužiteljice ostala nepoznata, budući je tuženik Hrvoje Zgombić podmirivao sve troškove i to svojim posebnim sredstvima, tj. iz svoje vlastite (posebne) imovine, te čak i fizički. Tuženici Zvonimir i Slavica intenzivno vodili brigu oko odgoja djece i kućanstva stranaka. Može se reći da tužiteljica niti financijski niti radom, niti na bilo koji drugi način nije sudjelovala u životu obitelji. Plaće stranaka tako su faktično bile posebna imovina stranaka. O tome je postignuta i suglasnost stranaka, pa iako nije taj sporazum sastavljen u pisanoj formi, on je izvršen. Kako i gdje je svoju plaću trošila tužiteljica tuženicima nije poznato.
- Kada bi se zbrojila plaća tužiteljice cijelo vrijeme trajanja braka, pa pretpostavilo da ju nije trošila, ne bi se njome mogla ostvariti imovina popisana u ovoj tužbi, a tuženikova plaća isto tako nije bila značajnija. Ovo potvrđuje tezu tuženika da je imovina popisana u tužbi (vlastita) posebna imovina tuženika jer potječe od prodaje imovine Zvonimira i Slavice Zgombić, ušteđevine Zvonimira i Slavice Zgombić, te Hrvoja Zgombić prije braka odnosno prihod je od imovine Hrvoja Zgombića koja je njegova posebna imovina.
- **Tužiteljica** bi morala biti svjesna činjenice da čak i kada bi se utvrdio njezin udio na bilo kojem djelu imovine, da ona **ne može** vući koristi od ulaganja i truda drugog, te da bi **tada postojala njena obveza da financijski obešteti drugog partnera za njegovo veće učešće u stjecanju imovine** (član 250 ObZ u vezi s člankom 1111 do 1120 ZOO-a). Tužiteljica mora znati da je **već sada u obvezi plaćanja naknade za korištenje imovine** koja je imovina tuženika, a ona osporava posjedovanje istima.
- **Osporava se tužiteljici pravo na zakonsku zateznu kamatu** od dana podnošenja tužbe do isplate jer se tražbina ne može smatrati dospjelim budući da nije poznat njezin iznos kao niti osnovanost zahtjeva za utvrđenje suvlasništva na novčanim sredstvima,

odnosno za isplatu. **Zahtjev je u tom dijelu dodatno nejasan** jer tužiteljica traži isplatu cijelog iznosa, iako prethodno traži da se utvrdi suvlasništvo na jednake udjele u nekvantificiranom iznosu.

13.

Tuženik Hrvoje Zgombić je u više navrata pokušavao postići dogovor u vezi s podjelom imovine, što je tužiteljica ignorirala. Sa željom da se potakne komunikacija bračnih partnera, upućeni su od strane tuženika Hrvoja Zgombića sporni e-mailovi, **no nikad nisu imali sadržaj kojim bi priznavali bilo kakvo pravo tužiteljici na tu imovinu**, ali je tuženik bio spreman i svoju posebnu imovinu aktivirati radi mirnog rješenja odnosa bračnih drugova, pa čak i imovinu svojih roditelja, sve kako bi se izbjegao sudski spor. Zvonimir i Slavica Zgombić su brak tužiteljice i Hrvoja Zgombića izdašno pomagali, pa je pretpostavljeno da bi i u času njegovog prestanka financijski se angažirali.

14.

Prema spornom e-mailu od 26.6.2011. imovina je po tuženiku Zgombić Hrvoju procijenjena na iznos od 2.266.000 do 2.411.000 EUR. Oспорava se da bi to na bilo koji način bilo predloženo kao bračna stečevina. Usput se napominje da je ovo pisano u stanju krajnje uzrujanosti, no nigdje ne piše da se radi o zajedničkoj imovini

15.

Izvan imovine popisane u tužbi nema druge imovine. Naravno postoji imovina koju drži u posjedu tužiteljica (osobno vozilo, pokretnine, novčana sredstva, dionice), a što je vlastita (posebna) imovina Hrvoja Zgombića. Isto tako tuženici imaju tekuća primanja (mirovina, plaća, prihod od imovine).

Tuženici će **tijekom postupka iznijeti slijed stjecanja**, izvore sredstava od kojih je imovina stečena i tako dokazati tezu o posebnoj imovini, no zbog kratkoće roka za davanje odgovora na tužbu, to nisu mogli pripremiti.

Svakako tuženici insistiraju da tužiteljica opiše iz kojih sredstava i kada je stečena svaka pojedina nekretnina, novčani iznos, pokretnina ili financijska imovina

17.

U nastavku postupka tuženici **predlažu da sud provede dokaze** saslušanjem stranaka te svjedoka koji će potvrditi postojanje sredstava ostvarenih prodajom imovine obitelji Zgombić, postojanje ušteđevine obitelji Zgombić prije braka, kao i druge sporne okolnosti s time da će se osobe svjedoka imenovati nakon što tužiteljica prikaže na koji način je stečena imovina, kada, iz kojih izvora, pa time određene činjenice učini nespornima, odnosno spornima. Tuženici predlažu i da se pribave podaci o plaćama stranaka, odnosno tužiteljice i Hrvoja Zgombića za cijelo vrijeme trajanja braka, plaće i mirovine roditelja Zvonimira i Slavice Zgombić, a po potrebi tuženici predlažu i vještačenje od strane stručnih osoba kada se i ako se određene činjenice učine spornima.

Tuženici predlažu vršenje uvida u povijesne zemljišno-knjižne izvatke za nekretnine koje su predmet tužbenog zahtjeva.

18.

Konačni prijedlog tuženika je odbacivanje, odnosno odbijanje tužbe i tužbenog zahtjeva uz obvezu tužiteljice da tuženicima naknadi trošak postupka kako je specificirano na kraju ovog odgovora na tužbu.

Zagreb, 20.2.2012.

Hrvoje Zgombić po:

Zvonimir Zgombić po:

Slavica Zgombić, po:

Popis troška:

<i>Sastav odgovora na tužbu:</i>	<i>45.000,00 kn.</i>
<i>20% zastupanje daljnje dvije osobe</i>	<i>9.000,00 kn.</i>
<i>PDV 23%</i>	<i>12.420,00 kn.</i>
<i>Pristojba</i>	<i>5.000,00 kn.</i>
<i>Ukupno:</i>	<i>78.840,00 kn.</i>

Mi, Slavica Zgombić (OIB 20751719358) i Zvonimir Zgombić (OIB 11562879451),
supružnici s prebivalištem u Zagrebu, Dobri dol 50

ovime pod punom materijalnom i kaznenom odgovornošću te slobodne i ozbiljne volje
izjavljujemo slijedeće:

OČITOVANJE

1. Upoznati smo sa sudskim postupcima koje je naša snaha gdja. Andreja Zgombić Metelko pokrenula protiv našeg sina i protiv nas. Obzirom na naše pozne godine i uobičajeno višegodišnje trajanje sudskih sporova u našoj zemlji, ovime želimo ispraviti nepravdu koja nam je prouzročena navedenim postupcima, a sve kako bi se spoznala prava istina.
2. Čitavo razdoblje trajanja bračne zajednice između našeg sina Hrvoja Zgombića (Zagreb, Dobri dol 49, OIB 53023529539) i gđe. Andreje Zgombić Metelko (Zagreb, Dobri dol 49) brinuli smo se o njihovoj zajedničkoj djeci koja su naši unuci i njihovom kućanstvu na način da smo se svojim radom brinuli o svakodnevnoj nabavi hrane s tržnice i dućana, kuhanju, čišćenju, pranju, peglanju, kućnim popravcima, plaćanju računa i svim drugim kućanskim poslovima. Dočekivali smo djecu, svakodnevno se brinuli o djeci, tako i tijekom njihove bolesti. Naša snaha nije nikad radi bolesti djece uzimala bolovanje i ostajala kod kuće.
3. Smatramo da je sasvim prirodno da roditelji pomažu svojoj djeci, te smo našem sinu Hrvoju Zgombiću tijekom niza godina darovali značajnu materijalnu imovinu kako bi mu olakšali situaciju i doveli ga u položaj da sebi i svojoj obitelji može osigurati standard daleko viši od onoga koji bi imao iz svojih primanja i primanja svoje supruge
4. Sva materijalna darovanja učinjena su isključivo našem sinu, a nikako ne našoj snahi.
5. Kod darovanja smo imali u vidu da će naš sin sigurno nama pomagati kada nam i ako nam bude trebalo, pa i tako da dođe do povrata dara — u svakom slučaju očekujemo maksimalno korektno ponašanje od onoga tko je dobio nešto na dar, što naš sin nikada nije iznevjerio.

Posebno smo računali i računamo cijelo vrijeme na našeg sina u našoj starosti i nemoći ukoliko u tom slučaju bude potrebna njegova briga za nas.

4. Ono što smo Hrvoju darovali smo popisali prema sjećanju u popisu koji je sastavni dio ovog očitovanja i nema baš nikakve mogućnosti da se tamo nalazi bilo što mu nismo darovali, moguće je da smo nešto na našu štetu izostavili.

5. Značajan dio imovine koju smo darovali našem sinu potječe iz naše djelatnosti uzgoja i prodaje Božićnih jelki kojom smo se djelatnošću bavili dugi niz godina, točnije od 1976. do 1991. godine i u tom poslu postigli značajne financijske rezultate. Godine 1990. prodali smo i obiteljsku kuću u Požegi, te smo sav novac koji smo dobili od prodaje kuće darovali Hrvoju za kupnju stana i garaže u Froudeovoj 7 u Zagrebu.
6. Posebno napominjemo da smo Hrvoju 1994. godine darovali i novac od prodaje našeg stana u Pleternici, Vinogradska 2 i našeg zemljišta u Požegi, ukupno 14.500 EUR (odnosno tadašnjih 29.000 DEM), za osnivanje i rad dvaju trgovačkih društava – jednog za reviziju i porezno savjetovanje, a drugog za nakladništvo i informatiku.

Pored darova iz popisa želimo naglasiti da smo u obiteljskom domaćinstvu našeg sina radili praktično cijelo vrijeme trajanja njihovog braka, brinuli se o obitelji i zajedničkom kućanstvu. Kao ljudi koji su naučili cijeli život raditi nije nam nije bilo teško raditi, ali nikada nismo pristali da naš rad bude besplatan. Uvijek je postojao dogovor da se taj aranžman novčano valorizira naknadno, kada mi to zatražimo, a kanili smo zatražiti u trenutku kada to našem sinu i snahi bude najlakše platiti. Obzirom na to što taj brak nije opstao, odlučili smo sada zatražiti plaćanje. Nismo ugovarali iznos uvjereni da to nije problem usporediti za nekom prosječnom cijenom za tu vrstu poslova. U našim planovima je bilo da taj iznos ili njegov dio bude usmjeren na imovinsku potporu našim unucima, ali kao naš dar, a nikako ne kao dar njihovih roditelja. Prema našem mišljenju taj novac nam moraju platiti oni koji su usluge zajednički koristili — dakle naš sin Hrvoje i naša snaha Andreja.

Prilog: Popis novca i druge imovine (u EUR) koje je Hrvoje primio od nas kao svoju posebnu imovinu:

1	Novac za stan u Froudeovoj 7, Zagreb (kolovoz 1990.)	67.500
2	Novac za garažu za stan u Froudeovoj 7, Zagreb (rujan 1990.)	6.000
3	Novac za kuhinjski namještaj i opremu za stan u Froudeovoj 7, Zagreb (kolovoz 1990.)	4.000
4	Novac za ormar u predsoblju stana u Froudeovoj 7, Zagreb (kolovoz 1990.)	1.000
5	Novac za kupnju spavaće sobe za stan u Froudeovoj 7, Zagreb (ožujak 1991.)	2.000
6	Namještaj koji je iz garsonjere prenesen u stan u Froudeovoj 7, Zagreb (siječanj 1991.)	3.000
7	Novac od prodaje stana u Vinogradska 2, Pleternica (lipanj 1994. / stan prodan u kolovozu 1992.)	10.000
8	Novac od prodaje zemljišta u Požegi (lipanj 1994. / zemlja prodana u lipnju 1993.)	4.500
9	Redovita mjesečna novčana pomoć od lipnja 1990. do zaključno lipnja 1994. (250 EUR mjesečno)	15.500
10	Novac za kupnju dionica Adriatic d.d. (studen 1994., financirano starom dev. šted. S. i Z. Zgombića)	13.641
11	Novac za kupnju dionica Sunčani Hvar d.d. s Hvara (ožujak 1993., financirano starom dev. šted. S. i Z. Zgombića)	25.414
Vrijednost darovane imovine zaključno s lipnjom 1994.		152.555

Zgombić

S. Zgombić

Ja, JAVNI BILJEŽNIK Vladimir Marčinko, ZAGREB, Palmotićeve 43a potvrđujem da su

1. Zvonimir Zgombić, ZAGREB, Dobri dol 50, u mojoj nazočnosti priznao potpis na pismenu kao svoj. Potpis na pismenu je istinit.

2. Slavica Zgombić, ZAGREB, Dobri dol 50, u mojoj nazočnosti priznala potpis na pismenu kao svoj. Potpis na pismenu je istinit.

Istovjetnost podnositelja isprave utvrdio sam (na temelju):

1. OI 101926252 izdanom od PU Zagrebačka.

2. OI 101926236 izdanom od PU Zagrebačka.

Javnobilježnička pristojba za ovjeru po tar. br. 11. st.4. ZJB u iznosu od 20,00 kn naplaćena je i poništena na primjerku koji ostaje za arhiv. Javnobilježnička nagrada zaračunata u iznosu od 60,00 kn + PDV 25% (15,00 kn), a trošak 0,00 kn + PDV 25% (0,00 kn).

Broj: OV-5011/12
U Zagrebu, 04.06.2012.

Javni bilježnik
Vladimir Marčinko

ZA JAVNOG BILJEŽNIKA
JAVNOBILJEŽNIČKI PRISJEDNIK

Tanja Kapitan

REPUBLIKA HRVATSKA OPĆINSKI
GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU 10000
ZAGREB ~ UI Grada Vukovara 84 Poštanski
pretinac 303

Poslovni broj 94 P- 8469/11

Zapisnik

od 07.10.2013.

o održanoj glavnoj raspravi kod Općinskog suda u Zagrebu Prisutni od suda:

ZRINKA MATAJA Predsjednik Tužitelj: Andreja Metelko Zgombić

vijeća - sudac

Članovi vijeća

Tuženi: Hrvoje Zgombić i dr.

Marija Jurčić zapisničar

Radi: utvrđenja bračne stečevine

Predsjednik vijeća - sudac započinje glavnu raspravu u 9,00 sati, i objavljuje predmet raspravljanja.

Rasprava je tajna .

Utvrđuje se da su pristupili:

Za tužitelja: osobno te uz pun. Igor Hrabar, odv. i Bariša Pavičić, odv. vj. Za I tuženog: osobno te uz pun. Sanja Porobija i Hrvoje Ivić, Za 11 tuženog: osobno te uz pun. Bruno Čohitj, Sanja Cohilj, odv. Za III tuženog: osobno te uz pun. Bruno Čohilj, Sanja Čohilj, odv.

Tužitelj ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva.

I tuženik ostaje kod odgovora na tužbu, svih dosadašnjih navoda.

II i III tuženici ostaju kod odgovora na tužbu, protutužbe i svih dosadašnjih navoda u postupku.

Sud donosi

rješenje

Odbija se zahtjev za tonskim snimanjem.

Protiv ovog rješenja nije dopuštena žalba.

Pun. I tužitelja iznosi da pun. I tuženika nisu postupili u skladu s toč. II raspravnog rješenja s ročišta dana 19.04.2013.g. te ujedno ukazuje na čl. 10 ZPP-a.

Pun. I tuženika iznosi daje podneskom od 19.07.2013.g. dostavljeni podaci za koje se smatra da su relevantni. Radi se o potvrdi o isplaćenju dohotku od nesamostalnog rada i potvrda o isplaćenju dobiti od kapitala.

Pun. tužitelja iznosi da dostavljena dokumentacija nema nikakve veze sa sudskim rješenjem budući su zatraženi računi koji su u tužbi navedeni.

Pun. I tuženika ne protivi se saslušanju stranaka ali se predlaže da se isti saslušaju redom previđenim ZPP-om tj. prvo tužiteljica, pa I, II i III tuženici.

Istom se pridružuje pun. II i III tuženih.

Sud donosi

rješenje

Provest će se dokaz saslušanjem stranaka.

ANDREJA METELKO ZGOMBIĆ: OIB 43592702477, kćer, Josipa, rođ. 1965.g. u Zagrebu, dipl. . Pravnica, stanuje: Dobri dol 49 u Zagrebu, iskazuje:

Brak smo zaključili 19.05.1990.g. Brak je razveden u siječnju 2013.g. Do faktičnog prestanka bračne zajednice došlo je u lipnju 2011.g. kada se suprug odselio i otišao živjeti na drugu adresu sa drugom ženom. Rekla bih da je to bilo krajem lipnja 2011.g. U braku je rođeno dvoje djece kćer je rođ. 1991.g. a sin 1996.g. Stan u Dobrom dolu s parkirnim mjestom kupljenje 1999.g. kada smo suprug i ja odlučili odseliti iz stana u Sigetu te smo podigli kredit za kupnju stana u Dobrom dolu u iznosu od 270.000 ili

290.000 DEM. Ističem da je bivši suprug nakon što se odselio iz stana ponovo ušao u stan i uzeo svu dokumentaciju vezanu za nekretninu. Kredit je podignut od strane Hrvoje Zgombić a ja sam bila sudužnik. Mislim da je to bilo u Raiffesien banci. Taj kredit ističe tijekom 2014.g. Kupoprodajni ugovor za stan glasi na nas dvoje. Taj stan je i na dalje temeljem kupoprodajnog govora u suvlasništvu mene i bivšeg supruga. U Dobrom dolu 47 negdje 2007.g. kupljen je također stan na ime Zvonimira Zgombić. Za kupnju tog stana Hrvoje ZGombić je podigao kredit u CHF ja mislim da sam u tom kreditu također sudužnik. Taj kredit je sklopljen na duže vrijeme te će još potrajati. Dok smo zajedno živjeli zajednički smo otplaćivali taj kredit a nakon prestanka bračne zajednice o tome više nemam saznanja. Stan je kupljen na ime Zvonimira Zgombić budući smo imali običaj dosta nekretnina kupovati na ime Hrvojevog tate. Za vrijeme trajanja bračne zajednice Zvonimir Zgomibić nije financijski sudjelovao u otplati tog kredita. Tijekom trajanja bračne zajednice suprug i ja smo ekonomski jačali. Kredit smo otplaćivali sredstvima iz naših plaća a kada je suprug osnovao firmu Zgombić i partneri dio sredstava dolazio je i iz firme, to je bio naš prihod. Zemljišta u Vinkovcima kupljena su negdje 2005.g. Nekretnine su opet formalno kupljene na ime Hrvojevog oca. Te nekretnine nisu kupljene na kredit nego smo uložili naš raspoloživi novac. Uložili smo ga u zemljište kako bi se očuvala vrijednost novca i s nadom da će porasti vrijednost nekretnine. Mislim da se radi o iznosu od 25.000 €. Što se tiče novca mogu reći da su nam u međuvremenu prihodi porasli, Hrvoje je objavio nekoliko knjiga, a i firma Zgomić i partneri je dobro poslovala. Stan u Pleternici opet je kupljen na ime Hrvojevog tate na način da je Hrvoje s naših računa uzeo 20.000 € i kupio stan. Ja sam imala punomoć na račune Hrvoja i on na moje račune. Sigurno smo u jednom periodu braka bili ovlašteni na račune jedan drugoga. I tuženik je definitivno bio ovlašten na neke moje račune. I tuženik nije podigao sredstva s mog računa ali mi smo u braku stvarno imali zajedničku blagajnu , nikad nismo imali odvojene financije, i sve smo troškove zajednički financirali, lako nije predmet mog tužbenog zahtjeva istaknula bih da postoji i stan na Dobrom dolu 50 koji je na ime suprugovih roditelja u kojem oni žive. Taj stan je kupljen dijelom i sredstvima koji potječu iz kredita kojim je kupljen naš stan na Dobrom dolu 49.) Također bih spomenula da su nam Hrvojevi roditelji pomogli kupiti stan u Sigetu koji je glasio na Hrvoja Zgombića. Njegovi roditelji su inače živjeli u garsonijeri u Klekovoju. Ta garsonijera je prodana i mi smo nadodali dio sredstava te njegovim roditeljima kupljen stan u

Dobrom dolu 50. Sto se tiče nekretnina u Pisarovini prvo smo kupili zemljište i to 2008.g. Na tom je zemljištu sagrađena vila koja je uređivana od 2008.g. do 2010.g. Zemljište je kupljeno zajedničkim sredstvima za iznos od 80.000 € a kasnije je građena kuća. Kuća je građena gotovinom našim zajedničkim novcem. Roditelji tuženika nisu financijski niti na drugi način sudjelovali u kupnji i gradnji. Darovni ugovor za kojeg ja nisam znala, a kojim je nekretnina u Pisarovini darovana roditeljima zaključen je nakon prestanka bračne zajednice, nakon podnošenja tužbe za bračnu stečevinu. Zemljište u Pisarovini kupljeno je na ime Hrvoja Zgombić a sva ostala dokumentacija također je glasila na njegovo ime. Prva firma Faber i Zgombić osnovana je 1994.g. Prva firma bila je Faber i Zgombić porezno savjetovanje i revizija, a druga firma bila je Faber i Zgombić izdavaštvo. Oboje smo bili u radnom odnosu. U početku je Hrvoje radio u Končaru, a zatim u Konzalting westu, sve do 1994.g. kada je osnovao vlastitu firmu. Hrvoje je radio u Konzalting westu tj. u firmi koja je dostava dobro poslovala, gdje je stekao znanja i iskustva. To ga je potaknulo da s istim partnerom iz Konzalting westa i to Željkom Faberom osnuje vlastitu firmu. Obje su firme bile na istoj adresi u Šenojnoj. Tamo je jedan stan pretvoren u poslovni prostor. Znam da su se farbali zidovi, a ja sam sudjelovala u uređenju i spremanju unutarnjeg prostora. Firma je odmah počela poslovati te 1994.g. Faber je bio direktor a Hrvoje je bio zaposlenik. Teško mi je reći o sredstvima za osnivanje firme ali smo oboje radili, Hrvoje je u Konzalting westu imao dobru plaću a ja sam jedno vrijeme radila i u Helios osiguranju gdje mi je također bila dosta velika plaća. Iz upisa se vidi da je osnivački ulog bio 20.000 kn s time da nije odmah sve uplaćeno već je kasnije uplaćen preostali dio. Meni se čini da roditelji Hrvoja nisu dali novac za osnivanje tih firmi. Teško je utvrditi da li je novac za firme naš zarađeni novac ili je neki drugi novac. Za pretpostaviti je da se radi o našem zajedničkom novcu budući smo oboje radili a Hrvoje je radio u dobroj firmi. Hrvoje Zgombić je radio u firmi Negjde od 1994.g. do 1997.g. kada ju je napustio te ju je stavio u mirovanje te su on i njegov partner Faber zaposlili u konzultantskoj firmi Erst and Young. U toj firmi Hrvoje je radio od 1997.g. do 2003.g. Što se tiče firme Zgombić io partneri izdavaštvo ista je imala jednog zaposlenog, bavila se izdavaštvom stručne literature a u istoj se nije moglo mnogo zaraditi. Prema mojim saznanjima ta firma posluje i dan danas a Hrvoje je objavio rječnik i nekoliko stručnih knjiga. Jedini prihod je Hrvoje dobio kao autor tih knjiga. Hrvoje je znao reći da je izdavaštvo jedva dovoljno za hladni pogon i za financiranje tog jednog zaposlenika. Neki

bivši partneri iz firme Ernst & Young i drugi iskusni zaposlenici su s Hrvojem 2003.g. napustili Ernst & Young i osnovali firmu Zgombić i partneri grupa. Koliko se sjećam Hrvoje nakon što je napustio firmu Ernst & Young bio jedno vrijeme zaposlen u srodnoj firmi Butković i partneri. Sve ostale firme koje su kasnije osnivane uvjetno rečeno potječu iz firme Zgombić i partneri grupa ili su s njima u bliskoj vezi. Formalno nisam bila zaposlena niti u jednoj firmi. Hrvoje me je tražio da se uključim u vezi nekih pravnih pitanja pa smo o tome znali razgovarati inače su firme imale svoje zaposlenike. Tijekom trajanja bračne zajednice imala sam račune u PBZ, nešto u Zagrebačkoj banci, 11 PB, Raiffeisen banci a Hrvoje u Raiffeisen banci. Također je bilo određenih računa i u inozemstvu. Sredstva na tim računima su od našeg zajedničkog rada tijekom svih ovih godina. Ta sredstva su jedan dio iz naših plaća, dio iz autorskih honorara i ugovora o djelu, a dio iz prihoda firme nakon 2003.g. Što se tiče protutužbenog zahtjeva II i III tuženih za isplatom iznosa od 3.960,00 kn ne znam o kojim se sredstvima radi, ne radi se o posudbi, već o tome da II i III tuženi pokušaju naplatiti ljubav i brigu koju su kao djed i baka dali unucima. Također su i moji roditelji nama pomagali tijekom braka, pružali ljubav i brigu čuvajući djecu, spremajući obroke. Cijelo vrijeme trajanja bračne zajednice bila sam zaposlena. Prvo sam radila kao odvjetnički pripravnik, zatim sam otišla na rodni dopust, zatim sam bila pripravnica na Okružnom sudu, jedno vrijeme radila u uredu predsjednika RH, pa sam se ponovo vratila na sud kako bih položila pravosudni ispit. Radila sam u Helios osiguranju, a od 1994.g. radim u Ministarstvu vanjskih poslova gdje sam i danas. Moja primanja kao pripravnice bila su niska, u Uredu predsjednika je plaća bila bolja, u Helios osiguranju jako dobra, a danas u Ministarstvu mi se plaća povećava s obzirom na funkciju koju obavljam. Imala sam solidna primanja tijekom vremena stjecanja nekretnina i firmi. Cijelo vrijeme trajanja bračne zajednice brinula sam se o djeci, vodila sam domaćinstvo. Hrvoje je u braku pisao i knjige doškolovavao se, magistrirao, položio ispite za revizora i poreznog savjetnika, pokušao je i doktorirati i tu u Beču te je odlazi u Beč i Linz na predavanje. Svo svoje vrijeme koje nisam provela na poslu posvetila sam obitelji. Jedno vrijeme smo zajedno dolazili na posao i dolazili s posla doma. Kod kuće sam seja posvetila djeci a on bi malo odmorio te se bavio pripremanjem i pisanjem knjiga. Jednako su nam izgledala i ljetovanja i zimovanja na kojima je Hrvoje vrlo često pisao tako s nama nije bio navečer, a kako je radio do kasno

nije bio niti drugo jutro, budući se kasno digao. Također smo Hrvojevom tati tijekom braka kupili tri auta.

Na posebno pitanje pun. tužiteljice ista iskazuje u 06. mjesecu kada je Hrvoje otišao iz obitelji dao je prijedlog za podjelu bračne stečevine. Sam je izradio tablice i prikaz naše imovne s određenim prijedlozima podjele. U tablici od 26.06.2011 .g. s stanjem na dan 01.07.2011 l.g. Hrvoje je dao prikaz imovine nekretnina, novčanih sredstava, dionica, udio u firmi bez iznosa vrijednosti. U tablici je dan i prijedlog podjele imovine. Tablicu mi je poslao e-mailom te je rekao da se u tablici nalazi popis sve njemu poznate naše imovine na današnji dana. Tada mi je dao i punomoći kako bih mogla provjeriti stanje na računima u bankama. Kad smo razgovarali poslao mi je mail u kojem je rekao da mi nema namjeru dati ni kune više od onoga što mi je usmeno predlagao. Tada me je izvijestio da je jedan dio novaca sa računa koji su predmet raspodjele prebacio na račun u Austriji i to iznos od 250.000 € dok je iznos od 210.000 € prebacio na račun tate. Također mi je rekao tj. napisao da ti sad tuži i lovi te novce.

Na posebno pitanje I tuženika ista iskazuje kada smo se oženili prvo smo živjeli u garsonijeri na Staglišću koja je bila u vlasništvu Hrvoja Zgombić. U njoj se moglo živjeti, bila je opremljena. Tada je Hrvoje od automobila ima jedan Renault koji je stečen prije braka. U trenutku sklapanja braka ne mogu reći da sam u brak unijela neku imovinu. U početku brka su nam pomagali roditelji . Moji su živjeli u Zagrebu, a Hrvojevi u Slavoniji. Oboje smo radili i to nam je bilo dovoljno za naš život. Nakon garsonijere smo živjeli u stanu u Sigetu. Stan je kupljen na ime Hrvoja Zgombića a pripomogli su nam njegovi roditelji. Njegovi roditelji su pomogli na način da su prodali obiteljsku kuću u Požegi. Njihov doprinos je bio 120.000 € Mislim da je cijena stana bila nešto veća, a razliku smo sami nadodali. Nisam u to sigurna budući je Hrvoje uzeo iz stana ugovor. Uz stan je kupljena i garaža. Stan u Sigetu bio je nekih 101 m². Stan u Sigetu nije bio opremljen . Poslije smo ga uređivali zajednički. U tome su pripomogli Hrvojevi i moji roditelji, ali ne mogu se sjetiti u kojem omjeru. Imali smo i vlastita sredstva. Iz garsonijere smo u taj stan prenijeli staru sjedeću garnituru. Nakon Sigeta smo preselili u stan u kojem smo sada na Dobri dol 49. Budući sam sudužnik u tom kreditu znam da istječe 2014.g. a mislim da su anuiteti svakih 6 mjeseci. Ne znam uz koju kamatnu stopu je ugovoren kredit a mislim da se ona mijenjala. Ne mogu se sjetiti da li su bila ugovorena sredstva osiguranja za otplatu kredita. Bilo je prijevremenog povrata kredita , dio se zatvorio u iznosu od

100.000 €, Kada se prodao stan u Sigetu dio sredstva je utrošen za zatvaranje kredita za stan u Dobrom dolu 49, a dio za kupnju stana Hrvojevim roditeljima na Dobrom dolu 50. Ne znam da li je Raiffeisen banka sredstva kredita dala dužniku ili prodavatelju ali znam da je dio tih sredstava korišten za kupnju stana u Dobrom dolu 47. Prije useljenja u stan Dobri dol 49 poduzeti su neki radovi na stanu budući je iznos kredita bio nešto veći od same cijene stana. Stan je prilikom kupnje bio prazan te smo mogli poduzeti radove . Tako su promijenjeni parketi u cijelom stanu, uređene kupaonice. Teško mi se sjetiti cijene tih radova. Teko mi je reći o troškovima opremanja stana, a opremali smo ga sukcesivno. Ne znam kako se zvala tvrtka koja je obavljala radove ali je glavni majstora bio g. Crevar. On je rukovodio radovima u stanu. Imala sam utjecaja na uređenje stana bilo da sam razgovarala s Hrvojem bilo s majstorima. Bicala sam pločice i parkete za stan. Sto se tiče stana u Dobrom dolu 47 Hrvoje jebi zainteresiran za kupnju tog stana kako bi uložio novce pa ga kasnije prodao ili dao jednom od naše djece. Što se tiče nekretnine u Pisarovini imali smo nekoliko pokušaja projektiranja . Prvo smo sami projektirali, zatim arhitekt iz Beča, pa smo zadnjem projektantu sami davali savjete. To je bio jedan dugotrajan proces. Ne mogu se sjetiti projektanta. Glavni izvoditelj radova bila je jedna firma iz Zagorja. Nadzorni organ u gradnji bio je Crevar. Trošak projektiranja, nadzora i gradnje te zajedno s cijenom zemljišta iznosio je 600.000 €. Nisam bicala majstore za zidanje i građevinske radove ali mi je arhitekticu preporučila prijateljica s kojom sam vodila druge razgovore. Bila sam uključena u kupnji nekretnina , o tome se razgovaralo u obitelji. Jedino nisam bila uključena u kupnju stana u Pleternici. Hrvoje je bez moje suglasnosti kupio taj stan dok sam bila na službenom putu podignuo je novac sa svog računa a to je bio zajednički novac. Bila sam suglasna sa kupovinom zemljišta u Vinkovcima i stana u Dobrom dolu 47. Što se tiče zemljišta u Vinkovcima mislila sam i dalje mislim da je to bilo dobro ulaganje u jeftino poljoprivredno zemljište čija će vrijednost samo više rasti. Zнала sam da će te nekretnine glasiti na Zvonimira Zgombić. Hrvoje je govorio da je sigurnije da te nekretnine ne glase niti na njega niti na mene zbog nekih njegovih poslovnih poteza. Što se tiče nekretnine u Preradovićevoj 25 radilo se o stanu koji je prerađen u poslovni prostor a u koji se je preselila firma Faber i Zgombić d.o.o. iz Šenoine. Vlasnik tog poslovnog prostora bila je agencija a kasnije smo dio tog prostora otkupili. Hrvoje je meni darovnim ugovorom darovao cijeli svoj udio u toj nekretnini, potpisali smo ugovor o darovanju u kojem je navedeno da je ta nekretnina

stečena radom tijekom trajanja bračne zajednice. Nisam vlasnica te nekretnine budući je prodana. Prodao ju je Hrvoje jer je odlučeno da će se on pojaviti kao prodavatelj. 1 tuženik je objavio rječnik hrvatsko- engleski, odnosno englesko-hrvatski sa pravnim i financijskim pojmovima. Ne znam visinu honorara. To je bilo za vrijeme trajanja braka. To je bilo jedno od prvih izdanja firme Faber i Zgombić izdavaštvo , To je bilo nakon 1994.g. Druga značajna knjiga bila je knjiga o međunarodnim računovodstvenim standardima i komentarima. Hrvoje je dugo radio na toj knjizi, a omogućila mu je da se bavi onime čime se sada bavi. Ne znam koliki je bio honorar. Te knjige su imale nadopune te nova izdanja. Hrvoje je kao koautor objavljivao i druge knjige. Ne mogu se sjetiti naziva niti honorara. Hrvoje je danima na njima radio odnosno večerima, a ja sam pokrivala ostale poslove u obitelji. Većinu vozila koje smo imali u braku kupljena su na leasing a jedino ona vozila koja su kupljena za Hrvojevog tatu su bila vlasništvo njegovog oca. Hrvoje je sklapao ugovore o leasingu. Ne znam rate leasinga ali sredstva su izdvajana iz naših primanja. Hrvoje je govorio da je kupnja auta na leasing financijski isplativija. Leasing nikada nije do kraja isplaćen već je nakon 4 - 5 godina kupovan novi auto. Za potrebu vožnje po gradu kupljenje manji auto Opel Corsa . Vlasnik j e bio Hrvoje a namijenjen je bio za moje potrebe. Taj auto je prodan pa je kupljen Nisam Micra kojeg sam isto ja koristila a vlasnik je bio Hrvoje. TI auti s u bili kupljeni iz naših zajedničkih sredstava koje smo stekli. Teško mi se sjetiti cijene tih vozila. MI smo plaćali režije za stanove, servise za vozila. Slavica i Zvonimir Zgombić nam jesu ponekad znali financijski pomoći, pogotovo prodajom kuće u Požegi stvorili su financijske temelje za kupnju stana u Sigetu. Nije bilo od njih stalne financijske pomoći na mjesečnoj razini kroz duže vrijeme. Od kad smo se oženili oboje smo radili cijelo vrijeme i nije bilo potrebe za stalnom financijskom pomoći. Nakon što se radila Tena bila sam na porodnom dopustu a kad sam počela raditi jedno vrijeme pomagali su mi moji roditelji a kada su se Zgombići doselili u Zagreb tada su i oni pomagali u čuvanju djece. Ja sam kuhala za našu obitelj a preko tjedna i to jedan tjedan su dolazili Hrvojevi roditelji te su kuhali ručak kojeg su i jeli s nama a drugi tjedan smo Hrvoje, ja i djeca odlazili mojim roditeljima na ručak. Ja sam spremala sve ostalo, doručak, večere, kuhala preko vikenda. Imala sam već u stanu u Sigetu jednu gospođu koja mi je pomagala spremati stan. Kada su Hrvojevi roditelji došli oni su samoinicijativno pomagali u nabavi i spremanju. Nabava je bila za potrebe dnevnog ručka, a vikendom sam ja išla u nabavu na plac. Gospođa za spremanje je

dolazila jednom tjedno a i ja sam također čistila. Na posao sam išla između 8 i 9 sati a vraćala se u 18 sati. To se ne odnosi na razdoblje kada sam radila na sudu. Kućanske poslove sam u pravilu obavljala preko vikenda. Peglala sam posebno Hrvojeve košulje kojih je bilo podosta i koje sam trebala lijepo uređivati. Znala je uskočiti i Hrvojeva mama. Znalo se ponekad dogoditi da ostanem u stanu bez struje zbog neplaćanja računa. Inače sam ja račune plaćala te se znalo desiti da duži period nisam platila račun za struju. Ja sam plaćala režije a ponekad bi Hrvojevim roditeljima dali novce da plate režije. Djeca su i prije škole imali aktivnosti , tako je Tena išla u Američku igraonicu na Zrinjevcu. Odvodio ju je moj tata ili Hrvojev tata , ovisno o tome čiji je bio tjedan a mi smo je vodili. Igraonica je trajala od 9 do 13 sati. Fran je išao u sportski vrtić iznad Zvijezde. Mi smo ga ostavili a pokupio ga je ili moj ili Hrvojev tata jer je vrtić trajao kraće od našeg radnog vremena. Djeca su išla jedno vrijeme i na engleski pa su ih znali ono voditi, a mi smo ih pokupili. Vrlo često sam ih ja pokupila s engleskog. Fran se bavio tenisom i još uvijek se time bavi. Moj otac gaje vodio sa sobom na tenis te mu je razvio ljubav prema tenisu. Godinama je sin išao na tenis te su ga kupili ili moj ili Hrvojev tata. Franov tenis unatrag nekoliko godina je dosta velika stavka u našem obiteljskom proračunu. Kada su se povoljno prodavale kupila sam dionice HT-a do onog maksimalnog iznosa do kojeg se mogao iskoristiti popust. Mi smo preko naših roditelja, drugih članova šire obitelji i prijatelja kupili još neke dionice na kojima se nešto zaradilo. Ne znam koliko. Prilikom osnivanja prvih Hrvojevih firmi bila am uzbuđena , zajedno smo išli gledati prostor , majstori su farbali, ja sam čistila, spremala, prala iza majstora, bacale su se neke stare stvari, kupovali smo tepih, slagali smo stol da bi se prostor opremio. Iz naših sredstva je plaćen temeljni kapital za otvaranje firmi a u čemu je sudjelovao i Hrvojev poslovni partner Faber. Temeljni kapital je bio nešto manji od 20.000 kn a dio kapitala je bio i u kompjuterima. Zajednički smo radili a Hrvoje je išao kupovati i kompjutere u Njemačku gdje su bili povoljniji. Ne sjećam se koliko su bili omjeri u vlasničkim udjelima. Znam da je Faber bio direktor a Hrvoje je bio zaposlen. Prvi prihodi u firmi su bili na revizijskim poslovima, a kasnije su se uspjeli profilirati i nešto više raditi na poreznom savjetovanju. TO je sve trajalo 3 do 4 godine d bi zaključili pustiti tu firmu i zaposliti se u firmi Ernst & Young. Ne mogu se sjetiti iznosa dobiti u te tri, četiri godine. Odlučio je pustiti firmu u i zaposliti se u Ernst & Young jer je zaključio da bi tamo mogao bolje prosperirati. Svoju firmu su posve napustili i zapustili a i Faber se također zaposlio u Ernst & Young. Kada je

1

došao u firmu Ernst & Young prvo je bio samo zaposlen a poslije je stekao i udio u firmi. Ostale detalje ne znam.) Ne mogu se sjetiti da li je Hrvoje do 2001 .g. osnivao neke firme. Dok je radio u Ernst & Youngu nije mogao raditi u nekim drugim firmama i na nekim drugim poslovima. U Ernst & Young radio je do 2003.g. a otišao je jer se više nisu mogli dogovoriti o nastavku poslovne suradnje a u poslovnom svijetu uobičajeno je da ljudi mijenjaju firme. Hrvoje je prodao svoj udio u firmi Ernst & Young a pregovori su bili mučni , teški i dugotrajni i nismo mogli noćima spavati zbog istih. Ne znam kupca niti cijenu. Mislim daje taj udio natrag otkupio Ernst & Young. Iz Ernst & Younga su s njim otišli neki njegovi kolege s kojima je kasnije osnovao firmu Zgomibć i partneri. Za prodaju tog udjela u firmi Ernst & Young moja suglasnost se podrazumijevala a Hrvoje je angažirao i mog kolegu Mislava Laktića za pružanje pravne pomoći kako bi ojačao svoju poziciju. Nemam saznanja da je kupac tražio pisanu suglasnost za prodaju udjela. Ne znam početke u firmi Butković i partneri 2003.g. a znam daje imao želju privući i neke klijente da pređu s njim. Znam da se s Ernst & Young razišao u neprijateljskim odnosima i da je želio da klijenti s kojima je radio u toj firmi radi i u svojoj novoj firmi. Osim ovih nekretnina o kojima se sada govori znam daje još kupljen poslovni prostor u Koranskoj za sjedište firme Zgombić i partneri.) Novčana sredstva u tužbenom zahtjevu potječu iz raznih izvora a veliki dio prihoda je iz rada Zgombić i partneri grupe.) Ja imam status državnog dužnosnika a u svoju imovinsku karticu sam između ostalog prijavila i imovinu o kojoj danas razgovaramo. U prijavi sam i navela da je u tijeku parnični postupak o podjeli bračne stečevine a u prijavi sam istaknula smo imovinu u kojoj se navodim kao vlasnik. Kao državni dužnosnik sam u obvezi u jednom dijelu prijaviti i imovinu supruga. Izvorni formular prijave je puno veći od priloženoga s interneta. Na posebno pitanje pun. II i III tuženih ista iskazuje Hrvojevi roditelji su počeli pomagati u kućanstvu 1992. ili 1993. godine. Prije toga su živjeli u Slavoniji te kad su se preselili počeli su dolaziti i pomagati. Hrvojevi roditelji su par sati čuvali djecu u to vrijeme kuhali ručak, dida je išao na plac da nabavi hranu za ta ručak, vodili djecu u šetnju ili iz aktivnosti, a Hrvojeva mama koja je pasionirana spremačica počela je obavljati i radove u stanu. Moj doživljaj njihovog angažmana a i sami su to nebrojeno puta rekli da je to najljepše razdoblje u njihovom životu kada mogu biti sa svojim unucima. Hrvojeva majka je vrijedna domaćica te je za vrijeme boravka u stanu sama obavljala određene poslove kao brisanje prašine, pranje suda, čišćenje wc-a a ja sam joj nebrojeno puta rekla da to ne čini i da ne treba činiti. Za

te poslove imali smo i spremačicu koja je dolazila jedan puta tjedno. Hrvojeva mama je povrh toga bila i sa spremačicom u stanu i ustrajala na tome nadzire kako ona sprema i da je poučava. Istu spremačicu imaju i drugi naši poznati koji su je ostavljali samu u stanu dok čisti, dok je Hrvojeva mama insistirala da je drži na oku i poučava u spremanju. Osim što su Hrvojevi roditelji dali 120.000 DEM za kupnju tog stana mislim da smo digli i jedan kredit iz kojeg je namiren ostatak cijene stana. Cijena stana bila je u DEM. Pomogli smo Hrvojevim roditeljima u kupnji stana u Dobrom dolu 50 i sredstvima iz kredita kojeg smo digli za stan na Dobrom dolu 49. Oni su prodali garsonijeru za možda nekih 70.000 DEM a sta kojeg su kupili je koštao 104.000 €. IZ priče mi je poznato da su se Hrvojevi roditelji prije nego što smo se oženili bavili uzgojem i prodajom Božićnih jelki i to povremeno. Imali su još neko zemljište, a lime su se možda bavili par godina nakon zaključenja braka. Ne mogu se sjetiti da li su nam izravno na ruke dali neki novac. U vrijeme trajanja braka kupili smo Zvonimiru Zgombić tri auta . Prvi je bio Hyundai Acent pa je prodan i kupljen Opel koji je prodan i kupljen je treći auto. Svi su auti bili novi. Što se tiče stana u Pleternici mislim daje u cijelosti kupljen iznosom od 20.000 DEM a što je učinjeno bez moga znanja dok sam bila na putu. Nekretnina u Pisarovini je definitivno bračna stečevina i to kupljena i izgrađena tijekom zadnjih godina braka. Nakon što sam pokrenula postupak za blokiranjem sredstava Hrvoje je tu nekretninu darovao svojim roditeljima kako bi bila meni teže dostupna. U vrijeme gradnje nekretnine u Pisarovini 2008.-2010.g. plaća mi je iznosila 9.000 do 10.000 kn a ne znam Hrvojeva piranja. Znam da je to naša zajednička imovina. Svaku uplatu kredita koju je Hrvoje činio je u naše zajedničko ime. Kako je na njegovo ime bio kredit tako je io uplata bila na njegovo ime. Ne mogu se sjetiti visine zadnjeg anuiteta koji je zajednički otplaćen. Mojim roditeljima nisam ona taj način pomagali kao Hrvojevim roditeljima niti kupnjom nekretnine niti auta. Mojim roditeljima smo davali sredstva koja su bila nužno potrebna za našu hranu kada su je pripremali , odnosno kuhali te smo im prepustili i dobit od dionica kupljenih na njihovo ime. Mom tati smo u vikendici pomogli u vezi radova u vezi dijela stolarije - stuba. Ističem da smo prije nekoliko godina roditeljima Hrvoja kupili i grobno mjesto. Zemljište koje smo kupili u Vinkovcima jedno vrijeme je bilo u zakupu a taj zakup je prestao. Na posebno pitanje 1 tuženika ista iskazuje vrijeme provedeno u Beču odnosno Linzu na doškolovanju bilo je u nekim intervalima po dan, do dva. Ne sjećam se u koje je dane išao na predavanja. Ne znam točno koje godine je Hrvoje magistrirao ali smo živjeli u

Sigetu. Magistarski studij nije oduzimao puno vremena. Ne znam točno kada je položio ispit za ovlaštenog revizora ali znam da se je dugo pripremao. Te dodatne kvalifikacije unaprijedile su suprugovu sposobnost zarađivanja novca. Teško bih mogla izraziti te kvalifikacije u novčanom ekvivalentu. Nakon pribavljanja tih kvalifikacija bio je u mogućnosti bolje zarađivati radom. Garsonijera je oduvijek glasila na njegove roditelje.

1990-ih godina kad smo se oženili mogli smo nešto uštedjeti od naših primanja. Ne mogu reći o kojem se iznosu radi u razdoblju od 1990 do 1994. -1995. godine. Oboje smo u tom vremenu radili, imali smo dobre plaće. Ne sjećam se točno kad si počeo raditi u Konzalt investu ali to je bilo do kraja 1994.g. nekoliko godina je radio u Konzalting investu kao što sam i ranije rekla. I tuženik je plaću dobivao preko računa i na ruke. U garsonijeri smo živjeli dok je Tena bila stara par mjeseci, tad smo se preselili. Prema mom sjećanju tvoji roditelji su prodali kuću u Požegi za 125.000 DEM. Moguće da su stan i garaža u Sigetu kupovani odvojeno. Ne mogu se sjetiti cijene stana i garaže. Ne mogu se sjetiti da li je dizan kredit prilikom kupnje stana u Sigetu kako bi se namirila razlika. Pretpostavljam da je porez na promet za kupnju stana u Sigetu plaćan na ime Hrvoja Zgombića. Ja sam tijekom svog rada potpisala 2 ili 3 ugovora o djelu a ti si također stjecao prihode temeljem ugovora o djelu. Ne znam o iznosima prihoda iz ugovora o djelu. Ne znam da li je za vrijeme dok smo živjeli u Sigetu saniran stan ili garaža. Popravljale su se uobičajene stvari. U stanu je bilo popravaka ali ne znam koliko. Iz garsonijere su u stan u Sigetu također prenijeli i vitrine. Također TV , radio. Ne znam kakav je bio namještaj u stanu u Sigetu. Od bivših vlasnika stana u Sigetu kupili smo i kuhinju. Ne znam reći koliko je ta kuhinja koštala. Ne sjećam se koliko je koštao niti plakar u predsoblju. Mislim da je stan u Sigetu kupljen za nas dvoje., tako su govorili Hrvojevi roditelji. Stan glasi na Hrvoja jer su njegovi roditelji dali najveći dio sredstava za kupnju ali su naglašavali daje to naš stan nakon što se Tena rodila. Nije mi poznato kada je stan kupljen. Stan u Sigetu je teško prodan tj. teško smo mogli pronaći kupca. Nakon što smo pronašli kupca s njim smo dogovorili da jedan dio kupovnine isplati u gotovini a da za drugi dio kupovnine preuzme naše obveze oko otplate jednog kredita. U gotovini smo dobili 100.000 DEM a kupac je preuzeo naš kredit s 80.000 DEM. Što se tiče kamate na kredit kupac je preuzeo kredit sa kamatom po kojoj je kredit prvotno podignut a ne sniženom kamatom koju je Hrvoje kasnije uspio isposlovati. Mislim da smo osigurali obročno plaćanje hipotekom na stanu. 100.000 Dem je poslužilo na način daje dio

utrošen na zatvaranje kredita a dio smo pozajmili bratu i šogorici koji su onda vraćati te rate kredita. Ne znam koliko smo posudili bratu i šogorici a koliko smo iskoristili za vraćanje kredita. Brat je pozajmljeni novac vraćao u ratama a pred kraj je u potpunosti vratio dug. Nismo točno ugovorili rok pozajmice niti druge uvjete, a vraćano je tako daje isplaćivana rata koja je nama dospijevala po kreditu. Prve rate su išle nama a poslije izravno u banku. Nakon što mi je završio porodni dopust s Tenom nisam se htjela vratiti u odvjetnički ured zbog radnog vremena već na sud. Tako sam mogla više vremena provoditi s djetetom. Kad sam prešla raditi u Ministarstvo vanjskih poslova nisam putovala tako da manje bilo dva do tri tjedna. U 20 godina dva puta sam bila po dva tjedna na putu. Bila sam u Argentini na tjedan dana. Bila sam u Čileu na 10 dana. Bila sam na Kubi 4 dana. Kad sam se vratila s puta na Kubu od 4 dana Hrvoje mi je priopćio da je kupio stan u Pleternici. Putovala sam jednom u Japan na 10 dana. Nekoliko puta sam bila u Genevi a jedan put je trajao nešto duže. U Genevi sam bila moguće dva tjedna. Nisam toliko putovala a kada me nije bilo uskakali su i Hrvojevi i moji roditelji. Očekivalo se da i Hrvoje kao otac brine se o djetetu. Mislim da nisam uzimala bolovanje kad su djeca bila bolesna ali sam ih vodila doktoru i brinula se o njima. Vrlo često sam išla sama a ponekad si mi se znao pridružiti. Mojim roditeljima dali smo neke stare garniture namještaja iz Pleternice. Poklonili smo im našu staru kuhinju kada smo se selili u novi stan a za stol za blagovanje ne znam. Možda je to stol iz stare drvene kuće iz Pizarovine koja je kupljena sa zemljištem i koja je kasnije srušena da bi se izgradila nova kuća. Vikendica mojih roditelja je postojala prije nego što sam upoznala Hrvoja. Bilo je stubište sa starim drvenim daskama te je Hrvoje pitao svog bratića stolara da ona napravi nove hrastove daske za stubište. Ne znam koliko je to koštalo. Stan u Dobrom dolu je kupljen godinu i pol ranije a uselili smo se u njega 1999. godine. Ne znam datum. Ne znani s kojim osobama si pregovarao o uvjetima kredita u RBA banci. Fizički anuitete kredita si ti plaćao. U stanu na Dobrom dolu su također farbani zidovi, logia. U stanu se vršila nekakva pregradnja. Zajedno smo osmislili i radili na renoviranju stan u Dobrom dolu, Ti si formalno angažirao majstore a ja sam također s njima razgovarala. Platili smo ih iz zajedničkih novaca. Ne mogu se sjetiti koliko je koštao stan niti renoviranje stana. U stanu su vršeni popravci. Popravci su financirani iz zajedničkih sredstava. Na stanu je vršena i promjena stolarije i to u PVC. Sito smo zajednički dogovorili i platili. Ne mogu se sjetiti čišćenje nakon majstora. Prije useljenja ja sam čistila taj stan, a možda mi je

pomogla i spremačica i Hrvojeva mama. Dok smo bili u Sigetu spremačica koja se zvala Barbara dolazila je čistiti jedan puta do dva puta tjedno, a u Dobrom dolu jedan puta tjedno. Nakon toga smo imali druge spremačice. Ne znam točno godine od kad do kad je dolazila spremačica. Mi smo plaćali spremačicu. Ne znam dali je primala nagradu, nešto za Božić. Ne znam da li su se mijenjali uvjeti otplate kredita za stan u Dobrom dolu. Ne mogu reći točno kada smo napravili djelomičnu prijevremenu otplatu kredita. Nisu sve pokretnine popisane u imovinskoj kartici tj. nisu umjetnine. Ne mogu se sjetiti imena osobe od kojeg smo kupili zemljište u Pisarovini. Kod nje smo dolazili u nekoliko navrata gledati kuću i zemljište u Pisarovini, jedan put nas je pozvala i kod sebe u Zagreb i mislili smo je jednom pozvati da vidi zemljište i novu kuću onda to nismo učinili jer su nam tako sugerirali njena kćer i njezin suprug. Za kupnju zemljišta pregovarali smo sa gospodom i njenim zetom. Mi smo međusobno razgovarali do kojeg iznosa bi mogli kupiti zemljište. Zajednički se brinemo o održavanju kuće u Pisarovini. Zajednički smo snosili trkove održavanja u Pisarovini. Nije mi poznato o sanacijskim radovima u Pisarovini tj. bilo je odrona zemljišta. U Pisarovini je još kupljen i dio susjednog zemljišta. Ne znam o kojoj se površini radi. Ne znam kolika je cijena plaćena za taj komad, ali znam o kojem se komadu zemljišta radi. Ne znam kako je isplaćena cijena za to dodatno zemljište. Za kupnju tog zemljišta pregovaralo se sa susjedom čije je to zemljište i koji živi na drugoj strani ceste. Mislim da si ti većinom s njim pregovarao o kupnji zemljišta. Ne znam točno kada je taj dodatak zemljišta formalno upisan u zemljišne knjige. Ne znam točno kada u 94. godini su osnovane dvije firme. Faber je bio direktor u firmi Zgombić revizija a ne mogu se sjetiti tko je bio direktor u firmi Zgombić i partneri. Ne znam koliki je iznos potrošen za inicijalni rad firme. Što se tiče firme Faber i Zgombić ne znam da li je od 97. do danas ista bila aktivna. Ne znam da li si imao udio u dividendama u društvu Ernst & Young. Ne znam točan naziv kompanije Ernst & Young. Ne znam točno kada si osnovao firmu Zgombić i partneri a to je bilo kada si otišao i z Ernst & Younga. Mislim da si tada formalno bio zaposlen i firmi Butković i partneri. Ne znam kada je osnovana firma Butković i partneri i što se s njom dalje događalo. Ona je bila u nekim odnosima s kasnijim firmama i tuženika. Nisam upoznata u kakvom je odnosu firma Zgombić i partneri i Zgombić i partneri grupa. Znam da su u firmi Zgomibć i partneri osim tebe bili i drugi članovi a međusobno ste odnose regulirali osnivačkim ugovorom. Ne znam po kojoj su cijeni manjinski članovi stjecali udjele. Znam da je društveni ugovor sklopljen i da

je mijenjan. Neke partnere poznam a neke znam po viđenju. Na pitanje I tuženika da li je participirala u pripremi odluka skupštine društva ista iskazuje da smatra da joj pripada polovina udjela u društvu ne s osnova pripremanja skupštine već s osnova toga što su udjeli stečeni za vrijeme trajanja braka i radom za vrijeme trajanja braka. Sve dionice kupljene su zajedničkim novcem. Što se tiče knjiga u novim izdanjima su rječnici malo proširivani. Pisao si stručne članke za časopise to je bilo plaćeno ali ne znam koliko. Postoji i digitalna verzija rječnika. Ne znam kolika je zarada na digitalnoj verziji rječnika. Krenuo si u investiranje nekih projekata našim novcem ali se nisu pokazali baš uspješnim. Ne mogu nabrojati te projekte. Poslovni prostor u Preradovićevoj kupljen je od agencije za zaštitu autorskih prava. Ne znam točno godinu. Najveći dio te cijene plaćen je podizanjem kredita. Kredit je vjerojatno dignut u Hypo banci a pregovarao je Hrvoje. Ne zna m točno koliko je investirano u uređenje tog prostora. Znam da su bili opsežni radovi stavljeni su mramorni podovi. Ne znam koliko smo dugo koristili auto Renault. Mislim daje slijedeći auto bio Opel Astra. Ne znam detalje o kupnji auta. Ti si radio na održavanju automobila. Onda je kupljen Opel Vectra, ne znam točno godine kada su kupljeni. Ti si sklopio ugovor s leasing kućom. Nakon toga smo kupili Audi je. Mjerodavna bračna stečevina odnosno oni iznosi sredstava koji su prikazani u tablici podjele imovine od strane Hrvoja Zgombića a koji su bili tada i na računima. Ne znam gdje su sredstva u iznosu od 463.000 € kojim je I tuženik raspolagao samoinicijativno i bez odobrenja. Ne znam da je dio tih sredstava završio na mom računu. Ne znam da li su vršene uplate tih sredstava na račun drugih ljudi. Ne znam da li me je I tuženik promptno obavijestio o prijenosu sredstava na račun svog oca i u Austriju, ja sam o tome dobila e-mail. Nemam saznanja kada su ti novci stvarno prebačeni na račune. Tužbom nisu obuhvaćeni moji računi, moja plaća, a istom sam htjela zaštititi svoja prava u odnosu na imovinu za koju je postojala opasnost da bude prebačena na trećeg. Novac u iznosu od 400.000 kn je oročen. Imali smo police osiguranja života u Heliosu koje smo raskinuli. Postojale su police osiguranja za kredite te kako bi se dobila povoljnija kamata za oročena sredstva. Ne mogu se sjetiti drugih polica. Mislim da je na nekoj polici osigurani iznos od 18.000 €. Ne mogu se točno sjetiti na čije ime glasi polica.

Na posebno pitanje pun. I tužitelja kad sam govorila o terminu zajednička sredstva tu je bila moja plaća i neka druga sredstva koja su zajednički priskrbljena. Svoju plaću sam koristila na zajedničke potrebe od kućanstva do svega drugog što je bilo potrebno. Da li

imate dokaz da ste iz voje plaće platili bilo kakav izdatak vezan za stanove, automobile, rate kredite, rate leasinga, Franov tenis, ljetovanja, zimovanja, troškove arhitekta, gradnje, stjecanja dionica ili bilo koji ostali izdatak , pun. tužiteljice protivi se pitanju jer se radi o zakonskoj presumpciji iuri et de iure što drugim riječima znači da je imovina koja je stekla radom iz bračne zajednice pripada strankama na jednake dijelove bez obzira na činjenicu da li su nečiji prihodi bili veći ili manji jer za bračnu stečevinu vrijedi princip solidarnosti. U bračnoj zajednici imali smo zajedničku blagajnu u kojoj smo zajednički ulagali i trošili. Plaću sam dizala u gotovini te nema dokaz na što je trošena, a sigurno jest na naše zajedničke potrebe uključujući vrtiće, tenis, plaćala sam zajedno s Hrvojem sve naše zajedničke troškove.

Na posebno pitanje pun. I tužiteljice ista iskazuje za podizanje kredita za kupnju stana u Dobrom dolu 49 kao osiguranje tog kredita dana je hipoteka na obiteljskoj kući mojih roditelja u Gorjanovićevoj 8 u Zagrebu. Jako sam bila angažirana na unutarjem uređenju kuće u Pisarovini tj. u odabiru pločica, lustera, namještaja, kuhinje, kamina, unutrašnje uređenje oje odraz mog ukusa.

Na posebno pitanje I tužitelja osobno iskaza iskazuje hipoteka na kuću mojih roditelja je bila potrebna.

Stranka nema ništa za dodati. Pitanja nema.

1 tuženik prigovara istinitosti iskaza tužiteljice o čemu će se očitovati pisanim podneskom.

Pun. II i III tuženih prigovara istinitosti iskaza tužiteljice o čemu će se pismeno očitovati.

Pun. tužiteljice predlaže da sud donese rješenje temeljem čl. 325 a ZPP-a kojim će obvezati tuženike da donesu prokaz svoje imovine a kako je već predloženo u tužbi.

Sud donosi

rješenje

I. Uslijedit će pismeno rješenje sukladno čl. 325 a ZPP-a.

II. Zatražit će se podaci o primanjima tužiteljice i I tuženika od 01. svibnja 1990. godine pa do 30. lipnja 2011. godine od I IZMO-a, te podaci o mirovini H i III tuženika.

III. Današnje ročište se od gada, a sljedeće se zakazuje za

16. siječnja 2014.g. u 9,00 sati

Što prisutni primaju na znanje i neće se posebno pozivati.

dovršeno u 15,35 sati

SUDAC:

STRANKE:

ZAPISNIČAR:

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
10000 ZAGREB – Ul. Grada Vukovara 84
Poštanski pretinac 303

Poslovni broj 94 P- 8469/11

Zapisnik
od 16.01.2014.

o održanoj glavnoj raspravi kod Općinskog suda u Zagrebu
Prisutni od suda:

ZRINKA MATAJA
Predsjednik vijeća - sudac

Tužitelj: Andreja Metelko Zgombić

Članovi vijeća

Tuženi: Hrvoje Zgombić i dr.

Marija Jurčić
zapisničar

Radi: utvrđenja bračne stečevine

Predsjednik vijeća - sudac započinje glavnu raspravu u 9,00 sati, i objavljuje predmet raspravljanja.
Rasprava je javna.

Utvrdjuje se da su pristupili:

Za tužiteljicu: osobno te uz pun. Igor Hrabar, odv. Marko Hrabar, odv. vj.

Za I tuženog: osobno te uz pun. Sanja Porobija, odv. i Hrvoje Ivić, odv.

Za II tuženog: osobno te uz pun. Bruno Čohilj, odv.

Za III tuženu: osobno te uz pun. Bruno Čohilj, odv.

Tužitelj ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva.

Tuženi ostaju kod odgovora na tužbu.

Utvrdjuje se da spisu prileži žalba I tuženika koja se odnosi na rješenje od 23.12.2013.g.

Ista se uručuje pun. tužiteljice i pun. II i III tuženih.

Pun. tužiteljice predlaže da se na današnjem ročištu saslušaju II i III tuženi budući je isti traženo podneskom pun. II i III tuženih a s obzirom na njihovu životnu dob. Isti je podnesak od 17.09.2012.g.

Pun. II i III tuženih povlači isti prijedlog te predlaže da se prvo sasluša I tuženik.

. / .

Pun. tužiteljice ponovo ostaje kod svog zahtjeva budući se radi o ljudima starije životne dobi to je traženo podneskom tuženika, a prošlo saslušanje trajalo je 6,5 sati.

Sud donosi

rješenje

Provest će se saslušanje I tuženika Hrvoja Zgombić.

HRVOJE ZGOMBIĆ: OIB 53023529539, sin Zvonimira, star 53. g. rođen u Zagrebu, dipl. ecc. Stanuje: Dobri dol 49 u Zagrebu, iskazuje:

Brak između mene i tužiteljice zaključen je 19. svibnja 1990.g. Tužiteljica i ja smo zajedno živjeli do lipnja 2011.g. ali smatram da naš brak nikada nije imao svojstva bračne zajednice kako se to uobičajeno podrazumijeva. Brak je razveden u 01. mjesecu 2013.g. Za vrijeme trajanja bračne zajednice s tužiteljicom nisam stjecao imovinu. Stan u Zagrebu, Dobri dol 47 kupljen je u studenom 2007.g. i to od moje vlastite imovine. Stan je kupljen na način da je u 100% iznosu dignut kredit od Hypo banke u iznosu od 223.000 CHF, kao zalog je dano još i 30.000 € i stan je pod hipotekom. Kredit je zaključen na rok od 25 godina i ja ga isključivo otplaćujem. Mjesečna rata tog kredita je negdje oko 7.500 kn. Rate tog kredita otplaćujem iz svoje dividende i ostalih novčanih sredstava koja su stečena iz različitih izvora. Dividendu ostvarujem od svojih poduzeća koje sam osnovao 1994.g. pa sve do danas. Novčana sredstva su dalje iz mojih autorskih honorara, kapitalne dobiti te plaće a koja je zanemariva u odnosu na ostala primanja. Dividenda čini najveći udio u tim sredstvima. U periodu od 2003. do 2012.g. sam ostvario 32.000.000 kn dividende. Tužiteljica nije sudjelovala u otplati tog kredita bilo kojeg drugog kredita ili u troškovima našeg kućanstva. Stan u Pleternici kupljen je 2001.g. Stan je kupio moj otac Zvonimir. Ja sam ocu dao 100% iznos sredstava za kupnju to stana kao i za uređenje. Otac mi nije vraćao taj novac. Stan je kupljen za 40.000 DEM a na uređenje je potrošeno još 35.000 do 36.000 DEM. I ta sredstva primarno dolaze iz moje dividende. Nekretnine u Lipovcu je kupio moj otac 2005.g. i to na svoje ime. Zemljište je koštalo 35.000 € za 10 hektara ili 35 centi po m². To zemljište je kupljeno mojim novcem i to primarno iz moje dividende. Ističem da je to zemljište u najmu neprekidno od kada je kupljeno. Najamninu ubire moj otac. Najam je sklopljen na tri godine ali se automatski obnavlja. Nakon prvog trogodišnjeg razdoblja najamnina je povećana za 8.000 kn Najamnina danas iznosi 20.000 kn godišnje. Sve nekretnine koje glase na moga oca tj. prilikom njihove kupnje sam ja pregovarao. Zemljište sa pripadajućim dvijema drvenim zgradama kupljeno je u listopadu 2007.g. Ja sam kupio to zemljište. Dana s to zemljište zajedno sa pripadajućom kućom glasi na oba moja roditelja. Negdje u prosincu 2011.g. ili u studenom darovnim ugovorom sam prenio tu nekretninu na roditelje. Drvene zgrade koje su bile na zemljištu su demontirane i odnesene na otpad a na tom mjestu je sagrađena kuća u periodu od svibnja 2008.g. do lipnja 2009.g. Kuća je sagrađena isključivo mojim sredstvima iz moje vlastite imovine. Sredstva za kupnju zemljišta i gradnju kuće su iz moje dividende i to poglavito one iz 2008.g. u iznosu od 4,5 milijuna kuna. Tužiteljica je zajedno samnom sudjelovala u izboru pločica, parketa, kamina te u uređenju interijera, npr. kuhinje. Za vrijeme bračne zajednice nismo imali nikakva zajednička novčana sredstva. Ja sam imao svoja vlastita novčana sredstva. Ističem da sam u studenom 2010.g. na račun tužiteljice uplatio 400.000

. / .

kn . Isti dan sam isti iznos uplatio i na račun kćerke Tene i na račun svojih roditelja. To je učinjeno radi disperzije rizika. Taj iznos do 400.000 kn je određen budući država jamči taj iznos u slučaju stečaja banke. Radilo se o četiri računa a na sva četiri računa sam imao punomoć. To je jedini račun koji je glasio na tužiteljicu a na kojem su se nalazila moja sredstva i otvoren je samo za tu svrhu. Dok sam imao uvida u stanju na računu te mogao raspolagati tj. dok sam imao punomoć po tom računu nije bilo prometa. A sredstva su bila oročena. Svoje prve dvije firme sam osnovao istoga dana u srpnju 1994.g. Radilo se o firmama Faber i Zgombić revizija i porezno savjetovanje d.o.o. i Faber i Zgombić plus za nakladništvo i informatiku d.o.o. Temeljni kapital za osnivanje svake firme iznosio je 2.000 kn. Sredstva za osnivanje firmi i početni rad sam dobio od svojih roditelja i to oba roditelja u iznosu od 20.000 DEM. Taj iznos potječe od prodaje stana u Pleternici koji je prodan za 20.000 DEM. S obzirom da je temeljni kapital za osnivanje firme bio mali novac kojeg sam dobio od roditelja korišten je za uređenje poslovnog prostora. Tako su oličeni zidovi, postavljeni novi podovi, prebojana unutrašnja i vanjska stolarija, stavljene zavjese, nabavljen namještaj i informatička oprema i ostalo, a financirano je i prvo izdanje knjige Komentar na međunarodne računovodstvene standarde. Vjerojatno je iz tih sredstava financirano i prvih nekoliko plaća. Inače sam u uređenju poslovnog prostora sudjelovao sa 50% troškova a u ostalih 50% je sudjelovao moj partner . Moj partner je sudjelovao u svim troškovima od temeljnog kapitala pa do financiranja knjige. Te firme sam osnovao zajedno sa svojim partnerom Željkom Faberom, pa se po nama i zvala firma. Tužiteljica nije sudjelovala u sredstvima za osnivanje firme. Tužiteljica nije niti novčano niti svojim radom sudjelovala u uređenju poslovnog prostora. Slijedeću firmu koju sam osnovao bila je Ernst i Young za porezno savjetovanje i to u 09. mjesecu 1997.g. bila su tri člana društva i to Ernst i Young Beč, Željko Faber i ja. Sredstva za osnivanje te firme su vlastita sredstva. Sredstva potječu dijelom iz moje dividende, dijelom od autorskih honorara, a dijelom donacijom mojih roditelja. U toj firmi sam imao poslovni udjel od 24,5 % i pravo na udio u dobiti od 47,5%. Dalje je osnovano firma Ernst i Young za reviziju i porezno savjetovanje i to 2000.g. TU su bila 4 člana društva , Ernst Young Beč, Željko Faber, Vlatka Sakar i ja. U toj firmi je moj udio iznosio 12% a udio u dobiti također 12%. Istaknuo bih što se tiče mog udjela od 12% isti je određen na način da smo s firmom ERNs Young Beč 08.02.2000.g. zaključio i temeljni sporazum kojim smo uredili naše udjele u firmi na temelju vrijednosti naše dvije firme od 1994.g. i 1997.g. i to Faber i Zgombić revizija i porezno savjetovanje i Ernst i Young porezno i financijsko savjetovanje. Temeljem toga je moj udio iznosio 300.000 DEM odnosno 12% udjela u firmi. Za tih 12% sam platio samo nominalni iznos u temeljnom kapitalu. Ukupno poslovanje firmi Faber i Zgombić revizija i porezno savjetovanje i Ernst i Young porezno i financijsko savjetovanje je bilo preneseno na novu firmu Ernst i Young koje je par mjeseci kasnije preimenovana u Ernst i Young Croatia. 2002.g. sam prodao udio u firmi Ernst i Young Croatia za iznos od 207.000 € a u vrijeme stjecanja udjela on je iznosio 150.000 € odnosno 300.000 DEM. Ta sredstva koja sam dobio prodajom su bila na mom računu. 2003.g. sam osnovao svoju firmu Zgombić i partneri sa još nekoliko kolega iz bivše firme. U vrijeme osnivanja moj udio je iznosio 85 ili 90%. U toj firmi djelatnost mi je bila ista kao i u ranijim firmama iz 1994., 1997. 2000.godine. Imao sam iste suradnike, iste klijente istu djelatnost. Mogu reći da od 1994.g. do danas imam jedan te isti ekonomski pothvat odnosno poduzeće. U međuvremenu sam osnivao još nekoliko firmi koje nisu zaživjele osim firme Partner nekretnine koja je uzela u najam poslovni prostor u Koranskoj ulici. Tako sam imao firmu 6P nekretnine koja nikada nije zaživjela. Imao sam i firmu Norma nekretnine koja je uzela u najam poslovni prostor od 300 m2 u

. / .

Zelinskoj ulici. Firma Zgombić i partneri iz 2003.g. je 2006.g. preimenovana u firmu Butković i partneri ja sam tada prodao svoj poslovni udio odnosno zadržao sam 1% u temeljnom kapitalu. Te iste 2006.g. sam osnovao novu firmu također pod nazivom Zgombić i partneri. 2007.g. osnovana je firma Zgombić i partneri grupa. I u toj firmi sam imao 65% udjela u temeljnom kapitalu i 1/3 u dobiti te firme. Također sam u firmi Zgombić i partneri iz 2006. imao 65% udjela u temeljnom kapitalu i 1/3 u dobiti. 2007. ili 2008. g. priključio sam se inozemnoj firmi Nexia a Zgombić i partneri grupa su osnovali firmu Nexia revizija i Norma knjigovodstvo. Firma Norma knjigovodstvo je poslovala na adresi u Zelinskoj i uzela u podnajam poslovni prostor od firme Norma nekretnine. U 06. mjesecu 2010.g. napuštamo globalnu mrežu Nexia i pridružujemo se drugoj globalnoj računovodstvenoj svjetskoj mreži koja se zove Grand Thorton revizija. 2010.g. osniva novu firmu Grand Thorton knjigovodstvo koja preuzima poslovanje firme Norma knjigovodstvo. Također imam i firmu Satir nekretnine koja je neaktivna. Postojale je i firma Faber i Zgombić revizija koja je neaktivna od 2000.g. Dobit koju sam ostvario od firmi koje su se bavile revizijom i poreznim savjetovanje i knjigovodstvom u periodu od 2003.g. do 2011.g. iznosila je 31 milion kuna. Isto tako sam od firme Zgombić i partneri nakladništvo i informatika od 2003. do 2010.g. primio 930.000 kn dividende. Tužiteljica nije financijski sudjelovala niti u jednoj od navedenih firmi. Nikada nije imala niti bilo kakvu funkciju u tim firmama. Nikada nisam rezultata poslovanja firmi prosljeđivao tužiteljici nit je to ona ikada tražila. Nikada nije imala niti saznanja o mojim primicima od dividende, autorskih honorara, kapitalne dobiti. Nikada ništa nije znala o mojoj plaći. Moja plaća je rasla iz godine u godinu tako je 1994.g. iznosila negdje oko 5.000 kn neto, da bi 2011.g. bila 20.000 kn bruto. Što se tiče zahtjeva mojih roditelja ističe se da moji roditelj od rujna 1992.g. do lipnja 2011.g. vode naše kućanstvo u cijelosti. Priznajem roditeljima njihovo novčano potraživanje. Moji roditelji od svibnja 1990.g. do polovice 1995.g. meni daju stalnu novčanu potporu od 500 DEM mjesečno. TO je vrijeme kad sam radio u firmi Konzalt invest te sam imao 400 DEM plaće. Dok se nisu doselili u Zagreb moji roditelji su često iz Slavonije dolazili kod nas i donosili hranu. Također kad se rodila kćer Tena 1990.g. mi kvartalno odlazimo u Graz u nabavu pelena i potrepština za kućanstvo što financiraju moji roditelji. To nije bilo potrebno kad se rodio Fran 1996.g. jer smo sve stvari mogli nabaviti u Zagrebu. Moji roditelji su vodili sve kućanske poslove, plaćali račune, odlazili na tržnicu, te o svom trošku kupovali hranu sve dok se nismo odselili na Dobri dol 1999.g. Ja nisam participirao u poslovima kućanstva ali sam se skrbio o djeci, o njihovoj edukaciji, doktorima, i to privatnom zubaru, ortodontu, ginekolozi, endokrinolozi. Od 1995.g. pa nadalje pokrивam sve financijske troškove kućanstva. Plaćam sve režije, popravke u stanu, majstore, kredite. Što se tiče liječnika platio sam tužiteljici operaciju očiju, troškove liječenja koljena Andrejine mame, zatim potrebe liječnika svojih roditelja. Ističem da sam 2002.g. operirao koljeno te tužiteljica nije bila prisutna već je bila u Beogradu. Kad sam operirao drugo koljeno pomagao mi je otac. Kao ilustraciju ističem samo da sam prije 2 mjeseca kćer vozio iz bolnice nakon operacije o tome sam obavijestio porukom Andreu koja mi nije odgovorila. Osim o edukaciji i o doktorima za našu djelu skrbim se i o njihovim sportskim aktivnostima, te to sve sam organiziram i plaćam.

Na posebno pitanje pun. tužiteljice tuženik iskazuje kada sam zaključio brak radio sam u Končaru te su mi primanja bila između 300 i 400 DEM. Andrea je u to vrijeme radila kao vježbenik kod odvjetnika. Njezina primanja ne znam. Nakon rada u Končaru par mjeseci sam bio zaposlen u Generalturistu koji je bio pred stečajem a od 01.07.1991.g. u Konzalt investu. U konzalt investu sam bio zaposlen do 30.09.1994.g. U Konzaltinvestu sam imao

. / .

negdje oko 400 DEM plaću. Osim plaće nisam primao druge novčane iznose. Prema mojim saznanjima Konzaltinvest je dobro poslovao. Prema mojim saznanjima vlasnici te firme su bili Jakša Barbić, Darko Ostoja, Bori i Mario Porobija. Radio sam na poslovima privatizacije tj. na procjenama poduzeća koja su se privatizirala. Što se tiče zaposlenja moje supruge nakon odvjetnika je bila zaposlena na Županijskom sudu, zatim Helios osiguranju, te u Ministarstvu vanjskih poslova gdje je i danas. Neko vrijeme bila je i u Uredu predsjednika. Nemam saznanja o primanjima supruge. Nemam saznanja da li su joj primanja bila viša ili niža od mojih. Tata je otišao u penziju 1991.g. a mama 1992.g. Mama je cijeli svoj radni vijek provela kao učiteljica razredne nastave, dok je tata radio u Poljoprivrednom kombinatu Kutjevo tj. bio je direktor filijale u Pleternici gdje smo živjeli do 1975.g. kada je završio u zatvoru. Poslije je bio u radnom odnosu u istoj firmi ali više nije bio direktor. Ne znam iznos penzije mojih roditelja. Danas mirovina oca je nešto manja od 5.000 kn a majke ispod 3.000 kn a kolika je bila tada ne znam. Ne znam da li je iznos njihove penzije bio veći ili manji od moje plaće. Dok smo živjeli u garsonijeri kućanstvo je vodila Andreja a moji roditelji su dolazili jako često i moja mama je znala čistiti. Preko vikenda je kuhala Andreja a preko tjedna smo se hranili vani ili kod njezinih roditelja. Kod njezinih roditelja smo znali biti i nedjeljom. Andrea je prala rublje i peglala ali je moja mama često dolazila pa je pomagala. To je bilo jednom mjesečno sve do dolaska roditelja u Zagreb. Nabavku smo najčešće radili zajedno. U tom razdoblju andrejini roditelji su nam pomagali kroz kuhanje hrane i čuvanje Tene. Andrejini roditelji su nam pomagali sve do 2011.g. Kada su se doselili moji roditelji 22.08.1992.g. svi su nam pomagali na način da su jedan tjedan pomagali Andrejini roditelji kuhali i čuvali djecu a drugi tjedan su to radili moji roditelji, s time da su moji roditelji dolazili k nama a Andrejinim roditeljima smo vozili djecu. Za osnivanje prvih firmi 1994.g. Faber i Zgomibć revizija i porezno savjetovanje i Faber i Zgomibć plus za nakladništvo i informatiku d.o.o. osnivački polog sam sam uplatio. Moj udio u osnivačkom pologu za svaku firmu iznosio je 1.000 kn. Do 2000.g. nisam vršio prijenos gospodarske cjeline na ni jednu drugu firmu, ovih dviju firmi koje sam osnovao. TUženik nadalje navodi da se je firma Faber i Zgomibć revizija primarno bavila revizijom dok ej djelatnost porezno savjetovanje zaživilo tek u firmi Ernst i Young porezno i financijsko savjetovanje d.o.o. koja je osnovana 1997.g. Do 2000.g. nisam sa roditeljima zaključio nikakav pisani ugovor o darovanju. Sa roditeljima nisam zaključio ugovor za naknadu za čuvanje djece i druge poslove koje su obavljali do 2011.g. što ne umanjuje vrijednost onoga što su za nas učinili. Do sredine 06. mjeseca 2011.g. tužiteljici sam poslao tablicu s prijedlozima za podjelu imovine. Taj prijedlog se nalazi uz tužbu ali ne u cijelosti već samo tablica bez pratećeg teksta. U toj tablici spominjem podjelu imovine. Meni nije poznato da sam prije te tablice uputio još neku tablicu s prijedlogom o podjeli imovine, pretpostavljam kad bi postojala bila bi priložena uz tužbu. Sa tužiteljicom uopće nisam pregovarao o podjeli imovine. Nakon te tablice tužiteljici sam poslao niz e-maillova kojim sam predlagao da se dogovorimo. Nisam dobio odgovor na te e-maillove već tužbu iz koje sam saznao šta tužiteljica želi. Smatram da ne trebam pregovarati u vezi svoje imovine. Tablicu s prijedlogom za podjelu imovine sam slao budući je tužiteljica moja žena, majka moje djece jer sam je volio i jer sam na miran način htio da se dogovorimo. Iz teksta uz tablicu se vidi da sam ekstremno uzrujan.

Pun. tužitelja prezentira tuženiku tablicu iz travnja 2011.g. za koju tuženik iskazuje da je identičan tablici od 26.06.2011.g. ili vrlo slična, a ne sjeća se da bi je poslao u travnju 2011.g. Pregovori o podjeli imovine nisu krenuli u travnju 2011.g. Nikakvih pregovora nikada nije bilo. Od tužiteljice nisam primio nikakav prijedlog za podjelu imovine. Ja

./.

sam svoj prijedlog za podjelu imovine u obliku tablice sa e-maillom poslao u lipnju 2011.g. Jedan od moja četiri prijedloga iz te tablice bio je da se imovina podijeli po pola. Na zahtjev tužiteljice dao sam punomoć tužiteljici da provjeri stanje na mojim računima u osam banaka. Rekao sam joj da ću biti fer pa da ne misli da sam nešto zatajio može sama provjeriti stanje na mojim računima. Predlagao sam joj da predložio neku drugu metodu provjere te da provjeri i račune mojih roditelje i drugu njihovu imovinu. Dao sam joj punomoć da Andrea vidi da je primjereno ono što joj nudim. Nisam joj dao punomoć za raspolaganje sa sredstvima na mojim računima. Moj prijedlog podjele imovine dan je u jednom uzrujanom stanju te kada sam se nakon par dana smirio prijedlog sam povukao. Nakon toga sam svoj novac u Raiffeisen banci prebacio na svoj račun u Austriji i na račun svoga oca. I nadalje imam račun u Austriji ali stanje računa se stalno mijenja. Imam dva računa u Austriji. Nema potrebe iskazivati koliko je novca na tim računima sada. Roditeljima sam darovao kuću u Pisarovini jer je to moja vlastita imovina. radi se o mojoj imovini te s njom raspolazem na način i u vrijeme kada odlučim. Tužiteljica i ja smo u braku imali odvojene financije. U 11. mj. 2010.g. sam zbog disperzije rizika prebacio 400.000 kn na račun tužiteljice mojih roditelja i kćeri. Radilo se o mom novcu. Banka me je u 10. mj. 2011.g. obavijestila da mi je ukinuta punomoć na računu tužiteljice na kojem je bilo tih 400,000 kn. Tada shvaćam da tužiteljica želi uzeti moj novac ali ništa ne poduzimam. Tužiteljica je ishodila dvije privremene mjere te su mi blokirani računi u svim bankama u RH praktički na neograničene iznose. Nakon što mi je tužiteljica ukinula punomoć sam sa svog računa dio sredstava prebacio na moj račun u Austriji a dio na račun oca. U 7. mjesecu 2012.g. povodom žalbe ukinuta je privremena mjera odnosno blokada računa mog oca. Moja žalba je također prihvaćena u 11. mjesecu 2012.g. ali mi računi nisu odblokirani. Novom privremenom mjerom su mi blokirani računi u Raiffeisen banci. Tužiteljica me je željela spriječiti da raspolazem računima , plaćam kredite, podmirujem troškove djece. Sredstva sa svog računa sam prebacio dva dana nakon što sam dobio privremenu mjeru. Kako je moguće da sam prebacio sredstva nakon privremene mjere o tome se treba pitati FINU. Između mene i tužiteljice nema ugovora o korištenju plaća i vlastitih sredstava. Nakon što je podnesen prijedlog za privremene mjere koje se odnose na udjele u firmama koje su predmet ovog spora u vremenu dok poslovni udjeli nisu bili blokirani tijekom 2011.g. bile su brojene promjene u sudskom registru. Oko tih promjena u sudskom registru se nisam savjetovao sa tužiteljicom. I u braku se sa tužiteljicom nisam nikada savjetovao o stjecanju ili otudenju bilo koje moje imovine. Od prijedloga za donošenje privremene mjere u firmama su vršene statusne promjene ali tim promjenama ekonomska vrijednost mog udjela nije umanjena. U rujnu 2013.g. prodao sam sve svoje udjele u svim firmama koje su predmet ovog spora i to ne samo ja nego svi moji partneri kako bi prešli u firmu PWC . Tijekom godina i to do 2007.g. sam pregovarao sa raznim firmama da bi sada prešao u PWC. Sada u firmi Grand Thorton revizija nema udjela. A mislim da u toj firmi nikada nisam imao udjela. Sada nema udjele ni u Grand Torton knjigovodstvu. Nemam udjela ni u firmi Butković i partneri. Cijena za koju sam prodao firmu Grand Torton revizija i Grand torton nije tajna ali je to moja privatna imovina. Imam udjele u firmama Zgomibć i partneri nakladništvo, 6P nekretnine, Saturn nekretnine, Prvo rejting društvo. Ne sjećam se da li sam 2003.g. radio darovni ugovor o prijenosu imovine i to poslovnog prostora u Preradovićevoj 25 na suprugu. Ako i jesam taj ugovor nije nikada realiziran. Poslovni prostor u Preradovićevoj 25 je prodan 27.12.2004.g. Poslovni prostor u Koranskoj je u vlasništvu Hypo leasinga ili jedne od njegove kćeri možda Alfa nekretnine. Taj poslovni prostor smo imali u posjedu do veljače 2013.g. Taj prostor je bio u operativnom leasingu. Firma Pertenr

. / .

nekretnine je uzela u operativni leasing prostor u Koranskoj te ga dala nama u podnajam. Firma Partner nekretnine je bila u vlasništvu mene i mojih partnera. Taj prostor smo koristili od svibnja 2007. do 1. veljače 2013.g. U firmi partner nekretnine imao sam 65% udjela a firma je nestala u statusnim promjenama 2011.g.- 2012.g. Pripojena je firmi ZP koncept. A firma ZP koncept je unajmila poslovni prostor u Eurotaueru. OD tužbe u ovom postupku dao sam novce svojoj mami i mama je kupila stan za Tenu u Remetama. Stan glasi na moju mamu. Što se tiče stana u Dobrom dolu 47 koji je vlasništvo mog oca ne znam da se pred Uskokom vodi bilo kakav postupak ili da se vodio. Pojma nemam da sam dao izjavu Uskoku ili pomagao ocu u tom postupku.

Na posebno pitanje tužiteljice osobno tuženik iskazuje bili smo u braku od 19.05.1990.g. do siječnja 2013.g. a u brku je rođeno dvoje djece. Na pitanje tužiteljice da li je nakon što su se oženili te živjeli u garsonijeri na Seigetetu, i na Dobrom dolu, peglala veš, parala, kuhala, servirala obroke ručkove, tuženik iznosi da je tužiteljica kuhala tijekom vikenda, prala je veš ali je peglala njegova mama. Andrea je pripremala ručkove za blagdane i rođendane na kojima su bili moji i njezini roditelji, njezina rodbina ali u svemu tome puno je pomagala moja mama. Na Uskršnje ručkove kod mojih roditelja smo išli do 2006., 2007.g. Što se tiče brige Anedree o djeci iskazujem da Andrea jako voli djecu s Tenom je bila i godinu dana na porođiljnom ali nikada nije bila na bolovanju zbog bolesti djece. Što se tiče Tene znao sam joj promijeniti pelene i hraniti je dječjom hranom a kod Frana to nisam nikada radio. Tenin ortodont je bio Šlaj i Anić. Ne znam daje prije tih ortodonta išla negdje drugdje. Što se tiče vođenja Tene kod endokrinologa u 2007.g. ja sam vodio dijete jedan put ili dva put. Što se tiče boravka Tene tri tjedna u Varaždinu mislim da je majka bila s njom 7 dana, a preostala dva tjedna je bila sama. Tena je bila na državnom natjecanju iz geografije sa školom. Moguće je da je tužiteljica bila s njom jedanput. Ja sam sigurno jedno vodio Frana na pregled vezano za ligamente i to kod Doma sportova. Frana na redovite liječnike preglede za tenis vodila ga je njegova kondicijska trenerica. Frana ortodontu sam par puta ja vodio, par puta tužiteljica a par puta je ušao sam a sve sam to ja organizirao. Frana na turnire smo vodili zajedno, a prijavljivala ga je i odjavljivala ga je tužiteljica internetom. Tenu je operirao dr. Čorić koji je prijatelj brata tužiteljice. NE sumnjam da se tužiteljica interesirala za dijete. Do kraja 11. mjeseca 1999.g. odlazio sam Andrejinim roditeljima na ručak u tjednu kada su oni čuvali djecu. 2 - 3 godine nakon toga Andrea je doma donosila ručkove koje je kuhala njezina mama. O trošku Andreinog tate smo dva puta bili na skijanju. Od oca tužiteljice sam kad sam počeo igrati tenis dobio jednu majicu, jedan dres i čarape teniske. Andreina mama je kuhala djeci, čitala, igrala se, vodila ih u grad i to jedan ili dva put, dok je Andrein otac Frana nekoliko puta vodio na tenis a bio je i Fran po 7 dana u njegovoj vikendici. I Andrein otac i moj otac su naizmjenice vodili Frana na tenis 5, 6 godina. Ne sjećam se da smo ikada potpisali darovni ugovor za nekretnine u Preradovićevoj. Tužiteljica je dolazila u poslovni prostor u Šenoinoj ali ne radi čišćenja istog. Ne sjećam se bi tužiteljica obavljala niti manje poslove čišćenja. Jedinu tablicu o podjeli imovine poslao sam tužiteljici u 06. mjesecu 2011.g. za ostalo ne zna. Nisam izrađivao tablicu iz 05. mjeseca 2011.g. Sva imovina navedena u tablici od 06. mjeseca 2011.g. je moja imovina. U tablici sva imovina je moja imovina a naznačeni su iznosi kredita i iznosi koje su uložili moji roditelji. Vrijednost imovine mojih roditelja u toj tablici je vrijednost stana Dobrog dola 47, vrijednost zemljišta u Vinkovcima, vrijednost stana u Pleternici, dionice HT-a, dionice Sunčanog Hvara, stana Dobri dol 50.

Na posebno pitanje punomoćnika i tuženika isti iskazuje Andrea je u brak 1990.g. unijela samo svoju osobnu odjeću i obuću. Kad smo se oženili stanovali smo u garsonijeri

./.

mojih roditelja na Staglišću, Klekova 19. Tužiteljica ništa nije kupila od opreme za taj stan. Bio je u cijelosti namješten. Tada sam imao Renault 4. Nakon Staglišća smo u siječnju 1991.g. preselili u Siget. Stan u Sigetu je imao 102 m². Stan je bio prazan i imao je neraspakiranu novu kuhinju i plakar u predsoblju. U taj stan je iz garsonijere prenesen kompletan namještaj osim kuhinje i hladnjaka. Stan u Sigetu ej bio moje vlasništvo a novac za njegovu kupnju od 150.000 DEM su mi dali moji roditelji a koji su ta sredstva dobili prodajom nove kuće u Požegi u lipnju 1990.g. Roditelji su mi u cijelosti dali novac za stan u iznosu od 135.000 DEM i u cijelosti novac za kupnju garaže od 12.000 DEM. Također su platili tu novu neraspakiranu kuhinju od 8.000 DEM i plakar u predsoblju od 2.000 DEM. Moji roditelji su još kupili zavjese i stol za blagovanje sa stolicima. Tužiteljica nije sudjelovala u financiranju niti jednog dijela opreme za stan. Andrejin tata je platio jedan plakar gotovo u cijelosti te prvu ratu za tepih u dnevnom boravku. Moji roditelji su nam kupili spavaću sobu, cijena je iznosila 4.000 do 5.000 DEM. Roditelji su od proljeća 1977.g. također uzgajali i Božićne jelke te ih prodavali. Nešto se prodavalo na veliko a nešto sam i ja prodavao kao student po gradu. Zarada roditelja od 1977.g. do 1992.g. iznosila je 250.000 do 300.000 DEM. Od 1990.g. do proljeća 1992.g. objavio sam 15 do 20 članaka, dopunjeno izdanje rječnika, te šest knjiga. Na riječnicima sa njihovim digitalnim izdanjima sam zaradio oko 90.000 DEM, a na knjizi Komntari na međunarodne računovodstven standarde oko 25.000 DEM. Još 10.000 DEM na knjizi Vlastiti kapital trgovačkog društva a na člancima 10.000 do 15.000 DEM. Zараđивао sam i kao prevoditelj naših izdanja knjiga. U bračnoj zajednici kupljeno je 7 ili 8 vozila na fizičke osobe te 4 na firmu. Ja sam plaćao kupnju vozila, servisiranje osim automobila koji su glasili na firmu. Tužiteljica nije kupila vozila, niti jedno. Tužiteljica nije snosila troškove održavanja niti jednog auta. Vozila je od tih automobila Opel Corsu i Nisam Micru. Stan u Dobrom dolu 49 smo kupili Andrea i ja na jednake dijelove uz suglasnost mojih roditelja. Cijena stana je bila 275.000 DEM zajedno sa porezom na promet oko 290.000 DEM. Ugovor o kreditu je glasio na 290.000 DEM i u cijelosti je iskorišten za plaćanje kupovne cijene i poreza na promet. Instrumenti osiguranja tog kredita za stan bili su moja polica životnog osiguranja, polica osiguranja za stan, hipoteka na taj stan i hipoteka na kuću Andrejinih roditelja. Kredit je uzeti u Hypo banci. Kredit za stan sam vraćao iz vlastitih sredstava. Stan u Sigetu je prodan u studenom 1999.g. za 185.000 DEM. OD toga sam dobio 100.000 DEM u gotovini dok je kupac tog stana preuzeo u iznosu od 85.000 DEM otplatu glavnice našeg kredita za stan na Dobrom dolu 49. Kao osiguranje za taj iznos od 85.000 DEM ustanovljeno je fiducijalno vlasništvo na stanu u Sigetu. Tih 100.000 DEM kojih smo dobili u gotovini posudio sam Andrejinom bratu za kupnju njegovog stana bez kamata i roka vraćanja. Taj iznos mi je vraćen 2004.g. Ta vraćena sredstva i to 80.000DEM sam koristio za prijevremenu otplatu našeg kredita stana u Dobrom dolu 49. Rekonstrukcija tog stana je koštala 50.000 DEM a opremanje 40.000 DEM. Radovi na stanu su obuhvaćali nove parkete, pločice, nove plinske, elektro instalacije, vodovodne instalacije, zidovi su gletani i farbaní, postavljena protuprovalna vrata, nova vrata u prostorijama u stanu, Farbanje unutrašnje stolarije, uređenje terase, uređenja ostava, podrum. Tužiteljica nije financirala radove ali smo zajedno birali pločice i parkete, rasvjetu i namještaj. Iz sigeta je prenesena kuhinja i spavaća soba. Kuhinja ej 2006.g. zamijenjena novom. Nakon što ej stan uređen počistili su ga moji roditelji. Ne sjećam se da je u tome sudjelovala tužiteljica. OD 2006.g. smo promijenili svu vanjsku stolariju. Kad se stolarija mijenjala bili smo na godišnjem a moja majka je čistila poslije majstora. U tom stanu smo svi zajedno živjeli do lipnja 2011.g. Imam izričit zahtjev tužiteljice da se više ne pojavljujem u tom stanu.

./.

Cijena zemljišta u Pisarovini iznosila je 85.000 € sa porezom 88.000 do 89.000 €. Na tom zemljištu su bile dvije drvene kuće i lijepi ali posve neuređen park. Troškovi granje kuće sa zemljištem su iznosili 600.000 € naknadno je sagrađen bazen za 150.000 €. Naknadno je kupljen još jedan komad zemljišta ali nije prenesen na moje ime. Izvođači su plaćeni jednim dijelom u gotovini a jednim dijelom preko računa. Tužiteljica nije platila niti jedan račun. Tužiteljica nije sudjelovala niti u pregovorima niti u sklapanju ugovora niti u ishodovanju rješenja za gradnju niti u plaćanju komunalnih doprinosa, niti kontaktirala s radnicima. Zajedno smo birali pločice, rasvjetu, parkete. Tamo je od polovine 2010.g. zaposlena žena koju ja plaćam. 90% poslova s arhitektima sam sam obavio. Građevinske radove obavila je firma Mal-gal iz Krapine. Razni ljudi su obavljali obrtničke radove. OD kad je kuća useljena 07. mjesec 2009.g. financiram sve troškove održavanja i brinem se o tome. Stan u Sigetu je moja vlastita imovina. Autorski honorari su također moja vlastita imovina. Moja poseban imovina od 1990.g. do kraja 1999.g. iznosila je oko 600.000 € u različitim oblicima, kao što su autorski honorari, nekretnine, dividende, dionice. Starom deviznom štednjom svojih roditelja kupljene su dionice Sunčanog Hvara u iznosu od 52.000 DEM te dionice Adriatic Hotela u iznosu od 27.000 DEM. U razdoblju od 2000. do 2003.g. godišnja dividenda mi je iznosila 90.000 €. Imao sam i auto na firmu vrijednosti od 40.000 DEM. Što e tiče bračne zajednice Andrea je odlazila na posao u 8 odnosno 8,30 sati pa je ostala do 6, 7, 8 navečer a nekad i dva ujutro. Puno je putovala. Tako je bila u Argentini dva tjedna, Kubi tri tjedna, Čileu dva tjedna, Ženevi tri tjedna, Japanu dva tjedna. Par puta u Americi po sedam dana . Imali smo u stanu i čistačicu koja je dolazila svaku srijedu a s njom je uvijek čistila i moja mama, bez obzira o kojem tjednu se radilo. Tužiteljica nikada nije sudjelovala u pravnim poslovima odnosno ugovorima koji bi se odnosili na firme ili nekretnine. Tužiteljica se nikada nije interesirala za poslovanje firme. Tužiteljica nije plaćala kune račune za režije , rekla je da će preuzeti obvezu plaćanja računa 2006. i 2007. ali je račune zaboravljala plaćati pa su nam tako isključivali struju , Internet. Ja sam uvijek davao novac za plaćanje računa. Kad je u jednoj ladici u stanu pronađeno 80-ak kuverti što s neplaćenim računima što s opomenama moji roditelji su ponovo preuzeli plaćanje računa. 2010.g. je bila izuzetno uspješna . Tužiteljica se u toj godini nije sjetila mog rođendana i to 50-og niti smo zajedno proslaviti 20 godina braka, tužiteljica je tu godišnjicu proslavila sa svojim prijateljicama u Izraelu. Nekretnina u Preradovićevoj kupljena je u za 380.000 DEM 1998.g. i to kreditom Hypo banke. U rekonstrukciju i opremanje tog prostora 1998.g. investirano je oko 100.000 DEM a moj udio je bio 50.000 DEM. U tu rekonstrukciju je bila uključena supruga mog tadašnjeg partnera Željka Fabera. Anuitet za kredit iznosio je 4.000 DEM a moj udio je bio 2.000 DEM. Tu ratu sam plaćao od svoje imovine bilo od dividendi , autorskih honorara i sredstava mojih roditelja. Od 1990.g. pa do preseljenja u stan na Dobrom dolu imam tzv. Imputirani dohodak od stana u Frudovoj - Siget. Najamnina za stan u Sigetu iznosila je 1.200 do 1.500 DEM mjesečno. Stan je bio dvoetažni s garažom. Stan u Preradovićevoj je prodan 27.12.2004.g. za 265.000 €. Za stan u Dobrom dolu 47 sam jedini ugovaratelj kredita , nema sudužnika, nema jamaca. Kredit je osiguran hipotekom na stanu i zalogom na mojim sredstvima od 30.000 €. Firma Faber i Zgombić revizija normalo je poslovala od 1994.g. od 2000.g. te osnivanje firme Ernst i Yang porezno savjetovanje i do 1997.g. nije nikao utjecalo na firmu Faber i Zgombić revizija. Prijedlog podjele imovine u tablici a kojeg sam kasnije povukao je moja želja da razriješimo naše odnose. Ne znam što je sa iznosom od 400.00 kn na njezinom računu.

./.

Na posebno pitanje pun. II i III tuženih isti iskazuje ja sam isključivo kupio četiri automobila svojim roditeljima i to Hyundai, Pasat 1,9TDI, Toyota AVensis i Audi A3 1,6 TDI. Oko kupnje tih automobila niti bilo koje imovine nisam se konzultirao sa tužiteljicom. O tok kupnji je znala onoliko koliko su znala i naša djeca i prijatelji. Jedino se bunila jednom zbog kupnje stana na Dobrom dolu. Prilikom sastavljanja tablice iz lipnja 2011.g. uključio sam i stan svojih roditelja na Dobrom dolu 50 u to vrijeme sam bio i rastrojen. U početku braka plaće nam nisu bile dovoljne za život jer smo imali velike troškove, veliki stan s režijama, malo djeteta, pa su nam moji roditelji mjesčno davali 500 DEM od svibnja 1990.g. do polovice 1995.g. Moji roditelji su dali 100 % iznosa za kupnju stana i garaže te opremanje stana u Sigetu. Mojim novcima sam roditeljima kupio auto i stan na Dobrom dolu. Novci su od dividende, kapitalne dobiti i autorskih honorara. U braku je peglala moja mama, a tužiteljica je jednom rekla mojoj mami da će ona peglati da bi potom moja mama nalazila hrpe neispeglanog veša pa je opet počela peglati. Moji roditelji su svima nama prali i čistili cipele. Moji roditelji su se uzgojem i prodajom božićnih jelki bavili od proljeća 1977.g. do 1992.g. kad su se doselili u Zagreb. 1993.g. su prodali zemlju na kojoj su uzgajali jelke. U tih 15 godina time su se moji roditelji bavili u kontinuitetu. Tužiteljica je bila i u polju blizu kuće i u kući mojih roditelja u Požegi gdje su se uzgajale jelke. Tužiteljica nikad nije davala niti jednu kunu mojim roditeljima za plaćanje računa. To sam ja davao. Tužiteljica je morala znati da su dionice Sunčanog Hvara kupljene starom deviznom štednjom mojih roditelja jer su kupljene na sedam osoba a između kojih su i njezina teta i njezin muž i njezini roditelji. Tu staru deviznu štednju su moji roditelji poklonili meni. Otac već dvije godine ne prima mirovinu. Oboje na lijekove troše 1.500 kn mjesečno. Ja financiram sve njihove potrebe jer je tužiteljica blokirala račun oca. Tužiteljica je po kćerki Teni poručila mom ocu da može otvoriti zaštićeni račun a na kojem mu je može sjesti više od 2/3 mirovine. Ja nisam želio da se moj otac povlači po FINI. Tužiteljica je jednom u dopisu izjavila da su se moji roditelji nama u potpunosti posvetili a mene su gledali kao svoje dijete. Moji roditelji su u tjednu u kojem su boravili kod nas dnevno ostajali najmanje 10 sati plus putovanje. OD 2010.g. kada je sin počeo intenzivno trenirati za njegove treninge, natjecanja, opremu, trenere plaćam oko 25.000 kn mjesečno. Financiram i sve kćerine potrebe. Mjesečni troškovi djece, alimentacije, kredita, leasinga, Pisarovine, iznose 50.000 kn.

Na posebno pitanje pun. tužiteljice isti iskazuje na računu mog oca koji je blokiran i na kojeg sam ja doznačio 210.000 € nema više tog iznosa.

Na posebno pitanje tužiteljice isti iskazuje Osim Corse i Nisana koji su kupljeni za Andrejine potrebe znala je koristiti povremeno i moj auto kao što sam ja znao koristiti njezin. Korištenje automobila nije u vezi sa vlasništvom nad automobilom. Nemam nikakva saznanja da su Andrejin brat i šogorica vraćali novac koji su posudili izravno u banku. Meni je vraćeno 2004.g. 100.000 DEM. Nemam pojma na što je Andrea trošila svoje novce a moguće da je trošila i dijelom na potrebe kućanstva a to je nesrazmjerno malo u odnosu na naše mjesečne potrebe. Putovanja tužiteljice odnose se na vrijeme od 1994.g. do 2001.g. Kad smo živjeli u Sigetu točno je da smo Tenu zajedno vozili u školu ali se nismo zajedno vraćali kući s posla. Ponovo ponavljam da se nismo zajedno vraćali kući s posla dok smo živjeli u Sigetu, odnosno to je bilo sporadično. Režije u Sigetu su plaćali isključivo moji roditelji. Nisu postojali zaostaci u režijama kada je prodavan stan u Sigetu, nije bilo duga niti jedne kune niti jedan dan. Nikada nije bilo zaostataka režija za stan u Sigetu niti se kasnilo s plaćanjem. Dionice Sunčanog Hvara su starom deviznom štednjom mojih roditelja kupili Andrejini roditelji, Andrejin tetak i teta, moji roditelji, moj tetak. Andrejinim roditeljima svake godine prepuštam dividendu dionica

. / .

HT-a kao i svojim roditeljima iz naše imovine nisu kupljene nikakve dionice. Ne postoji naša imovina. Dionice HT-a su kupljene mojom imovinom i to na Andrejine roditeljem moje roditelje neku moju rodbinu. I isključivo su kupljene iz dividende. Kupljene su na g. Anju i Tomislava Radočaj. Andreja je tijekom braka u nekoliko navrata govorila da moji roditelji ne moraju toliko raditi, ali to ne umanjuje ono što su za nas učinili, to je odgovor na pitanje da je tužiteljica u braku govorila da roditelji ne moraju toliko dolaziti u stan. Tužiteljica nije govorila da moji roditelji ne moraju toliko niti ostajati u stanu. Nikada nisam govorio tužiteljici da treba napustiti posao. Nikada nisam govorio tužiteljici da napusti posao i da se bavi humanitarnim radom ali sam joj predložio da razmisli o otvaranju odvjetničke kancelarije i da se bavi međunarodnim pravom kojim se nitko ne bavi u Hrvatskoj. Ništa ne znam da je tužiteljica sama s arhitekticom otišla u nabavu stvari za redenje kuće u Pisarovini. Najveći dio kontakta s arhitekticom sam obavio ja i to sam.

Na posebno pitanje II i III tuženih isti iskazuje nemam nikakva saznanja o novcima ili imovini tužiteljice osim onih 400.000 kn koje sam platio na račun tužiteljice. Na taj račun sam također od 11. mjeseca 2010.g. do 11. mjeseca 2011.g. mjesečno na račun uplaćivao 20.000 kn, ukupno 260.000 kn. Platio sam joj i jednu policu od 100.000 kn.

Stranka nema ništa za dodati.

Pitanja nema.

Pun. tužitelja prigovora iskazu tuženika u cijel u koji se odnosi na način stjecanja imovine i doprinosa roditelja kao neistinitom i životno nelogičnom.

Sud donosi

rješenje

Današnje ročište se odgađa, a sljedeće se zakazuje za

31. siječnja 2014.g. u 9,00 sati.

što prisutni primaju na znanje i neće se posebno pozivati.

dovršeno u 14,55 sati

SUDAC:

STRANKE:

ZAPISNIČAR:

./.

Zapisnik

od 09.04.2014,

o održanoj glavnoj raspravi kod Općinskog suda u Zagrebu Prisutni od suda:

ZRINKA MATAJA

Tužitelj: Andreja Metelko Zgombić

Predsjednik vijeća - sudac

Članovi vijeća

Tuženi: Hrvoje Zgombić i dr.

Marija Jurčić

zapisničar

Radi: utvrđenja bračne stečevine

Predsjednik vijeća - sudac započinje glavnu raspravu u 9,00 sati, i objavljuje predmet raspravljanja.

Rasprava je javna.

Utvrdjuje se da su pristupili:

Za tužitelja: osobno te uz pun. Bariša Pavičić, odv. i Igor Hrabar, odv. Za I tuženog: osobno te uz pun. Sanja Porobija i Hrvoje Ivić, odv. Za II i ili tuženike: osobno te uz pun. Bruno Čohilj, odv.

Tužitelj ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva. Tuženici ostaju kod odgovora na tužbu.

Utvrdjuje se da spisu prileži podnesak tužiteljice od 11.03.2014.g., dopis HZMO od 03.04.2014.g. i žalba I tuženika od 04.04.2014.g.

Utvrdjuje se da se žalba od 04.04.2014.g. uručuje pun. tužiteljice.

Utvrdjuje se da pun. II i III tuženih iznosi daje zaprimio žalbu od 04.04.2014,

Sud donosi

rješenje

Provest će se dokaz saslušanjem Zvonimira Zgombić:

ZVONIMIR ZGOMBIĆ, OIB 11562879451, sin Ivana, star 82. rođen u Slavonska POžega, umirovljenik, stanuje: Dobri dol 50 u Zagrebu, iskazuje:

Nalazim se u mirovini od 1991.g, Sada mi mirovina iznosi 4.500 kn. S vremenom se mirovina mijenjala. Ne znam koliko je iznosila kad sam odlazio u mirovinu. Taj iznos primam od kada je uveden porez odnosno "harač". Prije je mirovina iznosila 5,000 kn. Budući imam status političkog zatvorenika primao sam i 30% na mirovinu tj. za taj postotak mi je mirovina uvećana. Što se tiče stana u Pleternici u Vinogradskoj ulici 2 ne mogu reći kada je kupljen. Taj stan je kupio moj sin. Moj sinje dao novac za kupnju tog stana. Stan glasi na mene jer je tako odredio moj sin. Ne sjećam se za koliko novaca je kupljen stan Novac za stan je sin imao iz svoje firme odnosno djelatnosti. Ne sjećam se kada je kupovano zemljište u Lipovcu ali je za kupnju istog novac dao moj sin. To zemljište isto glasi na mene Ne bih znao reći zašto je zemljište na moje ime. Nisam svojim sredstvima učestvovao u kupnji zemljišta. Što se tiče nekretnina u Pisarovini isključivo je moj sin iz svojih prihoda kupio zemljište te zatim izgradio kuću. Ne bih znao kada je to prepisano na mene. Nisam novčano učestvovao u kupnji tog zemljišta ili u gradnji. Stan u Zagrebu Dobri dol 47 glasi na mene. Ne znam kada je stan kupljen. Također i taj stanje kupio sin iz svojih sredstava. Ne znam kada je sin osnovao firme a jedna se zvala Zgombić i partneri. Mi smo sinu pomagali u osnivanju tih firmi na način a smo mu dali početni kapital za osnivanje. Ne bih se sjećao o kojim se novcima radi. Što se tiče novaca za osnivanje firmi ističem da sam puno radio . štedjeli smo, nismo luksuzno živjeli. Bavio sam se i prodajom božićnih jelki, pa smo imali ta sredstva. Nisam dalje financijski sudjelovao u drugim sinovim firmama jer je sin dobro poslovao. Nakon što se sin oženio ja i supruga smo mu pomagali tako smo mu kupili stan i namjestili ga. Prvi stan je bila garsonijera mislim u Našičkoj ulici. Kasnije smo prodali novu kuću i zemlju u Požegi i kupili sinu dvoetažni stan u Frudovoj ulici kojeg smo i namjestili. Kupili smo i garažu. Nakon što se sin iženio i njega i snahu smo pomagali tako da smo davali novac od moje ušteđevine. Kada su se rodila njihova djeca i dalje smo im pomagali na način da smo unuke čuvali, vodili ih u vrtić, u

školu, na tenis. Moja supruga je bila domaćica te je cjelodnevno pomagala na način daje kuhala, čistila, prala, peglala. Niti sin niti snaha za te poslove nisu imali vremena. Tako smo se angažirali sve dok je trebalo. Za svo to vrijeme nismo potraživali nikakvu novčanu naknadu za čuvanje, čišćenje, odnosno ostale poslove koje smo obavljali,

Na posebno pitanje pun. tužiteljice isti iskazuje prije nego što sam otišao u mirovinu radio sam u Kombinatoru Kutjevo kao direktor jednog OUR-a. Ne znam kolika mi je bila plaća. Prije nego što sam se doselio u Zagreb od imovine sam imao stan u Pleternici, kojeg sam dobio od firme, kuću u Požegi koju sam gradio na parceli svojih roditelja koji su imali tamo staru kuću, zatim uz kuće je bilo dva jutra zemlje, a imao sam i zemljište na kojem sam sadio boriće od jednog jutra. To sam naslijedio iza roditelja. Imao sam i auto. Moja supruga je također radila kao učiteljica u školi.

Otišla je u

mirovinu nešto poslije mene. Stan u Sigetu a što sam već rekao sam kupio novcima kojeg sam dobio od prodaje kuće i zemlje u Požegi. Stan u kojem sada stanujem je na meni i supruzi. Taj stan je kupio sin. Kad su se oženili i sin i Andrea su radili. Ne znam nazive firmi. Ne znam visinu njihovih prihoda, ali su bili takovi da smo im pomagali. Davali smo im sredstva koliko je trebalo. Ne bih znao o kojim se iznosila radi. Mislim da smo se u Zagreb doselili 1992.g, ali nisam siguran i Andreini roditelji su se brinuli o djeci. I onda i danas su dolazili jedan tjedan kod njih na ručak a jedan tjedan kod nas. Mi smo dolazili sinu i snahi u kuću. I otac od Andreje je također razvažao djecu ali je on radio pa sam ja uskakao kad god je trebalo. I Andrea se brinula za djecu, bila je dobra mama ali je bila okupirana svojim poslom kojeg je nosila i kući pa nije imala toliko vremena, I moj sin je apsolutno bio okupiran svojim poslom. Novac smo davali na način da sam ja išao na tržnicu i kupovao hranu. Npr. kupovao sam pelene, financirao sam popravke koje je trebalo, npr postolara, plaćali smo i režije.

Na pitanje da li ste još na koji način pomagali tuženik iznosi dali smo sve sinu i pomagali koliko je trebalo. Novac koji smo davali smo davali sinu. Novac sam davao u puno navrata ali se ne mogu sjetiti iznosa. Davao sam i kad je otvarao firmu. Ne sjećam se koliko sam dao kada je otvarao firmu ali smo i tu pomogli. Ne sjećam se ali mislim da nisam bilo koji iznos novca prebacivao sa računa na račun ili neposredno uplatio na račun sina ili uplatio na bilo koji drugi račun. Imali smo staru deviznu štednju koju nismo mogli iskoristiti te ju je sin iskoristio za kupnju nekih dionica. Kuća u Požegi je prodana 1990.g. a kada smo doselili u Zagreb već je bilo ratno stanje. Sin nam je pomagao u svemu što god je trebalo. Što se tieč automobila imao sam dva svoja auta a sin mi je do sada kupio dva, tri automobila. Kada smo čuvali djecu niti sa snahom niti sa sinom nismo razgovarali da nam to plaćaju mi smo bili sretni da možemo pomoći sinu. Pomagali smo i sunu i snahi.

Na pitanje zašto ste onda tužili sina i snahu da vam plate za čuvanje tuženik iznosi da ja nikoga nisam tužio, prvi put to čujem. Sin je zadnje dvije do tri godine na moj račun prebacio sredstva ali ne znam koji iznos. U iznos nisam siguran ali je napomenuo da će od tog iznosa nešto dati i Andrei. Novci koji su bili prebačeni na moj račun su od sina to je bila izričito njegova zarada. To nisu bili novci od Andree. Nisam na ovom sudu bio radi blokade mog računa. Smatram da mi je nepotrebno blokiran račun preko kojeg sam dobivao svoju mirovinu. Novci koji su prebačeni na moj račun nisu Andreini jer ona nije imala takove prihode. Npr. trošak tenisa unuka iznosi 15.000 kn a snaha nije imala toliku plaću pa je sve plaćao sin.

Pun. tužiteljice predaje u spis preslik zapisnika od 22.01.2013.g. na kojem je saslušan II tuženik. Pun. I tuženika protivni se zapisniku kao dokazu te predlaže priklop cijelog spisa broj: Ovrpl-11366/12.

U ovršno m postupku da se radi o sredstvima i sina i snahe sam uvjetno rekao budući mi je sin rekao da će dio sredstava dati Andrei. Inače se radi o sredstvima mog sina.

Na pitanje pun. tužiteljice ipak ste bili na sudu tuženik iznosi da se tog ne sjeća.

Na posebno pitanje pun, tužiteljice isti iskazuje ne mogu točno reći kada se gradila Pisarovina ali je sin malo po malo postepeno ulagao i gradio. Dok je građena Pisarovina i ja sam dolazio ali nisam ništa tome pripomogao. Primio sam se darovanja te

nekretnine jer što god mi imamo sve će ostati unučadi. Ja sam sa zadovoljstvom primio darovanje

od sina a on je htio nas na neki način osigurati a nisam razmišljao da bi to bilo nekorektno prema Andrei jer sve ostaje našim unucima i nismo ljudi koji bi to potrajali.

Na posebno pitanje tužiteljice osobno tuženik iznosi znam da smo se stalno brinuli za unuke a da li je to bio svaki drugi tjedan više ne znam. Ne znam da li je Andrea kasno dolazila kući s posla kada su živjeli u Frudovoj. Valjda je točno daje Andrea bila na porodnom po godinu dana za Tenu i Frana te da je radila kao odvjetnička pripravica i sudska. Pretpostavljam da je Andrea koji put išla na plac, u dućan u kupovinu ali uglavnom sam to obavljao ja jer sam bio slobodan. O tim detaljima više ne znam.

Na posebno pitanje pun. i tuženika isti iskazuje ne primam mirovinu već više od dvije godine a pomaže mi sin. Andrea mi je blokirala mirovinu.

Na posebno pitanje pun. II i III tuženika isti iskazuje dok su sin ii snaha živjeli u Frudovoj ponekad smo plaćali njihove režije. Kad smo financijski pomagali sina u početku braka davali smo mu novac na ruke. Osjećam da danas imam probleme sa pamćenjem. Imam visoke godine, imao sam infarkt, te se nekih detalja ne mogu sjetiti. Zaboravljam i neke stvari koje su se nedavno desile. Morao bih razmišljati i što sam jutros doručkovao.

Na posebno pitanje I tuženika isti iskazuje od kad smo se oženili moja supruga vodi brigu o financijama a ja dobivam džeparac. Moja supruga mi je davala novac kad sam išao na tržnicu i plaćao račune. Andrea mi nikada nije dala novac niti me je pitala da li mi treba novac kad sam išao plaćati račune ili na tržnicu.

Stranka nema ništa za dodati.

Pitanja nema.

Sud donosi

rješenje

Provest će se dokaz saslušanjem Slavica Zgombić.

SLAVICA ZGOMBIĆ, OIB 20751719358, kćer Mije, stara 77.g. rođena u Novoj Gradiški, umirovljenica, stanuje. Dobri Dol 50 u Zagrebu, iskazuje:

Nalazim se u mirovini koja iznosi nešto ispod 3.000 kn. U mirovini sam od 1992.g. Bila sam zaposlena u osnovnoj školi Pieternica kao učiteljica razredne nastave. S vremenom moja mirovina je polako rasla. Što se tiče stana u Pieternici istog je dobio muž kad smo se vjenčali ali je bio na moje ime iz financijskih razloga. 1990-ih smo stan otkupili i to jeftino jer je muž imao popust kao politički zatvorenik a 1992.g. smo ga prodali. Taj isti stan smo ponovo kupili ne znam točno ali krajem 1990-ih godina ili početkom 2000-ih. Taj stan je kupio sin a stan je upisan na ime Zvonimira Zgombić. Stan smo prodali za 20.000 DEM i taj novac smo dali sinu za otvaranje firme. Sinje inače taj stan u Pieternici kupio za 40.000 DEM. Mi smo također prodali i zemlju na kojoj su rasli borići za 10.000 DEM a te novce smo također s vremenom dali sinu. Sin je nama trebao vratiti taj novac odnosno za kupnju tog stana u Pieternici još dodati samo 10.000 DEM. SA sinom sam imala dogovor da kad god mu treba novac samo zatraži. Sin je otvorio firmu 1994.g. ali nisje imao novaca te smo mu dali 20.000 DEM, Razgovarali smo i o tome što ako firma : ne uspije a ja sam ga nagovarala da otvori firmu jer smo mi imali zalihe u novcu od prodaje borića, zatim smo imali svoje mirovine, a imali smo i garsonijeru u vlasništvu, a sin je imao svoj stan. Sin je rekao da je tih 20.000 DEM dovoljno za otvaranje firme. Otvorio ju je zajedno sa partnerom a najmili su ijedan dvosobni stan za kancelarije gdje je firma poslovala. Moj suprug je rekao da će i prodati garsonijeru ako treba sredstava ali sam seja tome protivila. U početku je sin osnovao dvije firme jedna je bila za reviziju a drug za izdavaštvo a ne znam kako su se zvale. Možda ne znam same početke ali mislim da su se firme zvale Zgombić i partneri. Što se tiče nekretnina u Lipovcu iste je kupio sin na ime oca. To zemljište smo iznajmili i godišnje dobivamo 20.000 kn što sjeda na mužev račun. Sin plaća porez. Stan u Dobrom dolu 47 kupio je sin na ime oca. Prvotno je stan bio namijenjen unuci a kako je ona u međuvremenu dobila stan taj stan bi trebao biti za unuka. Sin je sve to prebacivao na naše ime da mi budemo osigurani ako mu se nešto dogodi a sve će to ostati unucima. Niti ja niti supruga nismo dali sredstva za kupnju stana. Sin je također svojim novcem kupio zemljište u Pisarovini i nekoliko godina gradio kuću. Ne mogu točno reći kada je darovnim ugovorom sin Pisarovinu prebacio na mene i supruga a kada

sam ga pitala zašto to čini rekao je da je sve dobio od nas te da mu mi nismo pomogli možda ne bi imao firmu. Moj sin se oženio u proljeće 1990.g. Unuka se rodila uli. mjesecu 1990.g. a unuk koncem siječnja 1996.g. Sin se zaposlio 1984.g. te kada se je oženio mi smo već imali tu garsonijeru koja je bila u cijelosti namještena te su on i supruga odmah u njoj živjeli od 05. mjeseca 1990.g. Mi smo gradili kuću u Požegi za dvije obitelji, odnosno sa dva stana, U jednom bi mi živjeli a u drugom sin. NO kako se sin oženio i radio u Zagrebu odlučili smo prodati kuću u Požegi budući smo mi imali i svoj stan u Pleternici. Također je i unučica bila na putu. Kuću smo prodali u 06. ili 07. mjesecu 1990.g. a već je početkom kolovoza u gruntovni sve bilo sređeno. Andrea je putem oglasa u novinama pronašla novi stan u Novom Zagrebu u kojem se nije stanovalo jer vlasnik nije živio u Hrvatskoj. OD prodaje kuće u Požegi kupili smo stan u Novom Zagrebu za 135.000 DEM , garažu za 12.000 DEM, ugrađeni plakar u stanu za 2.000 DEM.

- Nismo imali više novaca od kuće za kuhinju pa smo prodavatelju ponudili novac na knjižici Ljubljanske banke u iznosu od 5.000 do 6.000 DEM na stoje on pristao. Kad s u se preselili u stan u Novom Zagrebu kupili smo i zavjese , tepih a namještaj e prenijet iz garsonijere. Dali smo i 3.000 DEM za kupnju spavaće sobe. Kad su živjeli u garsonijeri samo smo im dolazili u posjet jer je garsonijera bila mala. Kad su se preselili u Frudovu dolazili smo preko vikenda jer smo i muž i ja radili u Pleternici. Dovožili smo im pun auto stvari. Posteljine, suda i si. Doselili smo se u Zagreb odmah kada sam otišla u mirovinu i to 22.08.1992.g. Kad smo se doselili u Zagreb živjeli smo u garsonijeri . Imala je 34 m2 i bila nam je dovoljna. Dok se nismo doselili u Zagreb Andrije pomagala njezina mama. Svaki tjedan je čuvala Tenu kada joj je prestao porođiljni. Kada smo se mi doselili u Zagreb onda smo mi na sebe preuzeli brigu o unuci jedan tjedan, tj jedan tjedan smo mi dolazili a jedan tjedan Andrejini. Andrejini roditelji su unuke kod sebe čuvali a kad je bio naš tjedan mi smo sinu i Andreji dolazili u stan. U tom Ijednu kad smo dolazili ja sam za nas i djecu kuhala ručak a za Andreu i sina i djecu večeru jer su oni dolazili s posla u 4 ili 5 sati. Peglala sam veš, iako se Andrea bunila, prala sam prozore, obavljala sam sve kućanske poslove kuhanje, pospremanje , čišćenje To nije mogla raditi Adnreina mama jer su djeca kod nje odlazila na čuvanje. U tjednu kad smo bili u stanu snahe i sina moj mu je išao na tržnicu , kupio što treba, Djecu je vodio u šetnju i prije i poslije podne. PO potrebi je išao u dućan. Kad je Tena išla u englesku igraonicu išao je po nju. Franaje odvodio i dovodio sa tenisa, TO je sve radio u našem tjednu odnosno dva tjedna u mjesecu. Kad a Andrein tata koji je bio zaposlen nije mogao ići po Frana onda je uskočio

moj muž. Te kućanske poslove sam obavljala do unazad tri godine osim poslova generalnog čišćenja stana budući je Andrea već 1998.g. našla ženu za čišćenje stana. Budući ta nije dobro čistila našla je drugu ženu koja ima je jednom na tjedan generalno počistila stan to je radila i kad su se preselili na Dobri dol sve dok nije umrla. Radila je kod nas 11 ili 12 godina. Bez obzira na to ja sam i dalje po potrebi pospremala po stanu ono svakodnevno. Andrea je puno radila , radila je u Ministarstvu i posao je nosila kući. Nikada nisam tražila da mi se plati to što sam se angažirala u kućanstvu. Bilo mi je normalno da pomažem sinu i snahi.

Na posebno pitanje pun. tužiteljice ista iskazuje Ne znam kolika su mi bila primanja kao učiteljice a suprug je imao duplo veću plaću od mene. Kad sam ja dobila povišicu i on je dobio povišicu. Tom plaćom smo se ležerno pokrivali i uspjeli smo školovati sina. Od imovine na mene glasi pola Plsarovine, dok je sin kupio stan za Tenu koji također glasi na mene. Stan za Tenu je kupljen otprilike prije godinu dana. Smatram da bi taj stan mogao biti četverosobni. Stan je kupljen poslije razvoda braka. Stan u Pleternici smo prodali u 08. mjesecu 1992.g. Stan smo prodali muževom kolegi Igoru Vrkljan. Moj sin se zaposlio po dolasku iz vojske točno 6.08.1984.g. Zaposlio se u firmi Velebit imao je kancelariju u Draškovićevoj. Poslije Velebita otišao je u firmu Končar gdje je radio u dva OUR-a, provo je radio na Jankomiru a poslije na Fallerovoin šetalištu. Poslije Končara ne znam točno gdje je radio. Poslije je radio u revizijskoj kući kod Darka Ostoje na poslovima poreza. To je bila zadnja firma u kojoj je radio prije nego što je osnovao svoju firmu. Ne znam primanja koja su mu bila ali znam kad se oženio da je rekao da imaju mala primanja te da li mi možemo pripomagati. Rekli smo da možemo i pomagali smo. Ne znam kada se Andrea zaposlila ali je već prije braka radila kod odvjetnika. Tamo je radila i par mjeseci i poslije

zaključenja braka. Poslije odvjetnika zaposlila sa na Pantovčaku kod predsjednika. Radi polaganja pravosudnog ispita otišla je raditi na sud a poslije suda u Helios osiguranje. Kad se rodila Tena mi još nismo bili u Zagrebu pa je Andreji pomagala njezina mama sve dok mi nismo došli u Zagreb 1992.g. Kada je Andrea počela raditi poslije porodnog oni su Tenu vozili Adnreinoj mami svaki tjedan. Kada smo pomagali sinu i Andrei nismo dogovorili novčanu naknadu to smo zatražili kad je Andrea digla tužbu i blokirala mirovinu supruga. Ne zanm kolik i je bio osnivački polog za otvaranje firme ali je sin rekao da će 20.000 DEM biti dovoljno za njegov dio jer je imao partnera. Na pitanje da li imate kakav materijalni dokaz da ste sinu dali lili uplatiti novac tužena iznosi nemam nikakav dokaz.

Na posebno pitanje pun. tužiteljice osobno ista iskazuje dok su sin i snaha živjeli u Frudovoj Andrea je plaćala račune, ali se ne sjećam da bi u našem tjednu išla u nabavu na tržnicu. Za moj tjedan Andrea nije išla u dućan. Možda je išla za tjedan svoje mame ili preko vikenda kad je Andrea kuhala. Što se tiče kupnje velikog tepiha ja sam Hrvoju dala novac u iznosu od 15.000 dinara. Kod kupnje tepiha bio je prisutan i Andrejin tata pa je rekao Hrvoju da tepih kupi ne u gotovini već na tri rate i Andrejin tata je dao novac za prvu ratu tepiha a druge dvije rate je platio Hrvoje. Mislim da je tepih koštao 14.200 dinara ali ne više od 15.000 dinara. Andrea je sigurno prala veš, spremala po kući a li ne u mom tjednu. U mom tjednu to sigurno nije radila. Ne znam da li sam Andrei rekla da se bojim peglati Hrvojeve košulje. Ja sam peglala sav veš i Hrvojeve košulje od Prudove nadalje. U mom tjednu sigurno nije peglala košulje. Andrea je bila odlična mama. Kupovala je djeci igračke, s njima slagala slagalice. Bila je jako zauzeta poslom pa sam ja nastojala da u kući sve uredim da bi se ona posvetila djeci. Tenu je vodila gdje god je trebala. I ona i tata su razvozili djecu i djedovi. Vjerujem da si s Tenom išla na natjecanje iz geografije u Makarsku ali to vjerojatno nije bilo u mom tjednu. Daje to bilo u mom tjednu onda bi taj detalj zapamtila. Kad je Tena prvi puta bila u Varaždinu kod logopeda Andrejin tata je bio od početka do kraja. Možda je snaha bila i koji dan ali njezin tata je bio neprekidno. Andrea je meni bila dobra snaha , ja sam ju jako poštivala , nismo se porječkale, kako bi ja mogla dolaziti Andrei u stan da smo se porječkale. Ne sjećam se da sam govorila da bi Andrea i Hrvoje imovinu koju su stekli trebali podijeliti po pola. Na pitanje tužiteljice koje glasi jesi li mi rekla kad smo se Hrvoje i ja razilazili kad sam mu spakirala stvari u kuhinju i odnijela ih iz Pisarovine na Dobri dol da bi ti napravila tri puta goru stvari i da bi mu sve stvari nogama šutala do jezera u Pisarovini koji smo napravili i tamo potopila tužena iznosi da je to rekla jer sa u početku bila na Andreinoj strani dok nismo čuli sinovu priču kada sam promijenila stranu i sad sam na njegovoj strani. Ponovno iznosim da se ne sjećam da sam sinu i snahi rekla da bi imovinu trebali dijeliti po pola. Na posebno pitanje pun. I tuženika ista iskazuje od početka braka sinu smo davali novac u prosjeku 500 DEM mjesečno a pojačano kad je otvorio firmu onih par mjeseci od početka braka pa na mjesečnoj razini smo davali novac do kraja 1994.g. Osim toga smo svaka 2 do 3 mjeseca išli u Austriju po pelene i po ostale potrepštine što sam ja plaćala, a ceh je bio 1.500 do 2.000 DEM. Moja snaha tijekom braka nije vodila domaćinstvo jer je bila jako zaposlena i odana svom poslu. Snaha je tijekom braka jako puno putovala , bila je u Genevi, Argentini, Čileu, Kiotu, tri tjedna, Kubi, dva do tri tjedna, Londonu, New Vorku dva tjedna. To su bila duža putovanja. Sini snaha su išli dva puta na godišnji odmor i to u srpnju od 21. do 31. na Prvić. U to vrijeme su imali radove po kući. To je trajalo pet godina odnosno ti radovi u stanu na Dobrom dolu 49. A drugi dio godišnjeg odmora je bio u kolovozu gdje je uz Andreju sina i djecu bila i Andrejina mama te muž i ja. Tada smo za ljetovanje iznajmili stan, sami smo kuhali, Andrea i sin su išli u nabavu u početku je Andrea kuhala, zatim smo se izmjenjivale ja i Andreina mama . Andreja je dobivala posao i na more. Ja sam poslije preuzela te poslove. Što se tiče radova u stanu u Dobrom dolu 49 mijenjala su se vrata, prozori, nova kuhinja, pločice u kuhinji, farbanje stana, a ja sam iza majstora na kraju sve počistila. Hrvoje je angažirao majstore za sve radove u svim stanovima a i ja sam s majstorima kontaktirala. Andrea je bila na poslu kad se to radilo ili na putu. Majstore sam ja plaćala sinovim novcem. Često smo odlazili u Pisarovinu dok se Pisarovina gradila. Išli su i Andreini roditelji. Što se tiče doprinosa -Andree u izgradnji Pisarovine ona je gledala kako to napreduje. Moj sinje bio angažiran oko svega. Za Pisarovnu je bila zainteresirana ali je bila protiv

da se kupi Pleternica. Hrvoje i Andrea nisu ali ni dinara za kupnju stana i garaže u Frudovoj. Sinje digao zajam za kupnju stana u Dobrom dolu 49. Nakon što se preselio u taj stan prodavan je stan u Frudovoj i prodan je za 193.000 DEM. Kupac stana u Frudovoj je u iznosu od 93.000 DEM preuzeo otplatu stana u Dobrom dolu 49, a preostali dio od 100.000 Dem uplatio je u gotovini. Sin je taj iznos od 100.000 Dem posudio Andreinom bratu kako bi Andrein brat kupio stan a Andrein brat je taj novac vratio nakon pet godina u cijelosti bez kamata. Radilo se o mom novcu jer je stanu Frudeovoj kupljen sredstvima mene i supruga. Imali smo staru deviznu štednju od 80.000 DEM a nešto smo uštedevine i držali kod kuće. Stara devizna štednja se nije mogla podići osim što se s njom mogle kupiti dionice pa je sin kupovao dionice. Sin je kupio dionice Hotala ADriatic u Opatiji i Sunčani Hvar na Hvaru. Dionice su kupovane na ime moje sestre i moje sestrične, na moje ime i ime muža, na ime Andrejinih roditelja, i još na ime nekih osoba. Dionice Sunčanog Hvara su ostale na ime tih osoba, znam da je ostalo i kod moje rodbine Andreinih roditelja. 20.000 dem je korišteno i za registriranje firme i opremanje poslovnog prostora te kupovina opreme.

Na posebno pitanje pun. II i III tuženika ista iskazuje bavili smo se uzgojem božićnih jelki. Zemljište za uzgajanje uređeno u jesen 1976. g. a 1977. g. smo kupili 10.000 sadnica. Uzgojem smo se bavili do 1993. g. kada smo presjekli zadnje sadnice. Počeli smo jelke prodavati 1980. godine i prodavali smo ih 10 godina a na tome smo najmanje zaradili 250.000 do 300.000 dem. Taj novac od prodaje božićnih jelki utrošili smo u gradnju kuće u Požegi u to u iznosu od 80.000 dem a ostatak smo stavili na knjižicu te držali novac kod kuće. Taj novac na knjižici je bila stara devizna štednja. Sin nam je kupovao i aute i to Hundai, Pasat, Tovotu i Audi. Moj suprug je odlazio po rana na tenis svaki drug tjedan. Garsonijeru u Zagrebu smo kupili na kredit jer je to bilo isplativije zbog inflacije. Zbog inflacije je rata kredita bila manja od troška uplatnice pa je suprug odjednom u banci vratio kredit. Andrea u brak nije unijela imovinu. Andrein tata je dao ugraditi u stan u Frudovoj velike plakare i Andreina mama je kupila tepih za blagovaonicu. Mi smo kupili stanu Frudovoj a to je bio sinov stan a ne znam zašto bi bio Andrein. Namještaj koji je iz garsonijere prebačen u Frudovu je otišao mom nećaku u Slavoniju kada su se oni preselili na Dobri dol., a dio je prenijeti u garažu u Pleternicu, a nešto je ostalo i u garsonijeri i to kuhinja i frižider te polica sa vješalicama u predsoblju, Spavaća soba koju smo kupili za Frudovu se sada nalazi u stanu na Dobrom dolu 49. Sto se tiče sanacije stana u Frudovoj i garaže tamo je prokišnjavalo pa je dva puta sanirano a financirao je sin. Sto se tiče novca za troškove kad smo vodili domaćinstvo u našem tjednu Andrea nikad nije ponudila novac a ja sam to rješavala sa sinom. Što se tiče automobila njih je kupovao Hrvoje kad su se oženili Hrvoje je iamo svoj auto Renault 4, zatim kad mu je krenula firma kupio je Opel Astru, Vectru. Andrei je kupio dva auta. Renoviran je u cijelosti stan u Pleternici i vanjska stolarija. TO je plaćao Hrvoje. Režije za taj stan glase na muža a ja od sina tražim novac. Što se tiče osjećaja supruga zbog toga što mu je blokirana mirovina on je frustriran i ljut, a sin na s financira, Stan na Dobrom dolu 50 je nama kupio sin i plaćen je gotovini. Cijena stana je 100.000 € plus kuhinja 5.000 €. U taj stan smo uselili u ožujku 2003. g. Preinake su vršene u kupaonici i zahodu, vanjska stolarija, parketi. To je financirao Hrvoje. Garsonijeru smo prodali i to je naš novac na knjižici koji je također blokirano. Ja sam sinu i snahi za zimnicu radila ajvar i pekmez od marelice i za sve nas. Prodali smo zemljište u Požegi za 9.500 ili 10.000 dem i taj sam novac nudila sinu ali je on rekao da mu ne treba s time da sam tokom vremena taj novac opet dala sinu.

Na posebno pitanje I tuženika ista iskazuje u životu smo puno radili, dobro zaradili i sve smo dali svom sinu i unučadi. Mogu reći da moja snaha nije bila rastrošna, biia je vrlo skromna koliko je muž zarađivao. Mješeno na lijekove trošimo 1.500 do 2.000 kn. Sin financira lijekove. Za novac sam se uvijek obraćala sinu. Kad smo selili iz Pleternice u Zagreb 1992. g. zbog rata se moglo putovati preko Krndije ili Papuka. Dolazili smo jedan put mjesečno. Mi smo također unuke i vodili u vrtić i dovodili iz vrtića. Božićne jelke se moraju uzgajati u kontinuitetu. Za vjenčanje sam Andrei poklonila ogrlicu. Ja sam stalno radila kućanske poslove i kad je Andrea bila na porodnom. Mi smo brinuli o kućanstvu i djeci kad je Andrea učila za pravosudni. Ni kada nismo govorili da smo stan u Frudovoj kupili Andrei i meni. Partner sina o u snivanju nije bio

Vladimir Faber. Mi nismo imali ništa protiv da stan na Dobrom dolu 49 pola glasi na Andeu. Ja sam plaćala čistačice na Dobrom dolu i Frudovoj a ti si mi davao novac. Davala sam im nagradu za svaki Božić i Uskrs. Andrea nije dala novac za troškove tržnice i dućana i plaćanje računa u 20 godina braka. Nije mi niti nudila novac, novac je bio u ladici. Ta ladica je imala naziv "magična fioka". Za sanaciju stropa u stanu Dobri dol 49 dogovarala sam se sa susjedom Delićem. Nisam čula da bi sin dio kredita za stan Dobri dol 49 iskoristio za kupnju stana Dobri dol 50. Mi sam smo snosili troškove našeg putovanja do stana u Frudovoj i Dobrom dolu. Andreini roditelji nisu pomagali u vođenju kućanstva u Frudovoj i Dobrom dolu. Čistačica je u stan dolazila srijedom. Bili smo srijedom i u tjednu koji nije bio naš. Sa čistačicom sam srijedom provela 40 dana u tjednu koji nije bio naš. Ja sam također čistila sitnije stvari dok je čistila čistačica i kuhala za obitelj. U tjednu koji je bio naš savkodnevno smo boravili od 8 ujutro do 7 ili 8 navečer. Mi smo tamo ručali i večerali i pospremala sam poslije večere. Nakon toga smo odlazili doma autom. Ja sam se brinula o održavanju klima uređaja. G. Petar je u stanu obavljao instalaterske radove. Ja sam ga pozivala , bila prisutna i iza njega sve počistila. G. Srećka soboslikara je zvao sin a ja sam iza čistila. Ako djeci doručak nije dala Andrea ona sam to ja činila, Andreini roditelji meni nisu pomagali a sinu su pomagali čuvajući djecu. Pripremala sam torte i kiflice za svaki dječji rođendan. Zimnicu koju sam radila davala sam i Andreinim roditeljima. Od njih nisam dobila zimnicu. Sinu je financirao školovanje, tenis stoje skupo, putovanje i u inozemstvo. Kad je Andrea preuzela plaćanje računa nije to redovito činila a su nam jednom u zimi i isključili struju. Andreji nitko nije branio da sama obavi kućanske poslove npr. opere wc, peglanje, usisavanje, prije mene. Na posebno pitanje pun. tužitelja ista iskazuje moje grobno mjesto je kupio sin. Stranke nema ništa za dodati. Pitanja nema.

Pun. I tuženika predlaže da se dopunski saslušaju tužiteljica i II tužena na one dijelove iskaza koji su kontradiktorni i to kupnja stana u Frudovoj, financiranje osnivanje firme , mjesečni novčani doprinosi roditelja obitelji Zgombić i kućanski doprinosi u pogledu djece.

Istom se pridružuje pun. II / III tuženih.

Pun. tužiteljice prigovara iskazu te iznosi da je isti neobjektivan , kontradiktoran , neistinit, jer je ista između ostalog subjektivna i neposredno zainteresirana za ishod ovog spora. Protivi se dopunskom saslušanju tužiteljice i III tužene, jer je isti nepotreban a eventualno kontradiktornosti u iskazima će cijeniti sud.

Pun. I tuženika predaje u spis podnesak sa popisima svjedoka za saslušanje u daljnjem tijeku postupka.

Pun. stranaka iznose da će se pismeno očitovati.

Sud donosi

rješenje

I. Zatražit će se od FINE dostava podataka sukladno podnesku tužiteljice od 11.03.2014.g.

II. Današnje ročište se odgađa a slijedeće će se zakazati pismeno.

dovršeno u 13,30 sati

SUDAC:

STRANKE:

ZAPISNIČAR:

Odvjetničko društvo

HRABAR & PARTNERI

Tel.: **385-(0)1 / 4878-660, 4878-661

10000 Zagreb, Gajeva 35 Fax: **385-(0)1 / 4878-662; E-mail: odvjetnik-igor.hrabar@zg.htnet.hr

Uredovno vrijeme: ponedjeljak, utorak, srijeda, četvrtak od 9 do 17 sati, petak od 9 do 15 h

Primanje stranaka: isključivo prema prethodnom dogovoru

PRIMLJENO:

Na broj: P-8469/11

06-05-2014

Porobija & Porobija
Odvjetničko društvo

**OPĆINSKOM GRAĐANSKOM SUDU
U ZAGREBU**

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU	
10	PRIMLJENO
neposr. poštom	06-05-2014
obično prepor.	
u prim. pril.	
pristojba kn	

U Zagrebu, 22.04.2014.

Pravna stvar:

Tužiteljica: Andreja Metelko Zgombić iz Zagreba, Dobri dol 49,
OIB:43592702477, zastupana po odvjetniku Igoru Hrabaru iz
Odvjetničkog društva Hrabar&partneri iz Zagreba, Gajeva 35

Tuženici: 1.Hrvoje Zgombić iz Zagreba, Koranska 16, zastupan po
odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Porobija&Porobija iz Zagreba
2.Zvonimir Zgombić iz Zagreba, Dobri dol 50,
3.Slavica Zgombić iz Zagreba, Dobri dol 50, oboje zastupani po
odvjetniku iz Pule, Bruni Čohilju

PODNEŠAK TUŽITELJICE

3x

kojim se očituje na tijek
dosadašnjeg postupka

U rubriciranom predmetu tužiteljica je zaprimila protutužbu I-tuženika od 19. travnja 2013. i protutužbu II. i III. tuženika od 15. travnja 2013. te se na iste nastavno očituje, kao i na tijek dosadašnjeg postupka.

I *U odnosu na protutužbe I., II. i III. tuženika*

Protutužba I-tuženika procesnopravno je nedopuštena u cijelosti.

Naime, I-tuženik istom traži utvrđenje da nije bračna stečevina između njega i tužiteljice ono što tužiteljica u svojoj tužbi i tužbenom zahtjevu tvrdi da jest.

Na taj način ostvarena su obilježja dvostruke litispendencije što predstavlja negativnu procesnu pretpostavku, odnosno procesnu smetnju za daljnje vođenje tog spora.

Navedeno iz razloga što postoji subjektivni i objektivni identitet između

tužbenog zahtjeva tužiteljice i protutužbenog zahtjeva I-tuženika.

Drugim riječima, u konkretnoj situaciji zahtjevi stranaka se međusobno isključuju, oni su sadržajno kontradiktorni, jer osnovanost jednog zahtjeva isključuje mogućnost da bude osnovan i onaj drugi.

Prema tome, kako je I-tuženik svoju inkompatibilnu protutužbu evidentno podnio nakon tužbe tužiteljice, to ju valjanom primjenom parničnog procesnog prava zbog istodobne litispendencije treba odbaciti kao nedopuštenu.

O sadržajno identičnoj stvari radi se i u točki I. petita protutužbe II. i III. tuženika.

Naime, isti traže utvrđenje da tužiteljica nije vlasnica nekretnina za koje ona svojom tužbom tvrdi da jest.

Navedeni dio protutužbenog zahtjeva je nedopušten, jer ako sud usvoji zahtjev tužiteljice to istovremeno znači da teza tuženika nije osnovana i obrnuto.

Stoga, kako i u pogledu navedenog zahtjeva već teče subjektivno i objektivno ista parnica, to ju u tome dijelu također treba odbaciti kao nedopuštenu.

Da je tome tako proizlazi i iz odredbe članka 194. stavak 3. Zakona o parničnom postupku koja određuje da dok parnica teče, ne može se u pogledu istog zahtjeva pokrenuti nova parnica među istim strankama, a ako takva parnica bude pokrenuta, sud će tužbu odbaciti. Osim toga, stavkom 4. istog članka određeno je da će sud u tijeku cijelog postupka po službenoj dužnosti paziti teče li već druga parnica o istom zahtjevu među istim strankama.

U potpunosti su neosnovane i točke II., III. i IV protutužbenog zahtjeva II. i III. tuženika u kojem isti traže naložiti tužiteljici isplatu određenog novčanog iznosa na ime brige o djeci i poslova u domaćinstvu tužiteljice i I-tuženika.

Naime, II. i III. tuženici su djed i baka tužiteljčine djece, odnosno svekar i svekrva tužiteljice.

Tužiteljica ističe kako nikada nije ugovoren bilo kakav obvezni odnos na temelju kojeg bi proizlazilo da bi djed i baka svoje obiteljske odnose naplaćivali niti je iz ponašanja i ophođenja stranaka to na bilo koji način proizlazilo i tako se doimalo.

Da je tome tako navode i sami tuženici na raspravnom ročištu od 09.04.2014.

Tako II-tuženik navodi: *"Za svo to vrijeme nismo potraživali nikakvu novčanu naknadu za čuvanje, čišćenje, odnosno ostale poslove koje smo obavljali (stranica 2 zapisnika). Kada smo čuvali djecu niti sa snahom niti sa sinom nismo razgovarali da nam to plaćaju mi smo bili sretni da možemo pomoći sinu. Pomagali smo sinu i snahi."* (stranica 3. zapisnika)

Čak štoviše, na izravno pitanje tužiteljice zašto je onda tužio sina i snahu, isti odgovara: *"Nikoga nisam tužio, prvi put to čujem"*

Prema tome, predlaže se protutužbeni zahtjev I-tuženika u potonje navedenim točkama odbaciti zbog nedostatka pravnog interesa za utuženje, odnosno podredno odbiti kao neosnovan.

Također, III-tužena u svom iskazu navodi: *"Nikada nisam tražila da mi se plati to što sam se angažirala u kućanstvu. Bilo mi je normalno da pomazem sinu i snahi."* Isto tako, nastavno navodi i: *"Kada smo pomagali sinu i Andrei nismo dogovorili novčanu naknadu, to smo zatražili kad je Andrea digla tužbu i blokirala imovinu supruga."* (stranica 6. zapisnika)

Dakle, evidentno je da niti III-tužena nema pravni interes za podnošenje protutužbe pa se predlaže istu u navedenim točkama odbaciti, odnosno podredno kao neosnovanu odbiti.

Osim toga, nije životno niti u skladu s duhom i načelima obiteljskopравnih odnosa da bi baka i djed naplaćivali ljubav i brigu svojoj unučadi, odnosno da bi naplaćivali pomaganje vlastitoj djeci, već im je to kao što i sami navode bila sreća i zadovoljstvo.

II *U odnosu na iskaz I-tuženika s raspravnog ročišta od 16.01.2014.*

Iskaz I-tuženika predstavlja činjeničnu i pravnu konstrukciju koja nije potkrijepljena niti jednim materijalnim dokazom, životno je nelogična, krajnje subjektivna i neistinita.

Kroz cijelo vrijeme iskaza tuženik se trudi dokazati po njegovom mišljenju tri bitne teze u ovom sporu, i to:

- Naš brak nikada nije imao svojstvo bračne zajednice
- Sve što sam stekao u braku od imovine stekao sam uz pomoć mojih roditelja koji su mi dali osnivački polog i zato je to moja posebna imovina
- Tužiteljica je bila nebrižna majka, nebrižna žena, a u kućanstvu su pomagali samo moji roditelji

Sve tri navedene teze ma koliko se tuženik trudio uvjeriti sud u svoju "istinu" iznoseći krajnje subjektivne i neargumentirane tvrdnje, te odbijajući odgovoriti na njemu nesklona pitanja, sam je u nekoliko navrata u svom iskazu demantirao, a na što će se tužiteljica u ovom podnesku i osvrnuti.

- Naš brak nikada nije imao svojstvo bračne zajednice

Premda tuženik navodi "naš brak nikada nije imao svojstva bračne zajednice" (zapisnik str.2.) činjenica jest da je to demantirao nekoliko puta tijekom saslušanja. Tako (zapisnik str.2. na dnu) "Za vrijeme bračne zajednice..", "moji roditelji..vode naše kućanstvo...." (str.4. zapisnika), "ja nisam participirao u poslovima kućanstva..." (str.4), "U bračnoj zajednici kupljeno je 7 ili 8 vozila.."(str.8), "U tom stanu smo svi zajedno živjeli.." (str.8), "Što se tiče bračne zajednice Andrea je odlazila na posao u 8 odnosno 8,30 sati.." (str.9), "U početku braka plaće nam nisu bile dovoljne.." (str.10).

Uzme li se u obzir da je taj brak trajao više od 22 godine i da je u njemu rođeno dvoje djece, teško da se može tvrditi da bračne zajednice nije bilo.

Naprotiv, riječ je o tipičnom braku i bračnoj zajednici koja je po tvrdnji tuženika prekinuta u lipnju 2011. (str.8) i u kojoj su bračni drugovi živjeli zajedno i obavljali poslove koji karakteriziraju bračnu zajednicu i brigu oko djece na način kako su to mogli i kako su se izrijeком ili prešutno dogovorili.

Tuženik tako u svom iskazu navodi da je tužiteljica prilikom gradnje kuće u Pisarovini, a radi se o vremenskom razdoblju 2008.-2009., sudjelovala u izboru pločica, interijera i dr.

S obzirom da tvrdi da je kuća sagrađena isključivo njegovim sredstvima postavlja se logično pitanje zašto bi tužiteljica sudjelovala na bilo koji način u

gradnji i opremanju kuće ako je kuća njegova, a njihova bračna zajednica nema svojstvo bračne zajednice. Tko tako nešto radi?

Tuženik također tvrdi da je na račun tužiteljice uplatio 400.000,00 kuna.

Zašto bi netko tko ne živi u bračnoj zajednici i tko tvrdi da je to njegova posebna imovina na račun osobe u koju nema povjerenja položio iznos od 400.000,00 kuna?

- Sve što sam stekao u braku od imovine stekao sam uz pomoć mojih roditelja koji su mi dali osnivački polog i zato je to moja posebna imovina

Ovdje se radi o čistoj činjeničnoj i pravnoj konstrukciji.

Tuženik želi dokazati nemoguće.

Prvo tvrdi da su mu novac kao osnivački polog, za prve dvije firme, dali njegovi roditelji dok kasnije tvrdi da je upravo s tim novcem osnivao i firme poslije 2002. godine.

U trenutku osnivanja firmi "Faber&Zgombić" d.o.o. i "Faber&Zgombić plus" d.o.o. tuženik i tužiteljica su već skoro 10 godina zaposleni i ostvaruju pristojna primanja.

Točnije, I-tuženik je svoj radni odnos prema iskazu svoje majke (str. 6. zapisnika) započeo još 06.08.1984. godine. Prvo je radio u firmi "Velebit" za koju je općepoznato da je tada odlično poslovala i bavila se visokoprofitabilnim poslovima.

Nakon toga se zaposlio u Končaru za koju firmu je također općepoznato da je dobro poslovala, a što je i danas slučaj.

Poslije se prema vlastitom iskazu zaposlio u Generalturistu, a nedugo nakon toga i u Consalt investu (stranica 4 i 5 zapisnika) koji je prema njegovim navodima dobro poslovaao, a vlasnici te firme su bili Jakša Barbić, Darko Ostoja te Boris i Mario Porobija.

Tužiteljica je s druge strane svoj radni odnos započela kao odvjetnički pripravnik, zatim se zaposlila na Okružnom sudu pa u Uredu predsjednika RH, a naknadno i u Helios osiguranju gdje joj je plaća bila jako dobra.

U isto vrijeme roditelji tuženika su već nekoliko godina u mirovini s ne velikim penzijama, a što je vidljivo i danas.

Osnivački kapital je izrazito nizak pa je za osnivanje firme "Faber&Zgombić" d.o.o I-tuženik uplatio temeljni kapital u iznosu od 935,00 kuna, a za firmu Faber&Zgombić plus" d.o.o iznos od 1.870,00 kn.

Navedeni temeljni kapital uplaćen je, odnosno unešen u stvarima koje predstavljaju njegovu protuvrijednost.

Tvrditi da su upravo tim novcem koje su mu navodno dali roditelji kupljene stvari koje su onda unešene kao osnivački polog je logički neprihvatljiv. Novac nije određena kategorija. Tko može dokazati da su upravo tim novčanicama koje su mu navodno dali roditelji kupljene stvari, i da su baš one unesene za osnivački polog gore navedenih firmi?

Zašto bi mu tako nizak osnivački polog davali roditelji u trenutku dok i tuženik i tužiteljica rade i ostvaruju pristojna primanja.

Takva tvrdnja je neuvjerljiva i nedokaziva i svatko bi mogao tako dokazivati posebnu imovinu.

Analogno članku 252. Obiteljskog zakona predviđeno je da je i dobitak na

sreću bračna stečevina iz razloga što je nemoguće utvrditi za čije novce je listić kupljen.

Stoga, kad želiš izigrati zakonom određenu bračnu stečevinu i kad ti je potrebno da dokažeš posebnu imovinu onda se jednostavno pozoveš na roditelje koji će svakako potvrditi da su ti oni dali inicijalna sredstva za osnivanje firme.

Da je tome tako, vidljivo je iz iskaza roditelja s raspravnog ročišta od 09.04.2014. kad II-tuženik navodi: *"Ne znam kada je sin osnovao firme, a jedna se zvala Zgombić i partneri. Mi smo sinu pomagali u osnivanju tih firmi na način da smo mu dali početni kapital za osnivanje. Ne bih se sjećao o kojim se novcima radi."*(zapisnik str.2) Također, II-tuženik navodi: *"Ne sjećam se ali mislim da nisam bilo koji iznos novca prebacivao s računa na račun ili neposredno uplatio na račun sina ili uplatio na bilo koji drugi račun."*(zapisnik str. 3.)

Na istom ročištu, III-tužena je iskazala: *"Ne znam koliki je bio osnivački polog za otvaranje firme ali je sin rekao da će 20.000,00 DEM biti dovoljno za njegov dio jer je imao partnera. Na pitanje da li imate kakav materijalni dokaz da ste sinu dali ili uplatili novac tužena iznos nemam nikakav dokaz."* (zapisnik str.6)

Dakle, nema nikakvih materijalnih dokaza, nego samo tvrdnja tuženika i njegovih roditelja.

Međutim, koliko god navedena činjenična konstrukcija bila nevjerojatna, životno je logično da će majka (III-tužena) učiniti sve za svoje dijete (I-tuženika) i potvrditi sve njegove tvrdnje ma kakve one bile.

Da je tome tako, proizlazi i iz iskaza III-tužene kad navodi: *"u početku sam bila na Andrejinoj strani dok nismo čuli sinovu priču kada sam promjenila stranu i sad sam na njegovoj strani."*

Osim toga, koliko je iskaz III-tužene, majke I-tuženika, subjektivan i pristran te evidentno pripremljen i brifiran proizlazi i iz sama njegova sadržaja.

Naime, nije životno da se III-tužena ni barem okvirno ne sjeća visine svoje mirovine koju je primala do 1994. (str. 4. zapisnika), a sjeća se točnog datuma odlaska u mirovinu (str. 5. zapisnika) i visine cijene tamo nekog tepiha iz istog vremenskog razdoblja: *"Kod kupnje tepiha bio je prisutan i Andrejina tata pa je rekao Hrvoju da tepih kupi ne gotovini već na tri rate i Andrejin tata je dao novac za prvu ratu tepiha, a druge dvije rate je platio Hrvoje. Mislim da je tepih koštao 14.200 dinara, ali ne više od 15.000 dinara."*(str.6. zapisnika)

Drugim riječima, cijeli iskaz III-tužene vrvi od nevjerojatnih detalja i izrazito precizne rekonstrukcije događanja unutar perioda od 50 godina što samo jasno ukazuje na dogovorno i smišljeno iskazivanje.

Pa tko u takvo što može povjerovati?!

Međutim, radi dokazivanja vlastite imovine, tuženiku nije dovoljno samo da dokaže da su mu roditelji dali inicijalni kapital za osnivanje firmi već mora i dokazati da su kasnije nastale firme (u pravilu, firme poslije 2002.) financirane iz dobiti ranije osnovanih firmi za koje su mu osnivački polog dali roditelji.

Drugim riječima, tuženik mora dokazati da su sva daljnja društva koja su predmet ovog spora nastala osnivanjem uz prijenos imovinske cjeline koja je nastala i postojala u prva dva društva. Tvrdnje tuženika u navedenom smjeru nova su konstrukcija, bez ijednog materijalnog dokaza.

Naime, firme koje su nastale poslije 01.07.1999. godine novo su osnovane. Osnivački polog opet je uplaćen u novcu i to na ime Hrvoja Zgombića.

Nigdje ne postoji vidljiv prijenos gospodarske cijeline iz prvotno osnovanih firmi iz 1994. i firmi koje su nastale poslije.

Opet samo tvrdnja tuženika i njegovih roditelja bez ijednog materijalnog dokaza.

U prilog svojih tvrdnji I-tuženik iznosi i stajalište prof. dr. sc. Hrvoja Markovinovića da *"dobit od poslovanja trgovačkog društva kapitala ne predstavlja bračnu stečevinu ako je udio člana društva (bračnog partnera) u društvu kapitala financiran novčanim sredstvima koja čine njegovu vlastitu imovinu"*

Tužiteljica ističe kako je navedeno pravno mišljenje točno i logično, ali se ne može primjeniti u konkretnom slučaju jer je ovdje postavljeno pitanje sasvim drukčije.

Naime, osim tvrdnje I-tuženika i tvrdnje roditelja koji potvrđuju njegove navode jer im je sin, I-tuženik ne prilaže nikakve materijalne dokaze iz kojih bi jasno, precizno i određeno proizlazilo je li mu tko, kad, koliko, gdje, s kojom svrhom i na koji način dao novčana sredstva za uplatu temeljnog kapitala.

Prema tome, *argumentum a contrario* prethodno navedenom mišljenju profesora Markovinovića, dobit od poslovanja trgovačkih društava kapitala predstavlja bračnu stečevinu kad je udio člana društva (I-tuženika) financiran sredstvima koja čine zajedničku imovinu bračnih drugova, a što je ovdje upravo slučaj.

Tuženik u svome iskazu na svaki način želi glorificirati pomoć svojih roditelja. Neki dijelovi iskaza su nevjerojatni. Tako tuženik tvrdi da su njegovi roditelji od prodaje borova zaradili između 250.000-300.000,00 DEM.

Radi se o ogromnom novcu za ondašnje vrijeme, ali je isti novac i za današnje pojmove velik. Tko može zaraditi tako velike novčane iznose prodajom borova za Božić?

Naravno, tuženik to tvrdi kako bi mogao logički opravdati i svoju tvrdnju da su mu roditelji sve do 1995. godine davali 500 DEM mjesečno.

Dakle, penzioneri, s niskim penzijama, puno manjim od današnje, daju onda 500 DEM mjesečno diplomiranom ekonomistu i njegovoj supruzi diplomiranoj pravnici koji su oboje dugo zaposleni i ostvaruju pristojna primanja.

Osim toga, navedeno je kontradiktorno i sa samim iskazom III-tužene koja na stranici 5 zapisnika navodi kako već prilikom kupnje stana u Novom Zagrebu krajem 1990. godine nisu imali dovoljno novaca za isti pa su prodavatelju morali ponuditi staru deviznu štednju na knjižici Ljubljanske banke u iznosu od 5.000,00 do 6.000,00 DEM.

Prema tome, evidentno je da su roditelji I-tuženika sav novac potrošili već krajem 1990.g.

Također, na stranici 6 zapisnika III-tužena navodi kako su ona i njen suprug (II-tuženik) svojim plaćama uspjeli školovati sina i pokriti životne troškove.

Dakle, iz iskaza se nameće da roditelji I-tuženika nisu bili nikakvi bogataši s punom vrećom novaca kako ih se želi prikazati, već prosječna obitelj koja radom uspjeva pokrivati svoje prosječne troškove i školovati djecu.

Sasvim suprotno, roditelji I-tuženika su sada bogataši, jer im je njihov sin prebacio gotovo svu imovinu, pokretnu i nepokretnu koja predstavlja bračnu stečevinu.

Također, kao što je već navedeno, I-tuženik je između ostalog bio zaposlen i u Consalt Investu. Consalt Invest se bavi visokoprofitabilnim poslovima pretvorbe poduzeća. Osnivači Consalt Investa su ugledni gospodarstvenici i sveučilišni profesori.

Jedan od osnivača je danas i većinski vlasnik društva SN HOLDING čiji se temeljni kapital procjenjuje na skoro milijardu kuna, a i sam I-tuženik je vrlo imućan čovjek.

Zar uopće netko može povjerovati da roditelji tako uspješnom i dokazanom poslovnom čovjeku trebaju davati 500 DEM mjesečno?

Za prosudbu statusa imovine bračnih drugova, a koja je predmet ovog spora, s obzirom da je neprijeporno kad je brak i time bračna zajednica nastala (19.5.1990.) i kad je prestala bračna zajednica (lipanj 2011.), valja primjeniti odredbu članka 248. Obiteljskog zakona (Narodne novine 116/03, 17/04, 136/04, 107/07, 57/11, 61/11) koja navodi da je bračna stečevina imovina koju su bračni drugovi stekli radom za vrijeme trajanja bračne zajednice ili potječe iz te imovine.

Prema tome, presudno je da su bračni drugovi imali, održavali i upotpunjavali bračnu zajednicu i to dugi niz godina.

U vezi s radom kao načinom stjecanja bračne zajednice, obiteljskoppravna teorija i sudska praksa uzimaju u obzir različite oblike rada - samostalan, zajednički, neposredan, posredan, što u konkretnom slučaju znači da sve ono što je tuženik stjecao, da je stjecao za njih oboje, očito ekonomskim, financijskim i drugim umijećima pa činjenica da tužiteljica nije bila upoznata s financijskim transakcijama (str.9 "Tužiteljica se nikad nije interesirala za poslovanje firme") ne utječe na status imovine stečene za vrijeme bračne zajednice, te predstavlja bračnu stečevinu u udjelima pola-pola.

Na temelju članka 249. stavak 1. Obiteljskog zakona bračni drugovi su u jednakim dijelovima suvlasnici u bračnoj stečevini ako nisu drukčije ugovorili.

Navedena odredba predstavlja neoborivu zakonsku presumpciju (*iuris et de iure*) da je sva imovina koju bračni drugovi za vrijeme bračne zajednice steknu radom ili potječe iz rada, njihova bračna stečevina na jednake dijelove.

Takvo je i stajalište ustavnosudske prakse u odluci Ustavnog suda RH broj U-I/1890/2007 gdje se navodi: *"Zakonodavac je priznavanjem prava suvlasništva na bračnoj stečevini u jednakim dijelovima (praesumptio iuris et de iure), a bez obzira na mogući različit doprinos bračnih drugova u stjecanju te imovine, izjednačio imovinskopravni položaj bračnih drugova, štiteći na taj način brak kao instituciju i odnose u braku, koji moraju počivati na načelima ravnopravnosti žene i muškarca, uzajamnog poštovanja i pomaganja."*

Osim toga, jedini zakonom dopustivi način korekcije suvlasništva u njegovom sdržaju pola-pola bio bi bračni ugovor, tj. "ugovor o korištenju plaća i vlastitih sredstava", a za koji I-tuženik na stranici 6 zapisnika navodi da s tužiteljicom nikada nije sklopio

U odnosu na navode da su autorski honorari i dividende te kapitalna dobit tuženikova vlastita imovina, Obiteljski zakon je vrlo jasan u pogledu svojstva i značenja te imovine.

Izrijeckom se navodi, u članku 254. stavak 2. da je "imovinska korist od autorskog prava...ostvarena tijekom bračne zajednice bračna stečevina". A autorski honorari su nedvojbeno imovinska korist od autorskog djela koje je

nesporno tuženik stvorio, ali i unovčio za vrijeme trajanja bračne zajednice.

Glede dividende i kapitalne dobiti, treba primjeniti Obiteljski zakon u smislu stjecanja i razlikovanja bračne stečevine u odnosu na vlastitu imovinu.

Naime, već ranije spomenuti članak 248. Obiteljskog zakona govori o bračnoj stečevini kao imovini koja je stečena radom ili potječe iz rada, a upravo su dividende i kapitalna dobit oblik pretvaranja imovine iz jednog oblika (novčani ulog za osnivanje trgovačkog društva) u drugi oblik (dividenda, kapitalna dobit).

Za razliku od ovog oblika stjecanja i nastanka bračne stečevine, za vlastitu imovinu su kao kriterij nastanka propisani u članku 253. stavak 2., a koji spominje pravni temelj različit od rada, te navodi kao primjere nasljeđivanje, darovanje i slično.

Isto tako, valja upozoriti da imovinske odnose bračnih drugova Obiteljski zakon uređuje u smislu rada bračnih drugova, a ne ostalih srodnika pa je pozivanje I-tuženika na pomoć roditelja u održavanju kućanstva, čišćenju i brizi za djecu (tj. unučadi) pravno irelevantno za reguliranje bračne stečevine.

Taj rad bračnih drugova može biti neposredan i posredan, dok pomoć roditelja ne utječe na vlasništvo nad bračnom stečevinom.

Bračna stečevina je suvlasništvo bračnih drugova, a ne bračnih drugova i trećih osoba.

I prema članku 281. Zakona o braku i porodičnim odnosima (Nar. nov., br. 11/78, 27/78 i 48/89) koji je uređivao pitanja bračne stečevine do 01.srpnja 1999. kod utvrđivanja suvlasničkih dijelova udio bračnog druga u zajedničkoj imovini određivao se prema njegovom doprinosu u stjecanju te imovine, a ne prema doprinosu njegovih roditelja.

Naime, članak 281. Zakona glasi:

*(1) Kod utvrđivanja suvlasničkih dijelova udio bračnog druga u zajedničkoj imovini određuje se prema **njegovom** doprinosu u stjecanju te imovine.*

Pomoć roditelja tužiteljice i tuženika je nesporna, no ona je bila odraz solidarnosti kao jednog od načela uređenja obiteljskih odnosa (prema članku 2. Obiteljskog zakona koji određuje da se uređenje obiteljskih odnosa temelji na načelima "...uzajamnog poštovanja i pomaganja svih članova obitelji..."), ali ne može izravno utjecati na utvrđivanje i podjelu tečevine bračnih drugova.

- Tužiteljica je bila nebrižna majka , nebrižna žena, a u kućanstvu su pomagali samo moji roditelji

Iz vlastitog iskaza na strani 7. zapisnika evidentno je da je tužiteljica i kuhala i prala i pripremala ručkove za blagdane i rođendane na kojima su bili roditelji obiju stranaka, prijavljivala sina te ga vodila na teniske turnire, vodila djecu po potrebi doktorima te boravila s njima za vrijeme liječenja, vodila djecu na državna natjecanja i slično.

Da je tome tako, navodi i II-tuženik kada kaže: "*I Andrea se brinula za djecu, bila je dobra mama...(stranica 3 zapisnika).*"

Isto tako i III-tuženica na strani 6 i 7 zapisnika: "*..dok su sin i snaha živjeli u Frudovoj Andrea je plaćala račune...*", "*..Andrea je sigurno prala veš, spremala po kući...*", "*..Andrea je bila odlična mama.*" Kupovala je djeci igračke, s

njima slagala slagalice." Tenu je vodila gdje god je trebala."...u početku je Andrea kuhala, zatim smo se izmjenjivale ja i Andrejina mama.", "Mogu reći da moja snaha nije bila rastrošna, bila je vrlo skromna koliko je muž zarađivao."

Osim pomoći u kućanstvu i oko djece roditelja I-tuženika pomagali su i roditelji tužiteljice, a što je također vidljivo iz iskaza svih tuženika.

Nesporno je da su se stranke i djeca stranaka jedan tjedan hranili kod jednih, a drugi tjedan kod drugih roditelja.

Također je evidentno da su Frana djedovi naizmjenice vodili na treninge tenisa.

Evidentno je i da su roditelji tužiteljice tuženiku plaćali skijanja i kupovali tenisku opremu.

Jednom rječju, roditelji i jedne i druge strane bili su na pomoći strankama oko organizacije njihovog kućanstva i brige o djeci, a što je sasvim normalno.

Navedeno iskazuje i II-tuženik: *"...i Andrejini roditelji su se brinuli o djeci" (stranica 3. Zapisnika)*, a isto tako i III-tužena: *"Dok se nismo doselili u Zagreb Andrei je pomagala njezina mama. Svaki je tjedan čuvala Tenu kada joj je prestao porodiljni. Kada smo se mi doselili u Zagreb onda smo mi na sebe preuzeli brigu o unuci jedan tjedan, tj. jedan tjedan smo mi dolazili, a jedan tjedan Andrejini. Andrejini roditelji su unuke kod sebe čuvali, a kad je bio naš tjedan mi smo sinu i Andreji dolazili u stan." (stranica 5 zapisnika)*.

Međutim, kao što je već i navedeno, doprinosi roditelja pravno su neodlučni za reguliranje pitanja bračne stečevine.

III *Ponuda podjele zajedničke imovine*

I-tuženik je 26.06.2014. poslao tužiteljici prijedlog ponude bračne stečevine.

Iz priložene tablice vidljivo je da su stranke za vrijeme trajanja svoje bračne zajednice stekle određenu imovinu.

To nije prvi prijedlog podjele imovine jer je tuženik još u 4. mjesecu iste godine tužiteljici ponudio sličan model ponude.

U navedenoj ponudi rabi se termin zajednička imovina kao i prijedlog da imovinu treba podijeliti po zakonu na ½ dijela.

U tablici se navodi i iznos za koji su roditelji tuženika kupili stan u Sigetu.

Iz tog razloga u tablici tuženik navodi da stan u Dobrom dolu 50 koji glasi na ime Zvonimira Zgombića (II-tuženog) pripada njegovim roditeljima, a što tužiteljica ne spori, pa iz tog razloga navedeni stan nije ni predmet spora.

Drugim riječima, roditelji tuženika su 1990.-tih godina kupili stan tuženiku, da bi im tuženik taj stan vratio na način da im je kupio stan na njihovo ime.

Međutim, tužiteljica i ovdje ističe da je stan na Dobrom dolu 50 kupljen za vrijeme bračne zajednice i to za sredstva dva puta veća od onih koja su roditelji tuženika dali za stan u Sigetu, ali tužiteljica isto nije htjela obuhvatiti tužbom.

Da je tome tako, proizlazi iz iskaza III-tužene na stranici 5 i 8 zapisnika kada navodi: *"Od prodaje kuće u Požegi kupili smo stan u Novom Zagrebu za 135.000 DEM, garažu za 12.000,00 DEM, ugrađeni plakar u stanu za 2.000,00 DEM...kuhinju u iznosu od 5.000,00 do 6.000,00 DEM....3.000,00 DEM za kupnju spavaće sobe.", Stan na Dobrom dolu 50 je nama kupio sin i plaćen je u gotovini.*

Cijena stana je 100.000,00€ plus kuhinja 5.000,00€. U taj stan smo uselili u ožujku 2003.g. Preinake su vršene u kupaonici i zahodu, vanjska stolarija, parketi, to je financirao Hrvoje."

Neuvjerljiva je i pravno irelevantna tvrdnja I-tuženika da je bio uzrujan kad je radio tablicu i da uz tablicu postoji e-mail koji sve to drukčije definira.

Što bi to trebalo značiti? Vjerojatno da navedena tablica, zbog mane volje, ne predstavlja njegovu ponudu. "Bio sam uzrujan pa nisam znao što radim."

Međutim, osim što zakonska legislativa ne poznaje termin uzrujanosti kao manu volje, tuženik je još u mjesecu travnju kao prijedlog podjele zajedničke imovine ponudio jednu sličnu tablicu po kojoj su uvjeti podjele imovine nešto drugačiji.

Postavlja se pitanje, zar je I-tuženik i tada bio uzrujan?

Ali, što uopće znači biti uzrujan? Rječnik hrvatskog jezika taj pojam definira kao: "uznemiriti, uzbuditi (se)".

Ako uzmemo u obzir zakonsku terminologiju mana volje, tada Zakon o obveznim odnosima u člancima 279-286. poznaje "prijetnju", "prisilu", "zabludu", "prijevaru" i "nesporazum", ali ne i "uzbuđenje" ili "uznemiravanje".

Prema tome, iako tuženik svojoj izjavi volje odriče snagu zbog nekog osjećaja uznemirenosti ili uzbuđenja, činjenica je da su njegovi navodi neutemeljeni i sasvim deplasirani.

Osim toga, nelogično je da bi netko slao prijedlog za podjelu imovine ako smatra da imovina pripada isključivo njemu.

U iskazu tuženik navodi "iz teksta uz tablicu se vidi da sam ekstremno uzrujan". Životno je logičnije da uzrujana osoba prvo tvrdi da je sve njegovo i zaštitnički se ponaša prema svojoj imovini, smatrajući da sve njemu pripada, da bi se tek kad se smiri shvatio da je pretjerao i da treba imovinu podijeliti.

Prema tome, obrnuti slijed gdje tuženik u navodno uzrujanom stanju prvo nudi podjelu imovine da bi se onda kasnije smirio i shvatio da do te podjele ipak ne treba doći jer je sve njegovo, nije ni životan ni logičan.

Tuženik ne samo da je tužiteljici ponudio podjelu po principu pola-pola nego je istoj nekoliko dana nakon toga dao punomoć da provjeri novčane iznose koje tuženik ima po računima. Zar je i tada bio ekstremno uzrujan?

Točno je da postoji mail koji je tuženik tužiteljici poslao uz prijedlog podjele imovine. Kao "subject" se navodi "podjela naše imovine", a prva rečenica glasi "U prilogu se nalazi popis sve meni poznate **naše** imovine na današnji dan."

U nastavku se navodi "ovaj e-mail možete smatrati mojom službenom ponudom".

U prilogu se dostavljaju e-mailovi iz kojih je vidljivo da je razgovor o podjeli bračne imovine stranaka trajao sve do studenog mjeseca 2011. godine.

Po prijedlogu tuženika, tužiteljica se obraćala i tadašnjem zastupniku I-tuženika.

Sve to nije sporno i za sve to postoje dokazi koji se u prilogu dostavljaju.

Dakle, nema nikakvog spora da je tuženik predložio prijedlog podjele zajedničke imovine, te da je kasnije od toga odustao ne želeći tužiteljici isplatiti ništa više tvrdeći da je sve to njegova posebna imovina.

Nakon što je odustao od predložene podjele imovine, tuženik je podigao sva sredstva sa računa i prebacio ih na svoje račune u Austriji i na račun svoga oca.

Kuću u Pisarovini je nekoliko dana prije podnošenja tužbe darovao svojim

roditeljima.

Kasnije je, a s obzirom da sud nije izdao privremenu mjeru više od godinu dana, sve svoje udjele u firmama ispremišao na način da danas tuženik u većini svojih trgovačkih društava u kojima je prema vlastitom iskazu ostvario dobit od 32.000.000,00 kuna, nema nikakvog udjela.

Ne samo da nema više poslovnih udjela, već nema niti pojedinih trgovačkih društava koja su prestala raznim statusnim promjenama poruzrokovanim samoinicijativnim potezima I-tuženika.

Isto tako, I-tuženik nije nikada tužiteljici isplatio ½ kapitalne dobiti koja joj pripada na temelju prava iz poslovnih udjela tih trgovačkih društava.

Prema tome, evidentno je da je tužiteljici uskraćen pristup sudu i posljedično nanесena šteta jer je neizdavanjem privremene mjere na vrijeme, I-tuženiku omogućeno raspolagati bračnom stečevinom i uzrokovati prethodno navedene posljedice.

S duge strane, nije sporno da je tuženik vrlo vješt financijaš, ali je zaista nevjerojatno da tuženik usprkos činjenici da je izdana privremena mjera zabrane raspolaganja novčanim sredstvima nakon što je istu primio uspije sa svojih računa podignuti sve novce.

Postavlja se pitanje kako je to u jednoj pravnoj državi moguće? Sud je izdao privremenu mjeru, a tuženik je uprkos tome podigao novce.

IV U odnosu na nekretnine koje su predmet tužbenog zahtjeva

Ad1. Pisarovina

Nekretnine u Pisarovini zajednička su bračna stečevina tužiteljice i I-tuženika, a samo formalno glase na II. i III-tužene.

Prema iskazu I-tuženika (str. 2. zapisnika) zemljište je kupio u listopadu 2007. godine iz vlastitih sredstava, a kuća je izgrađena u periodu od svibnja 2008.g do lipnja 2009.godine.

Također, navodi da je tužiteljica zajedno s njim sudjelovala u izboru pločica, parketa, kamina te uređenju interijera.

Iz iskaza tužiteljice proizlazi da je zemljište kupljeno zajedničkim sredstvima za iznos od 80.000,00€, a kuća je građena gotovinom, zajedničkim novcem.(str 3. zapisnika). Na stranici 8 zapisnika iskazuje: *"U vrijeme gradnje nekretnine u Pisarovini 2008.-2010. plaća mi je iznosila 9.000-10.000 kuna. Znam da je to naša zajednička imovina. Svaku uplatu kredita koju je Hrvoje činio, činio je u naše ime."*

Isto tako navodi da II. i III-tuženi nisu financijski niti na koji drugi način sudjelovali u kupnji i gradnji.

Navedeno potvrđuju i II. i III-tuženi u svojim iskazima, pa tako II-tuženi na stranici 3 zapisnika: *"Dok je građena Pisarovina i ja sam dolazio, ali nisam ništa tome pripomagao, primio sam se darovanja te nekretnine jer što god mi imamo sve će ostati unučadi."* III-tužena u svom iskazu na strani 5 zapisnika:

"Sin je također svojim novcem kupio zemljište u Pisarovini i nekoliko godina gradio kuću. Ne mogu reći kad je točno darovnim ugovorom sin Pisarovinu prebacio na mene i supruga, a kad sam ga pitala zašto to čini rekao je da je sve

dobio od nas...", "Često smo odlazili u Pisarovinu dok se Pisarovina gradila, išli su i Andrejini roditelji....za Pisarovinu je bila zainteresirana.."(str.7. zapisnika)

Dakle, evidentno je da je predmetna nekretnina kupljena i građena za vrijeme bračne zajednice i to novcem koji predstavlja bračnu stečevinu, a da su II. i III-tuženi samo formalno i bez stvarne osnove upisani u zemljišnim knjigama.

S obzirom na vrijeme stjecanja poslije 01.07.1999. (2007), mjerodavan je Obiteljski zakon (Narodne novine 116/03, 17/04, 136/04, 107/07, 57/11, 61/11) koji u odredbama članka 248. i 249. ističe neoborivu zakonsku presumpciju (*iuris et de iure*) da je sva imovina koju bračni drugovi za vrijeme bračne zajednice steknu radom ili potječe iz rada, njihova bračna stečevina na jednake dijelove.

Prema tome, darovanjem nekretnine u Pisarovini svojim roditeljima, I-tuženik je na trećega prenio više prava no što ih sam ima, a što je protivno jednom od temeljnih pravnih načela "Nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet" (nitko ne može prenijeti na drugoga više prava nego što ih sam ima).

Također, prihvaćanjem dara u cijelosti II. i III-tuženi su postupili suprotno načelu savjesnosti i poštenja, jer su znali da je predmetna nekretnina u ½ dijela i tužiteljčina i da im tužiteljica za takav prijenos vlasništva nikada nije dala svoj pristanak.

Predmetni ugovor o darovanju je valjan pravni posao pa tužiteljica ne ide u smjeru pobijanja ili utvrđivanja ništetnosti istog, već traži od suda da s obzirom na bračnu stečevinu oduzme pravni učinak navedenom ugovoru u ½ dijela koliko istoj s navedene osnove i pripada.

Tužiteljica nema pravni interes pobijati navedeni ugovor u dijelu koji se odnosi na I-tuženika jer je volja istoga bila raspolagati svojim dijelom u korist trećega, a što je pravno dopušteno.

Ad2. Dobri Dol 47

Vlasnik nekretnine na Dobrom dolu 47 samo je formalno II-tuženik, jer ista nekretnina predstavlja zajedničku bračnu stečevinu tužiteljice i I-tuženika.

Da je tome tako proizlazi iz iskaza saslušanih stranaka, pa tako tužiteljica na stranici 2 zapisnika navodi: "*U Dobrom Dolu 47 negdje 2007.g kupljen je također stan na ime Zvonimir Zgombić. Za kupnju tog stana Hrvoje Zgombić je podigao kredit u CHF, ja mislim da sam u tom kreditu također sudjelovao u otplati tog kredita. Kredit smo otplaćivali sredstvima iz naših plaća a kada je suprug osnovao firmu Zgombić i partneri dio sredstava dolazio je i iz firme, to je bio naš prihod.*"

I-tuženik na stranici 2 zapisnika navodi: "*Stan u Zagrebu, Dobri Dol 47 kupljen je u studenom 2007.g i to od moje vlastite imovine. Stan je kupljen na način da je u 100% iznosu dignut kredit od Hypo banke u iznosu od 223.000 CHF, kao zalog je dano još i 30.000€ i stan je pod hipotekom.*"

Da predmetni stan nije stvarno vlasništvo II-tuženika, navodi i on sam na 2 stranici zapisnika: "*Stan u Zagrebu, Dobri Dol 47 glasi na mene. Ne znam kada je stan kupljen. Također, i taj stan je kupio sin iz svojih sredstava.*"

Isto u svom iskazu potvrđuje i III-tužena: "*Stan u Dobrom Dolu 47 kupio je*

sin na svog oca. Niti ja niti suprug nismo dali sredstva za kupnju stana."

Dakle, evidentno je da je predmetna nekretnina samo formalno na II-tuženiku, a u stvarnosti je kupljena novcem koji predstavlja bračnu stečevinu tužiteljice i I-tuženika.

S obzirom na vrijeme stjecanja poslije 01.07.1999 (2007.), i ovdje je mjerodavan Obiteljski zakon (Narodne novine 116/03, 17/04, 136/04, 107/07, 57/11, 61/11) koji u odredbama članka 248. i 249. ističe neoporivu zakonsku presumpciju (*iuris et de iure*) da je sva imovina koju bračni drugovi za vrijeme bračne zajednice steknu radom ili potječe iz rada, njihova bračna stečevina na jednake dijelove.

Ad3. Pleternica

Predmetnu nekretninu samo formalno je kupio otac I-tuženika, odnosno II-tuženik je u kupoprodajnom ugovoru samo formalno naznačen kao kupac, dok se zapravo radi o bračnoj stečevini tužiteljice i I-tuženika.

Navedeno jasno proizlazi iz iskaza stranaka, pa tako I-tuženik na stranici 2 zapisnika navodi: *"Stan u Pleternici kupljen je 2001.g. Stan je kupio moj otac Zvonimir. Ja sam ocu dao 100% iznos sredstava za kupnju tog stana kao i za uređenje. Stan je kupljen za 40.000,00 DEM, a na uređenje je potrošeno još 35.000 do 36.000 DEM."*

Isto iskazuje i tužiteljica na stranici 3 zapisnika kada navodi: *"Stan u Pleternici opet je kupljen na ime Hrvojevog tate na način da je Hrvoje s naših računa uzeo 20.000,00€ i kupio stan."*

Da je predmetni stan samo formalno na II-tuženiku da se zaključiti i iz njegova vlastita iskaza kada na stranici 2 zapisnika navodi: *"Što se tiče stana u Pleternici u Vinogradskoj ulici 2 ne mogu reći kada je kupljen. Taj stan je kupio moj sin. Moj sin je dao novac za kupnju tog stana. Stan glasi na mene jer je tako odredio moj sin."*

Isto u svom iskazu potvrđuje i III-tužena: *"Taj stan je kupio sin a stan je upisan na ime Zvonimira Zgombić."*

Prema tome, i ovdje je evidentno da je predmetna nekretnina kupljena za vrijeme bračne zajednice sredstvima koja predstavljaju zajedničku bračnu stečevinu stranaka te da ista predstavlja zajedničku imovinu tužiteljice i I-tuženika.

S obzirom na vrijeme stjecanja poslije 01.07.1999 (2001.), i ovdje je mjerodavan Obiteljski zakon (Narodne novine 116/03, 17/04, 136/04, 107/07, 57/11, 61/11) koji u odredbama članka 248. i 249. ističe neoporivu zakonsku presumpciju (*iuris et de iure*) da je sva imovina koju bračni drugovi za vrijeme bračne zajednice steknu radom ili potječe iz rada, njihova bračna stečevina na jednake dijelove.

Ad4. Lipovac (Vinkovci)

Nekretnine u Lipovcu također samo formalno glase na II-tuženika, a stvarno predstavljaju zajedničku bračnu stečevinu tužiteljice i I-tuženika.

Navedeno jasno proizlazi iz iskaza stranaka pa tako tužiteljica na stranici 3 zapisnika navodi: *"Zemljišta u Vinkovcima kupljena su negdje 2005.g."*

Nekretnine su opet formalno kupljene na ime Hrvojevog oca. Te nekretnine nisu kupljene na kredit nego smo uložili naš raspoloživi novac. Uložili smo ga u zemljište kako bi se očuvala vrijednost novca i s nadom da će porasti vrijednost nekretnine."

Da se ne radi o vlasništvu II-tuženika, u svom iskazu na stranici 2 zapisnika navodi i I-tuženik: *"Nekretnine u Lipovcu je kupio moj otac 2005.g., i to na svoje ime. To zemljište je kupljeno mojim novcem."*

Čak i sam II-tuženik u svome iskazu na stranici 2 zapisnika navodi: *"Ne sjećam se kad je kupovano zemljište u Lipovcu ali je za kupnju istog novac dao moj sin. To zemljište isto glasi na mene. Ne bih znao reći zašto je zemljište na moje ime. Nisam svojim sredstvima učestvovao u kupnji zemljišta."*

Isto u svom iskazu potvrđuje i III-tužena: *"Što se tiče nekretnina u Lipovcu iste je kupio sin na ime oca. To zemljište smo iznajmili i godišnje dobivamo 20.000,00 kuna što sjeda na mužev račun."*

Dakle, i ovdje je evidentno da je II-tuženik samo formalnopravno vlasnik jer i sam navodi da nije dao sredstva i da ne zna zašto je zemljište na njegovo ime.

S obzirom na vrijeme stjecanja poslije 01.07.1999 (2005.), i ovdje je mjerodavan Obiteljski zakon (Narodne novine 116/03, 17/04, 136/04, 107/07, 57/11, 61/11) koji u odredbama članka 248. i 249. ističe neoborivu zakonsku presumpciju (iuris et de iure) da je sva imovina koju bračni drugovi za vrijeme bračne zajednice steknu radom ili potječe iz rada, njihova bračna stečevina na jednake dijelove.

V U odnosu na dokazne prijedloge I-tuženika

I-tuženik je na ročištu od 09.04.2014. dostavio popis kojim traži saslušanje 76 svjedoka na razne okolnosti koji s predloženim svjedocima u podnesku od 19.04.2013. čini zajedno preko stotinu (100) svjedoka.

Navedeni prijedlog bespredmetan je u cijelosti i očito usmjeren k odugovlačenju postupka i obijesnom parničanju, a što tužiteljica nastavno i izlaže.

Osim toga, ističe se da je u skladu sa člankom 10. ZPP-a sud dužan postupak provesti bez odugovlačenja, u razumnom roku i sa što manje troškova te onemogućiti svaku zloupotrebu prava u postupku.

Ad1. saslušanje na okolnost uzgoja božićnih jelki

Prvenstveno, uzgojem božićnih jelki bavili su se roditelji I-tuženika 70.-ih godina prošlog stoljeća, a što su ujedno i iskazali na ročištu od 09. travnja 2014.

Navedena činjenica nije uopće sporna pa nije jasno što to predloženi svjedoci mogu iskazati na predmetnu okolnost.

Eventulna zarada poznata je samo roditeljima koji uzgred budi rečeno nisu o tome priložili niti jedan materijalni dokaz te se o tome može samo nagađati.

Osim toga, prilikom utvrđivanja bračne stečevine ni prema starom, a ni prema novom Obiteljskom zakonu nisu relevantni doprinosi roditelja, već bračnih drugova, a što je prije i obrazloženo.

Također, nesporne činjenice se ne dokazuju.

Isto tako, u skladu s člankom 220. stavak 1. Zakona o parničnom postupku dokazivanje obuhvaća sve činjenice koje su važne za donošenje odluke.

Činjenica uzgoja božićnih jelki nije činjenica važna za odluku u sporu pa se predlaže sudu u skladu s člankom 220. ZPP-a odbiti kao irelevantan.

Ad2. Na okolnost primanja plaće na ruke od 1991. do 1994.

Nije jasno zašto je navedena činjenica sukladno članku 220.st.1. važna za odluku u sporu.

Naime, iz iskaza stranaka tijekom postupka činjenično stanje u odnosu na radni odnos I-tuženika i tužiteljice nije sporan.

Nesporne činjenice se ne dokazuju.

S obzirom da navedena činjenica nije sporna i nije važna za odluku u sporu predlaže se sudu navedeni dokazni prijedlog u skladu s člankom 220. ZPP-a odbiti kao irelevantan.

Ad3. Na okolnost najma i uređenja posl. prostora u Šenoinoj 4

Navedeni dokazni prijedlog je irelevantan i neodređen.

Naime, nije jasno čiji je to poslovni prostor i zašto bi navedena činjenica bila važna za odluku u ovome sporu.

Osim toga, nikakav poslovni prostor nije predmet spora.

Prema tome, predlaže se navedeni dokazni prijedlog u skladu s člankom 220. ZPP-a odbiti kao irelevantan.

Ad4. Na okolnost najma i uređenja posl. prostora u Preradovićevoj 25

Također, navedeni dokazni prijedlog je irelevantan i neodređen.

Naime, nije jasno čiji je to poslovni prostor i zašto bi navedena činjenica bila važna za odluku u ovome sporu.

Osim toga, nikakav poslovni prostor nije predmet spora.

Prema tome, predlaže se navedeni dokazni prijedlog u skladu s člankom 220. ZPP-a odbiti kao irelevantan.

Ad5. Na okolnost najma i uređenja posl.prostora u Šenoinoj 4

Isto tako, navedeni dokazni prijedlog je irelevantan i neodređen.

Naime, nije jasno čiji je to poslovni prostor i zašto bi navedena činjenica bila važna za odluku u ovome sporu.

Osim toga, nikakav poslovni prostor nije predmet spora.

Prema tome, predlaže se navedeni dokazni prijedlog u skladu s člankom 220. ZPP-a odbiti kao irelevantan.

Ad6. Na okolnost najma i uređenja posl. prostora u Humboldtovoj

Također, navedeni dokazni prijedlog je irelevantan i neodređen.

Naime, nije jasno čiji je to poslovni prostor i zašto bi navedena činjenica

bila važna za odluku u ovome sporu.

Osim toga, nikakav poslovni prostor nije predmet spora.

Prema tome, predlaže se navedeni dokazni prijedlog u skladu s člankom 220. ZPP-a odbiti kao irelevantan.

Ad7. Na okolnost stjecanja stana na Dobrom dolu 49, Zagreb i poslova u vezi s tim stanom

Predmetna nekretnina nije predmet spora pa je navedeni dokazni prijedlog sasvim irelevantan za ovaj postupak.

Predlaže se sudu u skladu s člankom 220. ZPP-a odbiti izvođenje navedenog dokaza.

Ad8. Na okolnost stjecanja stana u Pleternici i poslova u svezi s tim stanom

O okolnostima stjecanja navedenog stana iscrpno je raspravljeno na raspravama od 07.10.2013, 16.01.2014 i 09.04.2014. pa navedena činjenica nije sporna.

Osim toga, navedeni stan stečen je 2001. godine u vrijeme kad je na snazi bio Obiteljski zakon prema kojem su bračni drugovi suvlasnici u bračnoj stečevini na ravne dijelove neovisno o doprinosu.

Neoborive presumpcije se u skladu sa člankom 221.stavak 3. ZPP-a ne dokazuju, jer se smatraju dokazanim i istinitim.

Prema tome, navedenim dokaznim prijedlogom neće se utvrditi niti razjasniti ništa novo pa ga se predlaže u skladu sa člankom 220. ZPP-a odbiti kao irelevantnog.

Ad9. Na okolnost stjecanja zemljišta u Ceriću (Vinkovci) i poslova u svezi s tim zemljištem

O okolnostima stjecanja navedenog zemljišta iscrpno je raspravljeno na raspravama od 07.10.2013, 16.01.2014 i 09.04.2014. pa navedena činjenica nije sporna.

Osim toga, navedeno zemljište stečeno je 2005. godine u vrijeme kad je na snazi bio Obiteljski zakon prema kojem su bračni drugovi suvlasnici u bračnoj stečevini na ravne dijelove neovisno o doprinosu.

Neoborive presumpcije se u skladu sa člankom 221.stavak 3. ZPP-a ne dokazuju, jer se smatraju dokazanim i istinitim.

Prema tome, navedenim dokaznim prijedlogom neće se utvrditi niti razjasniti ništa novo pa ga se predlaže u skladu sa člankom 220. ZPP-a odbiti kao irelevantan.

Ad10. Na okolnost stjecanja stana na Dobrom Dolu 50 i poslova u svezi s tim stanom

Predmetna nekretnina nije predmet spora pa je navedeni dokazni prijedlog sasvim irelevantan za ovaj postupak.

Predlaže se sudu u skladu s člankom 220. ZPP-a odbiti izvođenje navedenog dokaza.

Ad11. Na okolnost stjecanja stana na Dobrom Dolu 47 i poslova u svezi s tim stanom

O okolnostima stjecanja navedenog stana iscrpno je raspravljeno na raspravama od 07.10.2013, 16.01.2014 i 09.04.2014. pa navedena činjenica nije sporna.

Osim toga, navedeni stan stečen je 2007. godine u vrijeme kad je na snazi bio Obiteljski zakon prema kojem su bračni drugovi suvlasnici u bračnoj stečevini na ravne dijelove neovisno o doprinosu.

Neoborive presumpcije se u skladu sa člankom 221.stavak 3. ZPP-a ne dokazuju, jer se smatraju dokazanim i istinitim.

Prema tome, navedenim dokaznim prijedlogom neće se utvrditi niti razjasniti ništa novo pa ga se predlaže u skladu sa člankom 220. ZPP-a odbiti kao irelevantnog.

Ad12. Na okolnost stjecanja zemljišta, gradnje kuće u Pisarovini i poslova u svezi sa tom kućom

O okolnostima stjecanja navedene nekretnine iscrpno je raspravljeno na raspravama od 07.10.2013, 16.01.2014 i 09.04.2014. pa navedena činjenica nije sporna.

Osim toga, navedeno zemljište stečeno je 2007. godine i na njemu izgrađena kuća u periodu od svibnja 2008. do lipnja 2009. u vrijeme kad je na snazi bio Obiteljski zakon prema kojem su bračni drugovi suvlasnici u bračnoj stečevini na ravne dijelove neovisno o doprinosu.

Neoborive presumpcije se u skladu sa člankom 221.stavak 3. ZPP-a ne dokazuju, jer se smatraju dokazanim i istinitim.

Prema tome, navedenim dokaznim prijedlogom neće se utvrditi niti razjasniti ništa novo pa ga se predlaže u skladu sa člankom 220. ZPP-a odbiti kao irelevantnog.

Ad13. Na okolnost Franovog tenisa

Nije jasno zašto je navedena činjenica važna za odluku u sporu kad je više puta tijekom postupka isticano i svjedočeno da su se i tužiteljica i I-tuženik angažirali oko sportskih aktivnosti svoje djece.

Za vrijeme trajanja bračne zajednice, Franov tenis financiran je novcem koji predstavlja zajedničku imovinu I-tuženika i tužiteljice.

Osim toga, briga oko djece nije samo njihova sportska aktivnost, već i sve ostalo što svako dijete treba za svoj normalan razvoj.

III-tužena u svom iskazu na stranici 6 zapisnika navodi kako je tužiteljica bila odlična mama, brinula se za djecu, vodila ih na školska natjecanja i gdje god je trebalo.

Prema tome, navedeni dokazni prijedlog u potpunosti je irelevantan za utvrđenje i podjelu bračne stečevine pa se predlaže sudu isti u skladu sa člankom

220. ZPP-a odbiti.

Ad14. Na okolnost stjecanja i raspolaganja udjelima u kompanijama i poslovanja tih kompanija

Navedeni dokazni prijedlog u potpunosti je irelevatan za predmetni postupak.

Naime, od svih trgovačkih društava koja su predmet spora, samo su dva osnovana prije 01.07.1999. godine. (Faber i Zgombić revizija i porezno savjetovanje d.o.o. i Faber i Zgombić plus za nakladništvo i informatiku d.o.o.)

Kao što je već navedeno, sva imovina bračnih drugova koja je stečena poslije 01.07.1999. bračna je stečevina stranaka na ravne dijelove i to je neoboriva predmnjeva.

Neoborive presumpcije se u skladu sa člankom 221.stavak 3. ZPP-a ne dokazuju.

Što se tiče dva trgovačka društva osnovana prije 01.07.1999., na okolnost njihova osnivanja već su saslušane stranke na ročištima od 19.04.2013, 07.10.2013.,16.01.2014 i 09.04.2014. te je činjenično stanje u tom pogledu dovoljno utvrđeno.

Navedeni svjedoci svojim iskazima ne mogu dati neka nova saznanja kojih već nema.

Prema tome, navedeni dokazni prijedlog nije važan za odluku u sporu pa se predlaže sudu isti u skladu sa člankom 220. ZPP-a odbiti.

Ad15. Na okolnost stjecanja dionica HT-a

Predmetne dionice nisu predmet spora pa je navedeni dokazni prijedlog sasvim irelevantan za ovaj postupak.

Predlaže se sudu u skladu s člankom 220. ZPP-a odbiti izvođenje navedenog dokaza.

Ad16. Na okolnost kupovine automobila, plaćanja lizinga i održavanja automobila

Automobili nisu predmet spora pa je navedeni dokazni prijedlog sasvim irelevantan za ovaj postupak.

Predlaže se sudu u skladu s člankom 220. ZPP-a odbiti izvođenje navedenog dokaza.

Ad17. Na okolnost stjecanja jedrilice

Jedrilica nije predmet spora pa je navedeni dokazni prijedlog sasvim irelevantan za ovaj postupak.

Predlaže se sudu u skladu s člankom 220. ZPP-a odbiti izvođenje navedenog dokaza.

Ad18. Na okolnost uzimanja kredita i novčanog poslovanja

Odredbom članka 220. stavak 1. ZPP-a određeno je da dokazivanje

obuhvaća sve činjenice koje su važne za donošenje odluke.

Navedene činjenice koje I-tuženik želi dokazivati nisu odlučne činjenice u ovome sporu, a niti je jasno što uopće I-tuženik želi istima dokazati.

Naime, okolnosti uzimanja kredita i novčano poslovanje bračnih drugova sastavni su dio njihove bračne zajednice što je općepoznato, a proizlazi iz jednog od temeljnih načela obiteljskih odnosa "ravnopravnosti žene i muškarca te uzajamnog poštovanja i pomaganja svih članova obitelji" (članak 2. Obiteljskog zakona)

Osim toga, tijekom ovog postupka je učinjeno nespornim da je nekretnina na Dobrom Dolu 47 kupljena kreditom za vrijeme trajanja bračne zajednice I-tuženika i tužiteljice.

Prema tome, predloženi svjedoci ne mogu dati nikakva nova saznanja koja bi bila relevantna za odluku u ovom sporu pa se predlaže sudu i ovaj dokazni prijedlog u skladu sa člankom 220. ZPP-a odbiti kao neosnovan.

VI *Zaključno*

Izvođenjem dokaza u tijeku ovog postupka nije sporno da su tužiteljica i I-tuženik bili u bračnoj zajednici od zaključenja braka 19.5.1990. pa do 14.lipnja 2011.

Također, nije sporno da su tijekom bračne zajednice zajednički stjecali određenu imovinu i da je I-tuženik tužiteljici 26.lipnja 2011. elektroničkim putem poslao "*tablicu podjele imovine*" sastavljenu od njihove detaljno popisane imovine s naznačenom vrijednosti između 2.266.000,00 i 2.411.000,00 EUR.

Nesporno je i da je I-tuženik u vremenskom periodu od prestanka bračne zajednice (14.lipnja 2011.) pa nadalje, raspolagao bračnom stečevinom na način da je:

- prenio vlasništvo nekretnine u Pisarovini na svoje roditelje
- prebacio novčana sredstva na račune svojih roditelja i račune u inozemstvu
- otuđio gotovo sve poslovne udjele u trgovačkim društvima koja su predmet spora
- doveo do prestanka određenih trgovačkih društava koja su predmet spora
- zadržao kapitalnu dobit od trgovačkih društava koja su predmet spora,

a da su nekretnine na Dobrom Dolu 47, u Vinkovcima i Pleternici samo formalnopravno na roditelju I-tuženika, II-tuženiku.

Nije sporno i da se prema važećem zakonodavnom, ustavnosudskom, sudskom i teorijskom stajalištu, mjerodavno materijalno pravo po pitanju bračne stečevine primjenjuje na način da se :

"Na imovinu stečenu za vrijeme trajanja bračne zajednice do 1. srpnja 1999. kao dana početka primjene Obiteljskog zakona („Narodne novine“ broj: 162/1998) primjenjuju odredbe zakona koji je bio na snazi u vrijeme stjecanja te imovine." (Pravno shvaćanje zauzeto na četvrtoj sjednici Građanskog odjela Vrhovnoga suda Republike Hrvatske 8. svibnja 2006. broj Su IVg 1_2006-4)

Dakle, nije sporno da se na imovinu stečenu do 01.07.1999. primjenjuje odredba članka 281. Zakona o braku i porodičnim odnosima koja glasi:

(1) Kod utvrđivanja suvlasničkih dijelova udio bračnog druga u zajedničkoj

imovini određuje se prema njegovom doprinosu u stjecanju te imovine.

(2) U slučaju spora sud određuje koliki je bio doprinos bračnih drugova u stjecanju zajedničke imovine, pri čemu vodi računa ne samo o osobnom dohotku i zaradi svakog od bračnih drugova, nego i o pomoći jednog bračnog druga drugome, o radu u domaćinstvu i porodici, brizi oko odgoja i podizanja djece, kao i o svakom drugom obliku rada i suradnje u upravljanju, održavanju i povećanju zajedničke imovine.

a da se na imovinu stečenu poslije 01.07.1999. primjenjuju odredbe članka 248. Obiteljskog zakona:

Bračna stečevina je imovina koju su bračni drugovi stekli radom za vrijeme trajanja bračne zajednice ili potječe iz te imovine.

i članka 249. Obiteljskog zakona

(1) Bračni drugovi su u jednakim dijelovima suvlasnici u bračnoj stečevini, ako nisu drukčije ugovorili.

(2) Nevjesta i ženik, odnosno bračni drugovi mogu bračnim ugovorom drukčije urediti svoje odnose glede bračne stečevine.

Nesporno je i da potonje navedena odredba članka 249. Obiteljskog zakona predstavlja neoporivu presumpciju (*iuris et de iure*) što je i potvrđeno odlukom Ustavnog suda RH broj U-I/1890/2007 od 25. studenog 2010.

Isto tako, nije sporno da I-tuženik i tužiteljica nisu tijekom trajanja bračne zajednice drugačije (ugovorno) uredili svoje odnose glede bračne stečevine.

Utvrđeno je i da su tužiteljica i I-tuženik za cijelo vrijeme bračne zajednice bili zaposleni, imali dvoje djece koju su zajednički odgajali i podizali te zajednički stjecali svu svoju imovinu.

Prema tome, primjenjujući materijalno pravo na tako utvrđeno činjenično stanje, evidentno je da su tužiteljica i I-tuženik u jednakim dijelovima suvlasnici u bračnoj stečevini.

Stoga, tužiteljica predlaže sudu primjeniti navedene odredbe materijalnog prava i donijeti pravilnu i zakonitu odluku.

Tužiteljica po

ODVJETNIK
IGOR HRABAR
ZAGREB, Gajeva 35
Tel.: 4878-660, 4878-661, fax: 4878-662

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
HRABAR & PARTNERI d.o.o.
ZAGREB, Gajeva 35
Tel.: 4878-660, 4878-661, fax: 4878-662

Odvjetničko društvo

HRABAR & PARTNERI

Tel.: **385-(0)1 / 4878-660, 4878-661

10000 Zagreb, Gajeva 35 Fax: **385-(0)1 / 4878-662; E-mail: odvjetnik-igor.hrabar@zg.htnet.hr

Uredovno vrijeme: ponedjeljak, utorak, srijeda, četvrtak od 9 do 17 sati, petak od 9 do 15 h

Primanje stranaka: isključivo prema prethodnom dogovoru

Na broj: P-8469/11

**OPĆINSKOM GRAĐANSKOM SUDU
U ZAGREBU**

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU	
6 PRIMIJELO	
neposredni postupak	27-08-2015
občinski prepor.	
u pristojba	pril. kn

U Zagrebu, 27.kolovoza 2015.

Pravna stvar:

Tužiteljica: Andreja Metelko Zgombić iz Zagreba, Dobri dol 49,
OIB:43592702477, zastupana po odvjetniku Igoru Hrabaru iz
Odvjetničkog društva Hrabar&partneri iz Zagreba, Gajeva 35

Tuženici: 1.Hrvoje Zgombić iz Zagreba, Koranska 16, zastupan po
odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Porobija&Porobija iz Zagreba
2.Zvonimir Zgombić iz Zagreba, Dobri dol 50,
3.Slavica Zgombić iz Zagreba, Dobri dol 50, oboje zastupani po
odvjetniku iz Pule, Bruni Čohilju

PODNEŠAK TUŽITELJICE

3x

kojim traži donošenje djelomične presude

I U gornjem predmetu, tužiteljica je u tužbi i podneskom od 04.04.2013. postavila više tužbenih zahtjeva, i to zahtjev koji se tiče novčanih sredstava, poslovnih udjela i nekretnina.

I-tuženi je podneskom od 19.travnja 2013. podnio protutužbu i postavio zahtjev koji se tiče poslovnih udjela.

II. i III.-tuženi su podneskom od 15.travnja 2013. podnijeli protutužbu u kojoj su postavili tužbene zahtjeve u pogledu isplate i nekretnina.

II U skladu s odredbom članka 329. Zakona o parničnom postupku;

"Ako su na temelju raspravljanja sazreli za konačnu odluku samo neki od više tužbenih zahtjeva, ili ako je samo dio jednog zahtjeva sazrio za konačnu odluku, sud može u vezi sa sazrelim zahtjevima, odnosno dijelom zahtjeva zaključiti raspravu i donijeti presudu (djelomična presuda). Pri ocjeni hoće li donijeti djelomičnu presudu sud će osobito uzeti u obzir veličinu zahtjeva ili dijela zahtjeva koji je sazrio za odluku."

Tužiteljica ističe kako su u ovome postupku na temelju iscrpnog raspravljanja sazreli za konačnu odluku tužbeni zahtjevi tužiteljice i protustranaka koji se tiču utvrđenja suvlasništva na nekretninama, jer su sve stranke u postupku saslušane i nitko ne može imati više neposrednijih saznanja o činjenicama od njih samih.

Konkretno, sazreli su za donošenje konačne odluke tužbeni zahtjev tužiteljice kako je postavljen u točki 5. podneska od 04.04.2013. i protutužbeni zahtjev II. i III.-tuženih kako je postavljen u točki 1. podneska od 15.travnja 2013.

III Konačno, odredbom članka 249. Obiteljskog zakona određeno je da su

(1) Bračni drugovi su u jednakim dijelovima suvlasnici u bračnoj stečevini, ako nisu drukčije ugovorili.

(2) Nevjesta i ženik, odnosno bračni drugovi mogu bračnim ugovorom drukčije urediti svoje odnose glede bračne stečevine.

Nesporno je da navedena odredba članka 249. Obiteljskog zakona predstavlja neoborivu presumpciju (iuris et de iure) što je i potvrđeno odlukom Ustavnog suda RH broj U-I/1890/2007 od 25. studenog 2010.

Isto tako, nije sporno da I-tuženik i tužiteljica nisu tijekom trajanja bračne zajednice drugačije (ugovorno) uredili svoje odnose glede bračne stečevine.

Nesporno je i da su sve nekretnine stečene poslije 01.07.1999. kada je predmetni Obiteljski zakon stupio na snagu.

Prema tomu, primjenjujući materijalno pravo na tako utvrđeno činjenično stanje, evidentno je da su tužiteljica i I-tuženik u jednakim dijelovima suvlasnici u bračnoj stečevini.

IV Tužiteljica je sve već iscrpno obrazložila u svome podnesku od 06.05.2014. pa se predlaže sudu da uzevši u obzir sve navedeno na temelju odredbe članka 329. ZPP-a, a u svezi s odredbama 248.i 249. Obiteljskog zakona u pogledu zahtjeva tužbe i protutužbe koji se odnose na nekretnine, donese djelomičnu presudu u ovoj pravnoj stvari.

Tužiteljica po

ODVJETNIK
IGOR HRABAR
ZAGREB, Gajeva 35
Tel.: 4878-660, 4878-661, fax: 4878-662

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
HRABAR & PARTNERI d.o.o.
ZAGREB, Gajeva 35
Tel.: 4878-660, 4878-661, fax: 4878-662

236/12

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Na posl.br.94-P-8469/11

TUŽITELJICA:

ANDREJA METELKO ZGOMBIĆ, Zagreb, Dobri dol 49, OIB: 43592702477,

TUŽENICI:

1. **HRVOJE ZGOMBIĆ** iz Zagreba, Koranska 16,
2. **ZVONIMIR ZGOMBIĆ** iz Zagreba, Dobri dol 50,
3. **SLAVICA ZGOMBIĆ** iz Zagreba, Dobri dol 50, svo troje zastupani po odvjetniku Brunu Čohilju iz Pule

Radi: utvrđenja i diobe bračne stečevine

**PODNEŠAK TUŽENIKA
KOJIM SE OČITUJU NA PODNEŠAK TUŽITELJICE OD 27.08.2015. godine**

I. Tuženici su na ročištu održanom dana 01.09.2015.godine zaprimili podnesak tužiteljice od 27.08.2015.godine te se na isti očituju kako nastavno slijedi.

Podneskom od 27.08.2015.godine tužiteljica traži od naslovnog suda da se u predmetnom postupku donose djelomična presuda te se poziva na čl. 329. Zakona o parničnom postupku koji glasi:

"Ako su na temelju raspravljanja sazreli za konačnu odluku samo neki od više tužbenih zahtjeva, ili ako je samo dio jednog zahtjeva sazrio za konačnu odluku, sud može u vezi sa sazrelim zahtjevima, odnosno dijelom zahtjeva zaključiti raspravu i donijeti presudu (djelomična presuda). Pri ocjeni hoće li donijeti djelomičnu presudu sud će osobito uzeti u obzir veličinu zahtjeva ili dijela zahtjeva koji je sazrio za odluku."

Tuženici se u cijelosti protive zahtjevu tužiteljice za donošenjem djelomične presude.

Vezano uz toč.II .podneska

Tužiteljica navodi kako su u ovome postupku na temelju iscrpnog raspravljanja sazreli za konačnu odluku tužbeni zahtjevi tužiteljice i protustranaka koji se tiču utvrđenja suvlasništva na nekretninama, jer su sve stranke u postupku saslušane i nitko ne može imati više neposrednijih saznanja o činjenicama od njih samih.

Tuženici ističu kako su navodi tužiteljice neutemeljeni te kako nisu ispunjene zakonske pretpostavke za donošenje djelomične presude.

Naime, u predmetnom postupku osim saslušanja stranaka nisu provedeni ostali dokazi relevantni za utvrđivanje pravilnog i potpunog činjeničnog stanja, od saslušanja svjedoka do prezentacije dokaza u obliku dokumentacije.

Nadalje, a što je najvažnije nisu provedeni dokazi koji nedvojbeno ukazuju na porijeklo novčanih sredstava kojim je stečena svaka pojedina nekretnina, pokretnina i ostala imovina, a što je odlučujuće za ovaj predmet jer se radi o vlastitoj imovini tuženih. Slijedom navedenoga nejasno je što je to po tužiteljici u predmetnom postupku sazrelo za donošenje djelomične presude.

Isto tako, tuženici ističu kako svi svjedoci koje je sud naveo u toč.1. raspravnog rješenja od 01.09.2015. godine su svjedoci koji će iskazivati upravo na okolnosti vezane uz nekretnine koje su predmet spora i koji o navedenim okolnostima imaju neposredna saznanja, upravo ona koja nedostaju tužiteljici.

Međutim, ako tužiteljica smatra da su sazreli uvjeti ispitivanjem stranaka u sporu i njezinim podneskom od 6. svibnja 2014. kako je onda čekala gotovo godinu i pol do davanja zahtjeva za donošenje djelomične presude. Kako su to odvijao taj proces sazrijevanja uvjeta za donošenje djelomične presude tih gotovo 18 mjeseci.

Kad bi uvjeti za donošenje sudske odluke u jednom sporu sazrijevali već nakon saslušanja stranaka i pismenim očitovanjima u podnescima jedne od stranaka bez saslušanja svjedoka ili izvođenja drugih dokaza zato što nitko nema „neposrednijih saznanja“ o predmetu od samih stranaka, onda bi svi sudski procesi završavali u vrlo kratkom roku i na neobičan način. Upravo je izvođenje dokaza i to saslušanjem svjedoka i prezentacijom pisanih dokaza nužno kako bi naslovni sud mogao utvrditi potpuno činjenično stanje jer bi u protivnom tuženici bili uskraćeni u svojim pravima i pravu da se brane i osporavaju činjenične navode tužiteljice.

Ističemo kako tužiteljica u svom iskazu danom u predmetnom postupku uglavnom nema nikakvih saznanja o bilo kojoj činjenici koje su vezane za nekretnine koje su predmet njezine tužbe, pa onda tuženici ne razumiju kako su to sazreli uvjeti za donošenje djelomične presude. Tako, na primjer, u svom iskazu pred sudom od 7.10.2013. ona odgovora, citiramo, kako slijedi:

- „Ne znam uz koju kamatnu stopu je ugovoren kredit“ (radi se o kreditu za kupnju stana na Dobrom dolu 49)
- „Ne znam da li je Raiffeisen banka sredstva dala dužniku ili prodavatelju“ (sredstva za kupnju stana na Dobrom dolu 49. A i ne radi se o Raiffeisen banci)
- „Teško mi se sjetiti cijene tih radova“ (radovi na rekonstrukciji stana na Dobrom dolu 49)
- „Teško mi je reći o troškovima opremanja stana“ (stan na Dobrom dolu 49)
- „Ne znam kako se zvala tvrtka koja je obavljala radove“ (na Dobrom dolu 49)
- „Ne mogu se sjetiti projektanta“ (za gradnju kuće u Pisarovini)
- „U vrijeme gradnje nekretnine u Pisarovini 2008.-2010. plaća mi je iznosila 9.000 do 10.000 kn a ne znam Hrvojeva primanja“ (ali zna tužiteljica pouzdano da su Hrvojeva primanja dio bračne stečevine!!!)
- „Ne mogu se sjetiti visine zadnjeg anuiteta koji je zajednički otplaćen“ (misli se na otplatu kredita za stan na Dobrom dolu 49)
- „Ne mogu se sjetiti cijene stana i garaže“ (misli se na cijenu stana u Froudeovoj 7 (Siget))
- „Ne mogu se sjetiti da li je dizan kredit prilikom kupnje stana u Sigetu kako bi se namirila razlika“
- „Ne znam da li je za vrijeme dok smo živjeli u Sigetu saniran stan ili garaža“
- „U stanu je bilo popravaka ali ne znam koliko“ (misli se na stan u Sigetu)
- „Ne znam kakav je bio namještaj u stanu u Sigetu“
- „Ne znam koliko je ta kuhinja koštala“ (misli se na kuhinju kupljenu u stanu u Sigetu)
- „Ne sjećam se koliko je koštao niti plakar u predsoblju“
- „Nije mi poznato kada je stan kupljen“ (misli se na stan u Sigetu)
- „Ne znam datum“ (misli se na kupnju stana na Dobrom dolu 49)

- „Ne znam s kojim se osobama pregovarao o uvjetima kredita u RBA banci“ (misli se na kredit za kupnju stana na Dobrom dolu 49 koji je uzet od Hypo banke)
- „Ne mogu se sjetiti koliko je koštao stan niti renoviranje stana“ (misli se na stan na Dobrom dolu 49)
- „Ne mogu se sjetiti čišćenja nakon majstora“ (radi se o višegodišnjoj promjeni stolarije u stanu na Dobrom dolu 49)
- „Ne znam točno godine od kad do kad je dolazila spremačica“
- „Ne znam da li je primala nagradu, nešto za Božić“
- „Ne znam jesu li se mijenjali uvjeti otplate kredita na Dobrom dolu“ (misli se na Dobri dol 49)
- „Ne mogu reći točno kada smo napravili djelomično prijevremenu otplatu kredita“ (misli se na kredit za Dobri dol 49)
- „Ne mogu se sjetiti imena osobe od kojeg smo kupili zemljište u Pisarovini“
- „Nije mi poznato o sanacijskim radovima u Pisarovini“
- „Ne znam o kojoj se površini radi“ (misli se na naknadno dokupljeni dio zemljišta u Pisarovini)
- „Ne znam kolika je cijena plaćena za taj komad“ (misli se na dodatno zemljište naknadno kupljeno u Pisarovini)
- „Ne znam kako je isplaćena cijena za to dodatno zemljište“
- „Ne znam točno kada je taj dodatak zemljišta formalno upisan u zemljišne knjige“
- „Ne znam točno godinu“ (kupnje poslovnog prostora u Preradovićevoj 25)
- „Ne znam točno koliko je investirano u uređenje tog prostora“ (uređenje prostora u Preradovićevoj 25)

Što se tiče izjave tužiteljice da: „nitko ne može imati više neposrednijih saznanja o činjenicama od njih samih.“, činjenica je da tužiteljica o navedenim nekretninama ništa ne zna, odnosno nema nikakvih saznanja ili da govori neistinu kad izjavljuje nešto u svezi s nekretninama. Osim toga, treba primijetiti da sama tužiteljica gotovo nikakva pitanja nije postavila prvotuzenom, a niti prema ostalo dvoje tuženih kojima bi pokušala detaljnije utvrditi o načinu stjecanja i raspolaganja nekretninama, a to zato što sama nema puno saznanja, pa niti ne može postavljati detaljnija pitanja. Zapravo, takva pasivnost tužiteljice pokazuje da nije niti imala interes za navedene nekretnine ili brinuti se za njih, što je i razumljivo jer se radi o vlastitim nekretninama koje sada Tužiteljica neosnovano prisvaja.

Upravo su zato pozvani brojni svjedoci koji će posvjedočiti o tome govori li tužiteljica istinu i ima li saznanja o nekretninama koje su predmet spora. **Ti će svjedoci posvjedočiti imaju li oni puno neposrednija saznanja o činjenicama koje su vezane uz nekretnine nego sama tužiteljica.**

U pogledu neistinitosti ili kontradiktornosti tužiteljinih navoda, a koji se odnose na stan u Froudeovoj 7 u Sigetu, poslovni prostor u Preradovićevoj 25, stan na Dobrom dolu 49 (koji trenutno nije predmet spora), iako te nekretnine nisu predmet tužbenog zahtjeva tužiteljice, a samo stoga da se ukaže na tužiteljino potpuno i konzistentno neznanje o predmetnim nekretninama, citiramo dijelove njezina iskaza od 7.10.2013.:

Osim što tužiteljica nema nikakvih saznanja o predmetnim nekretninama (a što je i očito iz razloga jer se radi o nekretninama tuženika, pa nije niti pokazivala nikakve interese prema navedenim nekretninama) te u svojim izjavama iskazuje da nema saznanja o bitnim činjenicama koje se odnose na predmetne nekretnine, tužiteljica iznosi i brojne neistine koje će tuženici upravo izvođenjem dokaza u potpunosti osporiti.

U pogledu stana u Sigetu:

- „Također bih spomenula da su nam Hrvojevi roditelji pomogli kupiti stan u Sigetu koji je glasio na Hrvoja Zgombića“ (neistinito da su „Hrvojevi roditelji pomogli“. Oni su platili 100% cijenu tog stana i garaže zajedno s uređenjem. Pa i sama tužiteljica je to priznala u svom podnesku od 06.05.2014.)
- „Stan je kupljen na ime Hrvoja Zgombića, a pripomogli su nam njegovi roditelji“ (neistinito da su roditelji prvotuzenika pripomogli jer su platili cijelu cijenu stana)
- „Njihov doprinos je bio 120.000 eura.“ (ovdje tužiteljica vjerojatno misli na DEM, a ne na eure, no i taj je iskaz tužiteljice je neistinit).
- „Mislim da je cijena stana bila nešto veća, a razliku smo sami nadodali“ (neistinito)

- „Imali smo i vlastita sredstva“ (neistinito)
- „Slavica i Zvonimir Zgombić nam jesu ponekad znali financijski pomoći, pogotovo prodajom kuće u Požegi stvorili su financijske temelje za kupnju stana u Sigetu“ (neistinito)
- „Osim što su Hrvojevi roditelji dali 120.000 DEM za kupnju tog stana mislim da smo digli i jedan kredit iz kojeg je namiren ostatak cijene stana“ (neistinito)
- „Ne mogu se sjetiti cijene stana i garaže“
- „Ne mogu se sjetiti da li je dizajn kredit prilikom kupnje stana u Sigetu kako bi se namirila razlika“
- „Pretpostavljam da je porez na promet za kupnju stana u Sigetu plaćan na ime Hrvoja Zgombića“
- „Ne znam da li je za vrijeme dok smo živjeli u Sigetu saniran stan ili garaža“
- „Mislim da je stan u Sigetu kupljen za nas dvoje, tako su govorili Hrvojevi roditelji.“ (neistinito. Osim toga, drugotučeni i trećetužena su se izjasnili kome su kupili stan.
- „Stan glasi na Hrvoja jer su njegovi roditelji dali najveći dio sredstava za kupnju ali su naglašavali daje to naš stan nakon što se Tena rodila“ (neistinito)
- „Nije mi poznato kada je stan kupljen“
- „Što se tiče kamate na kredit kupac je preuzeo kredit sa kamatom po kojoj je kredit prvotno podignut a ne sniženom kamatom koju je Hrvoje kasnije uspio isposlovati“ (neistinito)
- „Mislim da smo osigurali obročno plaćanje hipotekom na stanu.“ (neistinito)

U pogledu poslovnog prostora u Preradovićevoj 25, Zagreb:

- „Što se tiče nekretnine u Preradovićevoj 25 radilo se o stanu koji je prerađen u poslovni prostor a u koji se je preselila firma Faber i Zgombić d.o.o. iz Šenoine.“ (neistinito)
- „Vlasnik tog poslovnog prostora bila je agencija a kasnije smo dio tog prostora otkupili“ (neistinito)
- „Ne znam točno godinu.“
- „Najveći dio te cijene plaćen je podizanjem kredita.“ (neistinito)
- „Ne znam točno koliko je investirano u uređenje tog prostora.“
- „Hrvoje je meni darovnim ugovorom darovao cijeli svoj udio u toj nekretnini, potpisali smo ugovor o darovanju u kojem je navedeno da je ta nekretnina stečena radom tijekom trajanja bračne zajednice.“ (neistinito)
- „Prodao ju je Hrvoje jer je odlučeno da će se on pojaviti kao prodavatelj.“

U pogledu stana na Dobrom dolu 49:

- „Mislim da je to bilo u Raiffesien banci“ (ne zna)
 - „Kredit smo otplaćivali sredstvima iz naših plaća a kada je suprug osnovao firmu Zgombić i partneri dio sredstava dolazio je i iz firme, to je bio naš prihod.“ (neistinito)
 - „Budući sam sudužnik u tom kreditu znam da istječe 2014.g. a mislim da su anuiteti svakih 6 mjeseci.“ (neistinito)
 - „Ne znam uz koju kamatnu stopu je ugovoren kredit a mislim da se ona mijenjala.“
 - „Ne mogu se sjetiti da li su bila ugovorena sredstva osiguranja za otplatu kredita.“
- „Bilo je prijevremenog povrata kredita, dio se zatvorio u iznosu od 100.000 €, Kada se prodao stan u Sigetu dio sredstva je utrošen za zatvaranje kredita za stan u Dobrom dolu 49, a dio za kupnju stana Hrvojevim roditeljima na Dobrom dolu 50.“ (neistinito)
- „Ne znam da li je Raiffesien banka sredstva kredita dala dužniku ili prodavatelju ali znam da je dio tih sredstava korišten za kupnju stana u Dobrom dolu 47“ (neistinito)
 - „Prije useljenja u stan Dobri dol 49 poduzeti su neki radovi na stanu budući je iznos kredita bio nešto veći od same cijene stana“ (neistinito)
 - „Tako su promijenjeni parketi u cijelom stanu, uređene kupaonice. Teško mi se sjetiti cijene tih radova.“

- „100.000 Dem je poslužio na način daje dio utrošen na zatvaranje kredita a dio smo pozajmili bratu i šogorici koji su onda vraćati te rate kredita.“ (neistinito)
- „Stan u Dobrom dolu je kupljen godinu i pol ranije a uselili smo se u njega 1999. godine.“ (ne zna i neistinito)
- „Ne znam datum.“
- „Ne znani s kojim osobama si pregovarao o uvjetima kredita u RBA banci“
- „Platili smo ih iz zajedničkih novaca. Ne mogu se sjetiti koliko je koštao stan niti renoviranje stana.“ (neistinito)
- „Prije useljenja ja sam čistila taj stan, a možda mi je pomogla i spremačica i Hrvojeva mama.“ (neistinito)
- „Ne znam da li su se mijenjali uvjeti otplate kredita za stan u Dobrom dolu.“
- „Ne mogu reći točno kada smo napravili djelomičnu prijevremenu otplatu kredita.“

U pogledu stana u Pleternici:

- „Stan u Pleternici opet je kupljen na ime Hrvojevog tate na način da je Hrvoje s naših računa uzeo 20.000 EUR i kupio stan“ (Ne zna i neistinito. Prvotuzeni je za taj stan dao cca 38.000 EUR)
- „Jedino nisam bila uključena u kupnju stana u Pleternici“ (tužiteljica nije bila uključena u kupnju niti jedne nekretnine)
- „Hrvoje je bez moje suglasnosti kupio taj stan dok sam bila na službenom putu podignuo je novac sa svog računa a to je bio zajednički novac“ (neistinito)
- „Što se tiče stana u Pleternici mislim daje u cijelosti kupljen iznosom od 20.000 DEM a što je učinjeno bez moga znanja dok sam bila na putu.“ (neistinito)

U pogledu zemljišta u Vinkovcima:

- „Uložili smo ga u zemljište kako bi se očuvala vrijednost novca i s nadom da će porasti vrijednost nekretnine“ (neistinito, ne zna zašto je to kupljeno)
- „Mislim da se radi o iznosu od 25.000“ (ne zna)
- „Zemljište koje smo kupili u Vinkovcima jedno vrijeme je bilo u zakupu a taj zakup je prestao.“ (neistinito)
- „Bila sam suglasna sa kupovinom zemljišta u Vinkovcima i stana u Dobrom dolu 47“ (neistinito)
- „Što se tiče zemljišta u Vinkovcima mislila sam i dalje mislim da je to bilo dobro ulaganje u jeftino poljoprivredno zemljište čija će vrijednost samo više rasti“
- „Hrvoje je govorio da je sigurnije da te nekretnine ne glase niti na njega niti na mene zbog nekih njegovih poslovnih poteza“ (neistinito)

U pogledu stana na Dobrom dolu 50:

- „Taj stan je kupljen dijelom i sredstvima koji potječu iz kredita kojim je kupljen naš stan na Dobrom dolu 49“ (neistinito)
- „Ta garsonijera je prodana i mi smo nadodali dio sredstava te njegovim roditeljima kupljen stan u Dobrom dolu 50.“ (neistinito)
- „Pomogli smo Hrvojevim roditeljima u kupnji stana u Dobrom dolu 50 i sredstvima iz kredita kojeg smo digli za stan na Dobrom dolu 49.“ (neistinito)
- „Oni su prodali garsonijeru za možda nekih 70.000 DEM a stan kojeg su kupili je koštao 104.000 EUR“

U pogledu stana na Dobrom dolu 47:

- „Za kupnju tog stana Hrvoje Zgombić je podigao kredit u CHF ja mislim da sam u tom kreditu također sudužnik.“ (ne zna i neistinito)
- „Ne znam da li je Raiffeisen banka sredstva kredita dala dužniku ili prodavatelju ali znam da je dio tih sredstava korišten za kupnju stana u Dobrom dolu 47.“ (ne zna i neistinito)
- „Taj kredit je sklopljen na duže vrijeme te će još potrajati.“
- „Dok smo zajedno živjeli zajednički smo otplaćivali taj kredit a nakon prestanka bračne zajednice o tome više nemam saznanja.“
- „Bila sam suglasna sa kupovinom zemljišta u Vinkovcima i stana u Dobrom dolu 47.“ (neistinito)

U pogledu zemljišta i kuće u Pisarovini:

- „Sto se tiče nekretnina u Pisarovini prvo smo kupili zemljište i to 2008“ (neistinito)
- Na tom je zemljištu sagrađena vila koja je uređivana od 2008.g. do 2010. (neistinito)
- „Zemljište je kupljeno zajedničkim sredstvima za iznos od 80.000 € a kasnije je građena kuća.“ (neistinito)
- „Kuća je građena gotovinom našim zajedničkim novcem.“ (neistinito)
- „Trošak projektiranja, nadzora i gradnje te zajedno s cijenom zemljišta iznosio je 600.000“
- „Nekretnina u Pisarovini je definitivno bračna stečevina i to kupljena i izgrađena tijekom zadnjih godina braka.“ (čini se da i sama tužiteljica sumnja što to predstavlja bračnu stečevinu obzirom da navodi kako je nekretnina u Pisarovini definitivno bračna stečevina, a čije su ostale nekretnine)
- „U vrijeme gradnje nekretnine u Pisarovini 2008.-2010.g. plaća mi je iznosila 9.000 do 10.000 kn a ne znam Hrvojeva piranja.“ (neobično da tužiteljica nema saznanja o visini primanja prvotuzenika, tada svog supruga, a tvrdi da je sve zajednički plaćano i da je sve to zajednička imovina/bračna stečevina)
- „Znam da je to naša zajednička imovina.“ (gotovo ništa ne zna o predmetnim nekretninama, ali posve pouzdano zna da se radi, kako ona kaže, o zajedničkoj imovini)
- „Ne mogu se sjetiti imena osobe od kojeg smo kupili zemljište u Pisarovini.“
- „Mi smo međusobno razgovarali do kojeg iznosa bi mogli kupiti zemljište.“ (neistinito)
- „Zajednički se brinemo o održavanju kuće u Pisarovini“ (neistinito)
- „Zajednički smo snosili trkove održavanja u Pisarovini.“ (neistinito)
- „Nije mi poznato o sanacijskim radovima u Pisarovini tj. bilo je odrona zemljišta.“ (neistinito)
- „Ne znam o kojoj se površini radi.“
- „Ne znam kolika je cijena plaćena za taj komad, ali znam o kojem se komadu zemljišta radi.“
- „Ne znam kako je isplaćena cijena za to dodatno zemljište.“
- „Za kupnju tog zemljišta pregovaralo se sa susjedom čije je to zemljište i koji živi na drugoj strani ceste.“
- „Ne znam točno kada je taj dodatak zemljišta formalno upisan u zemljišne knjige“

Slijedom gore navedenih izjava tužiteljice iznesenih u ovom postupku u pogledu predmetnih nekretnina razvidno je i nesporno kako **ista nema nikakvih, pa niti neposrednih, saznanja o načinu stjecanja tih nekretnina**, a i ono što iskazuje paušalno je i neistinito pa i dalje ostaje nejasno koji su to po tužiteljici sazreli uvjeti za donošenje djelomične presude u predmetnom postupku.

Nadalje, posebno se očitujemo na sljedeća tri navoda tužiteljice iz njezinog iskaza pred sudom od 7.10.2013., a samo da se pokaže da je jedina svrha tužiteljicine tužbe neutemeljeno prisvojiti dio vlastite imovine tuženih, služeći se pritom neistinama jer su neistinite, a ne istine, jedini način na koji bi do tog dijela imovine mogla doći:

- „Osim što su Hrvojevi roditelji dali 120.000 DEM za kupnju tog stana mislim da smo digli i jedan kredit iz kojeg je namiren ostatak cijene stana“ – tužiteljica **MISLI** da su ona i prvotuzenik podigli kredit za kupnju stana, znači ona NE ZNA na koji način i kojim sredstvima je kupljen predmetni stan pa

zasiurno isto tako MISLI da je to bračna stečevina, ali ne zna zbog čega bi ta nekretnina predstavljala bračnu stečevinu ...tužiteljica samo misli, a ne dostavlja dokaze. Zašto tužiteljica ne dostavi dokaze o navedenom kreditu, kad je taj kredit ugovoren, u kojoj banci, tko su ugovorne strane, uz koje uvjete i instrumente osiguranja i na koji rok i je li taj kredit otplaćen i kada. Iskaz tužiteljice je neistinit jer je kupoprodajna cijena bila isplaćena u cijelosti u novcu i to novcem kojeg su u cijelosti financirali tuženici i pri tom nije nikakav kredit korišten od strane tužiteljice ili tuženika.

- „Hrvojevi roditelji su par sati čuvali djecu u to vrijeme kuhali ručak, ...“. Ova izjava odnosi se na rad drugotuženog i trećetužene u kućanstvu tužiteljice i prvotuženog. Ona izjavljuje da su drugotuženi i trećetužena samo „par sati“ čuvali djecu i u to vrijeme kuhali ručak. Svrha te neistine tužiteljice jest da oduzme 20 godina rada drugotuženog i trećetužene, a sebe prikaže kao vrijednu kućanicu koja je uz svoj redoviti posao, stalno skrbila o djeci i kućanskim poslovima, čemu bi ona tako doprinosila zajedničkoj imovini. U svom iskazu pred sudom od 7.10.2013. sama se je zaletjela pa kazala kako je trećetužena „pasionirana spremačica“. Međutim, pogledajmo što o radu tih „par sati“ drugotuženog i trećetužene u svom kućanstvu sama tužiteljica kaže u svom pismu prvotuženom iz lipnja 2011. Ona kaže:

1. Za drugotuženog i trećetuženu: „Dragi su mi i volim ih. Oni su nam se, nepitani, u potpunosti posvetili“, a „mene kao da su posvojili“.
2. „Toliko bi ipak trebao biti pošten i priznati da je nemoguće tvoju mami držati dalje od bilo kakvih poslova dok satima boravi u našem stanu. I onda ona vidi da su neke namirnice pri kraju, pa ih nabavi, vidi da nekog majstora treba zvati i nešto sitno popraviti, zna da je cijeli dan u stanu i da je zgodnije majstore naručivati ujutro, pa i to obavi. I tako nisam sama stekla taj refleks, priznajem.“
3. „A koliko si puta onda još, sjeti se Hrvoje, nakon što su tvoji kod nas proveli gotovo cijeli dan, poslije dnevnika pronalazio vremena još jednom ih obići“
4. „Sada kada malo više promišljam o nama i našem zajedničkom životu, rekla bih da su u jednom velikom dijelu oni i živjeli s nama. I nisu odlazili kad smo mi dolazili s posla, već su nastavili biti s nama - kao dio naše obitelji.“

Dokaz: - Uvid u predmet Općinskog građanskog suda u Zagrebu posl.br. Ovr-3160/11

Kaže tužiteljica da su joj dragi drugotuženi i trećetužena i da ih voli, ali je to ne sprječava da već godinama s njima vodi spor i tuži ih, ne vodeći računa o njihovoj dobi i zdravlju. Drugotuženi već četiri godine ima blokiranu mirovinu u kojoj, danas u 84. godini života, ne može uživati nakon 40 godina napornog rada za vrijeme kojih je zaslužio tu mirovinu, ali i dodatnih 20 godina rada u kućanstvu tužiteljice. A prema izjavi tužiteljice to su ljudi koji su je, kako sama kaže, „posvojili“!?

Tužiteljica i sama priznaje da nije sudjelovala u kućanskim poslovima tijekom trajanja braka i kaže: „I tako nisam sama stekla taj refleks, priznajem“. Ali u svom iskazu od 7.10.2013. ne smeta joj neistinito iskazivati da se je za vrijeme trajanja braka neprestano brinula o kućanskim poslovima i obitelji, a da su drugotuženi i trećetužena svega na par sati brinuli o djeci i kuhali ručak. Ta neistina potrebna je tužiteljici kako bi pokazala svoj doprinos zajedničkoj imovinu, ali i kasnije bračnoj stečevini (bez obzira na neoborivu presumpciju).

- „Zajednički se brinemo o održavanju kuće u Pisarovini“- na koji način to tužiteljica brine o održavanju kuće u Pisarovini...da li je čisti, plaća režije za istu.... Tuženici ističu kako tužiteljica nikako, na bilo koji način nije sudjelovala ili sudjeluje u održavanju kuće u Pisarovini, niti u najmanjem dijelu, niti jedan sat ili minutu te će se upravo predloženi svjedoci očitovati na te okolnosti.

Vezano uz toč. III. podneska

U toč.III. predmetnog podneska tužiteljica se poziva na članak 249. Obiteljskog zakona koji glasi:

(1) *Bračni drugovi su u jednakim dijelovima suvlasnici u bračnoj stečevini, ako nisu drukčije ugovorili.*

(2) *Nevjesta i ženik, odnosno bračni drugovi mogu bračnim ugovorom drukčije urediti svoje odnose glede bračne stečevine.*

te navodi kako je nesporno da navedena odredba članka 249. Obiteljskog zakona predstavlja neoborivu presumpciju (*iuris et de iure*) što je i potvrđeno odlukom Ustavnog suda RH broj U-I/1890/2007 od 25. studenog 2010 te kako nije sporno da prvuženik i tužiteljica nisu tijekom trajanja bračne zajednice drugačije (ugovorno) uredili svoje odnose glede bračne stečevine.

Nadalje, tužiteljica navodi kako je nesporno da su sve nekretnine stečene poslije 01.07.1999. kada je predmetni Obiteljski zakon stupio na snagu te kako je evidentno je da su tužiteljica i prvuženik u jednakim dijelovima suvlasnici u bračnoj stečevini.

Tužiteljica navodi da odredba članka 249 Obiteljskog zakona „predstavlja neoborivu presumpciju“. Međutim, što je s obvezno-pravnim zahtjevom osobe koja je bitno više doprinijela bračnoj stečevini? O tome treba detaljnije konzultirati radove prof. dr. sc. Aleksandre Korać, prof. dr. sc. Hrvoja Kačera i prof. dr. sc. Dubravke Hrabar. Na primjer, što je s obvezno-pravnim zahtjevom jednog bračnog druga prema drugom, ako je za vrijeme bračne zajednice od 2002. do 2009. iz svoje vlastite imovine financirao potrebe bračne zajednice u iznosu od 80.000 Kn, a na kraju te zajednice štednja od primitaka od rada, jedina bračna stečevina, iznosi 100.000 Kn.

Tuženi tvrde da su sve predmetne nekretnine kupljene na teret njihove vlastite imovine, odnosno iz sredstava njihove vlastite imovine, a ne iz bračne stečevine kako to tvrdi tužiteljica.

Za sve stečene nekretnine koje su predmet spora potrošeno je u vremenskom periodu od 01.07.1999. do lipnja 2011. najmanje 7.500.000 Kn uključujući otplate kredita za stanove na Dobrom dolu 49 i 47 (ne uključujući ovdje i rate kredita za poslovni prostor u Preradovićevoj 25 u iznosu od 2.000 DEM mjesečno), dok su novčani primici od neto plaća tužiteljice i prvuženog za to vrijeme iznosili zajedno najviše 2.000.000 Kn. Radi se o razlici od najmanje 5.500.000 Kn. Čak i pod uvjetom da prvuženi i tužiteljica nisu za tih 12 godina ama baš ništa trošili za potrebe svog kućanstva i djece, ukupni iznos njihovih primitaka od rada je gotovo četverostruko manji od novca uloženog u stjecanje nekretnina. **Prema tome, izvor stjecanja predmetnih nekretnina nikako ne može biti bračna stečevina, odnosno imovina koja je stečena radom, pa tako ne može biti riječi niti o sazrelosti uvjeta za donošenje djelomične presude o predmetnim nekretninama.**

Uzmimo samo jedan konkretan primjer: te 1999. godine i dalje, novčani neto primici od plaća tužiteljice i prvuženog zajedno su iznosile cca 11.000 Kn, dok je rata kredita za stan na Dobrom dolu 49 iznosila oko 10.800 kn, a rata kredita za poslovni prostor u Preradovićevoj 25 oko 7.200 Kn. Prema tome, samo kreditna zaduženja iznosila su te 1999. godine oko 18.000 Kn mjesečno. **Tko je financirao tu razliku? Iz kojih sredstava su financirani troškovi kućanstva i djece? Naravno, iz vlastite imovine tuženih.** Zato i jest bračna stečevina (a prije zajednička imovina) tužiteljice i prvuženog cijelo vrijeme braka negativna. Te iste 1999. godine prvuženi je iz svoje vlastite imovine financirao troškove uređenja stana na Dobrom dolu 49 u iznosu od oko 90.000 DEM, a godinu prije, 1998., uređenje poslovnog prostora u Preradovićevoj 25 u iznosu od oko 50.000 DEM. Dakle, samo rate kredita koji prvuženi plaća te 1999. i u kasnijim godinama iznose oko 5.000 DEM, odnosno oko 18.000 Kn mjesečno, **a sve to prvuženi u 100%-tnom financira iz svoje vlastite imovine.** Tuženi traže da tužiteljica detaljno navede iz kojih sve izvora su financirani svi troškovi njezine obitelji s prvuženim, kao i troškovi u svezi sa svim nekretninama zaključno s 1. srpnja 1999., a onda i u kasnijim godinama.

Tuženi tvrde da je zajednička imovina, odnosno bračna stečevina tužiteljice i prvuženog cijelo vrijeme braka negativna (tj. troškovi kućanstva i djece su veći od primitaka od rada tužiteljice i prvuženog) te da oni (tuženi) cijelo vrijeme tu negativnu razliku financiraju iz svoje vlastite (posebne) imovine. Stoga tuženi traže da sud stanje zajedničke imovine, odnosno bračne stečevine tužiteljice i prvuženog utvrdi na svaki 31. prosinca za vrijeme trajanja bračne zajednice, od 1990. do zaključno 2010. i posebno na 30. lipnja 1999. godine.

Tuženi, doduše, nemanju saznanja ima li na bankovnim računima tužiteljice novčanih sredstava ili možda postoji druga imovina u vlasništvu tužiteljice koju je ona stekla na teret svojih primanja od rada, niti kakav je bio promet tih sredstava ili druge imovine. To će pitanje trebati posebno ispitati u tužbi koji će tuženi podići protiv tužiteljice narednih mjeseci.

Prema tome, da bi se utvrdilo tko ima pravo vlasništva nad nekretninama bez obzira na vrijeme stjecanja, presudno je utvrditi čija su financijska sredstva uložena u kupnju predmetnih nekretnina, na čiji teret su stečene predmetne nekretnine tako da se utvrde izvori tih financijskih sredstava.

Kad bi ti izvori i bili od primitaka od rada (što ovdje nije slučaj), niti tada ne bi bilo jasno radi li se o bračnoj stečevini jer su se predmetne nekretnine mogle steći, na primjer, i na teret zajedničke imovine nastale do 1. srpnja 1999. koja se u obliku štednje koristila za stjecanje nekretnina nakon 1. srpnja 1999. Kako se udio u zajedničkoj imovini određuje na temelju doprinosa toj imovini, a ne 50:50 na osnovi „neoborive presumpcije“, očito je da je primjena načela „neoborive presumpcije“ vrlo komplicirana i traži detaljne analize i dokaze. A i dalje ostaje otvoreno pitanje obvezno-pravnog zahtjeva u oba pravna režima trajanja bračne zajednice tužiteljice i prvotuzenog,

Zaključno, ni po čemu nije „evidentno“ (kako tužiteljica u svom podnesku navodi) da su tužiteljica i prvotuzenik u jednakim dijelovima suvlasnici u bračnoj stečevini. Dapače, te bračne stečevine nema, niti je ikada postojala!

Tuženi su svu svoju vlastitu imovinu (pa tako i nekretnine koje su predmet spora) stekli na teret primitaka od dividendi prvotuzenog od 1994. godine na dalje, od kapitalne dobiti ili od njihove imovine ostvarene prije 1990. godine te će za sud biti presudno utvrditi čiji su poslovni udjeli u trgovačkim društvima, kao i vrijednost imovine ostvarene prije 1990. i njezine plodove, kako bi mogao odrediti pravo vlasništva na nekretninama.

Nadalje, za stjecanja/otuđenja nekretnina takve vrijednosti svakako bi bila potrebna izričita suglasnost tužiteljice jer se nedvojbeno radi o izvanrednom upravljanju imovinom. Kako takve suglasnosti nema, niti u slučaju stjecanja i jedne nekretnine tužiteljica ne može podnijeti ijedan dokaz da je bila suglasna sa stjecanjem predmetnih nekretnina, **jasno je da se ne radi o bračnoj stečevini, već o vlastitoj imovini.** Upravo izostanak tužiteljicine suglasnosti za stjecanje predmetnih nekretnina kao i njezino nepoznavanje većine događaja koje su vezane za predmetne nekretnine, **dokaz je da se ne radi o bračnoj stečevini.** Isto se odnosi i na druge oblike vlastite imovine tuženih koja je predmet tužbe tužiteljice.

U Zapisniku s ročišta održanog 27.8.2015. punomoćnik tužiteljice navodi: „Ističe se da je prvotuzenik u međuvremenu i nadalje raspolagao imovinom koja je predmet spora tako što se tiče njegovih udjela u trgovačkim društvima iste je ili prenio na druge osobe ili firme više ne postoje.“ Prvo, ta izjava punomoćnika tužiteljice nije točna i ničim je ne dokazuje. Drugo, kad bi ona i bila istinita, ne znači da su nestali netragom plodovi tih poslovnih udjela (dividende i štednja od dividendi ili kapitalna dobit od tih udjela).

Odlukom Županijskog suda u Zagrebu posl.br. 78 Gž-3636/14-2 od 23.01.2015. godine riješeno je da je za dio tužbenog zahtjeva pod toč.3 (poslovni udjeli) nadležan Općinski građanski sud u Zagrebu. Zbog navedenog, prvotuzeni traži da sud odredi saslušanje tužiteljice i prvotuzenog na okolnost stjecanja i raspolaganja poslovnim udjelima i dionicama.

Nadalje, u pogledu imovinske kartice koju je tužiteljica u svojstvu državnog dužnosnika podnijela Komisiji za sukob interesa u lipnju 2012. (pet mjeseci nakon isteka roka) u kojoj se niti u jednom slovu ne spominju nekretnine koje su predmet spora, tuženi traže da tužiteljica naslovnom sudu predoči prošireni obrazac imovinske kartice koji je predala Komisiji, a koji se ne objavljuje na Internetu prema njezinom vlastitom iskazivanju u predmetnom postupku od 7.10.2013. te i druge informacije koje je predala uz imovinsku karticu, a koje nisu objavljene na Internetu. U tom proširenom dijelu imovinske kartice vjerojatno će se naći više informacija o predmetnim nekretninama, kao i o njihovom vlasničkom statusu.

Nadalje, nejasno je ako već tužiteljica smatra da su sazreli uvjeti za donošenje presude o nekretninama, kako to onda da nisu sazreli uvjeti za donošenje presude i o novčanim sredstvima na bankovnim računima. Koja je to razlika između nekretnina i novca na računu u odnosu na sazrijevanje uvjeta. Teče li vrijeme sazrijevanja za novac na računu drukčije (duže)?

Isto tako, prvotuženi je 29.10.2013. trećetuženoj dao 370.000,00 EUR iz vlastitih sredstava koja je isključivo stekao iz vlastite imovine u razdoblju koje je prethodilo lipnju 2011. (vrijeme za koje tužiteljica tvrdi da je prestala njezina bračna zajednica s prvotuženim) za kupnju stana od 115 m² plus vrt od 300 m² u Remetama, Zagreb. Trećetužena je kupila taj stan s nakanom da u njemu može živjeti njezina unuka, kćer tužiteljice i prvotuženog, kojoj će taj stan jednog dana i pripasti. Unuka je uredila i opremila taj stan, a sve troškove uređenja i opremanja platio je do zadnje kune i lipe isključivo prvotuženi iz svoje vlastite imovine. Tužiteljica je bila u tom stanu, zna za njega, pa kako onda ne tuži trećetuženu i traži 1/2 prava vlasništva i nad tim stanom, kako to da tužiteljica sada ne tvrdi da stan samo formalno glasi na trećetuženu, a da je „stvamo“ kupljen na teret bračne stečevine, pa bi prema takvoj konstrukciji trebao pripadati i njoj u jednoj polovini? Kako to da tužiteljica nije dosljedna svojoj konstrukciji bračne stečevine i ne buni se što je taj stan kupljen „bez njezine suglasnosti“? Isto tako, trećetužena stalno raspolaže značajnim novčanim sredstvima prvotuženog stečenim prije kraja lipnja 2011. koja su isto njegova vlastita imovina. Trećetužena se čudi da tužiteljica protiv nje ne podiže nove i nove tužbe, da ne blokira i njezine račune i njezinu mirovinu, na isti onaj način i istom metodom kako je to tužiteljica učinila drugotuženom koji već četiri godine ne prima svoju mirovinu?! Prvotuženi i trećetužena već četiri godine pomažu novčano drugotuženom. I drugotuženi se čudi kako to da tužiteljica prema njemu ne podiže nove tužbe?!

Vezano uz toč. IV. podneska

U toč.IV. predmetnog podneska tužiteljica navodi kako je sve već iscrpno obrazložila u svome podnesku od 06.05.2014. pa se predlaže sudu da uzevši u obzir sve navedeno na temelju odredbe članka 329. ZPP-a, a u svezi s odredbama 248.i 249. Obiteljskog zakona u pogledu zahtjeva tužbe i protutužbe koji se odnose na nekretnine, donese djelomičnu presudu u ovoj pravnoj stvari.

Postavlja se pitanje što je to tužiteljica **iscrpno obrazložila** u svom podnesku od 06.05.2014.godine. Pogledajmo što je tužiteljica navela u svom podnesku od 6.5.2014.:

Vezano uz kuću u Pisarovini tužiteljica je isticala sljedeće:

- „Prema iskazu I-tuženika zemljište je kupio u listopadu 2007.godine iz vlastitih sredstava, a kuća je izgrađena u periodu od svibnja 2008.g do lipnja 2009.godine.“
- „Iz iskaza tužiteljice proizlazi da je zemljište kupljeno zajedničkim sredstvima za iznos od 80.000,00€, a kuća je građena gotovinom, zajedničkim novcem.(str 3. zapisnika). Na stranici 8. zapisnika iskazuje: "U vrijeme gradnje nekretnine u Pisarovini 2008.-2010. plaća mi je iznosila 9.000-10.000 kuna. Znam da je to naša zajednička imovina. Svaku uplatu kredita koju je Hrvoje činio, činio je u naše ime.“
- „Dakle, evidentno je da je predmetna nekretnina kupljena i građena za vrijeme bračne zajednice i to novcem koji predstavlja bračnu stečevinu, a da su II. i III-tuženi samo formalno i bez stvarne osnove upisani u zemljišnim knjigam“
- S obzirom na vrijeme stjecanja poslije 01.07.1999. (2007), mjerodavan je Obiteljski zakon (Narodne novine 116/03, 17/04, 136/04, 107/07, 57/11, 61/11) koji u odredbama članka 248. i 249. ističe neoporivu zakonsku presumpciju (iuris et de iure) da je sva imovina koju bračni drugovi za vrijeme bračne zajednice steknu radom ili potječe iz rada, njihova bračna stečevina na jednake dijelove.

Dakle, iskazi tužiteljice i prvotuženika o porijeklu sredstava za kupnju zemljišta i gradnju kuće u Pisarovini, o vremenu izgradnje kuće, u potpunosti su različiti, **odnosno ne podudaraju se pa slijedom navedenoga**

ništa nije „evidentno“, a ponajmanje je „evidentno“ da bi u predmetnom postupku postojali sazreli uvjeti za donošenje djelomične presude.

Vezano uz stan na Dobrom dolu 47 tužiteljica je isticala sljedeće:

- „Vlasnik nekretnine na Dobrom dolu 47 samo je formalno II-tuženik, jer ista nekretnina predstavlja zajedničku bračnu stečevinu tužiteljice i I-tuženika.“
- „Da je tome tako proizlazi iz iskaza saslušanih stranaka, pa tako tužiteljica na stranici 2 zapisnika navodi: „U Dobrom Dolu 47 negdje 2007.g kupljen je također stan na ime Zvonimir Zgombić. Za kupnju tog stana Hrvoje Zgombić je podigao kredit u CHF, ja mislim da sam u tom kreditu također sudužnik. Za vrijeme trajanja bračne zajednice Zvonimir Zgombić nije financijski sudjelovao u otplati tog kredita. Kredit smo otplaćivali sredstvima iz naših plaća a kada je suprug osnovao firmu Zgombić i partneri dio sredstava dolazio je i iz firme, to je bio naš prihod.“
- „I-tuženik na stranici 2 zapisnika navodi: „Stan u Zagrebu, Dobri Dol 47 kupljen je u studenom 2007.g i to od moje vlastite imovine. Stan je kupljen na način daje u 100% iznosu dignut kredit od Hypo banke u iznosu od 223.000 CHF, kao zalog je dano još i 30.000€ i stan je pod hipotekom.“
- „Da predmetni stan nije stvarno vlasništvo II-tuženika, navodi i on sam na 2 stranici zapisnika: „Stan u Zagrebu, Dobri Dol 47 glasi na mene. Ne znam kada je stan kupljen. Također, i taj stan je kupio sin iz svojih sredstava.“
- „Isto u svom iskazu potvrđuje i III-tužena: „Stan u Dobrom Dolu 47 kupio je sin na svog oca. Niti ja niti suprug nismo dali sredstva, za kupnju stana.“
- „Dakle, evidentno je da je predmetna nekretnina samo formalno na II- tuženiku, a u stvarnosti je kupljena novcem koji predstavlja bračnu stečevinu tužiteljice i I-tuženika.“

Dakle, opet na temelju suprotstavljenih izjava tužiteljice i tuženika, na temelju činjenice koju potvrđuju i drugotuženi i trećetužena da je prvotuženi drugotuženom od svog novca kupio stan na Dobrom dolu 47, odnosno da iz svog novca plaća kredit za taj stan, tužiteljica zaključuje „evidentno je“ da je ta nekretnina bračna stečevina.

Tužiteljica u predmetnom postupku nije dostavila dokaz kako je kredit za kupnju stana na Dobrom dolu 47 zajedno s kreditom za kupnju stana na Dobrom dolu 49 „otplaćivan iz naših plaća“, a kasnije i dijelom sredstava koji je dolazio od firme.

Tuženici ističu kako tužiteljica navedeno ne može potkrijepiti nikakvim dokazom, a kako bi i mogla kad ni sama ne zna ništa o navedenom, već kako sama iskazuje...ona samo MISLI da je u tom kreditu sudužnik. Znači, tužiteljica nema saznanja (nego samo misli), o svojoj pravnoj poziciji u navedenom ugovoru o kreditu, pa kako onda može imati ikakvih drugih relevantnih saznanja ako nema onih osnovnih koji se tiču nje same.

Tuženici ističu kako tužiteljica nema nikakvih saznanja o stanu na Dobrom dolu 47, kao niti o kreditu. Neistinito je da je ista sudužnik u tom kreditu kako tvrdi, neistinito je da je taj kredit podignut kod Raiffeisen banke kako tvrdi, pojma nema da je za taj kredit dan depozit u iznosu od 30.000,00 eura. Sve poslove koji se tiču tog kredita obavio je prvotuženi kod Hypo banke što potvrđuje činjenicu da tužiteljica govori neistine.

Drugotuženi i trećetužena su prvotuženom kupili stan 1990. godine u Froudeovoj 7 (Siget), platili praktički dvije trećine stana na Dobrom dolu 49 kupljenog 1999.godine (od primitaka od prodaje stana u Sigetu), dali mu novac za stjecanje udjela i poslovanje firmi 1994.godine. U tim slučajevima tužiteljici ne pada na pamet da kaže da taj stan u Sigetu samo formalno glasi na prvotuženog, a stvarno pripada drugotuženom i trećetuženoj, da stan na Dobrom dolu 49 samo formalno glasi na prvotuženog i tužiteljicu, a stvarno pripada drugotuženom i

trećetuženoj, da poslovni udjeli iz 1994. godine stvarno pripadaju drugotuženom i trećetuženoj, a samo formalno glase na prvotuženog?!

Kad drugotuženi i trećetužena daju novac za stan na Dobrom dolu 49, onda je to za tužiteljicu bračna stečevina i njoj pripada 1/2 navedene nekretnine te ne tvrdi da taj stan samo formalno glasi na nju, ali kad novac za, primjerice, stan na Dobrom dolu 47 prvotuženi da drugotuženom, onda taj stan samo formalno glasi na prvotuženog, a stvarno „pripada“ i tužiteljici.

Vezano uz stan u Pleternici tužiteljica je isticala sljedeće:

- „Predmetnu nekretninu samo formalno je kupio otac I-tuženika, odnosno II- tuženik je u kupoprodajnom ugovoru samo formalno naznačen kao kupac, dok se zapravo radi o bračnoj stečevini tužiteljice i I-tuženika.“
- „Navedeno jasno proizlazi iz iskaza stranaka, pa tako I-tuženik na stranici 2 zapisnika navodi: "Stan u Pleternici kupljen je 2001.g. Stan je kupio moj otac Zvonimir. Ja sam ocu dao 100% iznos sredstava za kupnju tog stana kao i za uređenje. Stan je kupljen za 40.000,00 DEM, a na uređenje je potrošeno još 35.000 do 36.000 DEM.“
- „Isto iskazuje i tužiteljica na stranici 3 zapisnika kada navodi: "Stan u Pleternici opet je kupljen na ime Hrvojevog tate na način da je Hrvoje s naših računa uzeo 20.000,00€ i kupio stan.“
- „Da je predmetni stan samo formalno na II-tuženiku da se zaključiti i iz njegova vlastita iskaza kada na stranici 2 zapisnika navodi: "Sto se tiče stana u Pleternici u Vinogradskoj ulici 2 ne mogu reći kada je kupljen, Taj stan je kupio moj sin. Moj sin je dao novac za kupnju tog stana. Stan glasi na mene jer je tako odredio moj sin.“
- „Isto u svom iskazu potvrđuje i III-tužena: "Taj stan je kupio sin a stan je upisan na ime Zvonimira Zgombić.“
- „Prema tome, i ovdje je evidentno da je predmetna nekretnina kupljena za vrijeme bračne zajednice sredstvima koja predstavljaju zajedničku bračnu stečevinu stranaka te da ista predstavlja zajedničku imovinu tužiteljice i I- tuženika.“

Dakle, opet suprotstavljene izjave prvotuženog i tužiteljice o izvorima stjecanja tog stana, ali ponovno tužiteljica nedvojbeno zaključuje da se radi o bračnoj stečevini.

Nadalje, tužiteljica u navedenom podnesku ističe kako je prvotuženi citiramo: „s naših računa uzeo 20.000,00 eura i kupio stan“, ali, zanimljivo, ne ističe kako je s tih „zajedničkih“ računa prvotuženi još uzeo 1.000,00 eura za porez na promet, kao i dodatnih 18.000,00 eura za uređenje tog stana, odnosno ukupno oko 39.000 eura. Očito je da je prvotuženi s „naših“ računa uzeo praktički dvostruko više od iznosa koji iznosi tužiteljica, što samo dokazuje, po stoti put, da tužiteljica s predmetnim nekretninama nema veze kao niti s novčanim sredstvima kojima raspolaže prvotuženi. Na poslijetku, ne postoje nikakvi „naši“ računi kako to tvrdi tužiteljica, već se radi o računima prvotuženog, niti tužiteljica raspolaže niti je ikada raspolagala ikakvim punomoćima na tim računima kako o tome neistinito iskazuje tužiteljica u svom iskazu od 7.10.2013.

Sve predmetne nekretnine koje je s novcem prvotuženog kupio drugotuženi nisu samo upisane na drugotuženog (iako u konkretnom slučaju stana u Pleternici tog upisa nema), već je za sve te nekretnine kupoprodajni ugovor sklopio drugotuženi, on plaća režije za taj stan, on je 20 godina otplaćivao kredit za taj stan, kao što, primjerice, uživa i najamninu od zemljišta u Vinkovcima.

Nadalje, tužiteljica navodi: „evidentno da je predmetna nekretnina kupljena za vrijeme bračne zajednice sredstvima koja predstavljaju zajedničku bračnu stečevinu stranaka te da ista predstavlja zajedničku imovinu tužiteljice i I- tuženika.“

Čudno da tužiteljica ne zna razliku između bračne stečevine i zajedničke imovine ili možda MISLI da zna, pa onda MISLI da je nevažno o kakvoj se imovini radi (bračna stečevina ili zajednička imovina) kada su po stavu tužiteljice ionako sazreli tužbeni zahtjevi za donošenje djelomične presude. Tuženima, doduše, nije bitno tužiteljčino nepoznavanje razlika između tih dviju imovinskih masa, obzirom da su oni sve predmetne nekretnine financirali iz svoje vlastite imovine.

Vezano uz zemljište u Lipovcu (Vinkovci) tužiteljica je isticala sljedeće:

- „Nekretnine u Lipovcu također samo formalno glase na II-tuženika, a stvarno predstavljaju zajedničku bračnu stečevinu tužiteljice i I-tuženika.“
- „Navedeno jasno proizlazi iz iskaza stranaka pa tako tužiteljica na stranici 3 zapisnika navodi: „Zemljišta u Vinkovcima kupljena su negdje 2005.g. Nekretnine su opet formalno kupljene na ime Hrvojevog oca. Te nekretnine nisu kupljene na kredit nego smo uložili naš raspoloživi novac. Uložili smo ga u zemljište kako bi se očuvala vrijednost novca i s nadom da će porasti vrijednost nekretnine.“
- „Da se ne radi o vlasništvu II-tuženika, u svom iskazu na stranici 2 zapisnika navodi i I-tuženik: „Nekretnine u Lipovcu je kupio moj otac 2005.g., i to na svoje ime. To zemljište je kupljeno mojim novcem.“
- „Čak i sam II-tuženik u svome iskazu na stranici 2 zapisnika navodi: „Ne sjećam se kad, je kupovano zemljište u Lipovcu ali je za kupnju istog novac dao moj sin. To zemljište isto glasi na mene. Ne bih znao reći zašto je zemljište na moje ime. Nisam svojim sredstvima učestvovao u kupnji zemljišta.“
- Isto u svom iskazu potvrđuje i III-tužena: „Što se tiče nekretnina u Lipovcu iste je kupio sin na ime oca. To zemljište smo iznajmili i godišnje dobivamo 20.000,00 kuna. što sjeda na mužev račun.“
- Dakle, i ovdje je evidentno da je II-tuženik samo formalnopravno vlasnik jer i sam navodi da nije dao sredstva i da ne zna zašto je zemljište na njegovo ime.

Ne temelju koje to činjenice zaključuje tužiteljica da nekretnine u Lipovcu samo „formalno glase“ na drugotuženog? Ako tužiteljica smatra da nekretnina u Lipovcu samo „formalno glasi“ na drugotuženog, a stvarno je njezina u 1/2, kako da ne potražuje i pola sve najamnine koju je do sada drugotuženi primio s osnove najma te nekretnine? Kako da ne tvrdi da ta najamnina „samo formalno“ glasi na drugotuženog, a stvarno je njezina u jednoj polovici? Osim što su i u ovom slučaju suprotstavljene izjave tužiteljice i prvotuženog, čini se da tužiteljica svoj stav da nekretnine „samo formalno“ glase na drugotuženog temelji i na tome što se drugotuženi ne sjeća kad su nekretnine kupljene niti zašto je to kupljeno na njegovo ime.

Tuženici ističu kako u pogledu navedenoga treba voditi računa da je u trenutku davanja svog iskaza pred sudom u predmetnom postupku drugotuženi imao već preko 80 godina i normalno je da se nekih, pa i mnogih, bitnih stvari ne sjeća. U slučaju svih nekretnina, osim kuće u Pisarovini, vidljivo je i jasno da je prvotuženi poklonio svoj novac drugotuženom, u stvari obojim svojim roditeljima, te je tim novcem drugotuženi kupovao nekretnine.

Ali ako svoj stav da predmetne nekretnine samo formalno glase na drugotuženog, a u stvarnom su vlasništvu nje i prvotuženog, tužiteljica temelji na tome što se drugotuženi nekih činjenica o predmetnim nekretninama ne sjeća, nije li upravo golemo neznanje tužiteljice o svakoj o tih nekretnina i o svim događajima vezanim za te nekretnine dokaz da tužiteljica, u vlasničkom smislu, nema veze s tim nekretninama? Pri tome ne treba zaboraviti da je u trenutku davanja svog iskaza pred sudom tužiteljica imala samo 47 godina za razliku od drugotuženog koji je tada imao više od 80 godina. Pa ako drugotuženi i pokazuje znakove demencije, to sigurno ne vrijedi i za tužiteljicu!

Slijedom svega navedenoga nejasno ostaje na čemu, odnosno na kojim dokazima tužiteljica temelji svoj

zahtjev za donošenjem djelomične presude u predmetnom postupku.

Tuženici ističu kako su u tijeku dosadašnjeg postupka te provedenih dokaza jedino razvidni neistinitost ili kontradiktornost u iskazivanjima tužiteljice te kako ista samo paušalno i neutemeljeno iskazuje o činjenicama koje su predmet tužbe i tužbenog zahtjeva te da nikakva neposredna saznanja o istima nema.

Iz svega nesporno proizlazi da ni u kojem slučaju nisu ispunjeni zakonski uvjeti za donošenjem djelomične presude i to prvenstveno iz razloga što niti jedan tužbeni zahtjev nije sazrio za konačnu odluku. Vezano uz navedeno ističemo kako nisu ni provedeni predloženi dokazi na okolnosti iz tužbe i tužbenog zahtjeva, a za koje tužiteljica tvrdi da su sazrijeli pa bi slijedom navedenoga prvostupanjski sud činio bitnu povredu odredba parničnog postupka kada bi udovoljio zahtjevu tužiteljice u ovoj fazi postupka.

U Puli, 7.10. 2015. godine

Tuženici na pomoćniku:
ČOHLJ & ROVIS Ltd.
ODVJETNIČKO DRUŠTVO
Dalmatinova 4, 52100 Pula

07-10-2015

07-10-2015

ŠTEFICA BOŽIČEVIĆ, OIB: 50238706680, iz Zagreba

i

TOMISLAV VITENBERG, OIB: 92138350206, iz Požege

Sastavili su dana 7.9.2015. godine

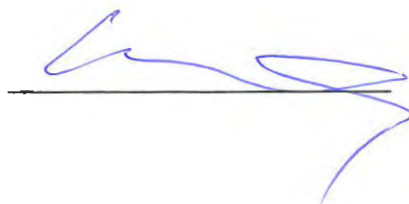
ZAPISNIK O PRIMOPREDAJI

Potvrđujem istinitost i točnost analitičke bilance društva FABER I ZGOMBIĆ PLUS d.o.o. za 1994. godinu koja je izlistana u prilogu ovog dokumenta.

Predao:

Primio:

Ja, JAVNI BILJEŽNIK Vladimir Marčinko, ZAGREB, Palmotićeve 43a potvrđujem da
SU

1. TOMISLAV VITENBERG, rođen 28.08.1959. godine, POŽEGA, JOSIPA RUNJANINA 3, u mojoj nazočnosti priznao potpis na pismenu kao svoj. Potpis na pismenu je istinit.

2. ŠTEFICA BOŽIČEVIĆ, rođena 17.10.1961. godine, Zagreb, ULICA SVETE BARBARE 3, u mojoj nazočnosti priznala potpis na pismenu kao svoj. Potpis na pismenu je istinit.

Istovjetnost podnositelja isprave utvrdio sam (na temelju):

1. OI 111248252 izdanom od PU Požeško-Slavonska.

2. OI 102505578 izdanom od PU Zagrebačka.

Javnobilježnička pristojba za ovjeru po tar. br. 11. st.4. ZJB u iznosu od 20,00 kn naplaćena je i poništena na primjerku koji ostaje za arhiv. Javnobilježnička nagrada zaračunata u iznosu od 60,00 kn + PDV 25% (15,00 kn), a trošak 0,00 kn + PDV 25% (0,00 kn).

Broj: OV-5805/15
U Zagrebu, 07.09.2015.

Javni bilježnik
Vladimir Marčinko

ZA JAVNOG BILJEŽNIKA
VJEDOBILJEŽNIČKI SAVJETNIK

B R U T T O B I L A N C A															
NA DAN 31 12 94															
NAZIV KNJIGVODSTVA : "FABER & ZGOMBI plus" d.o.o.															
STRANICA: 1															
KONTO... N A Z I V K O N T A															
POA.ST.	DUGUJE	POA.ST.	POTRA@.	TEK.PR.	DUGUJE	TEK.PR.	POTRA@.	UKU.PR.	DUGUJE	UKU.PR.	POTRA@.	SALDO	DUGUJE	SALDO	POTRA@.
0210		Oprema-PC MB 486 w/o cpu/256c/			9.060,43			9.060,43				9.060,43			
0211		Oprema-COLOR MONITOR D2814AHP			3.622,40			3.622,40				3.622,40			
0212		Oprema-PC 486 DX2/66			10.309,54			10.309,54				10.309,54			
0213		Oprema-PC 486 DX2/66			10.309,54			10.309,54				10.309,54			
0214		Oprema-LASERSKI [TAMPA^ FUJIT.			4.792,54			4.792,54				4.792,54			
0215		Oprema-FAX MODEM INTERNI 14400			2.533,49			2.533,49				2.533,49			
0216		Oprema-PC 486 DX M/B			8.768,86			8.768,86				8.768,86			
0219		Oprema-PC 286 (osniva~ki ulog)			3.740,00			3.740,00				3.740,00			
0220		Oprema-			2.950,00			2.950,00				2.950,00			
0230		Oprema-namje[taj-stolovi			9.211,20			9.211,20				9.211,20			
0231		Oprema-TEPISI													
0291		Ispravak vrijednosti mat.ulag.													
								1.852,80		1.852,80				1.852,80	

B R U T T O B I L A N C A											
NA DAN 31 12 94											
NAZIV KNJIGVODSTVA : "FABER & ZGOMBI] plus" d.o.o.											
STRANICA: 2											
KONTO...		N A Z I V		K O N T A							
POA.ST.	DUGUJE	POA.ST.	POTRA@.	TEK.PR.	DUGUJE	TEK.PR.	POTRA@.	UKU.PR.	DUGUJE	UKU.PR.	POTRA@.
1000	Redovan	iro-ra-un		188.496,72		158.824,23		188.496,72		158.824,23	
10090	Prijelazni konto--ekovi			32.882,46		32.882,46		32.882,46		32.882,46	
1020	Redovna blagajna			32.882,46		32.882,46		32.882,46		32.882,46	
120000	Kupci-prodaja knjiga			76.583,00		76.583,00		76.583,00		76.583,00	
120001	Kupac-LIMENE AMBALA@E			14.036,53		14.036,53		14.036,53		14.036,53	
120002	Kupac- LANCON, Velika Gorica			4.862,00		4.862,00		4.862,00		4.862,00	
120003	Kupac-CROATIA OSIGURANJE, Zgb										

B R U T T O B I L A N C A																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																														
NA DAN 31 12 94																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																														
NAZIV KNJIGVOĐSTVA : "FABER & ZGOMBI] plus" d.o.o.																STRANICA: 3																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																														
KONTO...		N A Z I V		K O N T A		POA.ST.		DUGUJE		POA.ST.		POTRA@.		TEK.PR.		DUGUJE		UKU.PR.		DUGUJE		UKU.PR.		POTRA@.		SALDO		DUGUJE		SALDO		POTRA@.																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																														
220001	Dobavlja~--INFOCONTROL, Zagreb																	1.548,00		1.548,00		1.548,00		1.548,00																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																						

			B R U T T O		B I L A N C A				
			NA DAN		31 12 94				

NAZIV KNJIGVODSTVA : "FABER & ZGOMBI] plus" d.o.o.									STRANICA: 4

KONTO.....NAZIV.....KONTA.....									
POA.ST. DUGUJE POA.ST. POTRA@. TEK.PR. DUGUJE TEK.PR. POTRA@. UKU.PR. DUGUJE UKU.PR. POTRA@. SALDO DUGUJE SALDO POTRA@.									

			913,78		913,78			913,78	

B R U T T O B I L A N C A											
NA DAN 31 12 94											
NAZIV KNJIGVODSTVA : "FABER & ZGOMBI] plus" d.o.o.											STRANICA: 5
KONTO... NA Z I V K O N T A	POA.ST. DUGUJE	POA.ST. POTRA@.	TEK.PR.	DUGUJE	TEK.PR.	POTRA@.	UKU.PR.	DUGUJE	UKU.PR.	POTRA@.	SALDO DUGUJE SALDO POTRA@.
4003 Materijal za odr'.posl.prost.				1.682,34		1.682,34		1.682,34		1.682,34	
4004 Kancelarijski materijal				4.043,74		4.043,74		4.043,74		4.043,74	
4011 Tro{ak plina				80,32		80,32		80,32		80,32	
4017 Tro{ak vode				37,11		37,11		37,11		37,11	
4050 Otpis sitnog inventara (100%)				6.157,43		6.157,43		6.157,43		6.157,43	
4105 Tro{ak po{tarina,maraka i sl.				1.156,20		1.156,20		1.156,20		1.156,20	
4106 Tro{ak telefona, telefaxa				375,29		375,29		375,29		375,29	
4120 Odr'avanje poslovnog prostora				675,68		675,68		675,68		675,68	
4140 Tro{ak zakupa posl.prostora				3.692,00		3.692,00		3.692,00		3.692,00	
4141 Tro{ak najamnine Gradu				142,43		142,43		142,43		142,43	
4150 Tro{ak propagande,reklame				2.051,45		2.051,45		2.051,45		2.051,45	
4165 Tro{ak student-servisa				3.492,61		3.492,61		3.492,61		3.492,61	
4170 Tro{kovi ~isto}e				13,08		13,08		13,08		13,08	
4200 Tro{ak {tampanja knjiga											
4300 Amortizacija				1.852,80		1.852,80		1.852,80		1.852,80	
4400 Topli obrok djelatnika				963,00		963,00		963,00		963,00	
4401 Tro{ak prijevoza				390,00		390,00		390,00		390,00	
4402 Tro{ak regresa				667,00		667,00		667,00		667,00	
44100 Sl.put u zemlji-dnevnice				4.147,44		4.147,44		4.147,44		4.147,44	
44101 Sl.put u zemlji-ostali tro{kovi				6.517,80		6.517,80		6.517,80		6.517,80	
44110 Sl.put u inoz. - dnevnic				5.743,00		5.743,00		5.743,00		5.743,00	
44111 Sl.put u inoz. - ostali tro{ci				7.356,80		7.356,80		7.356,80		7.356,80	
4460 Doprinos Hrvat.gosp.komori				18,00		18,00		18,00		18,00	
4461 Doprinos za vodoprivredu				36,00		36,00		36,00		36,00	
4462 Naknada za {ume				65,76		65,76		65,76		65,76	
4471 Naknada platnog prometa-ZAPP				227,87		227,87		227,87		227,87	
4490 Stru-na literatura											

BRUTTO BILANCA
NA DAN 31.12.94

STRANICA: 6

POSREDOVANJE : "FABER & ZGOMBI plus" d.o.o.

KONTO	N A Z I V	K O N T A		TEK.PR.	DUGUJE	TEK.PR.	POTRA@.	UKU.PR.	DUGUJE	UKU.PR.	POTRA@.	SALDO	DUGUJE	SALDO	POTRA@.
		POA.ST.	POTRA@.												
					400,00		400,00		400,00		400,00				
4499	Ostali troškovi, zaokruženja...				,01		,01		,01		,01				
4700	Neto-plaća za redovan rad			2.248,94		2.248,94		2.248,94		2.248,94					
4710	Porez na dohod. nesam. rada			900,87		900,87		900,87		900,87					
4711	Prirez na porez na dohodak			202,69		202,69		202,69		202,69					
4720	Doprinos za MIO iz plaće			607,50		607,50		607,50		607,50					
4721	Doprinos za zdr.osig.iz plaće			337,50		337,50		337,50		337,50					
4722	Doprinos za dj.dopl.iz plaće			112,50		112,50		112,50		112,50					
4723	Doprinos za zapo{lj.iz plaće			90,00		90,00		90,00		90,00					
4730	Doprinos za MIO na bruto-plaću			607,50		607,50		607,50		607,50					
4731	Dopr.za zdr.osig.na bruto-plać			337,50		337,50		337,50		337,50					

B R U T T O B I L A N C A															
NA DAN 31 12 94															
NAZIV KNJIGVODSTVA : "FABER & ZGOMBI] plus" d.o.o.															
STRANICA: 7															
KONTO... N A Z I V K O N T A															
POA.ST.	DUGUJE	POA.ST.	POTRA@.	TEK.PR.	DUGUJE	TEK.PR.	POTRA@.	UKU.PR.	DUGUJE	UKU.PR.	POTRA@.	SALDO	DUGUJE	SALDO	POTRA@.
6600	Knjige na zalihi			7.714,80		7.714,80		7.714,80							

B R U T T O B I L A N C A									
NA DAN 31 12 94									
NAZIV KNJIGVODSTVA : "FABER & ZGOMBI] plus" d.o.o.									
STRANICA: 8									
KONTO... N A Z I V K O N T A									
POA,ST.	DUGUJE	POA,ST.	POTRA@.	TEK.PR.	DUGUJE	TEK.PR.	POTRA@.	UKU.PR.	DUGUJE
								UKU.PR.	POTRA@.
								SALDO	DUGUJE
								SALDO	POTRA@.
7100	Nabavna vrijednost trg.robe			30.859,20		30.859,20		30.859,20	
7221	Kamate na posujena sredstva			1.950,09		1.950,09		1.950,09	
7500	Prihodi od prodaje knjiga			76.583,00		76.583,00		76.583,00	
7600	Prihodi od inform.-posl.usluga			10.982,30		10.982,30		10.982,30	
7610	Prihodi od prijevoda			4.420,00		4.420,00		4.420,00	
7700	Prihodi od nadoknadenih trošk.			1.956,00		1.956,00		1.956,00	
7900	Raspored troškova i prihoda			93.941,30		93.941,30		93.941,30	

B R U T T O B I L A N C A											
NAZIV KNJIGVODSTVA : "FABER & ZGOMBI] plus" d.o.o.											
STRANICA: 9											
KONTO... N A Z I V K O N T A											
POA.ST. DUGUJE POA.ST. POTRA@. TEK.PR. DUGUJE TEK.PR. POTRA@. UKU.PR. DUGUJE UKU.PR. POTRA@. SALDO DUGUJE SALDO POTRA@.											
8000	Dobit prije oporezivanja			3.701,85	3.701,85	3.701,85	3.701,85				
8100	Porez iz dobiti			913,78	913,78	913,78	913,78				

B R U T T O B I L A N C A											
NA DAN 31 12 94											
NAZIV KNJIGVODSTVA : "FABER & ZGOMBI] plus" d.o.o.											STRANICA: 10
KONTO... N A Z I V K O N T A											
POA.ST.	DUGUJE	POA.ST.	POTRA@.	TEK.PR.	DUGUJE	TEK.PR.	POTRA@.	UKU.PR.	DUGUJE	UKU.PR.	POTRA@.
				SALDO		DUGUJE		SALDO		POTRA@.	
9001	Osniva~ki ulog-FABER					1.870,00		1.870,00		1.870,00	
9002	Osniva~ki ulog-ZGOMBI]					1.870,00		1.870,00		1.870,00	
9700	Dobit teku]e fin.godine					2.788,07		2.788,07		2.788,07	

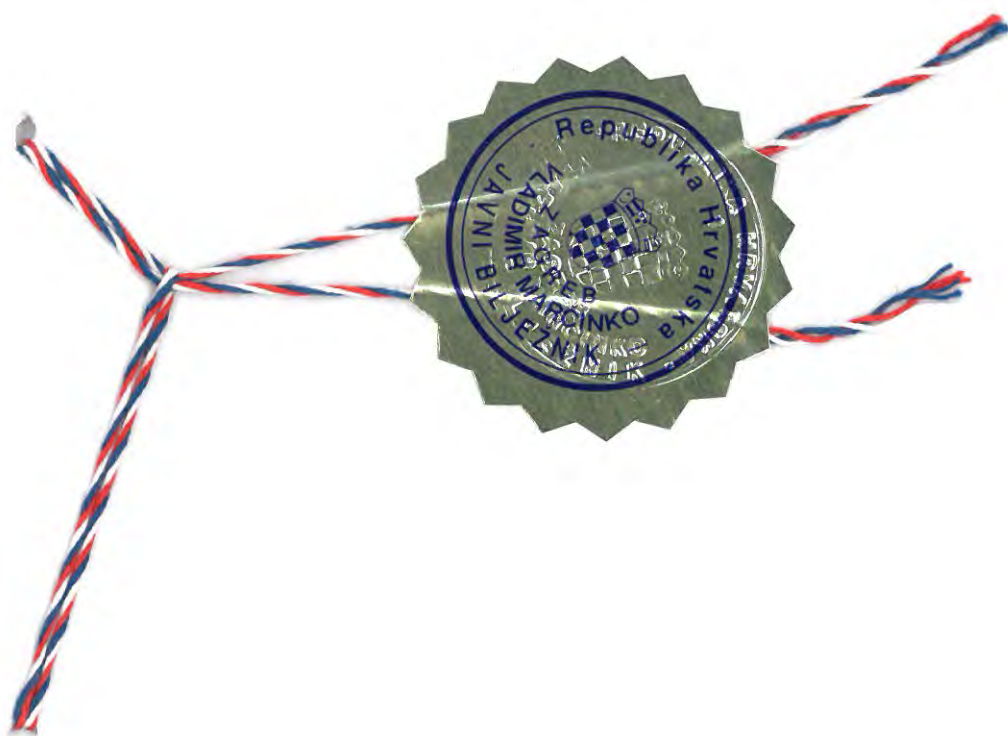
B R U T T O B I L A N C A
N A D A N 31 12 94

R E K A P I T U L A C I J A

NAZIV KNJIGVODSTVA : "FABER & ZGOMBI] plus" d.o.o.

STRANICA: 10

KONTO...	NAZIV KONTA	POA.ST. DUGUJE	POA.ST. POTRA@.	TEK.PR. DUGUJE	TEK.PR. POTRA@.	UKU.PR. DUGUJE	UKU.PR. POTRA@.	SALDO DUGUJE	SALDO POTRA@.
0				65.298,00	1.852,80	65.298,00	1.852,80	65.298,00	1.852,80
1				349.743,17	320.070,68	349.743,17	320.070,68	29.672,49	
2				96.381,70	190.686,12	96.381,70	190.686,12		94.304,42
3									
4				57.430,16	57.430,16	57.430,16	57.430,16		
5									
6				7.714,80		7.714,80		7.714,80	
7				220.691,89	220.691,89	220.691,89	220.691,89		
8				4.615,63	4.615,63	4.615,63	4.615,63		
9					6.528,07		6.528,07		6.528,07
				801.875,35	801.875,35	801.875,35	801.875,35	102.685,29	102.685,29

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
10000 ZAGREB – Ul. Grada Vukovara 84
Poštanski pretinac 303

Poslovni broj 94 P-8469/11

Zapisnik
od 27.10.2015.

o održanoj glavnoj raspravi kod Općinskog suda u Zagrebu
Prisutni od suda:

ZRINKA MATAJA
Predsjednik vijeća - sudac

Tužitelj: Andreja Metelko Zgombić

Članovi vijeća

Tuženi: Hrvoje Zgombić i dr.

Marija Jurčić
zapisničar

Radi: bračne stečevine

Predsjednik vijeća - sudac započinje glavnu raspravu u 10,00 sati, i objavljuje predmet raspravljanja.
Rasprava je javna.

Utvrđuje se da su pristupili:

Za tužitelja: osobno te uuz pun. Igor Hrabar, odv. i Bariša Pavičić, odv.

Za I -III tuženog: I tuženik osobno te uuz pun. Bruno Čohilj, odv.

Za svjedoke: Jovan Crevar, Srećko Šimunović, Milan Žgela, Željko Žgela

Sud donosi

rješenje

Upućuju svjedoci na sudski hodnik do ponovnog poziva.

Tužitelj ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva.

Tuženik ostaje kod odgovora na tužbu.

Pun. tužiteljice iznosi a vezano za podnesak od 12.10.2015.g. da je navedeni podnesak pravno irelevantan, Obiteljskim zakonom je jasno propisano način i vrijeme stjecanja bračne stečevine, način je radom, a vrijeme je trajanje bračne zajednice. Predmetni podneska predstavlja činjeničnu i pravnu konstrukciju koja nema nikakvih uporišta u pozitivnim zakonskim propisima niti u postojećoj sudskoj praksi.

./.

Sud donosi

rješenje

Provest će se dokaz saslušanjem svjedoka.

SREČKO ŠIMUNOVIĆ, OIB: 88162181528, sin Jerka, star 60. rođen u Vinkovcima, agronom, stanuje: Nuštar J. Kozarca 23 b, , boravište Cerić, I. Meštrovića 34, nesrodan sa strankama, propisno upozoren iskazuje:

U kontakt sa Zvonimirom Zgombićem stupio sam telefonski 2006.g. Svrha kontaktira je bila da uzmem zemlju u zakup. Radilo se o zemljištu u katastarskoj općini Cerić. Radilo se o držanoj zemlji koja je vraćena jednom gospodinu u Petrovce, a on je vjerojatno to prodao Zvonimiru Zgombiću. Ništa mi nije poznato o prodaji te zemlje između gospodina iz Petrovaca i g. Zgombića. Jedino znam da je nisam imao novaca za kupnju te zemlje. Nije mi poznato za koliko novaca je g. Zgombić kupio tu zemlju niti od kud novci. Ja sam u zakupu te zemlje a zakupninu plaćam Zvonimiru Zgombiću. Zakupnina je u početku bila nešto niža a danas iznosi 20.000 kn godišnje i plaća se na žiro račun g. Zvonimira Zgombića. Postoji ugovor ovjeren po javnom bilježniku. Prvi ugovor je sklopljen 2006.g. možda u trećem mjesecu.

Na posebno pitanje pun. tužiteljice isti iskazuje u međuvremenu se primijenio broj računa na kojeg plaćam zakupninu. O tome smo napravili aneks ugovora 2014.g. i sad se zakup plaća na račun Slavice Zgombić.

Na posebno pitanje pun. tuženih isti iskazuje Prvotno smo kontaktirali sa Zvonimirom Zgombićem da bi nas onda on uputio da sve pravne stvari rješavamo sa Hrvojem Zgombićem. Ugovor je inače sklopljen na tri godine i obnavlja se svake treće godine. Tako je i dan danas. Kad smo sklapali prvi ugovor mi smo poslali prijedlog g. Zvonimiru Zgombiću. Sa strane g. Zgombića su dodane neke odredbe. Ugovorima niti aneksima nije predviđeno da prilikom sklapanja ugovora sa Zvonimirom Zgombićem treba nekakvo odobrenje. Za nas nije bitno tko je vlasnik zemlje već tko je posjednik. Sa njim sklapamo ugovor. Tako je propisala država.

Na posebno pitanje 1 tuženika isti iskazuje nisam nikada komunicirao sa tužiteljicom u vezi tih ugovora.

Svjedok nema ništa za dodati.

Pitanja nema.

Svjedok ne potražuje trošak.

Pun. tužiteljice iznosi da je predmetni iskaz pravno irelevantan za ovaj spor.

JOVAN CREVAR, OIB: 74091690205, sin Nikole, star 57.g. rođen u NOvo Mestu, dipl. ing. građevinarstva, stanuje: Barčev trg 14, Zagreb, nesrodan sa strankama, propisno upozoren iskazuje:

Andreju i Hrvoja Zgombića sam upoznao 1997.g. Vodio sam im adaptaciju stana u Zagrebu, Dobi dol ne znam kućni broj ali se radi o stanu u kojem živi g. Andreja. Također sam i adaptirao stan na Dobrom dolu koji je od roditelja g. Hrvoja. Nisam radio

./.

ništa na ni jednom drugom stanu na Dobrom dolu. Nakon toga sam 2001.g. adaptirao stan u Pleternici. Ne znam tko je vlasnik stana u Pleternici ali sam taj posao ugovarao isključivo sa Hrvojem Zgombićem. Ništa mi nije poznato tko je kupio stan u Pleternici od koga je kupljen, koliko je koštao, niti ne znam čijim je sredstvima kupljen stan. Znam samo da bi se radilo o stanu u kojem je Hrvoje Zgombić odrastao. Organizirao sam kompletnu adaptaciju stana. Ne znam koliko je koštala adaptacija, a platio me je g. Hrvoje. Gradio sam obiteljsku kuću u Pisarovini u Dvorjancima. Ja sam bio nadzorni inženjer i organizator gradnje. Tu su se radovi obavljali od temelja. Nisam ulazi u vlasničke odnose na toj nekretnini, mislim da su na građevinskoj dozvoli navedeni obadvoje i to g. Andreja i Hrvoje, ali nisam siguran. Gradnja je počela 2008.g. a ja sam izlazio na teren i u fazi kupnje zemljišta. Ne znam tko je kupio to zemljište niti kojim novcima. G. Hrvoje je plaćao sve te radove. Nisam imao uvid u sve račune i troškove ali bi gradnja koštala oko 500.000 € i to ona dio koji je išao preko mene tj. u koji sam ja imao uvid, a u masu stvari i nisam imao uvid. Ne znam od kud Hrvoju Zgombiću sredstva za plaćanje radova. U početku gradnje i izbora terena sam kontaktirao i sa g. Andrejom Zgombić a kasnije sam sa Hrvojem. Što se tiče obiteljskog stana u Dobrom dolu sam kontaktirao sam oboje a za Pleternicu samo sa Hrvojem. Znam da se Hrvoje Zgombić bavi financijskim savjetovanjem i revizijama a g. Andreju znam da je odvjetnica u Ministarstvu. Nisu mi poznata njihova primanja.

Na posebno pitanje pun. tužiteljice svjedok iskazuje zemljište u Pisarovini sam išao gledati neposredno pred gradnju i to krajem 2007.g. ili početkom 2008.g. Sa Andrejom Zgombić sam u početku kontaktirao u vezi veličine kuće, rasporeda prostorija, zatim kasnije u vezi boje, i namještanja kuće. POjedinačno nisam razgovarao s gospodom Andrejom. To govorim generalno Ne mogu sa sigurnošću reći da koji puta nisam razgovarao samo s njom. Zajedno su odlučivali kako će kuća izgledati. U tom dijelu je gospođa sudjelovala. Zajednički smo razgovarali u vezi unutarnjeg uređenja kuće. Između Andreje i Hrvoja je bilo uobičajenih nesuglasica odnosno sukoba mišljenja ali ne svađa u vezi unutarnjeg uređenja kuće. Ne sjećam se prijepora u vezi nadstrešnice.

Na posebno pitanje pun. tuženih svjedok iskazuje gradnja kuće trajala je do uporabne dozvole ne znam kada je uporabna dozvola izdana, a gradnja je trajala dvije ili tri godine, a gradnja traje i danas. Bio sam prisutan cijelo vrijeme gradnje. Bio sam plaćan periodično po fazama radova. Imao sam ugovorenu cijenu radova oko 2.000 € mjesečno. Glavninu građevinskih radova izvodila je firma Mal-Gal iz Krapine. G. Hrvoje je ugovorio posao s tom firmom. U rukama sam imao većinu ponuda od izvođača radova, a bile su naslovljene na Hrvoja Zgombića. KOMPletna korespondencija išla je preko meila i poruka g. Hrvoja. U Pleternici je obavljen o kompletno renoviranje stana što znači kompletna kupaona sa instalacijama i pločicama, kompletna kuhinja, parketi, struja, u stanu je sve srušeno i napravljeno novo. Radili smo grijanje. Mijenjan je namještaj u kuhinji a za ostalo namještanje stana ne znam.

Na posebno pitanje I tuženika svjedok iskazuje sve naloge za radove u Pisarovini su stizali od Hrvoja Zgombića. OD arhitekata su bili angažirani g. Antolović i g. Pupavac iz Beča. VI ste angažirali i plaćali arhitekta. G. Kartelo je građevinski referent općine Pisarovina i izdaje građevinske dozvole. VI ste samonom vodili razgovore s g. Kartelom. Općina Pisarovina je izdala, građevinsku, lokacijsku i uporabnu dozvolu. Nisam vidio da bi Andreja razgovarala s g. Kartelom. Mislim da se Andreja nije miješala u tehnički do gradnje, oblikovni da ali ne i tehnički. VI ste inzistirali na podrumima u kući. Na zemljištu gdje je kuća sagrađeni su i pomoćni objekti, a sada bazen, tj. u drugoj fazi. VI ste s g. Žgelom dogovorili radove o uređenju okoliša. Samo sam s vama dogovarao

./.

sanaciju krovista i oluka i različite popravke. Bilo kakve popravke nakon što je izgrađena Pisarovina nisam dogovarao s Andrejom. Sa Adnrejom nisam razgovarao ništa u vezi tekućeg održavanja Pisarovine. Hrvoje Zgombić je angažirao g. Veru za vođenje i održavanje kuće u Pisarovini, tj. za obavljanje kućanskih poslova u Pisarovini. Nisam nikad čuo od vas da bi vam za bilo koje plaćanje trebala nečija suglasnost. Ne sjećam se gdje su kupljene sanitarije niti kuhinja za stan u Pleternici.

Svjedok nema ništa za dodati. Ne traži trošak.

Pitanja nema.

Pun. tužiteljice prigovara iskazu svjedoka kao pravno irelevantnom za ovaj postupak.

Pun. I tuženika iznosi da je iskaz pravno relevantan za vođenje ovog postupka a i odredio ga je sud.

MILAN ŽEGALA, OIB: 14752437498, sin Ivana, star 65.g. rođen u Dragoncima, Općina NOva Kapela, dipl. ing šumarstva, stanuje: K. Hegedušića 13 N, Sesvete, bratić I tuženika, propisno upozoren iskazuje:

Moj posao je bio vezan za Pisarovinu odnosno održavanje zelenila te rekultivacija i održavanje zelenila. U Pisarovini sam radio na obnovi drveća starog 40 do 50 godina koje je bilo zapušteno od ranijeg vlasnika. Ja sam radio i tzv. dvorišne poslove tj. kada je trebalo nešto ograditi, popločiti staze, napraviti jezera i mostiće preko jezera. Sve to smo rekultivirali sam održavao sa ekipom tj. kosio, čistio, plijevio, orezivao. Sve sam dogovarao sa Hrvoje m Zgombićem koji ej i podmirivao sve te troškove. Ka me je Hrvoje doveo na ranč rekao mi je da je to kupio. Nisam bio angažiran na gradnji objekta. Ne sjećam se za koliko novaca je kupljeno zemljište ali za mene je to bilo jako puno. Ne znam ništa o troškovima gradnje samog objekta. Nisam nikada pitao od kud strankama novci za sve te radove. Obavlja sam i neke sitne poslove što se tiče hortikulture u stanu Dobri dol 49. Kad je Hrvoje kupio zemljište u Ceriću oko 10 hektara ponudio mi je da mogu nešto raditi vezano za poljoprivredu, ali ja tada nisam imao ništa u planu. Znam da je cijena zemljišta bila 5.000 € po hektaru. Mislim daje to zemljište prebačeno na Zvonimira Zgombića. Mislim da su Hrvoje i Zvonimir zajedno išli platiti tu zemlju. Ta zemlja je unazad par godina u najmu. Tetak Zvonimir Zgomibć je po zanimanju agronom pa se je bavio proizvodnjom božićnih drvaca. Ja sam se 1.7.1975.g. zaposlio u rasadniku u Bjelovaru kao šf proizvodnje. tada je bila velika potražnja za božićnim jelkama i smrekama. Tetak Zvonimir Zgombić je na svojoj zemlji i to na jesen 1975.g i proljeće 1976.g. posadio u rasadište božićna drvca gdje su trebala rasti još dvije godine da bi se onda rasadila kako bi dalje nastavila rasti. Tetak je imao prvu eksploataciju 1981. godine. Tetak je uzeo 10.000 kom sadnica od kojih je presadio 9.500 ili 9.600 kom a da bi na tržište plasirao nakon 3-4 godine između 10 i 15 %. Time se je tetak bavio kojih 15 ili 16 godina a proizvodnja je ugašena 1991. ili 1992. godine. Godišnji prihodi od prodaje npr. 1.000 kom jelki iznosili bi 20.000 do 30.000 Dem. maloprodajna cijena po jelki je iznosila na zagrebačkom tržištu 40 do 50 DEM. Zvonimir Zgombić je prodavao između 1.000 i 1.500 jelki godišnje.

Na posebno pitanje pun. tužiteljice svjedok iskazuje mislim daje sadašnji vlasnik nekretnina u Pisarovini Slavica Zgombić. Prije toga je bio vlasnik Hrvoje Zgombić. Ne

./.

znam zašto je imovina prebačena sa Hrvoja na Slavicu Zgombić. Mislim da je prebacivanje zemljišta u Ceriću na Zvonimira Zgombića bila kompenzacija za njegova primanja koja će biti mala kada je u mirovini.

Na posebno pitanje pun tuženih svjedok iskazuje mislim daje zemljište u Ceriću direktno sa ranijeg vlasnika prešlo na Zvonimira Zgombića. U početku proizvodnje Zvonimir Zgombić je jelke prodavao u maloprodaji. Kad sam došao na zemljište u Pisarovini u ljeto odnosno jesen 2008.g. radilo se o neprohodnom terenu sa dva objekta. Jedan je bio drvena kuća za stanovanje a drugi drvena šupa za alat. I kuće su bile zarasle, ruinirane, te ih je trebalo ukloniti što je radio moj brat Željko Žgela. Sve što se je radilo sam dogovarao sa Hrvojem. Oko tih radova u pravilu nisam razgovarao sa Andrejom Zgombić. Sa Adnrejom sam razgovarao već o posađenim biljkama, tako je imala primjedbu da je grmlje preblizu južne terase. Na zemljištu su rasli cedrovi, jele, tulipanovci, smreke, araukarije, veličine 12 do 20 metara. Ja sam to onda uredio u park koji se zbog puno egzotičnog bilja može smatrati arboretum. Sve radove sam dogovarao sa Hrvojem. Radio sam ogradu oko ranča koja ima aluminijske stupove a između kojih je plastificirano zeleno pletivo. Radi se o družini ograde nešto manje od 400 metara. Ograda je sa poslom u to vrijeme koštala oko 40.000 kn. Osim obiteljske kuće na imanju postoji drvena kućica ,montažna veličine 25 m2. Nalog za njezinu kupnju, montažu, dao je Hrvoje Zgombić. Taj montažni objekt koštao je oko 50.000 kn. Na tom objektu je napravljen drveni aneks od 10 m2 za alat. Ja sam ranč održavao od 2008. do sredine 2014.g. kada sam prestao zbog zdravstvenog stanja. Investicije u zelenilo, ogradu, staze, iznosile su 400 do 500.000 kn, a održavanje iznosi još 10. do 15% godišnje od tog iznosa. O tome imam sve troškovnike. Sve račune sam podnosio Hrvoju Zgombiću.

Na posebno pitanje I tuženika osobno svjedok iskazuje oko svih radova u Pisarovini sam se dogovarao samo sa Hrvojem Zgombićem, sve u vezi cvijeća samo sa Hrvojem Zgombićem. Andreja me nije za ništa plaćala. Poslove oko kupnje zemljišta u Ceriću i analiza je vodio Hrvoje Zgombić.

Na posebno pitanje pun. tužiteljice svjedok iskazuje kuća u Požegi je građena krajem 1980.-ih godina. KUća je građena djelomično sredstvima od uzgoja božićnih jelki i od ušteda. Ne znam koliko je koštala gradnja.

Na posebno pitanje tužiteljice isti iskazuje ne sjećam se da je oko kuće bilo prije posađeno cvijeće nego što sam ja došao i posadio svoje.

Svjedok nema ništa za dodati.

Pitanja nema.

Svjedok potražnje trošak u iznosu od 300 kn za benzin i dnevnica je 175 kn, to je ukupno 475,00 kn.

Sud donosi

rješenje

Nalaže se I tuženiku Hrvoju Zgombiću podmiriti trošak od 475,00 kn svjedoku u roku 15 dana.

Pun. tužiteljice iznosi daje iskaz svjedoka pravno irelevantan.

ŽELJKO ŽGELA, OIB: 45271217122, sin Ivana, star 57.g. rođen u Dragocu, umirovljenik stanuje: Dragoci 37, NOva Kapela, bratić I tuženika, propisno upozoren iskazuje:

Što se tiče kupnje zemlje u Ceriću tamo sam bio jednom sa Hrvojem kad je išao vidjeti zemlju i drugi put kad je vršena isplata. Hrvoje i njegov otac su kupili zemlju. Mislim da zemlja glasi na tetka Zvonimira Zgombića. Mislim da je zemlja koštala 30.000 do 35.000 DEM. Hrvoje je inače imao firmu u Zagrebu dok se tetak prije u Pleternici bavio uzgojem božićnih drvaca. Tužiteljica nije financijski sudjelovala u kupnji zemlje. Ta zemlja je dana u najam. Mislim daje Hrvoje rekao kao najamnina iznosi 20.000 kn godišnje. U Pisarovini sam radio na rušenju starih objekata i odvoženju iskoristivog materijala, rušenju stare i postavljenju nove ograde oko imanja, dogradnji drvene kućice koja je novo postavljena i to prostorije za alat. Hrvoje me angažirao i platio. Hrvoje je kupio zemljište u Pisarovini i vodio nas je da ga vidimo. Mislim da je koštalo 60.000 do 70.000 €. Mislim da su ti novci Hrvoju od zarade iz njegove firme a mislim da je i novac od uzgoja borića čime se bavio tetak. Ništa ne znam o visini zarade Adneje i Hrvoja Zgombića za vrijeme trajanja bračne zajednice.

Na posebno pitanje pun. tužiteljice svjedok iskazuje mislim da su se bavili uzgojem borića od kraja 70-ih odnosno početka 80-ih do odlaska u Zagreb 90-ih godina. Tetak je gradio kuću u Požegi od 80.-ih do 90-ih godina. U Požegi se radilo o novoj kući i kad su odlučili da neće u njoj živjeti prodali su je za 150.000 DEM a mislim da se je za taj novac mogao kupiti stan u Zagrebu. Zvonimir i Slavica Zgombić imaju stan u Zagrebu blizu Hrvojevog stana to je Dobri dol. Prodan je stan u Pleternici i kuća u Požegi i kupljena je garsonijera na Jarunu. Ne znam da li vrijednost kuće u Požegi odgovara vrijednosti garsonijere u Zagrebu. Roditelji Hrovja Zgombića žive u dvosobnom stanu oko 40m², ima kuhinju, kupaonu, dnevnu sobu, spavaću sobu. Zvonimir i Slavica Zgombić su otišli u mirovinu prije nego što su otišli u Zagreb. Znam da se Hrvoje Zgombić dobro brinuo o svojim roditeljima i da do njih drži. Ne znam dali im je kupovao automobile. ne znam visinu mirovine Zvonimira i Slavice Zgombić. Moja obitelj se je družila sa Hrvojem i Andrejom Zgombić i njihov rak smo žena i ja smatrali primjerenim. Njihov brak nam je bio primjer.

Na posebno pitanje pun. tuženih svjedok iskazuje sve radove u Pisarovini je naručivao i plaćao Hrvoje. U stanu u Pleternici sam napravio dva kreveta na kat, ugradbeni ormar i nešto u kupaonici - ormar. Na stanu u Pleternici sam na krovu radio toplinsku izolaciju, a na garaži krov, vrata i zaštitni dodatni krov. Sve je to platio Hrvoje. Andrejinim roditeljima sam na Tuhelj vodio stol i stolice iz stare kuće na Pisarovini. Ne znam da li je šta Andreja kupovala svojim roditeljima. Od Andreje nisam dobio nit jedan nalog za posao nit me je platila za bilo koji posao. Ja sam strankama godinama davao na poklon domaće proizvode, slaninu, kobasicu, kulen, rakiju, voće, kad je Hrvoje radio Pisarovinu od mene je naručio i platio više puta po 10 a jednom 20 kulena.

Svjedok nema ništa za dodati.

Pitanja nema.

Svjedok potražuje trošak za benzin 250,00 kn i cestarinu 120 kn.

FAX 01 6126647

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRADANSKI SUD U ZAGREBU
10000 ZAGREB – Ul. Grada Vukovara 84

Poštanski pretinac 303

Poslovni broj 94 -P-8469/11

Zapisnik
od 19.11.2015.

o održanoj glavnoj raspravi kod Općinskog suda u Zagrebu
Prisutni od suda:

ZRINKA MATAJA
Predsjednik vijeća - sudac

Tužitelj: Andreja Metelko Zgombić

Članovi vijeća

Tuženi: Hrvoje Zgombić i dr.

Marija Jurčić
zapisničar

Radi: utvrđenja bračne stečevine

Predsjednik vijeća - sudac započinje glavnu raspravu u 9,00 sati, i objavljuje predmet raspravljanja.
Rasprava je javna.

Utvrđuje se da su pristupili:

Za tužitelja: osobno te uz pun. Igor Hrabar i Bariša Pavičić, odv.

Za I-III tužene: I tuženik osobno te uz pun. Bruno Čohilj, odv.

Za svjedoke: GOran Tutavac, Ivica Kartelo, Denis Redžepagić

Sud donosi

rješenje

Upućuju se svjedoci na sudski hodnik do ponovnog poziva.

Tužitelj ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva.

Tuženik ostaje kod odgovora na tužbu i svih navoda i protutužbe.

Utvrđuje se da pun. tuženih predaje u spis podnesak.

Pun. tužiteljice u odnosu na zaprimljeni podnesak iznosi da je u istom navedeno sve što je već rečeno u tijeku ovog postupka a što nema uporišta u dokaznom postupku.

Sud donosi

rješenje

Provest će se dokaz saslušanjem svjedoka.

GORAN TUTAVAC, OIB: 69268233393, sin Stanka, star 63. rođen u Zagrebu, umirovljenik, stanuje: Dobri dol 47 u zagrebu, nesrodan sa strankama propisno upozoren iskazuje:

Stranke poznajem unazad 3,5 do 4 godine budući sam predstavnik stanara zgrade u Dobrom dolu 47. Budući je trebalo riješiti problem curenja terasa tj. izolaterskih radova na terasama u vezi toga sam kontaktirao Andreju i Hrvoja Zgombića. Inače je kao vlasnik na stanu upisan Zvonimir Zgombić. Ne znam kada su stranke kupile stan u Dobrom dolu 47. Ništa mi nije poznato o kupovini tog stana, tko je dao novac, koliko je stan koštao. U vezi problema curenja terasa kontaktirao sam sa obje stranke tj. Andrejom i Hrvojem Zgombićem, a ne znam tko je od njih dalje kontaktirao sa izvođačem radova. Ne znam kako su stranke platile izvođenje tih radova.

Na posebno pitanje pun. tuženih isti iskazuje sa strankama sam o problemu izolacije terasa razgovarao prije 3,5 godine. Razgovor je obavljen prvi puta u mojem stanu. Još sam sa strankama neposredno komunicirao možda jedan ili dva puta i tada su bili zajedno. Sa strankama nisam razgovarao o ničem drugom osim o problemu terasa. Što se tiče akcije uvođenja lifta u zgradi trebao sam za to dobiti suglasnost vlasnika stana odnosno Zvonimira Zgombića a kako je on stariji čovjek kontaktirao sam preko njegovog sina Hrvoja. Kada sam čuo glasine da su se stranke razvele kontaktirao sam samo Hrvoja.

Na posebno pitanje 1 tuženika isti iskazuje nikada nisam kontaktirao sa g. Andrejom u pisanom obliku u vezi sanacija i u vezi stanara koji tamo borave nezakonito. Svjedok nema ništa za dodati. Pitanja nema.

IVICA KARTELJ, OIB: 70117563454, sin Kuzme, star 61.g. rođen u Šibeniku, ing. arhitekture, stanuje: Zeleni dol 1c, Zagreb, nesrodan sa strankama, propisno upozoren iskazuje:

Upoznao sam samo g. Hrvoja Zgombića i to negdje početkom 2008.g. budući se je meni morao obratiti za gradnju obiteljske kuće na području općine Preradovića, jer ja radim kao referent u Uredu za prostorno uređenje i gradnju u Zagrebačkoj županiji Ispostava Jastrebarsko. Ja sam četiri puta izlazio na česticu u razdoblju od 2008 do 2012.g. i to radi davanja odobrenja za građenje, lokacijske dozvole i uporabne dozvole. Ne znam tko je kupio zemljište, koliko je koštalo, od kud sredstva za kupnju tog zemljišta. Dozvole se inače izdaju na vlasnika čestice. Ništa mi nije poznato o gradnji objekta. Ništa mi nije poznato niti tko je vlasnik tog objekta danas.

Na posebno pitanje pun. tuženih isti iskazuje oko izdavanja svih dozvola sam samo komunicirao sa Hrvojem Zgombićem a ne i sa Andrejom Zgombić danas ju prvi

./.

puta vidim. G. Zgombić je postavio i zahtjev za legalizaciju pomoćne dvorišne zgrade u krugu obiteljske kuće. Kod mene se je interesirao što mora sve napraviti za tu legalizaciju.

Na posebno pitanje I tuženika isti iskazuje razgovarao sam sa Hrvojem oko plaćanja komunalnih i vodoopskrbe. To je predavjer za 'izdavanje' odobrenja za građenje.

Svjedok nema ništa za dodati. Pitanja nema.

DENIS REDŽEPAGIĆ, OIB: 50482478190, sin Faruka, star 36. g. rođen u Zagrebu, dr. znanosti, stanuje: Podgorska 8 u Zagrebu, nesrođan sa strankama, propisno upozoren iskazuje:

G. Hrvoja Zgombića poznajem od kad su se doselili u vikendicu u Pisarovini jer smo mi prvi susjedi. Mislim da nisam upoznao Andreju. Mislim da su zemljište kupili 2007 ili 2008.g. Dobro sam poznavao prijašnjeg vlasnika. Ništa mi nije poznato koliko je zemljište koštalo niti od kuda stankama novac za kupnju tog zemljišta. Pretpostavljam da je Hrvoje Zgombić vlasnik zemljišta jer je on potpisao ugovor o kupnji jednog manjeg dijela mog zemljišta. U to sam siguran. Ja u Pisrovinu dolazim kao vikendaš, znam da su se obavljali radovi a u prolazu sam vidio Hrvoja Zgombića. Jedna moja parcela je preko puta parcele od Zgombića. Postoji problem oko upisa u zemljišne knjige dio parcele koju je Hrvoje Zgombić kupio od mog pok. oca. O tom problemu nisam razgovarao sa Andrejom Zgombić.

Na posebno pitanje I tuženika isti iskazuje problem uknjižbe u zemljišne knjige rješava se već šest godina.

Svjedok nema ništa za dodati. Pitanja nema.

Pun. tužiteljice u odnosu na saslušane svjedoke iznosi da su njihovi iskazi nebitni i pravno irelevantni. Predlaže se donošenje djelomične presude u odnosu na nekretnine i to u odnosu na tužbu i protutužbu budući su za to sazreli svi uvjeti. Potražuje se trošak te će se predati troškovnik. Djelomična presuda se u pogledu tužbenog zahtjeva traži u odnosu na roditelje budući su oni vlasnici nekretnina a što se tiče protutužbenog zahtjeva u odnosu na I tuženika i također u odnosu na roditelje u dijelu kojim se tiče nekretnina.

Pun. tuženih iznosi da se protivi prijedlogu tužitelja za donošenjem djelomične presude. Budući tuženi tvrde da je sva imovina nekretnine i pokretnine vlastita imovina tuženih. Također dosadašnje ponašanje tuženih ukazuje na činjenicu da se radi o njihovoj vlastitoj imovini. Do sada su stranke saslušavane na okolnost stjecanja nekretnina ali ne i na okolnost stjecanja udjela budući je vrijeme saslušanja nije odlučeno o prigovoru stvarne nenadležnosti. Stjecanje nekretnina koja je vlastita imovina tuženih vezano je za stjecanje udjela u trgovačkim društvima. Stoga, se predlaže saslušanje tužiteljici I tuženika na stjecanje udjela. Također se ističe da protutužbeni zahtjev nema veze sa nekretninama već je vezan za poslovne udjele, te se iz tog razloga tuženi protive donošenju djelomične presude jer nisu provedeni svi dokazi.

Pun. tužiteljice u odnosu na protutužbeni zahtjev ističe da je istaknut prigovor litispedencije te da protutužbu treba odbaciti budući se tužbenim zahtjevom traži

./.

utvrđenje bračne stečevine te se protutužbenim zahtjevom ne može tražiti utvrđenje da imovina nije bračna stečevina. Takođe se ističe da je tužbeni zahtjev koji se odnosi na nekretnine i protutužbeni zahtjev koji se odnosi na nekretnine međusobno inkompatibilni odnosno jedan drugog isključuju, stoga procesno pravno je protutužbeni zahtjev nedopušten pa ga treba odbaciti odnosno podredno odbiti.

Pun. tužiteljice predaje u spis troškovnik.

Također pun. tuženih potražuje trošak te se obvezuje dostaviti troškovnik u roku 5 dana.

Pun. tuženih predlaže zakazivanje ročišta tj. donošenje odluke o predloženom dokazu saslušanja stranaka na okolnost stjecanja udjela i pokretnina.

Sud donosi

rješenje

Daljnje ročište zakazati će se pismeno.

Sud donosi

r j e š e n j e

daljnji dokazi neće se provoditi. Vršiti se uvid u spis.
Glavna rasprava zaključena u odnosu na nekretnine.

Stranke primaju na znanje da će se ročište za objavu presude održati dana **24. prosinca 2015. godine u 10,00 sati.**

Ročište na kojem se presuda objavljuje održat će se neovisno o tome jesu li stranke o njemu uredno obaviještene odnosno jesu li pristupile na to ročište.

Ako stranka ne pristupi na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti u sudskoj zgradi. U slučaju ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je pozvana, sud će presudu istaknuti na internetskoj stranici e-oglasna ploča ovog suda, koja presuda mora biti istaknuta osam dana na internetskoj stranici e-oglasna ploča ovog suda, računajući od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje.

, / ,

Stranci koja ne pristupi na ročište na kojem se presuda objavljuje, a koja nije bila uredno obaviještena o tom ročištu, sud će dostaviti presudu prema utvrđivanju Zakona u parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 i 25/13) o dostavi pismena.

dovršeno u 9,55 sati

SUDAC:

STRANKE:

ZAPISNIČAR:

Ref. 94

ČOHI LJ
& ROVIS
j.t.d.
ODVJETNIČKO DRUŠTVO

95

236/12

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU

Na posl.br.94-P-8469/11 - 28

TUŽITELJICA:

ANDREJA METELKO ZGOMBIĆ, Zagreb, Dobri dol 49, OIB: 43592702477,

TUŽENICI:

1. HRVOJE ZGOMBIĆ iz Zagreba, Koranska 16,
2. ZVONIMIR ZGOMBIĆ iz Zagreba, Dobri dol 50,
3. SLAVICA ZGOMBIĆ iz Zagreba, Dobri dol 50, svo troje zastupani po odvjetniku Brunu Čohilju iz Pule

Radi: utvrđenja i diobe bračne stečevine

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU	
4	PRIMLJENO
neposr. poštom	17. 12. 2015
u	prim.
pristojba	kn

PODNEŠAK TUŽENIKA

Ovim podneskom tuženici se očituju na dosadašnje navode iznesene u predmetnom postupku, a koji se odnose na osnivanje dviju tvrtki 1994. godine, na financijske izvore za stjecanje nekretnina i financijske imovine te koji se odnose na navode vezane uz punomoći na bankovnim računima, a sve u cilju pravilnog i potpunog utvrđenja odlučnih činjenica u predmetnom postupku.

Osnivanje dviju tvrtki 1994. godine

Što se tiče stjecanja poslovnih udjela u trgovačkim društvima Faber & Zgombić – revizija i porezno savjetovanje d.o.o. i Faber & Zgombić Plus - nakladništvo i informatika d.o.o. 1994. godine ističemo kako je prvotuženi jedino dijete drugotuženog i trećetužene i prirodno je i životno logično da su oni prvotuženom dali najveći mogući doprinos koji su mogli.

Pored toga što su drugotuženi i trećetužena prvotuženom kupili stan u Froudeovoj 7 (Siget), Zagreb veličine 102 m2 i garažu i u cijelosti opremili taj stan, dali su mu i novac od prodaje stana u Pleternici (dokaz: kopija tog ugovora u prilogu ovom podnesku) u iznosu od cca 20.000 ondašnjih DEM (današnjih 10.000 eura) radi financiranja osnivanja i početnog rada njegovih firmi iz 1994. godine.

Nadalje, drugotuženi i trećetužena dali su prvotuženom na raspolaganje i 10.000 ondašnjih DEM (današnjih 5.000 eura) od prodaje zemlje u Požegi.

Ukupno su svi tuženi od 1990. do 1994. uložili u financijsku imovinu 100.000 DEM.

O financijskoj imovini prvotuženog, drugotuženog i trećetužene detaljnije će se svi tuženi očitovati nakon što se provede ispitivanje tužiteljice i prvotuženog na okolnost stjecanja i raspolaganja poslovnim udjelima, pa slijedom navedenoga tuženici predlažu naslovnom sudu što žumije zakazivanje ročišta radi saslušanja tužiteljice i prvotuženog na okolnost stjecanja i raspolaganja financijskom imovinom.

Obzirom na kompleksnost tog pitanja, prvotuženi traži da se saslušanje snima tonski.

Tuženici ističu kako tužiteljica nema nikakvih saznanja o poslovnim udjelima ili dionicama tuženih niti o razvoju ili dinamici te financijske imovine, kao niti o tempu i volumenu oplođivanja te imovine.

Ističemo kako nije bilo nikakvih zakonskih zapreka da tužiteljica ima i formalno suvlasništvo nad udjelima u firmama koje je prvotuženi osnovao 1994. Tužiteljica je mogla, da je imala interesa i svoje imovine, financirati i stjecanje svojih udjela i poslovanja u drugim firmama u skladu s propisima koje u, krajnjoj liniji, nisu morale imati veze s tuženima.

Tužiteljica o stjecanju udjela u firmama prvotuženog iz 1994. ništa ne zna, nagađa ili iskazuje neistinito, kao što niti ne zna otkud sredstva za početno poslovanje tih firmi.

Činjenica da tužiteljica o navedenom nema nikakvih saznanja nesporno proizlazi i iz njezina iskaza danog u predmetnom postupku na ročištu od dana 07.10.2013.godine kad izjavljuje, citiramo:

1. *„Teško mi je reći o sredstvima za osnivanje firme ...“*
2. *„Meni se čini da roditelji Hrvoja nisu dali novac za osnivanje tih firmi“*
3. *„Teško je utvrditi da li je novac za firme naš zarađeni novac ili je neki drugi novac“*
4. *„Za pretpostaviti je da se radi o našem zajedničkom novcu budući smo oboje radili a Hrvoje je radio u dobroj firmi“*

Sama tužiteljica koja je u prilogu svoje tužbe dala tablicu koju joj je prvotuženi poslao 26. lipnja 2011.godine i koja je tužiteljici jedino uporište u njezinoj tužbi, ni u predmetnoj tužbi niti u svom iskazu pred sudom od 07. listopada 2013.godine nije osporila dio te tablice koja se odnosi na financiranje osnivanja dviju firmi 1994. i navod u tablici da su osnivanje tih firmi financirali drugotuženi i trećetužena, roditelji prvotuženog s 10.000 eura (ondašnjih 20.000 DEM).

Tuženi ističu kako je iz dosadašnjeg tijeka postupka razvidno da tužiteljica niti ima saznanja niti je o tome navodila (*iako bi trebala obzirom da se na predmetno razdoblje primjenjuje Zakona o braku i porodičnim odnosima*) kako se je to razvijala bračna stečevina od svibnja 1990.godine do jeseni 1994.godine iz koje je onda financiran početni rad obje firme osnovane 1994.godine.

Slijedom navedenoga kad bi se radilo o slučaju da je tužiteljica nekim iznosom sudjelovala u financiranju tih dviju firmi (što nikako niti u najmanjem dijelu nije istina), sud bi morao utvrditi doprinos tužiteljice i prvotuženog toj zajedničkoj imovini sve do 30.6.1999., a sve sukladno tada važećem zakonu o braku i porodičnim odnosima. Međutim u predmetnom slučaju nesporno proizlazi da doprinosa o strane tužiteljice nema, ne postoji!

U prilog toj tvrdnji govori i navod tužiteljice iz pisma kojeg je ista uputila prvotuženom u lipnja 2011. godine, a koji navod je vezan za rad prvotuženog i osnivanje njegovih firmi iz 1994.godine pa kaže citiramo: *„Kažeš da si radio noćima i marno pobrajaš kako je to izgledalo kad si 1994. godine odlučio pokrenuti svoj privatni posao“.*

Nije tada tužiteljica govorila kako su ona i prvotuženi zajedno pokrenuli posao, već kako je prvotuženi odlučio pokrenuti svoj privatni posao. Međutim u svom iskazu od 07.10.2013.godine, više od dvije godine kasnije, tužiteljica odjednom tvrdi kako je sva imovina „zajednička“, „sve smo zajedno dogovarali“, „sve smo zajedno radili“ ili „sve smo zajedno plaćali“.

Dokaz:

- Uvid u predmet Općinskog građanskog suda u Zagrebu posl.br. Ovr-3160/11

Vezano uz osnivanje dviju tvrtki 1994.godine, nastavno se očitujemo na izjave tužiteljice iz njezinog podneska od 06.05.2014.godine.

1. *„Tuženik želi dokazati nemoguće.“ i „Prvo tvrdi da su mu novac kao osnivački polog, za prve dvije firme, dali njegovi roditelji dok kasnije tvrdi da je upravo s tim novcem osnivao i firme poslije 2002. godine.“*

To prvotuženi nikad nije rekao, pri tom tako nešto ne bi mogao izreći niti u snu.

2. „U trenutku osnivanja firmi *"Faber&Zgombić"* d.o.o. i *"Faber&Zgombić plus"* d.o.o. tuženik i tužiteljica su već skoro 10 godina zaposleni i ostvaruju pristojna primanja."

To nije istina, u trenutku osnivanja tih firmi 1994. samo prvotuženi ima 10 godina staža, dok tužiteljica niti četiri od kojih je jednu godinu provela na porodiljnom dopustu, jednu kao odvjetnička pripravnica, pa još jednu godinu volontirala na sudu, a sve te godine gotovo s nikakvim primanjima, što se lako vidi iz izvoda o plaćama koje je HZMO dostavio sudu.

3. „U isto vrijeme roditelji tuženika su već nekoliko godina u mirovini s ne velikim penzijama, a što je vidljivo i danas." i dodatno: „... roditelji I-tuženika nisu bili nikakvi bogataši s punom vrećom novaca kako ih se želi prikazati, već prosječna obitelj koja radom uspijeva pokrivati svoje prosječne troškove i školovati djecu."

Tužiteljica zlonamjerno zanemaruje činjenicu da su se tuženi od proljeća 1977. do kraja 1992. bavili uzgojem božićnih jelki na čemu su u to razdoblje zaradili između 250.000 i 300.000 DEM, o čemu slično svjedoči i svjedok Milan Žgela, a ostali svjedoci na tu okolnost još nisu ispitani.

Ostvarena zarada tuženika nikako ne ide u prilog tužiteljici pa ona svakako isu želi minimalizirati i obezvrijediti pa tako u svom podnesku od 06.05.2014. godine kaže: „Tuženik u svome iskazu na svaki način želi glorificirati pomoć svojih roditelja. Neki dijelovi iskaza su nevjerovatni. Tako tuženik tvrdi da su njegovi roditelji od prodaje borova zaradili između 250.000-300.000,00 DEM. Radi se o ogromnom novcu za ondašnje vrijeme, ali je isti novac i za današnje pojmove velik. Tko može zaraditi tako velike novčane iznose prodajom borova za Božić? Naravno, tuženik to tvrdi kako bi mogao logički opravdati i svoju tvrdnju da su mu roditelji sve do 1995. godine davali 500 DEM mjesečno. Dakle, penzioneri, s niskim penzijama, puno manjim od današnje, daju onda 500 DEM mjesečno diplomiranom ekonomistu i njegovoj supruzi diplomiranoj pravnici koji su oboje dugo zaposleni i ostvaruju pristojna primanja."

Ovakvim navodima tužiteljica omalovažava težak i mukotrpan rad tuženih, naročito drugotuženog i trećetužene i ne pita se od kuda kuća u Požegi, od kuda garsonijera u Zagrebu kupljena 1981. godine, od kuda stan u Sigetu, otkud cca 100.000 DEM s kojima je u razdoblje od 1990. do 1994. godine kupovana financijska imovina, od kud stalna financijska pomoć drugotuženog i trećetužene u njezinom braku s prvotuženim i mnogo drugoga?

Čudi se tužiteljica kako je to moguće da je tako mnogo novca zarađeno, zaboravljajući namjerno pri tome da se ne radi o zaradi u godinu dana, već o krvavih 16 godina rada.

4. „Osnivački kapital je izrazito nizak pa je za osnivanje firme *"Faber&Zgombić"* d.o.o I-tuženik uplatio temeljni kapital u iznosu od 935,00 kuna, a za firmu *Faber&Zgombić plus"* d.o.o iznos od 1.870,00 kn".

Točno je da osnivački kapital nizak te je isto tako očito da takav kapital niti izbliza nije dostatan za poslovanje ijedne od tih dviju firmi te da se je početni rad firmi morao financirati iz drugih izvora.

5. „Navedeni temeljni kapital uplaćen je, odnosno unešen u stvarima koje predstavljaju njegovu protuvrijednost." i „Tvrditi da su upravo tim novcem koje su mu navodno dali roditelji kupljene stvari koje su onda unešene kao osnivački plog je logički neprihvatljiv. Novac nije određena kategorija. Tko može dokazati da su upravo tim novčanicama koje su mu navodno dali roditelji kupljene stvari, i da su baš one unesene za osnivački plog gore navedenih firmi?"

Tuženi niti u malom dijelu ne razumiju takve besmislene izjave tužiteljice niti što ona time pokušava reći?!

6. „Zašto bi mu tako nizak osnivački plog davali roditelji u trenutku dok i tuženik i tužiteljica rade i ostvaruju pristojna primanja."

Dakle prvo, niti tužiteljica, niti prvotuženik od samog početka braka nemaju „pristojna primanja". Upravo suprotno, što je vidljivo iz izvadaka o plaćama od HZMO-a.

Drugo, kako je očito da iz takvog niskog osnivačkog pologa nikakvo poslovanje nije moguće, očito je da je poslovanje tih firmi u prvih godinu dana ili duže moralo biti financirano iz drugih izvora, a to je vlastita imovina tuženih.

Iz navedenih navoda tužiteljice razvidno je kako ista ništa ne zna o početnom radu tih firmi i njihovom financiranju. Dapače, vidljivo je da ona eventualno tvrdi (isto tako neistinito) da je participirala samo financirajući „tako nizak osnivački kapital“, ne znajući ništa o izvorima financiranja kako osnivačkog pologa tako i samog poslovanja firme. Naravno, tužiteljica kune nije dala niti za osnivački polog.

Nastavno iznosimo bruto plaće tužiteljice i prvotuženog od 1990. do 1994.godine, a sve sukladno izvodima HZMO-a:

Godina	Tužiteljica	Prvotuženi
1990.*	-	48.281
1991.**	-	156.417
1992.***	299.520	997.500
1993.****	-	12.476.400
1994.	41.295	28.476

* Stopa inflacije za 1990. = 66,5%

** Stopa inflacije za 1991. = 233,4%

*** Stopa inflacije za 1992. = 938%

**** Stopa inflacije za 1993. = 1.149%

Kao što se na temelju iznesenog vidi tužiteljica u razdoblju od 1990. do 1994.godine, tri godine nije uopće imala plaću, ali i da je, treba primijetiti da je od 1990. do 1991.godine bila na porodiljnom i bila pripravica kod odvjetnika Vičića kad je primala nikakva ili vrlo mala primanja, a godine 1993.godine je volontirala na Županijskom sudu u Zagrebu, a sve kako bi stekla uvjete za polaganje pravosudnog ispita.

Za to je vrijeme prvotuženi, od 1. srpnja 1991.godine do kraja rujna 1994.godine zaposlen u firmi ConsultInvest d.o.o. i prima cca 400 DEM neto plaće mjesečno što se lako može razaznati iz deflacioniranih podataka o plaćama te zatim konvertiranjem tih iznosa u DEM po odgovarajućem prosječnom tečaju.

Čak da su za vrijeme 1990. do 1994. godine tužiteljica i prvotuženi imali svaki po 400 DEM neto plaće (a nisu), što bi na godišnjoj razini iznosilo ukupno 9.600 DEM, troškovi režija i života u tom razdoblju iznosili su tada godišnje najmanje 10.000 DEM, dakle oko 830 DEM mjesečno (što se u slučaju dvojbe može i vještačiti). Već iz toga razvidno je da je zajednička imovina u tom razdoblju negativna i da je netko trebao financirati tu razliku.

Slijedom navedenoga nameće se pitanje, koliki bi taj negativni iznos bio da su tužiteljica i prvotuženi unajmili stan na tržištu ili da su zaista kupili stan na kredit pa plaćali rate, da su nekog drugog angažirali za kućne poslove umjesto drugotuženog i trećetužene, da su sami kupili automobil....

Na koncu, obzirom na plaće koje su primali od 1990. do 1994.godine iz kojih su to sredstava tužiteljica i prvotuženi plaćali rate kredita za koje tužiteljica neistinito tvrdi da ga je uzela zajedno s prvotuženim kako bi doplatila razliku u cijeni stana u Sigetu za kupnju kojeg su 1990. drugotuženi i trećetužena samo „pripomogli“?

Tako je očito da su se svi ti izdaci morali plaćati iz nečije posebne imovine, jasno iz čije – imovine svih tuženih.

7. „Takva tvrdnja je neuvjerljiva i nedokaziva i svatko bi mogao tako dokazivati posebnu imovinu.“

Istina, osim kad se imaju dokazi, kao što je slučaj s tuženima. Osim toga, očito je da je u to vrijeme, kao i od početka braka, zajednička imovina tužiteljice i prvotuženog negativna.

„Stoga, kad želiš izigrati zakonom određenu bračnu stečevinu i kad ti je potrebno da dokažeš posebnu imovinu onda se jednostavno pozoveš na roditelje koji će svakako potvrditi da su ti oni dali inicijalna sredstva za osnivanje firme.“

Nema tog svjedoka ili dokumenta koji bi pokazao da su drugotuženi ili trećetužena ikad ikome lagali, ili da su ikad ikoga u bilo čemu oštetili.

S druge strane, jasno je ukazano, materijalno dokazano, a o istome će se očitovati i mnogi pozvani svjedoci, kako tužiteljica iznosi neistine, a sve sa svrhom da se domogne imovine svo troje tuženih, koja joj po niti jednoj osnovi ne pripada pa tako niti po osnovi braka s prvotuženikom.

„Da je tome tako, vidljivo je iz iskaza roditelja s raspravnog ročišta od 09.04.2014. kad II-tuženik navodi: "Ne znam kada je sin osnovao firme, a jedna se zvala Zgombić i partneri. Mi smo sinu pomagali u osnivanju tih firmi na način da smo mu dali početni kapital za osnivanje. Ne bih se sjećao o kojim se novcima; radi. "(zapisnik str.2) Također, II-tuženik navodi: "Ne sjećam se ali mislim da nisam bilo koji iznos novca prebacivao s računa na račun ili neposredno uplatio na račun sina ili uplatio na bilo koji drugi račun, "(zapisnik str. 3).“

Što bi tu trebalo biti vidljivo? Vidljivo je iz cijelog iskaza tužiteljice pred sudom od 07.10.2013.godine, kao i iz njezinog podneska od 06.05.2014.godine da o niti jednoj imovinskoj čestici tuženih praktički ništa ne zna.

U vrijeme davanja svog iskaza u predmetnom postupku pred sudom, drugotuženi je imao više od 80 godina, a tužiteljica, u vrijeme davanja svog iskaza imala je 47 godina. **Drugotuženi se ipak nekih stvari sjeća, a tužiteljica gotovo ničega, osim da je to sve njezino u 1/2 dijela i da je sve „zajednički plaćano“.**

10. „Na istom ročištu, III-tužena je iskazala: "Ne znam koliki je bio osnivački polog za otvaranje firme ali je sin rekao da će 20.000,00 DEM biti dovoljno za njegov dio jer je imao partnera. Na pitanje da li imate kakav materijalni dokaz da ste sinu dali ili uplatili novac tužena iznosi nemam nikakav dokaz." (zapisnik str. 6).“

Navedeni iskaz trećetužene tužiteljica smatra neistinitim, međutim nigdje se ne očituje zašto smatra ovaj iskaz trećetužene neistinitim, kao uostalom i iskaz drugotuženog.

11. „Dakle, nema nikakvih materijalnih dokaza, nego samo tvrdnja tuženika i njegovih roditelja.“

Što se tiče dokaza, tuženi su se već o tome očitovali, međutim još jednom iznosimo što se je događalo s poslovanjem društva Faber & Zgombić Plus d.o.o. u 1994. godini i kako je financirano njegovo poslovanje u 1994.godini te iz kojih izvora i tko je to financirao.

U analitičkoj bruto bilanci Društva za 1994.godine, na kontu 25302 (račun obveza) vidi se da je prvotuženi pozajmio Društvu iznos od 53.472,43. Radi se o pozajmici koja je dana u razdoblju od osnivanja društva u srpnju 1994.godine do kraja rujna 1994.godine.

Početkom listopada 1994.godine prvotuženi sklapa s društvom ugovor o radu te nakon 1. listopada 1994.godine pozajmljuje društvu (sad kao djelatnik) dodatnih 24.787,24 Kn što je evidentirano na kontu 26301 (isto račun obveza). Dakle, vidi se da je samo 1994.godine prvotuženi financirao poslovanje Društva s iznosom od 78.259.67 Kn, što po tečaju za DEM od 3,60 iznosi 21.740 DEM.

Nadalje, ističemo kako u knjigama Društva 1994.godine nisu proknjiženi troškovi uređenja prostora. Radilo se o stanu unajmljenom 1994.godine od cca 60 m² u Šenojnoj 4, Zagreb koji je preuređen u poslovni prostor. Samo uređenje tog prostora koštalo je sigurno od 6.000 do 8.000 DEM od čega 50% otpada na prvotuženog, dakle između 3.000 i 4.000 DEM.

Toliko o neistinitim tvrdnjama tužiteljice kako ne postoje nikakvi materijalni dokazi o davanju novca za financiranje firmi. Vidi se iz izvoda o plaćama HZMO da tužiteljica i prvotuženi u to vrijeme nisu nikako mogli imati ta sredstva. Na koncu, da tužiteljica nema veze s financiranjem poslovanja firmi iz 1994. godine vidi se iz

njezine izjave u podnesku od 06.05.2014.godine gdje navodi, citiramo.: „Zašto bi mu tako nizak osnivački polog davali roditelji u trenutku dok i tuženik i tužiteljica rade i ostvaruju pristojna primanja.“

Očito je da tužiteljica nema apsolutno nikakvih saznanja o bilo kakvom financiranju firme, neistinito tvrdi da je praktički dala nekoliko stotina kuna za osnivački polog, iako je jasno da se iz osnivačkog pologa ne može niti u najmanjem dijelu financirati poslovanje dviju firmi iz 1994.godine.

Povrh toga, nikakvih „pristojnih primanja“ u tom razdoblju tužiteljica i prvotuženi nemaju!

U tom razdoblju oni čak iz svojih plaća ne mogu podmirivati troškove stana u kojem žive i troškove života svoje obitelji.

Dokazi:

1. ovjerena bruto analitička bilanca društva Faber & Zgombić Plus d.o.o. za 1994. godinu (u privitku)
2. saslušanje svjedoka: Željko Faber
3. saslušanje svjedoka: Štefica Božičević
4. saslušanje svjedoka: Tomislav Vitenberg

12. „Međutim, koliko god navedena činjenična konstrukcija bila nevjerojatna, životno je logično da će majka (III-tužena) učiniti sve za svoje dijete (I-tuženika) i potvrditi sve njegove tvrdnje ma kakve one bile.“

Zar zaista misli tužiteljica da bi se trećetužena, pa makar je majka prvotuženog, upustila u takve kriminalne laži.

Vidi se da tužiteljica ništa ne zna o osnivanju i početnom radu obje firme iz 1994.godine. Ona je odjednom, za razliku od svog iskaza od 07.10.2013.godine kad je izjavila da praktički ništa ne zna o tome, uvjerena da „osnivački kapital“ za te firme nisu dali drugotuženi i trećetužena.

I sama se čudi zašto bi kod tako niskog osnivačkog kapitala, polog za taj kapital davali roditelji (ukupno za obje firme, prema tužiteljici, 2.805 Kn), kad i tužiteljica i prvotuženi rade i ostvaruju „pristojna primanja“.

Razvidno je kako tužiteljica ništa ne zna o ulaganjima u te dvije firme, ali joj je jako potrebna teza o tome da je ona nešto financirala. Bez te teze u vodu padaju njezine priče o „zajedničkoj imovini“, odnosno o „bračnoj stečevini“, o „zajedničkom plaćanju“ i slično.

Financijski izvori za stjecanje nekretnina i financijske imovine

Što se tiče dosadašnjih navoda tuženih iznesenih u ovom postupku, da u razdoblju od 1999. do 2011.godine neto plaće tužiteljice i prvotuženog zajedno ne mogu iznositi više od 2,0 milijuna kuna, a da je u istom razdoblju u nekretnine (ne računajući ovdje financijsku imovinu) uloženo najmanje 7,5 milijuna kuna, podsjećamo da je dana 19.07.2013.godine naslovnom sudu predan podnesak u kojem se navodi, uz pripadajuće priložene potvrde kao dokaz, da je u razdoblju od 2003. do 2012. godine prvotuženi primio dividende u iznosu od 33.722.735,55 Kn.

Iz te potvrde jasno proizlazi da su sve nekretnine i druga imovina, mahom financijska, stečene na teret dividende.

Slijedom navedenoga tuženi smatraju kako je u predmetnom postupku od krucijalne važnosti utvrditi, čija je financijska imovina stečena od 1990. do 2011.godine, iako tuženi vjeruju da je u dosadašnjem dijelu postupka jasno da se radi o posebnoj, odnosno vlastitoj imovini tuženih.

Prema izvodima o plaćama koje je HZMO dostavio Sudu, tužiteljica je od 1999. do 2011.godine imala bruto plaću od 1.927.451,33 Kn, a prvotuženi je u istom razdoblju imao bruto plaću od 1.514.897,11 Kn, što zajedno čini 3.442.348,44 Kn.

Ako pretpostavimo da su neto plaće iznosile cca 50% od iznosa bruto plaća, onda su za cijelo razdoblje od 1999. do 2011.godine, dakle za 13 godina neto plaće tužiteljice i prvotuženog zajedno iznosile 1.721.174,22 Kn, što iznosi prosječno cca 11.000 Kn mjesečno, iako su tuženi u svom podnesku od 07.10.2015.godine naveli da neto plaće tužiteljice i prvotuženog u tom razdoblju mogu iznositi zajedno najviše 2,0 milijuna kuna, dakle i više od onog što se vidi iz izvoda o plaćama HZMO-a.

S tim plaćama, osim ako tužiteljica može dokazati da je imala i neka druga značajna primanja od rada, tužiteljica i prvotuženi nisu mogli financirati potrebe svog kućanstva i obitelji, uključujući rate kredita za kupnju stana na Dobrom dolu 49.

Taj kredit teče od ožujka 1999. do veljače 2014. godine, a mjesečna rata tog kredita od cca 10.800 Kn veća je od mjesečnih neto plaća tužiteljice i prvotuženog, naročito u prvom dijelu trajanja tog kreditnog odnosa. Jasno je da uz te plaće, nema nikakvih mogućnosti za bilo kakve investicije, npr. kupnju nekretnina, dapače troškovi kućanstva tužiteljice i prvotuženog od 1999. godine pa dalje veći su od njihovih primitaka od rada, odnosno od onog što se može smatrati „bračnom stečevinom“ te **tu negativnu razliku cijelo vrijeme financiraju tuženi iz svoje vlastite imovine.**

Što se tiče primitaka od dividendi za razdoblje 1994. do 2002. godine, tuženi će se posebno očitovati nakon saslušanja tužiteljice i prvotuženog na okolnost stjecanja i raspolaganja financijskom imovinom.

Punomoći na računima u bankama

Kad se radi o novčanim računima u bankama od početka braka 1990. pa do 2011. godine i raspolaganja tim novčanim sredstvima, tužiteljica izjavljuje pred sudom dana 07.10.2013. godine sljedeće: „Ja sam imala punomoć na račune Hrvoja i on na moje račune.“ i „Sigurno smo u jednom periodu braka bili ovlašteni na račune jedan drugoga.“

To nije istina i to **prvotuženi dokazuje potvrdama od banaka u kojima je imao svoje račune.**

Jedinu punomoć imao je prvotuženi na računu tužiteljice i to na računu na koji je u studenom 2010. uplatio svojih 400.000 Kn u skladu sa savjetom banke i koji je otvoren samo za tu svrhu.

Tu punomoć prvotuženom ukinula je tužiteljica u rujnu 2011. i tako mu onemogućila da dođe do svojih sredstava.

Jedini razlog tog neistinitog iskaza tužiteljice jest nastojanje prikazati da je ono što se nalazilo na novčanim računima prvotuženog „bračna stečevina“ ili „zajednička imovina“ s kojom se zajednički raspolagalo i kojom je sve „zajednički plaćano“ kako je to mnogo puta ustvrdila tužiteljica u svom iskazu pred sudom od 07.10.2013. godine.

To je isti onaj razlog koji tužiteljicu navodi da neistinito iskazuje o tome da je sufinancirala osnivanje i rad firme iz 1994. godine, isti onaj razlog koje je tjera da neistinito iskazuje da je djelomično kreditom kupljen stan u Sigetu 1990. godine, isti onaj razlog koji je tjera da neistinito iskazuje da su drugotuženi i trećetužena samo „par sati“ dnevno čuvali djecu.

Nadalje, na računima prvotuženog stalno se nalazi mješavina onog što predstavlja njegov novac i ono što je dobio darovanjem od drugotuženog i trećetužene od 1990. godine na dalje.

Dokazi:

1. Potvrda Hypo Alpe Adria banke d.d. o računima i punomoćima po tim računima
2. Potvrda Raiffeisen banke d.d. o računima i punomoćima po tim računima
3. Potvrda Unicredit – Zagrebačka banka d.d. o računima i punomoćima po tim računima

Ukoliko tužiteljica inzistira na tvrdnjama da je prvotuženi imao račune u još nekim bankama na kojima bi ona mogla imati punomoći, onda tuženici predlažu da se pribave potvrde i tih banaka.

Nadalje, sama tužiteljica u svojoj tužbi iz prosinca 2011. godine, kao niti u svojoj imovinskoj kartici koju je kao dužnosnik predala Komisiji za sukob interesa u lipnju 2012. godine nije navela niti jedan svoj račun, kao niti ikakvu svoju štednju na bilo kojem računu kao dio bračne stečevine koju bi trebalo dijeliti?

U toj imovinskoj kartici nije navela niti jednu imovinsku česticu koja je predmet njezine tužbe, ali je zato neistinito udesetostručila iznos kreditne obveze od Hypo banke (kredit iz 1999. za kupnju stana na Dobrom dolu 49). Dodatno, još je očito neistinito iskazivala o tome kako je neki prošireni obrazac imovinske kartice predala Komisiji za sukob interesa, a da taj prošireni obrazac nikada nije dostavila kao dokaz u predmetnom postupku.

Stoga od svega navedenoga nesporno proizlazi kako su navodi tužiteljice izneseni u dosadašnjem tijeku predmetnog postupka neistiniti, kontradiktorni, neutemeljeni te kako ista samo paušalno iskazuje o činjenicama koje su predmet tužbe i tužbenog zahtjeva te da nikakva neposredna saznanja o istima nema.

U Puli, 15.12. 2015. godine

Tuženici po punomoćniku:

ČOHLJ & ROVIS j.t.d.
ODVJETNIČKO DRUŠTVO
Dalmatinova 4, 52100 Pula

ODVJETNIK
BRUNO ČOHLJ
Pula, Dalmatinova 4

Ref 94

ČOHILO
& ROVIŠ
ODVJETNIČKO DRUŠTVO

1304

236/12

OPĆINSKI GRADANSKI SUD U ZAGREBU	
10 PRIMLJENO	
neprimljeno	28-12-2015
primljeno	28-12-2015
u prijedlogu	primljeno
u prijedlogu	primljeno

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRADANSKI SUD U ZAGREBU

Na posl.br.94-P-8469/11

TUŽITELJICA:

ANDREJA METELKO ZGOMBIĆ, Zagreb, Dobri dol 49, OIB. 43592702477,

TUŽENICI:

1. HRVOJE ZGOMBIĆ iz Zagreba, Koranska 16,
2. ZVONIMIR ZGOMBIĆ iz Zagreba, Dobri dol 50,
3. SLAVICA ZGOMBIĆ iz Zagreba, Dobri dol 50, svo troje zastupani po odvjetniku Brunu Čohilu iz Pule

Radi: utvrđenja i diobe bračne stečevine

HITNO!!!!!!**PODNEŠAK TUŽENIKA**

Tuženici ovim podneskom predlažu naslovnom sudu, odnosno uređujućem sudu da **SUKLADNO ČL.305. ZAKONA O PARničNOM POSTUPKU PONOVO OTVORI GLAVNU RASPRAVU OBZIROM DA JE ISTO POTREBNO RADI RAZJAŠNJENJA POJEDINIHA VAŽNIHA PITANJA, ODNOSNO RADI POTPUNOG I PRAVILNOG UTVRĐENJA ČINJENIČNOG STANJA.**

Naime, tuženici čitavo vrijeme ističu kako je imovina koja je predmet tužiteljice tužbe i tužbenog zahtjeva, posebna, vlastita imovina tuženika.

Slijedom navedenoga i predmetne nekretnine, u pogledu kojih je prvostupanijski sud zaključio glavnu raspravu predstavljaju vlastitu imovinu tuženika, obzirom da su sredstva kojima su te nekretnine kupovane vlastita sredstva tuženika.

Radi utvrđenja navedenog tuženici su predložili mnogobrojne dokaze kako materijalne tako i saslušanje svjedoka, međutim sud iste nije proveo, odnosno dana 19.11.2015.godine raspravnim rješenjem rješava da se daljnji dokazi neće provoditi te da se glavna rasprava zaključuje u odnosu na nekretnine.

Ovakvim postupanjem tuženicima je povrijeđeno pravo na pravično suđenje koje im je zajamčeno čl.29. Izjava Republike Hrvatske i čl. 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Naime, u predmetnom postupku desilo se slijedeće, da je sud u pogledu nekretnina zaključio glavnu raspravu u pogledu poslovnih udjela koji su također predmet tužbe i tužbenog zahtjeva tužiteljice nije još niti provodi kaze.

OO PULA, DALMATINOVA 4 | TEL.(C) ++385(0) 884 230 | FAX ++385(0) 52 884 235 | E-MAIL info@ecr-law.com | www.ecr-law.com
2370123 | RBA d.d. Zagreb 2484008-1104608572 | Tigovački sud Pazin, MBS:130027997 | Bruno Čohilj, Tamara Vejnović R

1308
Svakvim postupanjem ne samo da nije pravilno utvrđeno činjenično stanje u postupku već je tuženima i povrijeđeno pravo na pravično suđenje i to iz razloga kako nastavno slijedi.

Da bi se uopće u predmetnom postupku moglo raspravljati o činjenici da li predmetne nekretnine predstavljaju ili ne predstavljaju bračnu stečevinu tužiteljice i prvo tuženika najprije potrebno je utvrditi na koji način su te nekretnine stečene, točnije kojim sredstvima su iste kupljene. Tuženici tijekom čitavog postupka tvrde da su iste kupljene sredstvima koja su vlastita imovina, prvo, drugo i treće tuženika.

Naime, u razdoblju od 1999. do 2011. godine neto plaće tužiteljice i prvotuzenog zajedno ne mogu iznositi više od 2,0 milijuna kuna, a u istom je razdoblju u nekretnine uloženo najmanje 7,5 milijuna kuna.

Prema izvodima o plaćama koje je HZMO dostavio Sudu, tužiteljica je od 1999. do 2011. godine imala bruto plaću od 1.927.451,33 Kn, a prvotuzeni je u istom razdoblju imao bruto plaću od 1.514.897,11 Kn, što zajedno čini 3.442.348,44 Kn.

Ako pretpostavimo da su neto plaće iznosile cca 50% od iznosa bruto plaća, onda su za cijelo razdoblje od 1999. do 2011. godine, dakle za 13 godina neto plaće tužiteljice i prvotuzenog zajedno iznosile 1.721.174,22 Kn, što iznosi prosječno cca 11.000 Kn mjesečno, iako su tuženi u svom podnesku od 07.10.2015. godine naveli da neto plaće tužiteljice i prvotuzenog u tom razdoblju mogu iznositi zajedno najviše 2,0 milijuna kuna, dakle i više od onog što se vidi iz izvoda o plaćama HZMO-a.

S tim plaćama, osim ako tužiteljica može dokazati da je imala i neka druga značajna primanja od rada, tužiteljica i prvotuzeni nisu mogli financirati potrebe svog kućanstva i obitelji, uključujući rate kredita za kupnju stana na Dobrom dolu 49.

Taj kredit teče od ožujka 1999. do veljače 2014. godine, a mjesečna rata tog kredita od cca 10.800 Kn veća je od mjesečnih neto plaća tužiteljice i prvotuzenog, naročito u prvom dijelu trajanja tog kreditnog odnosa. Javno je da uz te plaće, nema nikakvih mogućnosti za bilo kakve investicije, npr. kupnju nekretnina, dapače troškovi kućanstva tužiteljice i prvotuzenog od 1999. godine pa dalje veći su od njihovih primitaka od rada, odnosno od onog što se može smatrati „bračnom stečevinom“ te **tu negativnu razliku cijelo vrijeme financiraju tuženi iz svoje vlastite imovine.**

Nadalje, podsjećamo da je dana 19.07.2013. godine naslovnom sudu predan podnesak u kojem se navodi, uz pripadajuće priložene potvrde kao dokaz, da je u razdoblju od 2003. do 2012. godine prvotuzeni primio dividende u iznosu od 33.722.735,55 Kn.

Iz te potvrde jasno proizlazi da su sve nekretnine i druga imovina, mahom financijska, STEČENE NA TERET DIVIDENDE, a za koju tuženici tvrde da NE PREDSTAVLJA BRAČNU STEČEVINU obzirom da je udio člana društva, prvotuzenika u društvu kapitala financiran novčanim sredstvima koja čine njegovu vlastitu imovinu.

Na navedenu okolnost tuženici su predložili provođenje niz dokaza, materijalnih, saslušanje svjedoka, stranaka, pravno mišljenje prof.dr.sc. Hrvoja Markovinića, sudsku praksu itd.

Slijedom navedenoga tuženi smatraju kako je u predmetnom postupku prvotno valjalo utvrditi, čija su novčana sredstva kojima su financirani poslovni udjeli prvotuzenika u društvu kapitala, odnosno čija je i na koji način je stečena financijska imovina od 1990. do 2011. godine, obzirom da je nesporno kako su se upravo tim sredstvima kupovale nekretnine koje su predmet tužiteljiciine tužbe u tužbenog zahtjeva.

Slijedom svega navedenoga tuženici predlažu uređujućem sucu da sukladno čl.305. Zakona o parničnom postupku ponovno otvori glavnu raspravu obzirom da je isto potrebno radi razjašnjenja pojedinih važnih pitanja te da se prvotno utvrdi čija su novčana sredstva kojima su financirani poslovni udjeli

prvotuzenika u društvu kapitala, odnosno čija je i na koji način je stečena financijska imovina od 1991. do 2011. godine te da se utvrdi kojim novčanim sredstvima su kupljene predmetne nekretnosti, a sve na potpunog i pravilnog utvrđenja činjeničnog stanja.

Pri navedenome uređujući sudac svakako treba imati na umu da se na predmetnu imovinu primjenjuje dvostruki pravni režim i to do 01.07.1999. Zakon o braku i porodičnim odnosima kojim je bilo propisano da imovina bračnih drugova predstavlja zajedničko vlasništvo, te da se kod utvrđivanja suvlasničkih dijelova udio bračnog druga u zajedničkoj imovini određuje prema njegovom doprinosu u stjecanju te imovine, a nakon 01.07.1999. Obiteljski zakon propisuje da je bračna stečevina imovina koju su bračni drugovi stekli radom za vrijeme trajanja bračne zajednice ili potječe iz te imovine.

U Puli, 22.12. 2015. godine

Tuženici po punomoćniku:

ČOHILJ & ROVIS J.t.d.
ODVJETNIČKO DRUŠTVO
Dalmatinova 4, 52100 Pula

ODVJETNIK
BRUNO ČOHOVIĆ
Pula, Dalmacija

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
DJELOMIČNA PRESUDA

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Zrinki Mataja kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice-protutužene Andreje Metelko Zgombić, OIB: 43592702477, iz Zagreba, Dobri dol 49, zastupane po punomoćniku Igoru Hrabar, odvjetniku iz Zagreba, protiv I tuženika-protutužitelja Hrvoja Zgombića, OIB: 53023529539 iz Zagreba, Koranska 16, kojeg zastupa punomoćnik Bruno Čohilj, odvjetnik iz Pule, II tuženika-protutužitelja Zvonimira Zgombić, OIB: 11562879451 iz Zagreba, Dobri dol 50, kojeg zastupa punomoćnik Bruno Čohilj, odvjetnik iz Pule, III tužene-protutužiteljice Slavice Zgombić, OIB: 20751719358, iz Zagreba, Dobri dol 50, koju zastupa punomoćnik Bruno Čohilj, odvjetnik iz Pule, radi utvrđenja i podjele bračne stečevine, nakon održane glavne rasprave dana 19. studenog 2015. godine, u prisutnosti tužiteljice-protutužene osobno uz punomoćnika, I tuženika-protutužitelja osobno uz punomoćnika, te punomoćnika II i III tuženih-protutužitelja, dana 24. prosinca 2015. godine,

presudio je

I. Utvrđuje se da je tužiteljica-protutužena Andreja Metelko Zgombić na ime bračne stečevine suvlasnica u 1/2 dijela nekretnina:

- upisanih u zemljišne knjige Općinskog suda u Jastrebarskom, zk. ul. 1518 k.o. Pisarovina zk. čbr. 2204/4 kuća br.42 i dvorište u dvoranci, površine 448 čhv, zk.č.br. 2204/4 dvorište, površine 398 čhv, zk.č.br. 2204/4 kuća, površine 50 čhv, zk.č.br. 2206/06 oranica drugi gnojnik, površine 338 čhv, zk.č.br. 2207/1 livada na putu dvoranjci, površine 626 čhv, zk.č.br 2207/2 oranica na putu u dvoranjci površine 350 čhv,

- upisanih u zemljišne knjige Općinskog građanskog suda u Zagrebu zk.ul. 8562, poduložak 41789 k.o. Grad Zagreb, opisane kao dvosobni stan na III (trećem) katu, lamela jug, orijentacija jug-istok, površine od 74,07 čm i parkirno mjesto u podzemnoj etaži površine 18,00 čm u stambenoj zgradi Dobri dol 47, Zagreb sagrađenoj na čestici br. 7856/3 po novoj izmjeri čestica br. 3723 k.o. Maksimir,

- upisanih u zemljišne knjige Općinskog suda u Požegi u zk. ul. br. 1421 k.o. Pleternica, dvosobni stan na II (drugom) katu lijevo površine 58,20 m2 u stambenoj zagradi sagrađenoj na čestici br. 110/2,

- upisanih u zemljišne knjige Općinskog suda u Vinkovcima u zk. ul. 500 k.o. Cerić zk.č.br. 1016/1 oranica Lipovac površine 9428 m2, zk.č.br. 1016/2 oranica Lipovac površine 9428 m2, zk.č.br. 1017 oranica Lipovac površine 10601 m2, zk.č.br. 1018 oranica Lipovac površine 8391 m2, zk.č.br.

1019 oranica Lipovac površine 17682 m², zk.č.br. 1020 oranica Lipovac površine 6237 m², zk.č.br. 1021 oranica Lipovac površine 27637 m², zk.č.br. 1022 oranica Lipovac površine 11171 m² pa su Zvonimir i Slavica Zgombić dužni trpjeti zemljišnoknjižnu provedbu ove presude i upis prava suvlasništva u 1/2 dijela na ime tužiteljice uz istovremeno brisanje prava suvlasništva u 1/2 dijela s imena II i III tuženih.

II. Odbacuje se protutužbeni zahtjev II tuženika-protutužitelja Zvonimira Zgombića i III tužene-protutužiteljice Slavice Zgombić koji glasi:

"Utvrđuje se da nisu bračna stečevina Andreje Metelko Zgombić i Hrvoja Zgombića slijedeće nekretnine:

- zk. čbr. 2204/4 kuća br.42 i dvorište u dvoranci, površine 448 čhv, zk.č.br. 2204/4 dvorište, površine 398 čhv, zk.č.br. 2204/4 kuća, površine 50 čhv, zk.č.br. 2206/06 oranica drugi gnojnik, površine 338 čhv, zk.č.br. 2207/1 livada na putu dvoranjci, površine 626 čhv, zk.č.br 2207/2 oranica na putu u dvoranjci površine 350 čhv sve upisane u zk. ul. br. 1518 k.o. Pisarovina,

- dvosobni stan na III (trećem) katu, lamela jug, orijentacija jug-istok, površine od 74,07 čm i parkirno mjesto u podzemnoj etaži površine 18,00 čm u stambenoj zgradi Dobri dol 47, Zagreb sagrađenoj na čestici br. 7856/3 po novoj izmjeri čestica br. 3723 k.o. Maksimir upisan u poduložak 41789, zk. ul. 8562 k.o. Grad Zagreb,

- dvosobni stan na II (drugom) katu lijevo površine 58,20 m², koji se sastoji od dvije sobe, kuhinje, smočnice, kupaoonice s wc-om, hodnika i drvarnice u stambenoj zagradi u Pleternici, Vinogradskoj ulici 2, sagrađenoj na čestici br. 110/2 površine 486 čhv (kat. br. 649), poduložak br. toč. 1, zk. ul. br. 1421 k.o. Pleternica,

- zk.č.br. 1016/1 oranica Lipovac površine 9428 m², zk.č.br. 1016/2 oranica Lipovac površine 9428 m², zk.č.br. 1017 oranica Lipovac površine 10601 m², zk.č.br. 1018 oranica Lipovac površine 8391 m², zk.č.br. 1019 oranica Lipovac površine 17682 m², zk.č.br. 1020 oranica Lipovac površine 6237 m², zk.č.br. 1021 oranica Lipovac površine 27637 m², zk.č.br. 1022 oranica Lipovac površine 11171 m² sve upisane u zk. ul. br. 500 k.o. Cerić."

III. Odluka o troškovima ostavlja se za kasniju presudu.

Obrazloženje

Tužiteljica u tužbi navodi da su stranke za vrijeme trajanja bračne zajednice od 19.5.1990. godine do lipnja 2011. godine radom stekle zajedničku imovinu i to nekretnine upisne u zemljišne knjige Općinskog suda u Jastrebarskom, Općinskog građanskog suda u Zagrebu, Općinskog suda u Požegi, Općinskog suda u Vinkovcima, novčana sredstva i poslovne udjele u trgovačkim društvima. Slijedom iznesenog tužiteljica predlaže da sud donese presudu kojim se utvrđuje da je Andreja Metelko Zgombić na ime bračne stečevine suvlasnica u 1/2 dijela nekretnina upisanih u zk. ul. 1518 k.o. Pisarovina zk. čbr. 2204/4 kuća br.42 i dvorište u dvoranci, površine 448 čhv, zk.č.br. 2204/4 dvorište, površine 398 čhv, zk.č.br. 2204/4 kuća, površine 50 čhv, zk.č.br. 2206/06 oranica drugi gnojnik, površine 338 čhv, zk.č.br. 2207/1 livada na putu dvoranjci, površine 626 čhv, zk.č.br 2207/2 oranica na putu u dvoranjci površine 350 čhv, upisane u zk. ul. 8562 poduložak 41789 k.o. Grad Zagreb opisane

kao dvosobni stan na III (trećem) katu, lamela jug. orijentacija jug-istok, površine od 74,07 čm i parkirno mjesto u podzemnoj etaži površine 18,00 čm u stambenoj zgradi Dobri dol 47, Zagreb sagrađenoj na čestici br. 7856/3 po novoj izmjeri čestica br. 3723 k.o. Maksimir, upisnih u zk. ul. br. 1421 k.o. Pleternica, dvosobni stan na II (drugom) katu lijevo površine 58,20 m² u stambenoj zgradi sagrađenoj na čestici br. 110/2, upisanih u zk. ul. 500 k.o. Cerić zk.č.br. 1016/1 oranica Lipovac površine 9428 m², zk.č.br. 1016/2 oranica Lipovac površine 9428 m², zk.č.br. 1017 oranica Lipovac površine 10601 m², zk.č.br. 1018 oranica Lipovac površine 8391 m², zk.č.br. 1019 oranica Lipovac površine 17682 m², zk.č.br. 1020 oranica Lipovac površine 6237 m², zk.č.br. 1021 oranica Lipovac površine 27637 m², zk.č.br. 1022 oranica Lipovac površine 11171 m² pa su Zvonimir i Slavica Zgombić dužni trpjeti zemljišnoknjižnu provedbu ove presude i upis prava suvlasništva u 1/2 dijela na ime tužiteljice uz istovremeno brisanje prava suvlasništva u 1/2 dijela s imena II i III tuženih.

Nadalje tužiteljica tužbom traži i utvrđenje da su Andreja Metelko Zgombić i Hrvoje Zgombić suvlasnici na jednake dijelove i novčanih sredstava te poslovnih udjela u trgovačkim društvima i to poslovnog udjela u temeljnom kapitalu društva Zgombić & Partneri d.o.o. u iznosu od 13.000,00 kn što čini 65% temeljnog kapitala društva, poslovnog udjela u Zgombić & Partneri grupa d.o.o. u iznosu od 60.000,00 kn odnosno 60% temeljnog kapitala društva, a sukladno tome i suvlasnici na jednake dijelove u udjelima koje navedena grupa drži u Grant Thornton revizija d.o.o. jedan poslovni udjel u iznosu od 14.500,00 kn što čini 72,5% temeljnog kapitala, Norma knjigovodstvo d.o.o. jedan poslovni udjel u iznosu od 18.000,00 kn, Grant Thornton knjigovodstvo d.o.o. jedan poslovni udjel u iznosu od 10.200,00 kn ili 51% temeljnog kapitala, Zgombić & Partneri - nakladništvo i informatika d.o.o. jedan poslovni udjel u iznosu od 15.000,00 kn, Enter sistem d.o.o. jedan poslovni udjel u iznosu od 20.000,00 kn, poslovni udjel u temeljnom kapitalu društva Grant Thornton knjigovodstvo d.o.o. u iznosu od 3.800,00 kn ili 19% temeljnog kapitala, poslovnog udjela u temeljnom kapitalu društva Butković i partneri d.o.o. u iznosu od 200,00 kn ili 1% temeljnog kapitala društva, poslovni udjel u temeljnom kapitalu društva Faber & Zgombić d.o.o. u iznosu od 10.000,00 kn ili 50% temeljnog kapitala društva. Nalaže se I tuženiku da tužiteljici izda ispravu pogodnu za upis njenog suvlasničkog dijela na navedenim poslovnim udjelima u roku od 15 dana od dana donošenja presude jer će u protivnom tu ispravu zamijeniti ova presuda.

I tuženik Hrvoje Zgombić se u odgovoru na tužbu protivio tužbi i tužbenom zahtjevu navodeći da se radi o njegovoj vlastitoj imovini koja potječe od prodaje imovine roditelja I tuženika, njihove uštedevine, te imovine I tuženika prije braka odnosno prihod je imovine I tuženika koja je njegova posebna imovina. Nadaje bračna zajednica nije postojala cijelo vrijeme braka u sadržaju koji je potreban, a zarada bračnih drugova nije bila zajednička imovina. Tužiteljica nije financijski niti radom sudjelovala u životu obitelji.

Tuženik je u podnesku od 19.4.2013. godine podnio protutužbeni zahtjev kojim traži utvrđenje da nisu bračna stečevina I tuženika Hrvoja Zgombića i tužiteljice Andreje Zgombić slijedeći poslovni udjeli: jedan poslovni udio u nominalnom iznosu od 15.000,00 kn društva Zgombić & Partneri - nakladništvo i informatika d.o.o., jedan poslovni udio u nominalnom iznosu od 10.000,00 kn društva Faber & Zgombić d.o.o., jedan poslovni udio u nominalnom iznosu od 200,00 kn društva Butković i Partneri d.o.o., jedan poslovni udio u nominalnom iznosu od 13.000,00 kn društva Zgombić i Partneri d.o.o., jedan poslovni udio u nominalnom iznosu od 12.000,00 kn i jedan poslovni udio u nominalnom iznosu od 1.000,00 kn društva ZP Koncept d.o.o., jedan poslovni udio u nominalnom iznosu od 9.600,00 kn društvo Grant Thornton revizija d.o.o., jedan poslovni udio u nominalnom iznosu od 3.800,00 kn i jedan poslovni udio u nominalnom iznosu od 6.700,00 kn društva Grant Thornton knjigovodstvo d.o.o.

Iz odgovora na tužbu II i III tuženih proizlazi da osporavaju tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Ističu prigovor promašene pasivne legitimacije, nadalje osporavaju da bi bračna zajednica postojala cijelo vrijeme trajanja braka, da bi zarada bračnih drugova bila njihova zajednička imovina

II i III tuženi su podnijeli protutužbeni zahtjev u podnesku od 15.4.2013. godine u odnosu na tužiteljicu i Hrvoja Zgombića kojim traže utvrđenje da nisu bračna stečevina nekretnine upisane u zk. ul. 1518 k.o. Pisarovina zk. čbr. 2204/4 kuća br.42 i dvorište u dvoranci, površine 448 čhv, zk.č.br. 2204/4 dvorište, površine 398 čhv, zk.č.br. 2204/4 kuća, površine 50 čhv, zk.č.br. 2206/06 oranica drugi gnojnik, površine 338 čhv, zk.č.br. 2207/1 livada na putu dvoranjci, površine 626 čhv, zk.č.br. 2207/2 oranica na putu u dvoranjci površine 350 čhv, upisane u zk. ul. 8562 poduložak 41789 k.o. Grad Zagreb opisane kao dvosobni stan na III (trećem) katu, lamela jug, orijentacija jug-istok, površine od 74,07 čm i parkirno mjesto u podzemnoj etaži površine 18,00 čm u stambenoj zgradi Dobri dol 47, Zagreb sagrađenoj na čestici br. 7856/3 po novoj izmjeri čestica br. 3723 k.o. Maksimir, upisnih u zk. ul. br. 1421 poduložak br. 1 k.o. Pleternica, dvosobni stan na II (drugom) katu lijevo površine 58,20 m2 koji se sastoji od dvije sobe, kuhinje, smočnice, kupaonice s WC-om, hodnika i drvarnice u stambenoj zgradi u Pleternici, Vinogradskoj ulici 2 sagrađenoj na čestici br. 110/2 površine 486 čhv (kat.br. 649), upisanih u zk. ul. 500 k.o. Cerić zk.č.br. 1016/1 oranica Lipovac površine 9428 m2, zk.č.br. 1016/2 oranica Lipovac površine 9428 m2, zk.č.br. 1017 oranica Lipovac površine 10601 m2, zk.č.br. 1018 oranica Lipovac površine 8391 m2, zk.č.br. 1019 oranica Lipovac površine 17682 m2, zk.č.br. 1020 oranica Lipovac površine 6237 m2, zk.č.br. 1021 oranica Lipovac površine 27637 m2, zk.č.br. 1022 oranica Lipovac površine 11171 m2. Nalaže se Andreji Metelko Zgombić i Hrvoju Zgombiću kao solidarnim dužnicima platiti Zvonimiru Zgombiću mjesečni iznos od 3.960,00 kn počevši od 1. srpnja 2008. godine do 30. lipnja 2011. godine uvećano za zakonske zatezne kamate na taj mjesečni iznos koje teku od posljednjeg kalendarskog dana u svakom mjesecu u razdoblju od 1.srpnja 2008. godine do 30. lipnja 2011. godine do dana plaćanja. Nalaže se Andreji Metelko Zgombić i Hrvoju Zgombiću kao solidarnim dužnicima platiti Slavici Zgombić mjesečni iznos od 3.960,00 kn počevši od 1. srpnja 2008. godine do 30. lipnja 2011. godine uvećano za zakonske zatezne kamate na taj mjesečni iznos koje teku od posljednjeg kalendarskog dana u svakom mjesecu u razdoblju od 1. srpnja 2008. godine do 30. lipnja 2011. godine do dana plaćanja.

Tužiteljica-protutužena se je protivila protutužbnim zahtjevima. Nadalje je navela da protutužbeni zahtjev koji se odnosi na nekretnine treba odbaciti budući su tužbeni i protutužbeni zahtjev međusobno inkompatibilni odnosno međusobno se isključuju te je takav protutužbeni zahtjev nedopušten.

Tijekom postupka tužiteljica je zatražila donošenje djelomične presude u pogledu dijela tužbenog zahtjeva koji se odnosi na nekretnine.

S obzirom da je za končanju odluku sazeo zahtjev koji se odnosi na nekretnine sud je temeljem čl. 329 ZPP-a donio djelomičnu presudu.

Tijekom dokaznog postupka u odnosu na nekretnine sud je izvršio uvid u zk. ul. br. 1518 k.o. Pisarovina, zk.ul. br. 8562 k.o. Grad Zagreb, zk.ul. br. 500 k.o. Cerić, kupoprodajni ugovor sklopljen između Igora Vrkljana i Zvonimira Zgombića, kupoprodajni ugovor sklopljen između Eugena i Irineja Nađorđa i Zvonimira Zgombića, ugovor o osnivanju trgovačkog društva Faber & Zgombić plus d.o.o. i Faber & Zgombić revizija i porezno savjetovanje d.o.o., dopis HZMO od 15.1.2014. godine, te je

proveo dokaz saslušanjem stranaka i svjedoka Gorana Tutavca, Ivice Kartela, Denisa Redžepagića, Srečka Šimunovića, Jovana Crevara, Milana Žgele i Željka Žgele.

Iz iskaza tužiteljice proizlazi da su stranke sklopile brak 19.5.1990. godine, a isti je razveden u siječnju 2013. godine. Bračna zajednica je faktično prestala postojati u lipnju 2011. godine. U braku je rođeno dvoje djece i to kćer 1991. godine i sin 1996. godine. Stan u Zagrebu Dobri dol 47 kupljen je negdje 2007. godine na ime Zvonimira Zgombića. Za kupnju tog stana Hrvoje Zgombić je podigao kredit u CHF, a misli da je u tom kreditu bila sudužnik. Dok su zajedno živjeli zajednički su i otplaćivali taj kredit a nakon prestanka bračne zajednice o tome više nema saznanja. Stan je kupljen na ime Zvonimira Zgombića je su imali običaj dosta nekretnina kupovati na ime Hrvojevog tate. Za vrijeme trajanje bračne zajednice Zvonimir Zgombić nije financijski sudjelovao u otplati tog kredita. Kredit su otplaćivali sredstvima iz njihovih plaća a kada je suprug osnovao firmu Zgombić i partneri dio sredstava dolazio je i iz firme, a i to je bio njihov prihod. Zemljište u Vinkovcima je kupljeno negdje 2005. godine opet na ime Hrvojevog tate. Te nekretnine nisu kupljene na kredit već su uložili raspoloživi novac. Novac je uložen kako bi se sačuvala vrijednost novca te s nadom da će porasti vrijednost nekretnine. Smatra da se radi o iznosu od 25.000 Eura. U odnosu na novac navodi da su im prihodi u međuvremenu porasli, Hrvoje je objavio nekoliko knjiga, a i firma Zgombić i partneri je dobro poslovala. Stan u Pleternici je opet kupljen na ime Hrvojevog tate na način da je Hrvoje s njihovih računa uzeo 20.000 Eura i kupio stan. I tuženik nije podigao sredstva s njezinog računa, ali su u braku imali zajedničku blagajnu, nikad nisu imali odvojene financije i sve su troškove zajednički financirali. Ona je imala punomoć na račune Hrvoja i o na njezine račune. Zemljište u Pisarovini je kupljeno 2008. godine i to zajedničkim sredstvima u iznosu od 80.000 Eura te je na istom sagrađena vila također zajedničkim sredstvima koja je uređivana od 2008. do 2010. godine. Plaća joj je tada iznosila 9.000,00 do 10.000,00 kn. Roditelji I tuženika nisu financijski niti na drugi način sudjelovali u kupnji i gradnji. Darovni ugovor kojim je nekretnina u Pisarovini darovana II i III tuženima je sklopljen nakon prestanka bračne zajednice, nakon podnošenja tužbe za podjelu bračne stečevine. Zemljište u Pisarovini je kupljeno na ime Hrvoja Zgombića a i sva ostala dokumentacija je također glasila na njegovo ime. Trošak projektiranje, nadzora i gradnje te zemljišta iznosio je 600.000 Eura. Zajednički su brinuli o održavanju kuće u Pisarovini i zajednički su snosili troškove. U Pisarovini je još kupljen i dio susjednog zemljišta. Za vrijeme trajanja bračne zajednice oboje su bili u radnom odnosu. U početku je Hrvoje radio u Končaru, a zatim u Konzalt Investu koji je dosta dobro poslovao i gdje je stekao znanja i iskustva. To ga je potaknulo da sa istim partnerom iz Konzalt Investa Željkom Faberom osnuje vlastitu firmu. Prva se zvala Faber i Zgombić porezno savjetovanje i revizija, a druga firma je bila Faber i Zgombić izdavaštvo. Firme su osnovane 1994. godine. Faber je bio direktor, a Hrvoje zaposlenik. Obje firme su bile na istoj adresi u Šenojnoj gdje je jedan stan pretvoren u poslovni prostor. Što se tiče sredstava za osnivanje firme, oboje su radili. Hrvoje je u Konzalt Investu imao dobru plaću a i ona je jedno vrijeme radila u Helios osiguranju gdje joj je također plaća bila dosta velika. Osnivački ulog za firmu je bio 20.000 kn s time da nije odmah sve uplaćeno već je kasnije uplaćen preostali dio. Dio kapitala bio je i u kompjutorima koje je Hrvoje išao kupovat u Njemačku jer su bili povoljniji. Roditelji Hrvoja nisu dali novac za osnivanje tih firmi. Kako su oboje radili pretpostavlja da je novac za firme bio njihov zajednički novac. Hrvoje je radio u firmi negdje od 1994. godine do 1997. godine kada ju je napustio, stavio ju je u mirovanje te su se on i njegov partner Faber zaposlili u firmi Ernst and Young. U toj firmi je Hrvoje radio od 1997. godine do 2003. godine. Što se tiče firme Zgombić i partneri izdavaštvo ista je imala jednog zaposlenog te se je bavila izdavaštvom stručne literature. U njoj se nije moglo mnogo zaraditi. Firma posluje i danas a Hrvoje je objavio rječnik i nekoliko stručnih knjiga. Objavio je Hrvatsko-engleski odnosno Englesko-hrvatski rječnik sa pravnim i financijskim pojmovima, knjigu o Međunarodnim računovodstvenim standardima i komentarima, i druge knjige. Nisu joj poznate visine honorara. Bila je zaposlena cijelo vrijeme trajanja bračne zajednice. Prvo je

radila kao odvjetnički pripravnik, zatim je otišla na porodni dopust pa je bila pripravnica na Okružnom sudu, jedno vrijeme je radila i u uredu predsjednika RH pa se ponovo vratila na sud kako bi položila pravosudni ispit. Radila je u Helios osiguranju, a od 1994. godine radi u Ministarstvu vanjskih poslova. Imala je niska primanja kao pripravnica, u Uredu predsjednika primanja su bila bolja, a u Helios osiguranje jako dobra. Danas u Ministarstvu joj se plaća povećava s obzirom na funkciju koju obavlja. Imala je solidna primanja tijekom vremena stjecanja nekretnina i firmi. Cijelo vrijeme trajanje bračne zajednice brinula se je o djeci, vodila je domaćinstvo. Također su pomagali i roditelji s obje strane. I tuženik je u braku pisao knjige, doškolovao se, magistrirao, položio ispite za revizora i poreznog savjetnika, pokušao je i doktorirati te je odlazio na predavanja u Beč i Linz. Bila je uključena u kupnju nekretnina, o tome se razgovaralo u obitelji. Bila je suglasna sa kupovinom zemljišta u Vinkovcima, što je bilo dobro ulaganje u jeftino poljoprivredno zemljište čija će vrijednost sve više rasti, i stana u Dobrom dolu 47. Jedino nije bila uključena u kupnju stana u Pleternici kojeg je kupio Hrvoje bez njezine suglasnosti dok je bila na službenom putu. Hrvoje je podigao novac sa svog računa ali se radilo o zajedničkom novcu. Hrvoje je govorio da je najsigurnije da nekretnine ne glase niti na njega, niti na nju zbog nekih njegovih poslovnih poteza.

Iz iskaza I tuženika proizlazi da je brak s tužiteljicom zaključen 19.5.1990. godine, a životna zajednica trajala je do lipnja 2011. godine. Smatra da brak nije imao svojstva bračne zajednice kako se to uobičajeno podrazumijeva. Brak je razveden u 1. mjesecu 2013. godine. Za vrijeme trajanja bračne zajednice s tužiteljicom nije stjecao imovinu. Stan u Zagrebu, Dobri dol 47 kupljen je u studenom 2007. godina iz njegove vlastite imovine. Stan je kupljen na način da je u 100% iznosu dignut kredit od Hypo banke i to u iznosu od 223.000 CHF. Kao zalog je dano još i 30.000 Eura te je stan pod hipotekom. Kredit je zaključen na rok od 25 godina i on ga isključivo otplaćuje. Mjesečna rata kredita iznosi oko 7.500,00 kn. Rate kredita otplaćuje iz svoje dividende i ostalih novčanih sredstava koja su stečena iz različitih izvora. Dividendu ostvaruje od svojih poduzeća koje je osnovao 1994. godine pa sve do danas. Novčana sredstva proizlazi i njegovih autorskih honorara, kapitalne dobiti te plaće koja je zanemariva u odnosu na ostala primanja. Dividenda čini najveći udio u tim sredstvima. U razdoblju od 2003. godine do 2012. godine ostvario je 32.000.000,00 kn dividende. Tužiteljica nije sudjelovala u otplati tog kredita. Stan u Pleternici kupljen je 2001. godine, a kupio ga je Zvonimir Zgombić. Dao je ocu 100% sredstava za kupnju tog stana kao i za uređenje. Otac mu nije vratio taj novac. Stan je kupljen za 40.000 DEM, a na uređenje je potrošeno još 35.000 do 36.000 DEM. I ta sredstva primarno dolaze iz njegove dividende. Nekretnine u Lipovcu kupio je Zvonimir Zgombić na svoje ime. Zemljište je koštalo 35.000 Eura za 10 hektara ili 35 centi po m². Zemljište je kupljeno njegovim novcem i to primarno iz dividende. Zemljište je u najmu od kada je kupljeno, a najamninu ubire otac. Najam je sklopljen na tri godine i automatski se obnavlja. Nakon prvog trogodišnjeg razdoblja najamnina je povećana za 8.000,00 kn a danas iznosi 20.000,00 kn godišnje. Zemljište u Pisarovini sa pripadajućim dvijema drvenim zgradama kupio je u listopadu 2007. godine. Cijena zemljišta iznosila je 85.000 Eura s porezom 88.000 do 89.000 Eura. Danas zemljište zajedno sa pripadajućom kućom glasi na oba njegova roditelja. Negdje u prosincu ili studenom 2011. godine darovnim ugovorom je prenio nekretninu na roditelje. Drvene zgrade koje su bile na zemljištu su demontirane i odnesene na otpad a na tom mjestu je sagrađena kuća u vremenu od svibnja 2008. g. do lipnja 2009. godine. Troškovi gradnje kuće sa zemljištem su iznosili 600.000 Eura. Naknadno je sagrađen bazen za 150.000 Eura, te je kupljen još jedan komad zemljišta ali nije prenesen na njegovo ime. Tužiteljica nije platila niti jedan račun, nije sudjelovala niti u pregovorima niti u sklapanju ugovara niti ishodovanju rješenja za gradnju, plaćanju komunalnih doprinosa, niti je kontaktirala s radnicima. Kuća je sagrađena isključivo njegovim sredstvima iz njegove vlastite imovine i to dividende iz 2008. godine u iznosu od 4,5 milijuna kuna. Tužiteljica je s njim zajedno sudjelovala u izboru pločica, parketa, kamina te u uređenju interijera npr. kuhinje. Od useljenja u kuću, 7. mjesec 2009. g. financira sve troškove održavanja. Za vrijeme bračne

zajednice nisu imali nikakva zajednička novčana sredstva. On je imao svoja vlastita novčana sredstva. Između njega i tužiteljice nema ugovora o korištenju plaća i vlastitih sredstava. Na račun tužiteljice je u studenom 2010. godine uplatio 400.000,00 kn. Isti dan je taj iznos uplatio i na račun kćerke Tene i na račun svojih roditelja. To je učinio radi disperzije rizika. To je jedini račun koji je glasio na tužiteljicu a na kojem su bila njegova sredstva. Svoje prve dvije firme je osnovao istoga dana u srpnju 1994. godine. Radilo se o firmama Faber i Zgombić revizija i porezno savjetovanje d.o.o. i Faber i Zgombić plus za nakladništvo i informatiku d.o.o. Temeljni kapital za osnivanje svake firme iznosio je 2.000,00 kn. Njegov udio u osnivačkom pologu za svaku firmu iznosio je 1.000,00 kn. Sredstva za osnivanje firmi i početni rad dobio je od svojih roditelja u iznosu od 20.000 DEM. Taj iznos potječe od prodaje stana u Pleternici koji je prodan za 20.000 DEM. S obzirom da je temeljni kapital za osnivanje firme bio mali novac kojeg je dobio od roditelja korišten je za uređenje poslovnog prostora. Tako su oličeni zidovi, postavljeni novi podovi, prebojana unutrašnja i vanjska stolarija, stavljen zavjese, nabavljen namještaj i informatička oprema i ostalo, a financirano je i prvo izdanje knjige Komentar na međunarodne računovodstvene standarde. U uređenju poslovnog prostora sudjelovao je sa 50% troškova a u ostalih 50% sudjelovao je njegov partner Željko Faber. Njegov partner je sudjelovao u svim troškovima od temeljnog kapitala pa do financiranja knjige. Tužiteljica nije sudjelovala u sredstvima za osnivanje firme. Tužiteljica nije niti novčano niti svojim radom sudjelovala u uređenju poslovnog prostora. Nadalje je osnivač firme vlastitim sredstvima, a tužiteljica nije sudjelovala niti u jednoj od firmi. Dobit koju je ostvario od firmi koje su se bavile revizijom i poreznim savjetovanjem te knjigovodstvom u periodu od 2003. g. do 2011. g. iznosila je 31 milion kuna. Od firme Zgombić i partneri nakladništvo i informatika od 2003. g. do 2010. g. primio je dividendu u iznosu od 930.000,00 kn. Tužiteljica nikada nije imala saznanja o njegovim primicima od dividende, autorskih honorara, kapitalne dobiti. Od 1990. g. do 1992. g. objavio je 15 do 20 članaka, dopunjeno izdanje rječnika, te šest knjiga, a na rječnicima i njihovim digitalnim izdanjima zaradio je oko 90.000 DEM, a na knjizi komentari na međunarodne računovodstvene standarde oko 25.000 DEM. Još 10.000 DEM na knjizi Vlastiti kapital trgovačkog društava a na člancima 10.000 do 15.000 DEM. Njegova posebna imovina od 1990. g. do kraja 1999. g. iznosila je oko 600.000 Eura u različitim oblicima kao što su autorski honorari, nekretnine, dividende, dionice. Tužiteljica nikada ništa nije znala o njegovoj plaći. Plaća mu je rasla iz godine u godinu. Tako je 1994. godine iznosila negdje oko 5.000,00 kn neto da bi 2011. g. bila 20.000,00 bruto. Kada je zaključio brak radio je u Končaru te su mu primanja iznosila između 300 i 400 DEM. Nakon rada u Končaru par mjeseci je bio zaposlen u Generalturistu koji je bio pred stečajem a od 1.7.1991. g. radio je u Konzalt investu do 30.9.1994. godine gdje je imao oko 400 DEM plaće. Osim plaće nije primao druge novčane iznose. Dobivao je novčanu potporu od roditelja od 500 DEM mjesečno od svibnja 1990. g. do polovice 1995. g. Njegovi roditelji su im pomagali i na način da su vodili sve kućanske poslove, plaćali račune, odlazili na tržnicu te kupovali hranu o svom trošku, čuvali Tenu. Njegovi roditelji su im pomagali jedan tjedan, a drugi tjedan su to činili Andrejini roditelji. Njegov otac je otišao u mirovinu 1991. g., a mama 1992. g. Mama je cijeli radni vijek radila kao učiteljica, a otac je bio direktor filijale Poljoprivrednog kombinata Kutjevo u Pleternici do 1975. godine kada je završio u zatvoru. Poslije je bio u radnom odnosu u istoj firmi ali više nije bio direktor. Roditelji su se bavili i uzgojem i prodajom božićnih jelki i to od proljeća 1977. godine. Zarada roditelja od 1977. g. do 1992. g. iznosila je 250.000 do 300.000 DEM.

Iz iskaza II tuženika Zvonimira Zgombića proizlazi da se nazali u mirovini od 1991. godine, a prije mirovina je bio zaposlen u Kombinat Kutjevo kao direktor jednog OUR-a. Danas mu mirovina iznosi 4.500,00 kn a s vremenom se mijenjala. Prije uvođenja poreza "harača" mirovina je iznosila 5.000,00 kn. Kako ima status političkog zatvorenika mirovina mu je uvećana za 30%. Prije doseljena u Zagreb od imovina je imao stan u Pleternici kojeg je dobio od firme, kuću u Požegi koju je gradio na parceli svojih roditelja koji su tamo imali staru kuću, uz kuću dva jutra zemlje, a ima je i zemljište od

jednog jutra na kojem je sadio boriće. Stan u Pleternici, Vinogradska ulica 2, je kupio njegov sin. Sin je dao novac, a stan glasi na njega jer je tako odredio sin. Novac za stan je sin imao iz svoje firme odnosno djelatnosti. Novac za kupnju zemljišta u Lipovcu je također dao sin. Nije svojim sredstvima učestvovao u kupnji zemljišta. Hrvoje Zgombić je isključivo iz svojih prihoda kupio zemljište u Pisarovini te sagradio kuću. Nije novčano sudjelovao u kupnji tog zemljišta ili u gradnji. Stan u Dobrom dolu 47 je također kupio sin iz svojih sredstava. Sinu su pomogli u osnivanju firmi na način da su mu dali početni kapital za osnivanje. Ne sjeća se o kojem se iznosu radi. Što se tiče novaca za osnivanje firmi ističe da je puno radio, štedjeli su nisu luksuzno živjeli. Bavio se je i prodajom božićnih jelki pa su imali sredstva. Nije dalje financijski sudjelovao u drugim sinovim firmama jer je sin dobro poslovaio. Nakon što se sin oženio pomagao je sina i snahu tako da su davali novac iz njegove uštede. Kada su im se rodila djeca i dalje su pomagali na način da u čuvali unuke, vodili ih u vrtić, u školu, na tenis. Supruga je pomagala na način da je kuhala, čistila, prala, peglala. Niti sin niti snaha za te poslove nisu imali vremena. Tako su bili angažirani sve dok je trebalo. Također su se i Andrejini roditelji brinuli o djeci. Financijski su pomagali sinu u početku braka tako da su mu davali novac na ruke.

Iz iskaza III tuženi Slavice Zgombić proizlazi da se nalazi u mirovini od 1992. godine. Bila je zaposlena u Osnovnoj školi Pleternica kao učiteljica razredne nastave. S vremenom joj je mirovina rasla a sad iznosi nešto ispod 3.000,00 kn. Stan u Pleternici je dobio muž kada su se vjenčali ali je glasio na njezino ime. Stan su otkupili 90-tih godina a prodali su ga 1992. godine. Taj isti stan su ponovo kupili krajem 90-tih ili početkom 2000-tih. Stan je kupi sin a glasi na ime Zvonimira Zgomibća. Stan su prodali za 20.000 DEM i taj su novac dali sinu za otvaranje firme koju je otvorio 1994. godine. Sin je rekao da je tih 20.000 DEM dovoljno na otvaranje firme. Taj novac je korišten i za registriranje firme, opremanje poslovnog prostora i kupovinu opreme. Istu je otvorio zajedno sa partnerom a unajmili su i jedan dvosobni stan za kancelarije gdje je firma poslovala. U početku su otvorene dvije firme. Jedna je bila za reviziju a druga za izdavaštvo. Također su prodali i zemlju na kojoj su rasli borići za 10.000 DEM i s vremenom su i taj novac dali sinu. Sa sinom je imala dogovor da kada mu treba novac samo zatraži. Nekretnine u Lipovcu je kupio sin na ime oca. To zemljište je iznajmljeno i godišnje dobivaju 20.000 kn. Porez plaća sin. Stan u Dobrom dolu 47 je kupio sin na ime oca. Sve je prebacivao na njihovo ime da budu osigurani ako mu se nešto dogodi a sve će ostati unucima. Niti ona niti suprug nisu dali sredstva za kupnju stana. Sin je svojim novcem kupio zemljište u Pisarovini i nekoliko godina je gradio kuću. Ne zna točno kada je sin darovnim ugovorom Pisarovinu prebacio na njih ali to je učinio jer je sve dobio od nas i da mu nismo pomogli možda ne bio imao firmu. Inače su se doselili u Zagreb odmah kada je otišla u mirovinu i to 22.8.1992. godine. Kada su se doselili Andreji je pomagala njezina mama. Svaki tjedan je čuvala Tenu nakon porođajnog. Nakon dolaska u Zagreb preuzeli su brigu o unuci i to jedan tjedan tj. jedan tjedan su oni dolazili a jedan tjedan Andrejini. Kada je bio njihov tjedan sinu su dolazili u stan. Ona je kuhala, pospremala, čistila. Sin se zaposlio po dolasku iz vojske točno 6.8.1984. godine. Rado je u firmi Velebit i imao je kancelariju u Draškovićevoj. Poslije je otišao u Končar gdje je radio u dva OUR-a. Radio je u revizijskoj kući kod Darka Ostoje na poslovima poreza. Nisu joj poznata njegova primanja ali je rekao da imaju mala primanja te da li im možemo pomagati. U početku braka su davali u prosjeku 500 DEM mjesečno, a pojačano kada je otvorio firmu. Novac su davali sve do kraja 1994. godine. Andreja je prije braka radila kod odvjetnika, poslije se zaposlila na Pantovčaku kod predsjednika. Radi polaganja pravosudnog ispita otišla je raditi na sud, a onda u Helios osiguranje. II i III tuženi su se bavili i uzgojem božićnih jelki. Zemljište za uzgajanje uređeno je u jesen 1976. g. a 1977. g. su kupili 10.000 sadnica. Uzgojem su se bavili do 1991. godina kada su posjekli zadnje sadnice. Jelke su počeli prodavati 1980. g. i prodavali su ih 10 godina. Na tome su zaradili najmanje 250.000 do 300.000 DEM.

Novac od prodaje božićnih jelki su utrošili na gradnju kuće u Požegi i to u iznosu od 80.000 DEM, a ostatak su stavili na knjižicu i držali novac kod kuće. Taj novac na knjižici je bio stara devizna štednja.

Iz iskaza svjedoka Gorana Tutavca proizlazi da poznaje stranke unazad 3.5 do 4 godine budući je predstavnik stanara zgrade u Dobrom dolu 47. Kako je trebalo riješiti problem curenje terasa tj. izolaterskih radova na terasama kontaktirao je Andreju i Hrvoja Zgombića. Inače je kao vlasnik stana upisan Zvonimir Zgombić. Ništa mu nije poznato o kupovini stana u Dobrom dolu 47, ni tko je dao nova, niti koliko je koštao, a ni kada je kupljen. U vezi curenja terasa kontaktirao je sa obje stranke tj. Andrejom i Hrvojem, a ne zna tko je od njih dalje kontaktirao sa izvođačima radova. Nije mu poznato kao su stranke platile izvođenje tih radova. Sa strankama nije razgovarao o ničem drugom osim o problemu terasa.

Iz iskaza svjedoka Ivica Kartela proizlazi da je upoznao Hrvoja Zgombića negdje početkom 2008. g. jer se je njemu morao obratiti za gradnju kuće na području općine Pisarovina s obzirom da radi kao referent u Uredu za prostorno uređenje i gradnju u Zagrebačkoj županiji Ispostava Jastrebarsko. Četiri puta je izlazio na česticu u razdoblju od 2008. g. do 2012. g. i to radi davanje odobrenja za građenje, lokacijske dozvole i uporabne dozvole. Ne zna tko je kupio zemljište, koliko je koštalo, od kuda sredstva za kupnju tog zemljišta. Dozvole se inače izdaju na vlasnika čestice. Ništa mu nije poznato o gradnji objekta, niti tko je danas vlasnik tog objekta. Oko izdavanja svih dozvola je komunicirao samo sa Hrvojem Zgombićem. Sa Hrvojem Zgombićem je razgovarao i o plaćanju komunalnih i vodnih naknada te o legalizaciji pomoćne dvorišne zgrade u krugu obiteljske kuće.

Svjedok Denis Redžepagić je u svom iskazu naveo da Hrvoja Zgombića poznaje od kad su se doselili u vikendicu u Pisarovini jer su prvi susjedi. Zemljište su kupili 2007. ili 2008. godine. Nije mu poznato koliko je zemljište koštalo niti od kuda strankama novac za kupnju tog zemljišta. Pretpostavlja da je Hrvoje Zgombić vlasnik zemljišta jer je on potpisao ugovor o kupnji jednog manje dijela od njegovog pok. oca. Postoji problem upisa u zemljišne knjige tog dijela parcele.

Svjedok Srećko Šimunović je u svom iskazu naveo da je u telefonski kontakt sa Zvonimirom Zgombićem stupio 2006. g. radi uzimanje zemlje u zakup. Radilo se o državnoj zemlji koja je vraćena jednom gospodinu u Petrovcima a on je tu zemlju vjerojatno prodao Zvonimiru Zgombiću. Ništa mu nije poznato o prodaji zemlji, niti za koliko je novaca zemlja kupljena niti od kuda ti novci. Plaća zakupninu koja danas iznosi 20.000,00 kn i to Zvonimiru Zgombiću. Ugovor o zakupu sklopljen je na tri godine i obnavlja se svake treće godine.

Svjedok Jovan Crevar je u svom iskazu naveo da je Andreju i Hrvoja Zgombića upoznao 1997. g. Vodio je adaptaciju stana u Zagrebu, Dobri dol u kojem živi gđa. Andreja. Adaptirao je i stan roditelja Hrvoja Zgombića. 2001. g. je adaptirao stan u Pleternici, a taj je posao ugovarao isključivo sa Hrvojem Zgombićem koji ga je i platio. Renovirala se je kupaona s instalacijama i pločicama, kompletna kuhinja, parketi, struja, u stanu je sve srušeno i napravljeno novo. Nije mu poznato tko je kupio stan u Pleternici, od koga je kupljen, koliko je koštao niti čijim je sredstvima kupljen stan. Zna da se radi o stanu u kojem je Hrvoje Zgombić odrastao. Gradio je obiteljsku kuću u Pisarovini u Dvorjancima. Bio je nadzorni inženjer i organizator gradnje. Gradnja je započela 2008. g. a izlazio je na teren i u fazi kupnje zemljišta. Ne zna tko je kupio to zemljište niti kojim novcima a Hrvoje je plaćao sve radove. Gradnja u koju je imao uvid je koštala 500.000 Eura. Nije mu poznato od kuda Hrvoju Zgombiću sredstva za plaćanje radova. Sa gđom. Andrejom je kontaktirao u vezi veličine kuće, rasporeda prostorija, unutrašnjeg uređenja. Stranke su zajedno odlučivale kako će kuća izgledati.

Gradnja kuće trajala je do izdavanja uporabne dozvole i to dvije ili tri godine. Glavninu građevinskih radova izvodila je firma Mal-Gal iz Krapine. Svi nalozi su stizali od Hrvoja Zgombića. Andreja se nije miješala u tehnički dio gradnje, a da u oblikovni.

Svjedok Milan Žgela, bratić I tuženika, u svom iskazu navodi da mu je posao u Pisarovini bio rekultivacija i održavanje zelenila. Radio je na obnovi drveća starog 40 do 50 godina. Također je popločivao staze, radio jezerce i mostić, kosio, čistio, orezivao, radio ogradu koja je koštala oko 40.000 kn. Sve poslove je dogovarao sa Hrvojem Zgombićem a on je podmirivao sve troškove. Nije bio angažiran na gradnji objekta, te ne zna ništa o troškovima gradnje. Osim obiteljski kuće na zemljištu postoji i montažna drvena kućica veličine 25 m² na kojoj je napravljen drveni aneks za alat. Taj objekt je koštao oko 50.000 kn. Održavao je ranč od 2008. g. do sredine 2014. g. kada je prestao zbog zdravstvenih razloga. Investicije u zelenilo, ogradu, staze iznosile su 400.000,00 do 500.000,00 kn. Što se tiče zemljišta u Ceriću cijena je iznosila 5.000 Eura po hektaru. Zemlja je u najmu, a prebačena je na Zvonimira Zgombića. Zvonimir Zgombić se je bavio proizvodnjom božićnih drvca. U jesen 1975. g. i proljeće 1976. g. je na svojoj zemlji posadio u rasadište 10.000 komada sadnica gdje su trebale rasti dvije godine da bi se onda rasadile i dalje nastavile rasti. Tetak je presadio 9.500 ili 9.600 komada da bi na tržište nakon 3-4 godine plasirao između 10 i 15%. Prvu eksploataciju je imao 1981. godine. Tetak se je time bavio 15 ili 16 godina a proizvodnja je ugašena 1991. ili 1992. godine. Godišnji prihodi od prodaje npr. 1.000 komada jelki iznosili bi 20.000 do 30.000 DEM. Maloprodajna cijena po jelki na zagrebačkom tržištu je iznosila 40 do 50 DEM. Zvonimir Zgombić je prodavao između 1.000 i 1.500 jelki godišnje.

Iz iskaza svjedoka Željka Žgela, bratića I tuženika, proizlazi da su Hrvoje i njegov otac kupili zemlju u Ceriću. Zemlja je koštala 30.000 do 35.000 DEM, a glasila je na Zvonimira Zgombića. Hrvoje je imao firmu u Zagrebu, a tetak se je bavio uzgojem božićnih drvaca. Andreja nije financijski sudjelovala u kupnji zemlje. Zemlja je u najmu a najamnina iznosi 20.000,00 kn. U Pisarovini je radio na rušenju starih objekata i odvoženju iskoristivog materijala, rušenju stare i postavljanju nove ograde oko imanja, dogradnji drvene kućice i prostorije za alat. Angažirao ga je Hrvoje i on ga je platio. Misli da je zemljište u Pisarovini koštao 60.000 do 70.000 Eura. Novci su od zarade Hrvojeve firme i od uzgoja borića. Smatra da su se bavili uzgojem borića od kraja 70-tih odnosno početka 80-tih godina do odlaska u Zagreb 90-tih godina. Tetak je gradio kuću u Požegi od 80-tih do 90-tih godina i kada su odlučili da neće u njoj živjeti prodali su je za 150.000 DEM. Smatra da se je za taj novac mogao kupiti stan u Zagrebu. Prodan je stan u Pleternici, kuća u Požegi i kupljena je garsonijera na Jarunu. Njegova obitelj se je družila sa Hrvojem i Andrejom Zgombić i njihov braku su smatrali primjerenim.

Uvidom u zk. ul. br. 1518 k.o. Pisarovina utvrđeno je da su Zvonimir Zgombić i Slavica Zgombić suvlasnici svaki u 1/2 dijela kč. br. 2204/4 kuća br. 42 i dvorište u Dvoranci, dvorište, kuća, kč. br. 2206/6 oranica drugi gnojnik, kč. br. 2207/1 livada na putu u Dvoranjci, 2207/2 oranica na putu u Dvoranjci.

Uvidom u zk. ul. br. 8562 poduložak broj 41789 k.o. Grad Zagreb utvrđeno je da je Zvonimir Zgombić vlasnik stana u Zagrebu, Dobri dol 47, sagrađenog na čest. br. 7856/3 po novoj izmjeri čest. br. 3723 k.o. Maksimir u naravi dvosobni stan na II katu, lamela jug, orijentacija jug-istok u površini od 74,07 čm i parkirnog mjesta u podzemnoj etaži površine 18,00 čm.

Uvidom u zk. ul. broj 500 k.o. Cerić utvrđeno je da je Zvonimir Zgombić vlasnik kč. br. 1016/1 oranica Lipovac, 1016/2 oranica Lipovac, 1017 oranica Lipovac, 1018 oranica Lipovac, 1019 oranica Lipovac, 1020 oranica Lipovac, 1021 oranica Lipovac, 1022 oranica Lipovac.

Iz ugovora o kupoprodaji sklopljenog između Igora Vrkljana kao prodavatelja i Zvonimira Zgombića kao kupca dana 12.6.2001. godine proizlazi da je Zvonimir Zgombić kupio stan u Pleternici, Vinogradska 2, sagrađenog na kč. br. 110 2 zk. ul. br. 1421 k.o. Pleternica.

Iz ugovora o kupoprodaji sklopljenog između Eugena i Irineja Nađorda kao prodavatelja i Zvonimira Zgombića kao kupca proizlazi da je Zvonimir Zgombić kupio nekretnine upisane u zk. ul. 500 k.o. Cerić i to kč. br. 1016/1 oranica Lipovac, 1016 2 oranica Lipovac, 1017 oranica Lipovac, 1018 oranica Lipovac, 1019 oranica Lipovac, 1020 oranica Lipovac, 1021 oranica Lipovac, 1022 oranica Lipovac.

Iz ugovora o osnivanju trgovačkog društva "Faber & Zgombić plus" d.o.o. proizlazi da osnovna glavnica društva iznosi 3.740,00 kn što na dan zaključenja ugovora iznosi 1.000 DEM i sastoji se u stvarima i to PC 286 vrijed. 3.740,00 kn. U ovoj glavnici osnivači sudjeluju sa 50% što u odnosu na Hrvoja Zgombića iznosi 1.870,00 kn. Osnivači stječu udjele u društvu u postotku koji odgovara postotku u kojem svojim ulogom sudjeluju u osnovnoj glavnici društva.

Iz ugovora o osnivanju trgovačkog društva "Faber & Zgombić " revizija i porezno savjetovanje d.o.o. proizlazi da osnovna glavnica društva iznosi 3.740,00 kn što na dan zaključenja ugovora iznosi 1.000 DEM i sastoji se u stvarima i to PC 286 vrijed. 3.740,00 kn. U ovoj glavnici osnivači sudjeluju na način da osnivač Željko Faber sa 75% što iznosi 2.805,00 kn, a osnivač Hrvoje Zgombić sa 25% što iznosi 935,00 kn. Osnivači stječu udjele u društvu u postotku koji odgovara postotku u kojem svojim ulogom sudjeluju u osnovnoj glavnici društva.

Iz dopisa HZMO od 15.01.2014. godine proizlazi da je godišnja bruto plaća tužiteljice 1992. godine iznosila 299.520,00, 1994. godine iznosila 302,46, 16.478,90, 24.513,40, 1.995. godine iznosila 35.592,25, 1996. godine iznosila 917,90, 1997. godine iznosila 68.650,50, 1998. godine iznosila 95.998,02, 1999. godine iznosila 121.887,06, 2000. godine iznosila 144.030,53, 2001. godine iznosila 127.412,66, 2002. godine iznosila 126.217,38, 2003. godine iznosila 126.814,14, 2004. godine iznosila 134.253,80, 2005. godine iznosila 133.846,49, 2006. godine iznosila 154.106,92, 2007. godine iznosila 164.690,40, 2008. godine iznosila 168.863,75, 2009. godine iznosila 181.218,82, 2010. godine iznosila 175.613,17, 2011. godine iznosila 168.496,11, i 2012. godine iznosila 324.287,15.

Plaća tuženika je 1987. godine iznosila 224,20, 1988. godine iznosila 737,40, 1989. godine iznosila 12.298,40, 1990. godine iznosila 48.280,50, 1991. godine iznosila 117.000,00, 39.416,50, 1992. godine iznosila 997.500,00, 1993. godine iznosila 12476400, 1994. godine iznosila 25.123,48, 3.352,50, 1995. godine iznosila 21.144,58, 1996. godine iznosila 29.238,00, 1997. godine iznosila 7.623,00, 1999. godine iznosila 60.000,00, 2000. godine iznosila 60.824,25, 2003. godine iznosila 18.000,00, 59.098,41, 2004. godine iznosila 78.797,88, 2005. godine iznosila 104.309,91, 2006. godine iznosila 105.339,93, 60.282,00, 2007. godine iznosila 209.001,92, 2008. godine iznosila 206.001,68, 2009. godine iznosila 204.796,78, 2010. godine iznosila 192.936,68, 2011. godine iznosila 155.507,94, 2012. godine iznosila 35.052,67, 124.824,26.

Na konkretan pravni odnos stranaka u odnosu na stjecanje nekretnina, a s obzirom na vrijeme stjecanja istih primjenjuje se Obiteljski zakon (Narodne novine 116/03, 17/04, 136/04, 107/07) budući su nekretnine koje su predmet ovog spora stjecane nakon 1. srpnja 1999. godine.

Iz čl. 248 Obiteljskog zakona proizlazi da je bračna stečevina imovina koju su bračni drugovi stekli radom za vrijeme trajanja bračne zajednice ili potječe iz te imovine.

Iz čl. 249 st. 1 istog Zakona proizlazi da su bračni drugovi u jednakim dijelovima suvlasnici u bračnoj stečevini ako nisu drukčije ugovorili.

Sporne nekretnine kupovane su za vrijeme trajanja bračne zajednice u koju su obje stranke bile zaposlene, ostvarivale prihode, sudjelovale u organizaciji obiteljskog života, a pri čemu su im pomagali roditelji s obje strane, stoga su neosnovane tvrdnje tuženika da brak nije imao svojstva bračne zajednice.

Što se tiče novčanih sredstava tj. izvora prihoda kojima su kupovane nekretnine tužiteljica navodi da su sve nekretnine kupovane zajedničkim sredstvima, dok I tuženik iznosi da je stan u Zagrebu, Dobri dol 47 kupljen na način da je I tuženik podigao kredit u 100% iznosu koji je bio potreban za kupnju stana. Nadalje, I tuženik stan otplaćuje iz svojih prihoda a koje čine dividenda i ostali novčani izvori. I tuženik iznosi da su stan u Pleternici, zemljište u Ceriću, te zemljište u Pisarovini na kojem je izgrađena kuća također kupljeni sredstvima koja potječu iz njegove dividende, a koja je u razdoblju od 2003. godine do 2012. godine iznosila 32 miliona kuna. Dividendu ostvaruje iz svojih poduzeća, a prve dvije firme su osnovane 1994. godine i to Faber i Zgombić, revizija i porezno savjetovanje d.o.o. i Faber i Zgombić plus za nakladništvo i informatiku d.o.o.

S obzirom na vrijeme osnivanja firmi na iste se u svezi bračne stečevine primjenjuje Zakona o braku i porodičnim odnosima (Narodne novine 11/78, 51/89, 59/90) dalje ZBPO.

Iz odredbe čl. 277 ZBPO proizlazi da je imovina koju su bračni drugovi stekli radom za vrijeme trajanja bračne zajednice ili potječe iz te imovine njihova zajednička imovina.

Tuženik tijekom postupka navodi da su prva dva društva osnovana iz njegove vlastite imovine dok su sva ostala društva osnovana prijenosom imovinske cjeline iz navedena dva društva. Iz iskaza I tuženika proizlazi da je njegov udio u temeljnom kapitalu za svaku firmu iznosio 1.000,00 kn, te da je sredstva za osnivanje firmi dobio od svojih roditelja i to u iznosu od 20.000 DEM a što bi bila njegova vlastita imovina. Sam I tuženik nadalje iznosi, a što također proizlazi i iz iskaza III tužene Slavice Zgombić da dobivena sredstva od 20.000 DEM su korištena za uređenje poslovnog prostora firme (oličeni su zidovi, stavljeni novi podovi, nabavljen je namještaj i informatička oprema te ostalo).

S obzirom na naprijed navedeno te posebno uzevši u obzir činjenicu da novac koji je tuženik dobio od svojih roditelja u iznosu od 20.000 DEM nije utrošen za osnivanje trgovačkih društava tj. za udio I tuženika u temeljnom kapitalu svake firme već u druge svrhe tj. poslovni prostor te s obzirom da su u vrijeme osnivanja trgovačkih društava (srpanj 1994. godine) obje stranke bile zaposlene tj. primale su plaću, plaća tuženika je prema vlastitom iskazu iznosila 5.000,00 kn odnosno 400 DEM, te budući je plaća prihod koji je ostvaren po osnovi rada, dakle bračna stečevina sud smatra da su firme osnovane sredstvima koja su zajednička imovina bračnih drugova a ne vlastita imovina tuženika. Također valja istaknuti i činjenicu da iz ugovora o osnivanju trgovačkog društva "Faber & Zgombić plus" d.o.o. i "Faber & Zgombić" revizija i porezno savjetovanje d.o.o. proizlazi da osnovna glavnica svakog društva iznosi 3.740,00 kn i sastoji se u stvarima i to PC 286 vrijednosti 3.740,00 kn, dakle istu ne sačinjavaju sredstva tj. 20.000 DEM za koje I tuženik tvrdi da su njegova vlastita imovina te da su korištena za osnivanje navedenih trgovačkih društava.

Kako investirana sredstva u trgovačka društva potječu iz bračne stečevine tako prihodi od dobiti i svi drugi prihodi od kapitala jesu bračna stečevina stranaka. S obzirom da su sva ostala trgovačka društva I tuženika osnovana prijenosom imovinske cjeline (a koja je bračna stečevina) iz prva dva trgovačka društva to su i prihodi tuženika koje je ostvario u ostalim trgovačkim društvima također bračna stečevina stranaka.

S obzirom da su prema iskazu tuženika nekretnine kupovane iz dividende, dionica, autorskih honorara, a što sve predstavlja bračnu stečevinu stranaka te kako stranke tijekom trajanja bračne zajednice nisu sklopile poseban ugovor o korištenju plaća i vlastitih sredstava to sud smatra da su nekretnine koje su predmet ovog spora, a koje su stranke stekle tijekom trajanja bračne zajednice bračna stečevina stranaka i to svakog u 1/2 dijela.

Iako sve nekretnine koje su predmet ovog postupka glase na II tuženika Zvonimira Zgombića odnosno III tuženu Slavicu Zgombić (nekretnine u Pisarovini) iz njihovih iskaza i iskaza Hrvoja Zgombića jasno proizlazi da je sredstva za kupnju svih nekretnina dao Hrvoje Zgombić, a za koje sud smatra da su bračna stečevina tužiteljice i I tuženika, s time da su Zvonimir Zgombić te Slavica Zgombić samo naveden kao vlasnici istih, dakle nekretnine nisu stečene radom niti sredstvima II i III tuženih odnosno ne proizlaze iz njihove imovine.

Što se tiče iskaza svjedoka Ivice Kartela, Gorana Tutavca, Denisa Redžepagića, Srećka Šimunovića, ističe se da isti nisu relevantni za postupak budući svjedocima nije ništa poznato o stjecanju nekretnina koje su predmet postupka.

U odnosu na iskaze svjedoka Jovana Crevara, Milana i Željka Žgele ističe se da isti samo govore o radovima koje su obavljali vezano za nekretnine stranaka.

Što se tiče navoda tuženih da su Zvonimir i Slavica Zgombić finansijski pomagali tužiteljicu i I tuženika ističe se da svoje navode tuženi nisu ničime dokazali niti su dokazali da bi dana sredstva (500 DEM) bila utrošena za stjecanje nekretnina koje su predmet postupka.

U odnosu na navode stranaka koji se odnose na zaradu roditelja I tuženika od prodaje borića, način stjecanja stana u Froudevoj i Dobrom dolu 49 ističe se da isti nisu relevantni za ovaj postupak budući sredstva nisu korištena za kupnju nekretnina o kojima se odlučuje u ovom postupku.

Slijedom naprijed navedenog, sud je u cijelosti usvojio dio tužbenog zahtjeva tužiteljice Andreje Metelko Zgombić koji se odnosi na stan u Zagrebu, Dobri dol 47, stan u Pleternici, Vinogradska 2, zemljište u Ceriću, te zemljište i kuću u Pisarovini te je odlučeno kao pod toč. I izreke presude.

Sud je odbacio protutužbeni zahtjev II i III tuženih koji se odnosi na nekretnine s obzirom da se pred istim sudom između istih stranaka o istoj pravnoj stvari već vodi postupak a sukladno čl. 194 st. 3 ZPP-a, te je odlučeno kao pod toč. II izreke presude.

Neosnovan je prigovor II i III tuženih koji se odnosi na promašenu pasivnu legitimaciju istih budući su Zvonimir i Slavica Zgombić upisani kao vlasnici nekretnina koje su predmet ovog postupka odnosno za koje tužiteljica tvrdi da su bračna stečevina.

Sukladno čl. 165 ZPP-a odluka o parničnom trošku u djelomičnoj presudi ostavljena je za kasniju presudu s obzirom da se ne radi o slučaju iz čl. 164 st. 5 istog Zakona, stoga je odlučeno kao pod toč. III izreke presude.

U Zagrebu, dana 24. prosinca 2015. godine.

S u d a c:
Zrinka Mataja, v.r.

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana.

Stranci koja je pristupila ročištu radi uručenja presude rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a uredno je obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a nije uredno obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana dostave prijepisa presude.

Žalba se podnosi u pisanom obliku, putem ovog suda u četiri primjerka.

O žalbi odlučuje Županijski sud.

dna:

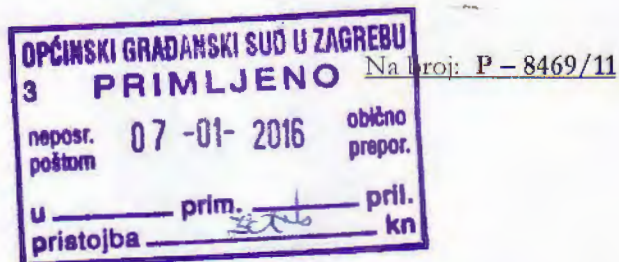
tužiteljici po pun.

I, II, III tuženima po pun.

Za točnost otpisavka - ovlaštjeni službenik:

ABEL & GRENAC
ODVJETNIČKO DRUŠTVO d.o.o.
TAMARA ABEL, odvjetnik – HRVOJE GRENAC, odvjetnik – ANDREJ LEŽAIĆ, odvjetnik
KRALJA DRŽISLAVA 4, 10000 ZAGREB, HR (CROATIA)
TEL. ++385 (0)1 4551523 / FAX. ++385 (0)1 4612904 / e-mail: ofoffice@abel-grenac.hr

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U
ZAGREBU

Tužiteljica: **ANDREJA METELKO ZGOMBIĆ** (OIB: 43592702477) iz Zagreba, Dobri dol 49
zastupana po Igoru Hrabaru, odvjetniku iz Zagreba

Tuženici:
1. HRVOJE ZGOMBIĆ (OIB: 53023529539) iz Zagreba, Dobri dol 50
2. ZVONIMIR ZGOMBIĆ (OIB: 1156287945) iz Zagreba, Dobri dol 50
3. SLAVICA ZGOMBIĆ (OIB: 20751719358) iz Zagreba, Dobri dol 50
zastupani po:

ABEL & GRENAC
ODVJETNIČKO DRUŠTVO d.o.o.
Ulica kralja Držislava 4 HR-10000 Zagreb
TAMARA ABEL, odvjetnica
HRVOJE GRENAC, odvjetnik
ANDREJ LEŽAIĆ, odvjetnik
OIB HR 82423014761

ŽALBA

tuženika
protiv djelomične presude naslovnog suda
broj gornji od 24. prosinca 2015. godine

Radi: utvrđenja i diobe bračne stečevine

četverostruko
Punomoći
Prilog:

1. očitovanje tuženika na navode presude.

Protiv djelomične presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj P-8469/11 od 24. prosinca 2015. godine, tuženici Hrvoje Zgombić, Zvonimir Zgombić i Slavica Zgombić zastupani po Tamari Abel, Hrvoju Grencu i Andreju Ležaiću, odvjetnicima iz Zagreba, po priloženoj punomoći, ulažu slijedeću

Ž A L B U

Citirana djelomična presuda pobija se u cijelosti:

- zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka;
- zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja; i
- zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

O b r a z l o ž e n j e

I. Prvostupanjski sud je protivno odredbi čl. 329. Zakona o parničnom postupku (NN. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11 i 148/11; dalje u tekstu ZPP) donio djelomičnu presudu, budući da iz obrazloženja pobijane presude uopće nije jasno, kako je jedan dio tužbenog zahtjeva tužiteljice odnosan na nekretnine (točka 4. tužbenog zahtjeva) sazio za odlučivanje na temelju dosadašnjeg raspravljanja dok drugi dio, onaj odnosan na poslovni udio (točka 3. tužbenog zahtjeva), nije.

To je posebno bitno istaknuti budući pitanje vlasništva nad poslovnim udjelom, u odnosu na pitanje vlasništva nad spornim nekretninama, predstavlja prethodno pitanje sukladno čl. 12. st. 1. i 2. ZPP-a koji glasi kako slijedi:

„1. *Kad odluka suda ovisi o prethodnom rješenju pitanja postoji li neko pravo ili pravni odnos, a o tom pitanju još nije donio odluku sud ili drugo nadležno tijelo (prethodno pitanje), sud može sam riješiti to pitanje ako posebnim propisima nije drugačije određeno.*

2. *Odluka suda o prethodnom pitanju ima pravni učinak samo u parnici u kojoj je to pitanje riješeno.*“

Naime, svoj stav temeljem kojeg je tužbeni zahtjev tužiteljice osnovan u dijelu u kojim se odnosi na sporne nekretnine budući su iste kupovane iz dividende, dionica, autorskih prava itd. što, prema stavu prvostupanjskog suda, predstavlja bračnu stečevinu, slijedom čega su i sporne nekretnine, bez obzira na činjenicu formalnog vlasništva, dio bračne stečevine.

Slijedom navedenog, jasno je kako je prvostupanjski sud utvrdio kako su poslovni udjeli u društvima Faber & Zgombić plus d.o.o. i Faber & Zgombić revizija i porezno savjetovanje d.o.o. bračna imovina bračnih drugova. Tuženi opravdano postavljaju pitanje, ako je to stav suda, zašto onda nije odlučio i o točki 3. tužbenog zahtjeva kojim se upravo to i traži?? Na ovaj način, prvostupanjski sud, iz činjenice koju ni sam nije utvrdio donosi zaključak o dijelu tužbenog zahtjeva!!

Ovdje je potrebno naglasiti kako, promatrajući teret dokazivanja iz perspektive njegovog subjektivnog poimanja, možemo uzeti kako je **svrha tereta dokazivanja distribucija dokaznih aktivnosti među strankama**, odnosno govorimo o naizmjeničnoj potrebi da se u postupku aktivira tren jedna tren druga stranka, ovisno o koracima koje svaka stranka mora poduzeti da bi učvrstila odnosno poboljšala svoj pravni položaj i dobila šansu da pri konačnoj ocjeni svih dokaza i rezultata postupka prevlada sa svojim viđenjem spornih činjenica.

Pravila o teretu dokazivanja trebaju dakle dati odgovor na pitanje tko snosi rizik za nemogućnost potpune spoznaje – i u tome smislu u biti predstavljaju instrument za prevladavanje činjenične neizvjesnosti u postupku uz primjenu pravila o teretu dokazivanja koja su sadržana u čl. 221a. ZPP-a.

Dakle, a imajući u vidu prethodno navedeno, u konkretnoj pravnoj stvari, a radi njenog lakšeg shvaćanja, potrebno je napomenuti nekoliko ključnih činjenica:

1. U dijelu pobijene djelomične presude u kojem sud reproducira iskaz tužiteljice u dijelu u kojem navodi tko je s kojim sredstvima kupio poslovni udio u prethodno navedenim trgovačkim društvima, navodi se kako slijedi:

„Osnivački ulog za firmu je bio 20.000,00 kn s time da nije odmah sve uplaćeno već je kasnije uplaćen preostali dio. Dio kapitala bio i je i u kompjuterima koje je Hrvoje išao kupovati u Njemačku jer su bili povoljniji.

Roditelju Hrvoju nisu dali novac za osnivanje tih firmi. Kako su oboje radili, pretpostavlja da je novac za firme bio njihov zajednički novac.“

U odnosu na sredstva za osnivanje dvaju trgovačkih društva 1994. godine, tužiteljica u svojem iskazu od 07. listopada 2013. iskazuje:

„Teško mi je reći o sredstvima za osnivanje firmi ... Meni se čini da roditelji Hrvoju nisu dali novac za osnivanje tih firmi ... Teško je utvrditi da li je novac za firme naš zarađeni novac ili je neki drugi novac ... Za pretpostaviti je da se radi o našem zajedničkom novcu budući smo oboje radili a Hrvoje je radio u dobroj firmi.“

Navedeni iskaz, osim što je, kako će se obrazložiti u nastavku, suprotan sa ostalim spisu priležecim iskazima, suprotan je i sa materijalnim dokazima. Naime, a kako i sam prvostupanjski sud navodi na str. 11. pobijane presude, iz Ugovora o osnivanju trgovačkog društva Faber & Zgombić plus d.o.o. proizlazi da osnovna glavnica društva iznosi 3.740,00 kn što da dan zaključenja ugovora iznosi 1.000,00 DEM i sastoji se u stvarima i to PC 286 vrijednosti 3.740,00 kn. U navedenom temeljnom kapitalu osnivači, I-vo tuženi Hrvoje Zgombić sudjeluje sa 50% iznosa, odnosno 1.870,00 kn, te stječe 50% udjela u društvu. U odnosu pak na trgovačko društvo Faber & Zgombić revizija i porezno savjetovanje d.o.o., temeljni kapital iznosi 3.740,00 kn što da dan zaključenja ugovora iznosi 1.000,00 DEM i sastoji se u stvarima i to PC 286 vrijednosti 3.740,00 kn. U ovom društvu I-vo tuženi Hrvoje Zgombić sudjeluje sa 25% iznosa, odnosno 935,00 kn, te stječe 25% udjela u društvu.

Nejasno je zašto prvostupanjski sud reproducira iskaz tužiteljice o pomoći roditelja I-vo tuženika, njoj u korist.

Posebnu pažnju treba posvetiti i činjenici da je **PC koji čini 100% temeljnog kapitala** kupljen od strane I-vo tuženika u Njemačkoj dok tužiteljica ne navodi da bi sudjelovala u kupnji istog, odnosno da bi I-vo tuženom dala novac za njegovu kupnju, već jednostavno navodi da ga je I-vo tuženik kupio u Njemačkoj. U svom iskazu I-vo tuženik jasno navodi da je od dara roditelja između ostalog kupio i informatičku opremu (kompjuter).

2. U dijelu pobijene djelomične presude u kojem sud reproducira iskaz I-tuženog u dijelu u kojem navodi tko je s kojim sredstvima kupio poslovni udio u prethodno navedenim trgovačkim društvima, navodi se kako slijedi:

„Temeljni kapital za osnivanje svake firme iznosio je 2.000,00 kn. Njegov udio u osnivačkom polugu za svaku firmu iznosio je 1.000,00 kn. Sredstva za osnivanje firmi i početni rad dobio je od svojih roditelja u iznosu od 20.000,00 DEM. Taj iznos potječe od prodaje stana u Pleternici koji je prodan za 20.000,00 DEM. S obzirom da je temeljni kapital za osnivanje firme bio mali novac kojeg je dobio od roditelja korišten je za uređenje poslovnog prostora....

Tužiteljica nije sudjelovala u sredstvima za osnivanjem firme. Tužiteljica nije niti novčano niti svojim radom sudjelovala u uređenju poslovnog prostora. Nadalje je osnivao firme vlastitim sredstvima a tužiteljica nije sudjelovala niti u jednoj od firmi.“

I-vo tuženik dakle puno točnije, životno logičnije i uvjerljivije, a nuzgred rečeno i sukladno spisu priležecim materijalnim i osobnim dokazima, opisuje način i iznose s kojim je stjecao navedene poslovne udjele, i to sa dalekom većom sigurnošću od tužiteljice koja se dijelom nagađa, odnosno pretpostavlja.

3. II-go i III-će tuženi iskazuju sukladno I-vo tuženom te potvrđuju da su istome, kao njihovom sinu, dali sredstva za osnivanje trgovačkog društva. Njihovi iskazi se nalaze na str. 8. odnosno 9. pobijane presude te se, radi izbjegavanja ponavljanja, neće ovdje posebno reproducirati.

Kada se uzmu u obzir činjenice navedene u prethodnim točkama, jasno je kako su navodi tužiteljice neosnovani te suprotni svim ostalim spisima priležecima dokazima. Čak i u situaciji u kojoj sud ne bi, iz nekog razloga, poklonio vjeru iskazu I-vo, II-go i III-će tuženima, odnosno kada ne bi utvrdio da su sredstva kojim su stečeni poslovni udjeli potekli iz prodaje nekretnine, još uvijek bi morao utvrditi da su potekli od sredstava tužiteljice odnosno iz zajedničke imovine, a o čemu u spisu nema jedne jedine riječi, a kamoli dokaza. Sud se postavlja kao da je na tuženicima teret dokazivanja te u potpunosti zanemaruje prethodno citirani čl. 221.a. ZPP-a koji mora pomoći sudu da upravo u ovakvim situacijama, kada postoji potreba za prevladavanjem činjenične neizvjesnosti, donese valjanu i na zakonu osnovanu odluku, izbjegavajući pritom mogućnost samovoljnog/arbitrarnog odlučivanja koji bi se pritom razlikovao od slučaja od slučaja.

S druge strane, u ključnom djelu, tj. u dijelu u kojem obrazlaže zašto smatra da su poslovni udjeli zajednička imovina bračnih drugova, prvostupanjski sud, navodi kako je I-vo tuženi, nakon što je zaprimio iznos od 20.000,00 DEM-a (još i danas nemali novac), prema vlastitom kazivanju, isti utrošio na uređenje poslovnog prostora trgovačkog društva (oličeni su zidovi, stavljeni novi podovi, nabavljen je namještaj, informatička oprema i ostalo) dok ne navodi čime je kupio poslovni udio. Prvostupanjski sud, polazeći od činjenice da su oba bračna druga tada bila zaposlena, dakle predmnijeva da su sporni poslovni udjeli kupljeni zajedničkim novcem stranaka, slijedom čega se imaju smatrati zajedničkom imovinom.

Navedena utvrđenja, osim činjenice da su u izravnoj suprotnosti sa pravilima o teretu dokazivanja koja je, još jednom, na „leđima“ tužitelja (kada se radi o utvrđenju zajedničke imovine bračnih drugova po ZBPO-u), već su u suprotnosti sa samim sadržajem iskaza svjedoka i materijalnim dokazima. Naime, I-vo tuženik nije nikada iskazao da od dobivenih 20.000,00 DEM-a ne bi kupio poslovni udio, već je jednostavno naveo kako, budući se radilo o nemalom iznosu, pored poslovnog udjela, isti nadalje uložio u uređenje poslovnog prostora, naveo na što je utrošen darovan novac, odnosno na što ga je utrošilo trgovačko društvo.

Nadalje se ističe kako činjenica da je temeljni kapital unesen u stvarima, u nikojem slučaju ne znači da navedene stvari nisu kupljene vlastitim novcem I-vo tuženika. Čak i u tom slučaju, dužnost je tužitelja dokazati da je sudjelovao u kupnji predmetnih PC-eva, a što ista, ne samo da niti ne pokušava, već eksplicitno navodi da je PC „kupio Hrvoje (I-vo tuženik) u Njemačkoj“.

Dakle, u konkretnoj pravnoj stvari, prvostupanjski sud je morao prvenstveno utvrditi da je I-vo tuženik vlastitim sredstvima stekao poslovni udio, da su sva sredstva koja je proistekla iz navedenih društava njegova posebna imovina te zaključno da su i predmetne nekretnine njegova posebna imovina. Ako to ne bi utvrdio, još uvijek ne može usvojiti tužbeni zahtjev tužiteljice budući isti nije na činjenicama utemeljen, odnosno ne proizlazi iz spisa priležecih dokaza.

II. Tuženicima nadalje potpuno nejasno kako je, na temelju ovako utvrđenog činjeničnog stanja, donesena navedena pobijana djelomična presuda, a posebno kada se uzme u obzir činjenica koju sud pravilno utvrđuje, a to je da, s obzirom na vrijeme osnivanja firmi, na iste ima primijeniti Zakon o braku i porodičnim odnosima (NN. 11/78, 511/89 i 59/90; dalje ZBPO) koji predviđa, u odnosu na Obiteljski zakon, daleko kompleksniji postupak utvrđenja bračne stečevine. Naime, po ZBPO-u potrebno je utvrditi doprinos svakog bračnog druga u stjecanju zajedničke imovine, kao i doprinos obitelji jednog i/ili drugog bračnog druga. Nadalje se utvrđuje što čini posebnu/vlastitu imovinu svakog bračnog druga i što je od imovine stečene za vrijeme trajanja braka proizašlo iz te posebne/vlastite imovine jednog od bračnih drugova, a koja je imovina proizašla iz zajedničke imovine.

U tom smislu, tijekom postupka II-go i III-će tuženici (roditelji I-vo tuženika), kao i I-vo tuženik iskazivali su, predlagali dokaze na okolnost da su tijekom trajanja braka tužiteljice i I-vo tuženika, najprije II-go i III-će tuženica, a potom i I-vo tuženik, omogućili im da stanuju u stanu koje je njihovo vlasništvo bez

plaćanja najamnine, zatim, da su im pogotovo jer tužiteljica tijekom prvih pet godina braka 3 godine nije ostvarivala nikakav prihod, a potom kao odvjetnička i sudska vježbenica njezin osobni dohodak bio je izuzetno nizak i pored plaće I-vo tuženika, prihodi im nisu bili dostatni za život, davali stalnu financijsku pomoć. Nadalje, prodajom obiteljske kuće u Požegi, II-go i III-će tuženici su primljeni iznos na ime kupoprodajne cijene dali svom sinu, I-vo tuženiku, a sa tim iznosom on je kupio i opremio stan u Zagrebu, Freudova 7 (Siget), koji je potom prodan 1999. godine za iznos od tadašnjih DEM 193.000,00.

Sve dok I-vo tuženik nije počeo ostvarivati značajne dividende na temelju svog poslovnog udjela u trgovačkom društvu u kojem je bio suvlasnik, II-go i III-će tuženica su financijski pomagali tužiteljici i I-vo tuženiku u njihovom kućnom budžetu, pomagali su im u kućanstvu, odnosno stvarno su ga vodili, jer se pomoć sastojala u pribavi hrane, plaćanju računa, kuhanju, spremanju, pranju i peglanju, organiziranju popravaka u stanu i sl., a također su im pomagali i oko djece, za što nisu primali nikakvu naknadu.

Nadalje, I-vo tuženik je u prvim godinama braka ostvarivao plaću, za razliku od tužiteljice, koja 3 godine nije ostvarivala nikakvu plaću (podaci dobiveni od strane HZMO-a), a kasnije za vrijeme vježbeništva ista je bio zanemariva. Prvostupanjski sud morao je utvrditi jesu li plaće I-vo tuženika i tužiteljice zbrojene zajedno dovoljne za plaćanje svih troškova njihovog kućanstva i života.

Dakle, prvostupanjski sud prvo je morao utvrditi prema ZBPO-u što čini posebnu imovinu I-vo tuženika (tužiteljica nema posebnu/vlastitu imovinu, što je sama priznala!), zatim što čini zajedničku imovinu bračnih drugova, ako je uopće ima (I-vo tuženik tvrdi, da je uopće nema) te, ukoliko se utvrdi da ista postoji, tada je bilo potrebno utvrditi koliko je tužiteljica a koliko je I-vo tuženik svojim radom doprinjeo stjecanju te imovine, te potom temeljem toga, utvrditi njihove suvlasničke dijelove do 30. lipnja 1999. godine. Na temelju tako utvrđenog stanja utvrditi što se dalje dešavalo sa zajedničkom imovinom bračnih drugova stečene njihovim radom nakon 01. srpnja 1999. godine, te na istu primijeniti Obiteljski zakon.

Prvostupanjski sud se uopće ne upušta u analizu iskaza tuženika i saslušanih svjedoka, kao i dokumentacije, koja prileži spisu, ali s druge strane konfuznom, neistinitom i manjkavom iskazu tužiteljice daje veliki značaj do te mjere, da se „interpretiraju“ dijelovi njezinog iskaza, na način koji pogoduje tužiteljici dok se uopće ne utvrđuje posebna imovina bračnih drugova. Ovakvom slobodnom interpretacijom iskaza tužiteljice očito se išlo za tim, da se usvoji njezin tužbeni zahtjev.

Na pr. u odnosu na stan u Zagrebu, Freudova 7 (Siget), tužiteljica iskazuje da su:

*„... im Hrvojevi roditelji **pomogli** kupiti stan u Sigetu ... Stan je kupljen na ime Hrvoja Zgombića a **pripomogli** su nam njegovi roditelji ... Imali smo i **vlastita sredstva** ... Slavica i Zvonimir Zgombić nam **jesu ponekad znali financijski pomoći**, pogotovo prodajom kuće u Požegi stvorili su **financijske temelje za kupnju stana u Sigetu** ... Osim što su Hrvojevi roditelji dali 120.000 DEM za kupnju stana MISLIM da smo digli i jedan kredit iz kojeg je namiren ostatak cijene stana ...“*

Tužiteljica, dakle navodi, da su II-go i III-će tuženica dali iznos od 120.000 DEM, pa je teško ovo kvalificirati kao pripomaganje, nadalje tužiteljica niti okvirno ne navodi kolika su to bila njihova vlastita sredstva (**tužiteljica u to vrijeme nije uopće bila zaposlena, a od zaključenja braka do kupnje stana prošlo je 45 dana!!**), ako su bila njihova vlastita sredstva da li su bila ušteđena, potom misli da su podigli kredit (za pretpostaviti bi bilo, da bi zapamtila da jesu i u kojem iznosu, na koji rok i za što je bio utrošen). Nesporno je, da je stan u Zagrebu, Freudova 7 (Siget) prodan za iznos od 193.000 DEM, međutim prvostupanjski sud niti ne pokušava odgovoriti gdje je novac dobiven prodajom stana završio.

Prvostupanjski sud prilikom odlučivanja o doprinosu zajedničkoj imovini potpuno zanemaruje pismo tužiteljice iz lipnja 2011. godine, u kojem tužiteljica piše I-vo tuženiku:

*„Oni su nam se, nepitani, **u potpunosti posvetili**, a mene kao da su posvojili ... Toliko bi ipak trebalo biti pošten i priznati da je nemoguće tvoju mamu držati dalje od bilo kakvih poslova dok satima boravi u našem stanu. I onda ona vidi da su neke namirnice pri kraju, pa ih nabavi, vidi da nekog majstora treba zvati i nešto sitno*

popraviti, zna da je cijeli dan u stanu i da je zgodnije majstore naručivati ujutro, pa i to obavi. I tako nisam sama stekla taj refleks, priznajem.“

Ovo pismo je priloženo kao dokaz u predmetu Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj Ovr-3160/11 (uvid u spis), da bi u svojem iskazu 17. listopada 2013. iskazivala:

„... vodila sam domaćinstvo ... ja sam kuhala za našu obitelj ... kućanske poslove sam u pravilu obavljala preko vikenda ... Hrvojevi roditelji su par sati čuvali djecu.“

Dakle, ukoliko se samo površno uspoređuje iskaz tužiteljice i njezino pismo I-vo tuženiku, jasno je, da je njezin iskaz kontradiktoran u odnosu na pismo i očito je usmjeren na to da poveća svoj doprinos stvaranju zajedničke imovine do 30. lipnja 1999. godine.

U odnosu na nekretninu u Pisarovini tužiteljica je iskazala, da zajednički brinu o održavanju kuće u Pisarovini, međutim s druge strane I-vo tuženik, kao svjedoci iskazuju sasvim suprotno.

Na pr. svjedok Jovan Cervar (vodio je i adaptaciju stana u Zagrebu, Dobri dol 49) navodi:

„... Svi nalozi za radove u Pisarovini su stizali od Hrvoja Zgombića ... Samo sam s Vama (s I-vo tuženikom) dogovarao sanaciju krovišta ... bilo kakve popravke nakon što je sagrađena Pisarovina nisam dogovarao s Andrejom ... s Andrejom nisam razgovarao ništa u vezi tekućeg održavanja.“

Svjedok Ivica Kartelo (referent u Uredu za prostorno uređenje i gradnju u Zagrebačkoj županiji, Ispostava Jastrebarsko) u svojem iskazu jasno iskazuje:

„Oko izdavanja svih dozvola samo sam komunicirao sa Hrvojem Zgombićem, a ne i sa Andrejom Zgombić, danas je prvi puta vidim“, također navodi između ostalog u svojem iskazu: „... Mislim da nisam upoznao Andreju.“

Posebno valja istaknuti, da su trgovačka društva osnovana 1994. godine, te da do 1994. godine prema podacima HZMO-a, tužiteljica 1990., 1991. i 1993. godine uopće **nije ostvarivala plaću**, a 1992. godine plaća joj je bio više nego trostruko niža od plaće I-vo tuženika, pa je teško pretpostaviti, da su imali zajednička sredstva za osnivanje trgovačkih društva i opremanje istih. Prvostupanjski sud, da je samo usporedio podatke HZMO-a i iskaz tužiteljice morao je zaključiti, da njezin iskaz ako ništa drugo, neuvjerljiv i životno nelogičan upravo zato što se iz nekog izvora moralo financirati troškove kućanstva i života, uključujući i režije velikog stana od 102m², troškove automobila itd.

Dakle, samo da je prvostupanjski sud cijenio iskaz tužiteljice uspoređujući ih sa iskazima svjedoka i podacima pribavljenim od strane HZMO-a, kao i da je izvršio uvid u dokumentaciju i povezao podatke, mogao je zaključiti, da je iskaz tužiteljice subjektivan i da je njezin doprinos zajedničkoj imovini s I-vo tuženikom, neznatan i da postoji velika vjerovatnost u tvrdnji I-vo tuženika, da je zajednička imovina negativna, odnosno da su primanja I-vo tuženika i tužiteljice manja od troškova njihovog kućanstva i života.

Također prvostupanjski sud, u potpunosti apstrahira i činjenicu, da su II-go i III-će tuženica prodali dio nekretnina u svom vlasništvu za vrijeme trajanja braka između tužiteljice i I-vo tuženika, da su im dozvolili, da stanuju u njihovom stanu u Zagrebu, bez plaćanja najamnine, a kasnije u stanu I-vo tuženika koji je taj stan kupio novčanim darom od roditelja. Prihode su II-go i III-će tuženica ostvarivali i iz plaća i uzgajanjem božićnih jelki od početka 70-tih godina 20-tog stoljeća priskrbili sve te nekretnine, pa se ne može govoriti o njihovom prosječnom standardu za to vrijeme, jer je isti iznad prosječan i za današnje standarde. Tužiteljica međutim, ništa od ovoga ne priznaje, a prvostupanjski sud nekritički prihvaća i sve bagatelizira.

Prvostupanjski sud poklanja vjeru iskazu tužiteljice, iskaz prilagođava kako bi se mogao usvojiti tužbeni zahtjev, dok ostale dokaze, barem one koje je uopće uzeo u obzir za donošenje ove pobijane presude uopće ne uspoređuje s njenim iskazom. S druge strane iskazima tuženika ne poklanja vjeru, ali ostaje

nepoznato zašto, premda su oni u odnosu na iskaz tužiteljice logični, nisu kontradiktorni niti ukoliko se uspoređuju međusobno niti s drugim dokazima u spisu.

Nadalje, i sama tužiteljica navodi, da je za nekretninu u Zagrebu, Dobri dol 47 podignut kredit. U trenutku davanja iskaza tužiteljice 17. listopada 2013., krediti su još uvijek bili u otplati. Ako se ima u vidu činjenica, da su tužiteljica i I-vo tuženik suglasni, da su zajedno živjeli do lipnja 2011. godine, a da je brak razveden u siječnju 2013. godine, a rok trajanja kredita je do 2032. godine (!), dok istovremeno I-vo tuženik plaća i rate kredita za stan u kojem su zajedno živjeli I-vo tuženik i tužiteljica, koji je I-vo tuženik u cijelosti isplatio u krajem veljači 2014. godine, prvostupanjski sud uopće ne zanima, da tužiteljica ne samo, da u četiri i pol godine koliko ne živi s I-vo tuženikom nije platila niti jednu ratu kredita, nego čak niti ne zna, koliko je svaka rata kredita iznosila (kredit je bio u CHF, drugi je bio u DEM sada EUR), kao niti banku u kojoj su krediti podignuti. Naravno, I-vo tuženik je isplatio u cijelosti kredit podignut u DEM, a plaća drugi u CHF. Naravno za prvostupanjski sud niti ovo nije bitno i ne utječe na donošenje ovakove djelomične presude.

III. Povezano sa povredom odredaba parničnog postupka iz točke I/ ove žalbe, logično se nadovezuje i povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 300. st. 2. ZPP-a. Naime, prvostupanjski sud je bez navođenja razloga odbio je izvođenje predloženih dokaza od strane tuženika: dopunsko saslušanje stranaka, svjedoka, materijalnih dokaza (dokumentacije), a koji su dokazi predloženi na okolnost stjecanja nekretnina, porijekla novčanih sredstava koje je I-vo tuženik primio od II-go i III-će tuženika, kao i imovine i novčanih sredstava II-go i III-će tužene. Ove dokazne prijedloge prvostupanjski sud odbio provoditi. Sud naravno može odbiti provođenje dokaza, ako smatra, da isti nisu važni za donošenje odluke, ali u tom slučaju razloge odbijanja mora obrazložiti u rješenju (čl. 300. st. 2. ZPP-a), što naravno prvostupanjski sud, ne čini.

Postupajući na gore opisani način, prvostupanjski sud postupa i protivno čl. 8. ZPP-a. Navedeni članak propisuje, koje će činjenice sud uzeti kao dokazane i da će odlučiti prema svom uvjerenju na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i rezultatima cjelokupnog postupka.

Tuženici međutim, opravdano smatraju, da su naprijed navedene povrede povezane i sa odbijenim zahtjevom za izuzeće sutkinje Zrinke Mataje ranije Perić, a koji je zahtjev istaknut već u odgovoru na tužbu.

U odgovoru na tužbu, tuženici su istaknuli, da sumnjaju u nepristranost suca, jer je sutkinja Zrinka Mataja ranije Perić poznanica prof. dr. sc. Dubravke Hrabar, budući, da je tada bila postdiplomant na Pravnom fakultetu u Zagrebu na kojem je prof. dr. sc. Dubravka Hrabar zaposlena. Dapače, prof. dr. sc. Dubravka Hrabar bila je u vijeću koje je odobrilo postdiplomski rad sutkinji Zrinki Mataji ranije Perić. Prof. dr. sc. Dubravka Hrabar je supruga punomoćnika tužiteljice, odvjetnika Igora Hrabara. Uz navedeno, tuženici su istakli, da je prema njihovim saznanjima predmet bio prvo dodjeljen u rad sutkinji Moreni Šporčić Beti, da bi potom bio vraćen u ured Predsjednika suda i dodjeljen u rad sutkinji Zrinki Mataja ranije Perić.

Od dostave tužbe tuženicima na odgovor, kojim se tuženici pozivaju da se u najkraćem roku, roku od 15 dana očituju na navode tužbe, za koju je obzirom na opširnost bilo za očekivati dulji rok, zatim odbijanju zahtjeva za izuzeće sutkinje, kao i u načinu vođenja postupka, donošenje pobijane djelomične presude, prejudiciranja odluke u odnosu na preostali dio tužbenog zahtjeva, potom da se na nekretninama bez da se isto potkrijepi i jednim jednim dokazom odlučuje, da su bračna tečevina tužiteljice, jasno je, da tuženici i nadalje opravdano sumnjaju u nepristranost suca.

Povezano s gore navedenim, prvostupanjski sud je u odnosu na I/ izreke pobijane djelomične presude počinio i bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a.

Pobijana djelomična presuda uopće ne navodi razloge o odlučnim činjenicama, dok o istima nadalje postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava i zapisnika.

Ova pobijana djelomična presuda sa svim gore navedenim povredama određaba parničnog postupka jest posljedica bitne povrede iz čl. 280. – 283. ZPP-a, jer je ovakva manjkava tužba, sa manjkavim priloženim dokazima, bez obrazloženja i pojašnjenja zašto su uopće tuženi II-go i III-će tuženica, morala biti vraćena na ispravak, pod prijetnjom odbačaja, a na što su tuženici već ukazali u odgovoru na tužbu.

IV. Prvostupanjski sud pod II/ izreke pobijane djelomične presude u odnosu na II-go tuženika-protutužitelja i III-će tuženu-protutužiteljicu počinio je bitnu povredu određaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč 11. ZPP-a.

Pod II/ izreke pobijane presude protutužbeni zahtjev II-go i III-će tuženica prvostupanjski sud je odbacio i svoju odluku uopće nije obrazložio – „obrazloženje“ odbačaja protutužbenog zahtjeva sadrži doslovno dva i pol reda!

U „obrazloženju“ odluke o odbacivanju protutužbenog zahtjeva, prvostupanjski sud navodi, da je odluku donio sukladno čl. 194. st. 3. ZPP-a, pa je zato tako odlučeno pod toč. II/ izreke presude.

Naime, iz obrazloženja samog odbačaja protutužbenog zahtjeva poizlazi, da se radi o nekom drugom predmetu, koji se vodi pred istim prvostupanjskim sudom, a tek usporedbom usvojenog tužbenog zahtjeva u pobijanoj djelomičnoj presudi i odbačenog protutužbenog zahtjeva moguće je zaključiti, da se radi o istim nekretninama, premda to iz obrazloženja pobijane djelomične presude uopće nije vidljivo/jasno.

Dakle, odluka o odbacivanju protutužbenog zahtjeva je toliko manjkava, da ista uopće ne može ispitati. Shodno tome, u odnosu na II/ izreke presude žalbu II-go i III-će tuženika-protutužitelja valja kao osnovanu uvažiti.

V. Zakon o braku i porodičnim odnosima, kao u ostalom i Obiteljski zakon poznaje posebnu/vlastitu imovinu.

Prema ZBPO posebna/vlastita imovina bračnog druga nije samo imovina, koja je stečena nasljeđivanjem, darovanjem i sl. već je to i imovina, koja je proizašla iz imovine koja je nasljeđena, darovana i sl. Prvostupanjski sud je već na temelju provedenih dokaza morao zaključiti, da tvrdnja tužiteljice, da se radi o zajedničkoj imovini upitna, a da su na valjani način cijerenjeni provedeni dokazi, kao i da su provedeni i svi predloženi dokazi od strane tuženika (prvostupanjski sud je odbio provođenje ovih dokaza), tuženici bi isto i neupitno dokazali.

Dakle, I-vo tuženik je 1990. godine po primitku novčanih sredstava od II-go i III-će tuženice kupio stan, koji je kasnije i prodao, dok je s drugim dijelom primljenih novčanih sredstava uplatio temeljni kapital i dao zajam trgovačkim društvima za investicijsko i tekuće poslovanja i na taj način raspolagao dobivenim novčanim sredstvima. Premda se radi o imovini stečenoj za vrijeme trajanja braka, radi se o imovini stečenoj po drugoj zakonskoj osnovi, pa se ova imovina ne može smatrati zajedničkom imovinom tužiteljice i I-vo tuženika (čl. 277. ZBPO) – ***Županijski sud u Zagrebu; Gž-4523/13 od 11. ožujka 2014. godine.***

Isto tako i Obiteljski zakon propisuje, da je ona imovina koji je bračni drug stekao na temelju različitom od rada (nasljeđivanje, darovanje i sl.), kao i imovina koju je bračni drug imao u trenutku sklapanja braka – čl. 253. st. 1. i čl. 254. Obiteljskog zakona, vlastita imovina. Drugim riječima, postojanje bračne zajednice ne sprečava bračne drugove, da pored bračne stečevine imaju i/ili stječu i vlastitu imovinu.

Prvostupanjski sud, da bi donio na zakonu osnovnu djelomičnu presudu, morao je prvo utvrditi, da li postoji i u kojem opsegu posebna/vlastita imovina I-vo tuženika, a potom na utvrđeno činjenično stanje primjeniti odredbe ZBPO-a i Obiteljskog zakona, koji se odnose na posebnu/vlastitu imovinu, a tada i utvrditi da li postoji i u kojem opsegu zajednička imovina tužiteljice i I-vo tuženika, i koji je njihov doprinos u stvaranju zajedničke imovine.

U pobijanoj djelomičnoj presudi, prvostupanjski sud ne prihvaća niti navod I-vo tuženika, da on isplaćenom dobiti i dividendama trgovačkih društava kojih je bio vlasnik/suvlasnik (inicijalni kapital dali su roditelji I-vo tuženika) nije samo financirao troškove života već je ova vlastita novčana sredstva upotrijebio za stjecanje nekretnina, drugih trgovačkih društava, dionica, štednje i sl. S druge strane nije imao saznanja o tome, kolika je uopće plaća tužiteljice i na što je ona troši. Tužiteljica je iznos svoje štednje propustila navesti kako u tužbenom zahtjevu, tako i u svojoj imovinskoj kartici kao državni dužnosnik. Prvostupanjski sud navodi, da je ovaj navod netočan, jer između tužiteljice i I-vo tuženika nije sklopljen poseban ugovor o korištenju plaća i vlastitih sredstava. U konkretnom slučaju ovo nije odlučno.

I-vo tuženik je ostvario pravo na dividende i dobit dobiti zahvaljujući činjenici, da je vlasnik/suvlasnik trgovačkog društva čiji je inicijalni kapital dobio od roditelja..

Tužiteljica je jedino bila dosljedna u svojem iskazu, kada je stalno ponavljala, da su im primanja bila pristojna i da sva imovina, koja je obuhvaćena tužbenim zahtjevom njihova zajednička imovina stečena radom oba bračna druga.

Nadalje potrebno je istaknuti, da je ZBPO, koji je bio na snazi do 30. lipnja 1999. bračnu stečevinu definirao na bitno drugačiji način nego Obiteljski zakon.

Čl. 277. i 287. ZBPO imovinu koju su bračni drugovi stekli radom za vrijeme trajanja bračne zajednice, ili potječe iz te imovine, njihova je zajednička imovina, a kod utvrđivanja suvlasničkih dijelova udio bračnog druga u zajedničkoj imovini određuje se u skladu s njegovim doprinosom u stjecanju te imovine.

Za početak potrebno je navesti kako bračna zajednica nije isto što i brak, jer sklapanjem braka ne nastaje nužno i bračna zajednica. „Brak i bračna zajednica nisu istovjetni pojmovi, sklapanjem braka ne mora nastati i bračna zajednica.“ – *Vrhovni sud Republike Hrvatske, Rev-1038/2006 od 28. ožujka 2007. godine*. Za postojanje bračne zajednice potreban je i *animus* bračnih drugova da ostvaruju sadržaj braka koji se očituje u međusobnom dijeljenju životnih sadržaja. Iz iskaza tužiteljice i I-vo tuženika proizlazi, da očito nisu dijelili vitalne životne sadržaje, ili barem većinu njih, jer nezainteresiranost i neinformiranost tužiteljice, kako je već naprijed obrazloženo upućuje na to, da su boravili/živjeli u istom prostoru, ali da su u stvari vodili odvojene živote. Kućanstvo tužiteljice vodili su roditelji I-vo tuženika. Ovakvo stanje je trajalo je sve do odlaska I-vo tuženika u lipnju 2011. godine.

Iskaz tužiteljice u svojoj kontadiktornosti i netočnosti, iskaz koji obiluje riječima kao ne znam, pretpostavljam, ne sjećam se, mislim i sl., upućuje na točnost navoda I-vo tuženika, da je bračna zajednica u najmanju ruku upitna, a svakako ide u prilog tvrdnji I-vo tuženika, da su njihove financije bile odvojene. Tužiteljica u odnosu na sklapanje kupoprodajnih ugovora za nekretnine, sklapanje ugovora o kreditu, ratama kredita, i sl. nije dala niti jedan točan navod (iskaz je detaljno analiziran u podnesku tuženika od 07. listopada 2015. godine), dok na pr. točno zna kada je bila na službenim putovanjima, gdje je bila i koliko je put trajao. Iz iskaza tužiteljice proizlazi i zaključak, da je tužiteljica bila i nezainteresirana za imovinu, ukoliko je to od nje zahtijevao ikakav aranžman, pa uz činjenicu, da je pravnica, da je radila kao odvjetnička i sudska vježbenica nije pokazivala čak niti profesionalnu zainteresiranost u vezi na pr. kupoprodajnih ugovora, ugovora o kreditu, rješavanju imovinsko pravnih problema pa da na taj način makar dade svoje stručno/profesionalno mišljenje nezvezano uz to, da li se radi o posebnoj/vlastitoj imovini ili eventualno zajedničkoj.

U sporovima koji su se vodili ili vode po ZBPO-u kada sud određuje koliki je bio doprinos bračnih drugova, pri čemu se vodi računa ne samo o plaćama i zaradi svakog bračnog druga nego i pomoći jednog bračnog druga drugome, pomoći u domaćinstvu, pomoći oko odgoja i podizanja djece, kao i u svakom drugom obliku rada i suradnje u upravljanju, održavanju i povećanju zajedničke imovine. Stoga se radilo kompliciranom i zahtjevnom sudskom postupku u kojem bračni drug koji dokazuje svoje pravo mora se značajno potruditi da to svoje pravo i dokaže što tužiteljica nije dokazala.

ZBPO je također prilikom utvrđivanja zajedničke imovine cijenio i doprinos bračnih drugova zajedničkoj imovini.

Kako je već naprijed u žalbi na više mjesta opisano i obrazloženo u pogledu doprinosa II-go i III-će tuženika, roditelja I-vo tuženika u vezi doprinosa imovini stečenoj za vrijeme trajanja braka između tužiteljice i I-vo tuženika za koji nisu primali naknadu, taj doprinos dan je isključivo I-vo tuženiku, pa se osnovano može smatrati doprinosom I-vo tuženika stjecanju imovine za vrijeme trajanja braka – ***Vrhovni sud Republike Hrvatske, Rev-969/86 17. lipnja 1986. godine i Vrhovni sud Republike Hrvatske, Rev-661/87 od 13. listopada 1987. godine.***

Dakle, ukoliko se u ovom slučaju i utvrdi, da postoji zajednička imovina po ZBPO-u, tada do 30. lipnja 1999. godine, valja uzeti u obzir osobne dohotke tužiteljice i I-vo tuženika, zatim prihode ostvarene objavom knjiga – prihod od autorskih prava, kao i doprinos I-vo tuženika, a koji su osigurali njegovi roditelji svojim radom i brigom u kućanstvu i djeci tužiteljice i I-vo tuženika, kao i doprinos svih tuženika jer su za stanovanje davali besplatno svoje stanove i mjesečnu financijsku pomoć. Po utvrđenju, da li postoji zajednička imovina i njezin opseg, potrebno je utvrditi i doprinos tužiteljice i tuženika i njihovih udjela u stjecanju iste do 30. lipnja 1999. godine, a potom i suvlasničke udjele. Po utvrđenju opsega zajedničke imovine i suvlasničkih udjela do 30. lipnja 1999. godine, potrebno je utvrditi što se dešavalo s tom imovinom nakon 01. srpnja 1999. godine i utvrditi što uopće čini bračnu stečevinu i suvlasničke udjele prema Obiteljskom zakonu.

Prvostupanjski sud, također uopće nije u pobijanoj djelomičnoj presudi uzeo u obzir činjenicu, a potom uopće nije niti primjenio materijalno pravo, da su tužiteljica i I-vo tuženik prestali zajedno živjeti u lipnju 2011. godine, a razvedeni su u siječnju 2013. godine, da je I-vo tuženik upravo svojom vlastitom sredstvima u cijelosti plaćao rate kredita i nakon lipnja 2011. godine, dakle kada je nesporno, da je presto živjeti zajedno s tužiteljicom. Kredit je isplatio krajem veljače 2014. godine, a plaća i drugi koji istječe 2032. godine. Dakle nesporno je, da je i u ovom dijelu I-vo tuženik stekao ovu imovinu na drugoj zakonom dozvoljenoj osnovi, pa se i ovdje i po ovom osnovu radi o njegovoj vlastitoj imovini – ***Županijski sud u Varaždinu, Gž-1261/11-2 od 12. travnja 2011. godine.***

Prvostupanjski sud propustio je odlučiti i primijeniti materijalno pravo u odnosu na posebnu/vlastitu imovinu, paušalno navodeći, da se na predmetne nekretnine primjenjuje Obiteljskog zakona, a za nekretninu u Zagrebu, Dobri dol 47, potpuno zanemaruje i činjenicu da je I-vo tuženik **plaća kredit za taj stan koji istječe 2032. godine.**

Dakle, propuštanjem utvrđivanja odlučnih činjenica, prvostupanjski sud propustio je utvrditi što čini posebnu/vlastitu imovinu I-vo tuženika (tužiteljica sama navodi, da u brak ništa nije unijela, a također niti da je primila ikakvo darovanje ili nasljedstvo, pa je stoga za zaključiti, da niti nema posebnu/vlastitu imovinu), zatim, koja je imovina proizašla iz te posebne/vlastite imovine, zatim što čini zajedničku imovinu tužiteljice i I-vo tuženika i doprinos I-vo tuženika zajedničkoj imovini, kao i suvlasničke omjere do 30. lipnja 1999. godine po ZBPO-u, a potom koja je imovina proizašla iz te zajedničke imovine tužiteljice i I-vo tuženika nakon 01. srpnja 1999. godine, kao i suvlasničke omjere, zatim što je sa isplatom kredita nakon prestanka zajedničkog života tužiteljice i I-vo tuženika i da li je ta nekretnina bračna stečevina ili ne, i, ako jest u kojem omjeru imajući u vidu i vlastitu imovinu I-vo tuženika, ali i plaćanje rate dva kredita više od četiri i pol godine nakon što su prestali živjeti zajedno i koji je kredit u cijelosti krajem 2014. godine isplatio I-vo tuženik, prvostupanjski sud u pobijanoj djelomičnoj presudi ili uopće nije primjenio materijalno pravo, ili ga je pogrešno primijenio, kao što nije uzeo u obzir sudsku praksu.

Ovakovom presudom, prvostupanjski sud zapravo ide za time, da stvara novu sudsku praksu koja nije u skladu sa ZBPO-om i Obiteljskim zakonom, i koja je u konačnici neprihvatljiva i opasna.

VI/ U prilogu žalbe dostavlja se i osobno očitovanje/žalbu tuženika na pobijanu djelomičnu presudu prvostupanjskog suda.

VII/ Obzirom, na naprijed navedeno, tuženici

p r e d l a ž u

da ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU, žalbu prvotuženika, drugotuženika i trećetuženice kao osnovanu u cijelosti uvaži i pobijanu djelomičnu presudu Općinskog građanskog suda u Zagrebu, broj P-8469/11 od 24. prosinca 2015. **preinači** na način da odbije tužbeni zahtjev tužiteljice i obveže je na naknadu troška i drugostupanjskog postupka;

p o d r e d n o ,

da se pobijana djelomična presuda **ukine**, i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odlučivanje **pred drugim sucem pojedincem, a u skladu s čl. 371. ZPP-a.**

Hrvoje ZGOMBIĆ
Zvonimir ZGOMBIĆ
Slavica ZGOMBIĆ
svi zastupani po:

TROŠAK:

-	sastav žalbe – tbr. 10. toč. 1.	56.250,00 kn
-	povišenje po tbr. 36. toč. 1. - 20%	5.625,00 kn
=		67.500,00 kn
+	25% PDV-a	16.875,00 kn
=		78.750,00 kn
+	pristojba	po odmjeri suda
	SVEUKUPNO:	KN

Dana 24. prosinca 2015. tuženi su primili djelomičnu presudu Općinskog građanskog suda u Zagrebu kojom se utvrđuje da je tužiteljica Andreja Metelko Zgombić na ime bračne stečevine suvlasnica u ½ svih nekretnina koje su predmet njezine tužbe od 21. prosinca 2011. godine.

U svom odgovoru na tužbu tužiteljice tuženi navode sljedeće:

„Tuženici predlažu da se u ovom predmetu od rada na istom izuzme sudac Mataja Zrinka. Postoji opravdana sumnja u nepristranost suca. Naime prema saznanju tuženika sudac je poznanica sa prof. Dubravkom Hrabar, a budući je postdiplomant na Pravnom fakultetu na kojem je prof. dr. Dubravka Hrabar zaposlena, te je Dubravka Hrabar bila u vijeću koje je odobrilo postdiplomski rad sutkinji Zrinki Perić, sada Zrinka Mataja. Dubravka Hrabar je pak supruga odvjetnika tužiteljice. Sumnju pojačava činjenica da je prethodno spis bio signiran sutkinji Beti Šporčić Moreni, a zatim vraćen u ured Predsjednika suda radi dodjele u rad novom sucu, kao i činjenica da je za odgovor na tužbu koja je „debela“ 10 cm dan rok od svega 15 dana. U postupku osiguranja tužiteljici je nakon izdane privremene mjere dan rok od 30 dana za utuženje, a tuženicima rok od 15 dana za davanje odgovora na tužbu, iako takav podnesak mora sadržavati praktično sve navode koji se trebaju dokazivati tijekom postupka, te je jednako kompliciran kao i sastav tužbe. I ovaj parnični sud izdaje i određuje mjere kao zabilježba spora a da tuženicima nije omogućeno prethodno barem davanje pisanog odgovora na tužbu, a kamoli pravo na iskaz (čl . 71 točka 7 ZPP-a). Ove tvrdnje tuženici uvjetno iznose, te će prihvatiti razložno obrazloženje sutkinje u vezi s njima.“

Prijedlog tuženika odbijen je bez razložnog objašnjenja, a pokazalo se iz djelomične presude Suda da ponašanje Suda koji je donio presudu i njegovo obrazloženje petita presude daleko premašuje ono što bi se uobičajeno smatralo „pristranošću“, pa će to tuženici dokazati u ovoj žalbi.

Cijela djelomična presuda za nekretnine, a u obrazloženju presude i sva imovina koja je predmet tužbe tužiteljice u kojem se odlučuje u korist tužiteljice, počiva na samo dva pasusa sa stranice 12 Presude, a koji glase:

„Tuženik tijekom postupka navodi da su prva dva društva osnovana iz njegove vlastite imovine dok su sva ostala društva osnovana prijenosom imovinske cjeline iz navedena dva društva. Iz iskaza I tuženika proizlazi da je njegov udio u temeljnom kapitalu za svaku firmu iznosio 1.000,00 kn, te da je sredstva za osnivanje firmi dobio od svojih roditelja i to u iznosu od 20.000 DEM a sto bi bila njegova vlastita imovina. Sam I tuženik nadalje iznosi, a sto također proizlazi i iz iskaza III tužene Slavice Zgombić da dobivena sredstva od 20.000 DEM su korištena za uređenje poslovnog prostora firme (oličeni su zidovi , stavljeni novi podovi, nabavljen je namještaj i informatička oprema te ostalo).

S obzirom na naprijed navedeno te posebno uzevši u obzir činjenicu da novac koji je tuženik dobio od svojih roditelja u iznosu od 20.000 DEM nije utrošen za osnivanje trgovačkih društava tj. za udio I tuženika u temeljnom kapitalu svake firme već u druge svrhe tj. poslovni prostor te s obzirom da su u vrijeme osnivanja trgovačkih društava (srpanj 1994. godine) obje stranke bile zaposlene tj. primale su placu, plaća tuženika je prema vlastitom iskazu iznosila 5.000,00 kn odnosno 400 DEM, te budući je plaća prihod koji je ostvaren po osnovi rada, dakle barena stečevine sud smatra da su firme osnovane sredstvima koja su zajednička imovina bračnih drugova a ne

vlastita imovina tuženika. Također valja istaknuti i Činjenicu da iz ugovora o osnivanju trgovačkog društva "Faber & Zgombic plus" d.o.o. i "Faber & Zgombic" revizija i porezno savjetovanje d.o.o. proizlazi da osnovna glavnica svakog društva iznosi 3.740,00 kn i sastoji se u stvarima i to PC 286 vrijednosti 3.740,00 kn, dakle istu ne sačinjavaju sredstva tj. 20.000 DEM za koje I tuženik tvrdi da su njegova vlastita imovina te da su korištena za osnivanje navedenih trgovačkih društava.“

Na temelju rečenice „... **sud smatra da su firme osnovane sredstvima koja su zajednička imovina bračnih drugova a ne vlastita imovina tuženika.**“ iz djelomične presude Suda, vidljivo je da je već odlučeno u korist tužiteljice i o drugoj imovini tuženih koja se ne odnosi na nekretnine, ali će se presude o tome donijeti kasnije. **Ta dva pasusa iz djelomične presude u sebi ne samo da sažimaju cijeli spor koji tužiteljica vodi protiv tuženih od prosinca 2011., već izravno odlučuju u cijelosti tužbenog zahtjeva tužiteljice njoj u korist.**

Od kad je Županijski sud 18. svibnja 2015. proglasio Općinski sud nadležnim za odlučivanje o poslovnim udjelima povodom tužbe tužiteljice od 21.12.2011., tuženi u više podnesaka ili izjava u Zapisnik s pojedinih ročišta traže od Suda ročište za saslušanje prvotuzenog i tužiteljice na okolnost stjecanja i raspolaganja poslovnim udjelima i drugom financijskom imovinom jer utvrđivanje vlasništva nad tom imovinom daje nedvojben odgovor na to čije je pravo vlasništva nad nekretninama i štednjom na bankovnim računima. **Ali to ročište tuženi unatoč više pisanih zahtjeva ne uspijevaju dobiti!**

Na stranici 4 svoje presude Sud navodi: „**S obzirom da je za konačnu odluku sazeo zahtjev koji se odnosi na nekretnine sud je temeljem cl. 329 ZPP-a donio djelomičnu u presudu.**“. Sud, pri tome, ne smatra za potrebnim na bilo koji način obrazložiti kako je to sazeo zahtjev koji se odnosi na nekretnine, niti na bilo koji način uzeti u obzir i obrazložiti zašto ne smatra prihvatljivim i točnim tvrdnje tuženih iz njihovih podnesaka danih nakon 27.8.2015. kad je tužiteljica predala zahtjev za donošenje djelomične presude u kojima oni tvrde da nikako, niti u jednom dijelu nisu sazele uvjeti za donošenje djelomične presude za nekretnine.

TUŽBA OD 21.12.2011 I ODGOVOR TUŽENIKA NA TUŽBU

O obrazloženju djelomične presude Sud opisuje što tužiteljica navodi u svojoj tužbi, a taj opis sadrži zahtjeve da se bračnom stečevinom proglase nekretnine koje su predmet tužbe i poslovni udjeli u trgovačkim društvima koji su također predmet tužbe. Iz nekog svog razloga Sud propušta u svom opisu tužbe tužiteljice navesti i zahtjev da se bračnom stečevinom proglasi i novac na računima koji u svom iznosu premašuje ukupnu vrijednost nekretnina i poslovnih udjela.

U svom obrazloženju djelomične presude o nekretninama Sud je već odlučio da su poslovni udjeli bračna stečevina, a to je Sudu bilo potrebno kako bi opravdao odluku da su predmetne

nekretnine bračna stečevina jer nabavna vrijednost nekretnina višestruko premašuje vrijednost ukupnih primitaka od rada, pa sud mora riješiti pitanje iz kojih izvora je financirana kupnja nekretnina. Kako je očito da su nekretnine stečene na teret dividendi tuženih jer dividende čine preko 90% svih primanja tužiteljice i tuženika gledajući ta primanja zbrojeno, Sud je morao proglasiti poslovne udjele bračnom stečevinom kako bi predmetne nekretnine mogao proglasiti bračnom stečevinom.

Ako su po Sudu, kako se navodi na stranici 4 djelomične presude, „za konačnu odluku sazeo zahtjev koji se odnosi ne nekretnine“, kako to da nisu sazele uvjeti za konačnu odluku o poslovnim udjelima kad je Sud u obrazloženju djelomične presude već odlučio da su poslovni udjeli bračna stečevina? Na stranici 12 djelomične presude Sud navodi: „... **sud smatra da su firme osnovane sredstvima koja su zajednička imovina bračnih drugova, a ne vlastita imovine tuženika.**“. Ako su firme osnovane iz zajedničke imovine bračnih drugova, a praktički sva imovina tuženih stečena je na teret dividendi, onda su očito sazele uvjeti da se donese presuda o svim tužbenim zahtjevima tužiteljice (nekretnine, poslovni udjeli i novac), da se sva imovina proglasi zajedničkom imovinom, odnosno bračnom stečevinom te da se tužiteljici dodijeli 1/2 prava vlasništva nad svom imovinom koja je predmet tužbe tužiteljice?!

Tuženima nije jasno zašto Sud uporno odbija višemjesečna traženja tuženih da se ispituju tužiteljica i prvotuženi na okolnost stjecanja i raspolaganja poslovnim udjelima. Koji bi to bio interes Suda da se ne zanima za vlasničke atribute imovine od plodova koje je nastala sva druga imovina? Čemu farsa s djelomičnom presudom za nekretnine. Na poslovne udjele tuženici će se vratiti kasnije u ovoj žalbi. Isto tako, Sud si ne daje truda da utvrdi koje su razlike između zajedničke imovine po propisima koji su bili na snazi od zaključno 30. lipnja 1999. i bračne stečevine koja se formira po propisima koji važe od uključivo 1. srpnja 1999. Sud ne želi znati kakvi su atributi te dvije imovinske mase niti koje su razlike između te dvije imovinske mase.

Isto tako, u svom podnesku od 7.10.2015. tuženici ističu da ne razumiju kako se odvijao proces zrenja uvjeta da donošenje djelomične presude, obzirom da se od zadnjeg podneska tužiteljice od 6.5.2014, do podneska tužiteljice kojim traži donošenje djelomične presude o nekretninama od 27.8.2015., dakle više od 15 mjeseci nije u tom postupku događalo ama baš ništa što bi se ticalo nekretnina. Što se to događalo tih 15 mjeseci da su odjednom sazele uvjeti za djelomičnu presudu? Tuženi također ističu da ne razumiju kako su to sazele uvjeti za djelomičnu presudu o nekretninama, a nisu sazele uvjeti za presudu o novčanim sredstvima. Izvori stjecanja nekretnina su posve isti oni iz kojih postoji štednja na računima u bankama, a to su dividende i kapitalna dobit. Novac u bankama također je praktički u cijelosti stečen nakon 1. srpnja 1999., kao i nekretnine, pa kako su to onda sazele uvjeti samo za nekretnine. Tuženi ne mogu od Suda dobiti odgovore na ta pitanja na temelju svojih podnesaka, ali se nekretnine koje su predmet tužbe tužiteljice bez problema u presudi od 24.12.2015. dodjeljuju u jednoj polovini tužiteljici.

Sud uopće ne zanimaju moralne implikacije djelomične presude o nekretninama iz obrazloženja koje jasno proizlazi da su poslovni udjeli u firmama iz 1994., pa onda i u svim kasnijim firmama bračna stečevina, pa je prema tome i sva dividenda bračna stečevina, pa onda, jasno posljedično, bračna stečevina i sve ono što je predmet tužbe tužiteljice. Sud

nimalo ne zanima što svojom djelomičnom presudom pretvara drugotuženog i trećetuženu u drumske razbojnice i lopove koje su ukrali tužiteljici nešto što joj po zakonu pripada. I to se tom presudom u lopove pretvara ljude koji su dali sve što su imali, svu svoju ljubav, povrh toga nakon što su 40 godina radili da bi zaradili svoje mirovine, još su 20 godina vodili i radili u kućanstvu tužiteljice i prvotuženog. Ljudi koji danas imaju 84, odnosno 78 godina, bolesni su i potrošeni; ljude za koje sama tužiteljica izjavljuje da su se prema njoj odnosili „*kao da su je posvojili*“. Danas ne mogu uživati svojim mirovinama, drugotuženom je već petu godinu blokirana njegova mirovina, stare i bolesne povlači ih se po sudovima, sjede na dva metra iza tužiteljice dok slušaju 7.10.2013. njezin iskaz pred sudom i njezine gnjusne laži o tome kako su samo „*pripomogli*“ u kupnji stana u Sigetu 1990. ili kako su na svega „*par sati*“ čuvali djecu“

U opisu odgovora na tužbu tuženika Sud navodi:

„I tuženik Hrvoje Zgombic se u odgovoru na tužbu protivio tužbi i tužbenom zahtjevu navodeći da se radi o njegovoj vlastitoj imovini koja potječe od prodaje imovine roditelja I tuženika, njihove uštedevine, te imovine I tuženika prije braka odnosno prihod je imovine I tuženika koja je njegova posebna imovina. Nadalje bračna zajednica nije postojala cijelo vrijeme braka u sadržaju koji je potreban, a zarada bračnih drugova nije bila zajednička imovina. Tužiteljica nije financijski niti radom sudjelovala u životu obitelji.“ i „Iz odgovora na tužbu II i III tuženih proizlazi da osporavaju tužbu i tužbenih zahtjev u cijelosti. Ističu prigovor promašene pasivne legitimacije, nadalje osporavaju da bi bračna zajednica postojala cijelo vrijeme trajanja braka, da bi zarada bračnih drugova bila njihova zajednička imovina.“

I dalje tuženici tvrde da bračna zajednica prvotuženog s tužiteljicom nije imala sva zakonom utvrđena svojstva bračne zajednice. Tako Zakon o braku i porodičnim odnosima (ZBPO) koji je važio do zaključno 30. lipnja 1999. propisuje u članku 2 sljedeće:

*„Brak kao životna zajednica žene i muškarca osniva se na ravnopravnosti, uzajamnom poštovanju i **međusobnom pomaganju bračnih drugova.**“*

dok Obiteljski zakon koji je stupio na snagu uključivo s 1. srpnja 1999. u članku 2 stavak 1 propisuje:

*„Uređenje obiteljskih odnosa temelji se na načelima uzajamnog poštovanja i **pomaganja svih članova obitelji**“,*

a člankom 33 stavak 2 sljedeće:

„Bračni drugovi **dužni su** jedan drugome biti vjerni, **uzajamno se pomagati**, međusobno se poštovati te održavati skladne bračne i obiteljske odnose.“

Gdje je ta pomoć koju prvotuženi ima od tužiteljice kao svoje bračne družice? Praktički cijelo vrijeme trajanja braka kompletno kućanstvo tužiteljice i prvotuženog održavaju drugotuženi i trećetužena, a svi tuženi financiraju sve troškove tog kućanstva ili kredita od 1990. do 2014. i u tome tužiteljica nikako ne participira, niti na bilo koji način pomaže prvotuženom, svom bračnom drugu, niti je takva pomoć na bilo koji način interesira, što se vidi iz iskaza pred sudom svih stranaka, ali Sud u svojoj djelomičnoj presudi u cijelosti zanemaruje doprinos tuženih bračnoj zajednici tužiteljice i prvotuženog.

Sud odbija stav tuženih da brak prvotuženog s tužiteljicom nije imao sva svojstva bračne zajednice i u obrazloženju svoje presude navodi:

„Spomenute nekretnine kupovane su za vrijeme trajanja bračne zajednice u koju su obje stranke bile zaposlene, ostvarivale prihode, sudjelovale u organizaciji obiteljskog života, a pri čemu su im pomagali roditelji s obje strane, stoga su neosnovane tvrdnje tuženika da brak nije imao svojstva bračne zajednice.“

Sud potpuno zanemaruje sve dokaze da tužiteljica nije sudjelovala u vođenju kućanstva ili je sudjelovala posve periferno, pa i vlastite izjave tužiteljice, zanemaruje sve izjave tuženih da nikad nisu dobili niti jednu kunu od tužiteljice za plaćanje troškova kućanstva ili kredita, da pojma nemaju kolika primanja ima tužiteljica. Sama tužiteljica potvrđuje da nikad nije ništa platila, osim što tvrdi kako su sva plaćanja obavljana „*zajednički*“. Po čemu je to tužiteljica tijekom braka s tužiteljem ispunjavala svoje bračne dužnosti, ako se nije bavila kućanstvom i nije tom istom kućanstvu ništa doprinosila financijski?

U svom iskazu od 7. listopada 2013. sama tužiteljica trećetuženu naziva „*pasioniranom spremačicom*“ koja je „*samoinicijativno*“ preuzela brigu o kućanstvu. Na drugom mjestu u tom istom iskazu tužiteljica kaže da je vodila brigu o kućanstvu, ali o tome mora lagati jer o tome ovisi njezin doprinos zajedničkoj imovini do zaključno 30. lipnja 1999. Međutim, u svom pismu prvotuženom iz lipnja 2011. tužiteljica kaže ovo:

1. Za drugotuženog i trećetuženu: „*Dragi su mi i volim ih. Oni su nam se, nepitani, u potpunosti posvetili*“, a „*mene kao da su posvojili*“.
2. „*Toliko bi ipak trebao biti pošten i priznati da je nemoguće tvoju mamu držati dalje od bilo kakvih poslova dok satima boravi u našem stanu. I onda ona vidi da su neke namirnice pri kraju, pa ih nabavi, vidi da*

nekog majstora treba zvati i nešto sitno popraviti, zna da je cijeli dan u stanu i da je zgodnije majstore naručivati ujutro, pa i to obavi. I tako nisam sama stekla taj refleks, priznajem.“

3. *„A koliko si puta onda još, sjeti se Hrvoje, nakon što su tvoji kod nas proveli gotovo cijeli dan, poslije dnevnika pronalazio vremena još jednom ih obići“*
4. *„Sada kada malo više promišljam o nama i našem zajedničkom životu, rekla bih da su u jednom velikom dijelu oni i živjeli s nama. I nisu odlazili kad smo mi dolazili s posla, već su nastavili biti s nama - kao dio naše obitelji.“*

Dokaz: - Uvid u predmet Općinskog građanskog suda u zagrebu posl.br. Ovr-3160/11

Iz nekog svog razloga Sud potpuno zanemaruje ovaj iskaz tužiteljice, ne osjeća potrebu sam se uputiti u ponuđeni dokaz?! Sama tužiteljica izjavljuje da nije stekle refleks obavljanja kućanskih poslova, sama nije ništa financirala, pa po čemu onda brak tužiteljice i prvotuženog ima sva svojstva bračne zajednice prema oba zakonska režima od 1990. do 2011.? U čemu je to tužiteljica pomagala prvotuženom, što joj je bila dužnost prema odredbama oba zakona. Nikako nije pomagala, ona se je bavila svojim važnim poslovima u Ministarstvu vanjskih poslova.

Tužiteljica laže na tako puno mjesta, a tuženi ovdje citiraju samo neka, da je posve nejasno zašto Sud poklanja vjeru izjavama tužiteljice koja je toliko puta uhvaćena u kriminalnim lažima usmjerenim na krađu imovine tuženih, a istovremeno posve zanemaruje izjave tuženih, a za niti jednu izjavu tuženih Sud nije utvrdio da bi bila lažna, dapače u tim izjavama nema niti jedne jedine laži. Osim ako se Sud oslanja na primjedbu punomoćnika tužiteljice izrečenu u zapisnik od 9.4.2014. sa saslušanja drugotuzenog i trećetuzene da je iskaz trećetuzene „... **neobjektivan, kontradiktoran i neistinit** ...“, koji je, dakle, prema punomoćniku tužiteljice „lažan“.

Iskaz tužiteljice pred Sudom od 7.10.2013. vrvi od lažnih izjava, a kako ih je teško baš sve pobrojati, evo u nastavku, primjerice, samo nekoliko laži tužiteljice:

1. Laži oko kupnje stana u Froudeovoj 7 (Siget)

- a. *„Također bih spomenula da su nam Hrvojevi roditelji **pomogli** kupiti stan u Sigetu koji je glasio na Hrvoja Zgombića“*
- b. *„Stan je kupljen na ime Hrvoja Zgombića a **pripomogli** su nam njegovi roditelji“*
- c. *„Imali smo i vlastita sredstva“*

- d. „Slavica i Zvonimir Zgombić nam jesu ponekad znali financijski pomoći, pogotovo prodajom kuće u Požegi stvorili su financijske temelje za kupnju stana u Sigetu“
- e. „Osim što su Hrvojevi roditelji dali 120.000 DEM za kupnju tog stana mislim da smo digli i jedan kredit iz kojeg je namiren ostatak cijene stana“

i dodatno:

- f. „Mislim da je stan u Sigetu **kupljen za nas dvoje, tako su govorili Hrvojevi roditelji.**“
- g. „Stan glasi na Hrvoja jer su njegovi roditelji dali najveći dio sredstava za kupnju ali su **naglašavali** daje to **naš stan** nakon što se Tena rodila.“

Pa nije to jedna izjava koja se slučajno omaknula. To je plan, sustavni plan izjava kojima je za cilj da se pokrade sve troje tuženih i golemi minuli rad drugotuženog i trećetužene, sve što su oni radili još od 50-tih godina prošlog stoljeća. Istovremeno se tom laži (ne neistinom, već laži) pokušava stvoriti dojam postojanja zajedničke imovine već od samog početka braka u kojoj bi onda tužiteljica imala odgovarajući doprinos. Sama je izjavila u svom iskazu od 7. listopada 2013. da „***U trenutku sklapanja braka ne mogu reći da sam u brak unijela neku imovinu***“. Valjda tužiteljici i samoj sviče tijekom davanja njezinog iskaza pred Sudom od 7.10.2013. da je od dana sklapanja braka 19.5.1990. pa do kupnje stana početkom srpnja 1990., u samo 45 dana tužiteljica sama ili zajedno s prvotuženim ništa nije mogla nadodati ili doplatiti razliku od svojih sredstava jer u to vrijeme prema izvodima o plaćama HZMO-a nije primala plaću, pa odjednom novim lažima u igru uvodi kredit (kojeg nema, niti ga ičim dokazuje ili može dokazati) za koji tvrdi da je podignut kako bi se namirio ostatak cijene stana, ali i dalje sve to tvrdi sa svjesnom namjerom da pokrade tužene, da im ukrade 35.000 DEM koliko je po njoj ta razlika iznosila ili i više ako se u obzir uzme i porez na promet.

Ali nije tužiteljici dovoljno ukrasti tih cca 35.000 DEM, ona ide i dalje i tvrdi da su Hrvojevi roditelji tvrdili da je taj stan kupljen zajedno njoj i Hrvoju, i da su to još „***naglašavali.***“ Želi pokrasti najprije pola od 154.000 DEM (koliko je dano 1990. za kupnju stana u Sigetu s garažom i porezom na promet bez izdataka drugotuženog i trećetužene za opremanje istog stana), a onda i pola novca koji je dobiven prodajom tog stana 1999. u iznosu od 193.000 DEM, pa tako kaže u svezi s prodajom stana u Sigetu 1999. da su tužiteljica i prvotuženi nešto zajedno radili, odnosno „***mi smo ...***“:

1. „Stan u Sigetu je teško prodan tj. teško ***smo mogli*** pronaći kupca. Nakon što ***smo pronašli*** kupca s njim ***smo dogovorili*** da jedan dio kupovnine isplati u gotovini a da za drugi dio kupovnine preuzme naše obveze oko otplate jednog kredita. U gotovini ***smo dobili*** 100.000 DEM a kupac je preuzeo naš kredit s 80.000 DEM.“
2. „Mislim da ***smo osigurali*** obročno plaćanje hipotekom na stanu. 100.000 Dem je poslužilo na način daje dio utrošen na zatvaranje kredita a dio ***smo pozajmili*** bratu i šogorici koji su onda vraćati te rate kredita. Ne znam

koliko smo posudili bratu i šogorici a koliko smo iskoristili za vraćanje kredita.“

Drugotuženi o tom pitanju u svom iskazu pred Sudom od 9.4.2014. kaže ovo:

1. *„Kasnije smo prodali novu kuću i zemlju u Požegi i kupili sinu dvoetažni stan u Frudovoj ulici kojeg smo i namjestili. Kupili smo i garažu.“*

Trećetužena o tom pitanju na istom ročištu od 9.4.2014. kaže ovo:

1. *„Mi smo kupili stanu Frudovoj a to je bio sinov stan a ne znam zašto bi bio Andrein.“*
2. *„Nikada nismo govorili da smo stan u Frudovoj kupili Andrei.“*

Prvotuženi o tom pitanju u svom iskazu pred Sudom od 16.1.2014. kaže ovo:

1. *„Stan u Sigetu bio je moje vlasništvo, a novac za njegovu kupnju od 150.000 DEM su mi dali roditelji a koji su ta sredstva dobili prodajom nove kuće u Požegi u lipnju 1990. Roditelji su mi u cijelosti dali novac za stan u iznosu od 135.000 DEM i u cijelosti novac za kupnju garaže od 12.000 DEM.“*

Pa nisu te laži oko stana u Sigetu izjave koje je tužiteljica dala na časkanju na kavi s kolegicama ili u šetnji savskim nasipom, već ih je dala na sudu. Pa valjda postoji neka vrsta odgovornosti za takve izjave, za dokazane laži svrha kojih je pokrasti druge ljude?!

Međutim, za Sud u djelomičnoj presudi o nekretninama stan u Sigetu ne postoji, kao niti učinci prodaje tog stana na imovinu tuženih, kao niti plodovi tog stana u kojima su nesmetano od 1990. do 1999. uživali tužiteljica i prvotuženi, **niti Sud na bilo koji način zanima doprinos tuženih zajedničkoj imovini do zaključno 30. lipnja 1999., kao niti njihova tvrdnja da je zajednička imovina u tom razdoblju negativna, kao i za cijelo vrijeme trajanja braka.**

Ovdje tuženi ukazuju na jednu sudsku presudu o vlasništvu nad nekretninom i izvorima za stjecanje nekretnine koja je predmet tužbenog zahtjeva. Radi se o presudi Županijskog suda u Zagrebu, Gž 1261/12-2 od 12. travnja 2014.)

3. Laži oko rada u kućanstvu (izjave tužiteljice pred sudom od 7.10.2013.)

- a. *„Cijelo vrijeme trajanja bračne zajednice brinula sam se o djeci , **vodila sam domaćinstvo.**“*
- b. *„Svo svoje vrijeme koje nisam provela na poslu posvetila sam obitelji.“*
- c. *„Kod kuće sam se ja posvetila djeci a on bi malo odmorio te se bavio pripremanjem i pisanjem knjiga“*
- d. *„**Ja sam kuhala za našu obitelj ...**“*
- e. *„Ja sam spremala sve ostalo, doručak, večere, kuhala preko vikenda.“*
- f. *„**Kućanske poslove sam u pravilu obavljala preko vikenda.**“*
- g. *„Znala je uskočiti i Hrvojeva mama.“*
- h. *„Ja sam plaćala režije a ponekad bi Hrvojevim roditeljima dali novce da plate režije.“*
- i. *„**Hrvojevi roditelji su par sati čuvali djecu**“*

Po tužiteljici Hrvojevi roditelji samo su „pripomogli radom“ kao što su samo „pripomogli pri kupnji stana u Sigetu“. Ovdje se nema što reći nego ponoviti maloprije gore navedeno i dodati još neke izjave tužiteljice da se vidi tko je vodio kućanstvo tužiteljice i prvotужenog:

*„Dragi su mi i volim ih. Oni su nam se, nepitani, u potpunosti posvetili“, a „mene kao da su posvojili“. „Toliko bi ipak trebao biti pošten i priznati da je nemoguće tvoju mamu držati dalje od bilo kakvih poslova dok satima boravi u našem stanu. I onda ona vidi da su neke namirnice pri kraju, pa ih nabavi, vidi da nekog majstora treba zvati i nešto sitno popraviti, zna da je cijeli dan u stanu i da je zgodnije majstore naručivati ujutro, pa i to obavi. **I tako nisam sama stekla taj refleks, priznajem.**“ „A koliko si puta onda još, sjeti se Hrvoje, nakon što su tvoji kod nas proveli gotovo cijeli dan, poslije dnevnika pronalazio vremena još jednom ih obići“. „Sada kada malo više promišljam o nama i našem zajedničkom životu, rekla bih da su u jednom velikom dijelu oni i živjeli s nama. I nisu odlazili kad smo mi dolazili s posla, već su nastavili biti s nama - kao dio naše obitelji.“*

i dodatno izjave tužiteljice iz njezina iskaza pred Sudom od 7.10.2013.:

1. *„...a Hrvojeva mama koja je pasionirana spremačica počela je obavljati i radove u stanu.“*
2. *„Hrvojeva majka je vrijedna domaćica te je za vrijeme boravka u stanu sama obavljala određene poslove kao brisanje prašine, pranje suda, čišćenje wc-a a ja sam joj nebrojeno puta rekla da to ne čini i da ne treba činiti.“*

Svrha svih tih lažnih izjava oko vođenja kućanstva je kreirati lažni doprinos tužiteljice zajedničkoj imovini do zaključno 30. lipnja 1999. što bi se onda svakako, prema tužiteljici,

odrazilo na podjelu zajedničke imovine, ali i na bračnu stečevinu. U svojoj djelomičnoj presudi Sud taj doprinos posve zanemaruje, ne pada mu na pamet, ako već misli da poslovni udjeli iz 1994. nisu vlastita imovina prvuženog već zajednička imovina, analizirati doprinos tuženih u svezi s poslovnim udjelima od 1994. do 1999.

Dapače, sam Sud posve izvrće u korist tužiteljice činjenično stanje u svezi s kućanstvom i obitelji te u svojoj djelomičnoj presudi navodi da su: „*obje strane (tužiteljica i prvotučeni) ... sudjelovale u organizaciji obiteljskog života, a pri čemu su im pomagali roditelji s obje strane*“. Sama tužiteljica navodi da su njezini roditelji čuvali djecu i da su kod njih objedovali (pri čemu su hranjenje djece kod roditelja tužiteljice tužiteljica i prvotučeni plaćali, kako navodi sama tužiteljica u svom iskazu od 7.10.2013.), ali isto da su to radili i roditelji prvotučenog koji su, uz to, prema izjavama same tužiteljice, vodili cijelo kućanstvo tužiteljice i prvotučenog 20 godina. Zašto Sud izvrće činjenice u korist tužiteljice? Zašto ne utvrđuje pomoć roditelja s obje strane kao doprinos bračnoj zajednici tužiteljice i prvotučenog?

U svom podnesku od 6.5.2014. tužiteljica navodi: „*I prema članku 281. Zakona o braku i porodičnim odnosima (Nar. nov., br. 11/78, 27/78 i 48/89) koji je uređivao pitanja bračne stečevine do 01.srpnja 1999. kod utvrđivanja suvlasničkih dijelova udio bračnog druga u zajedničkoj imovini određivao se prema njegovom doprinosu u stjecanju te imovine, a ne prema doprinosu njegovih roditelja.*“. Taj navod nužno je potreban tužiteljici, kako bi se kreirao njezin doprinos zajedničkoj imovini nje i prvotučenog i zanijekao svaki doprinos drugotučenog i trećetučene. To, što tim nemoralnim navodom tako teško pljuje po 20 godina teškog rada drugotučenog i trećetučene u njezinom kućanstvu, tužiteljicu niti malo na brine, niti to ima ikakvog utjecaja na njezinu savjest. Na isti način kao i tužiteljica, tako postupa i Sud u svojoj djelomičnoj presudi.

Međutim, sudska praksa opovrgava tužiteljicu. Ovdje samo kao primjer navodimo nekoliko odluka Vrhovnog suda:

1. „*Neosnovano tuženik u reviziji ističe da su sudovi pogrešno primijenili materijalno pravo kad su doprinos tužiteljinih roditelja (**besplatno stanovanje, besplatna hrana, te besplatno čuvanje i odijevanje djece**) ocijenili kao tužiteljčin doprinos. Taj doprinos dan je upravo s obzirom na tužiteljicu pa se osnovano uzima kao njezin doprinos.*“ (Vrhovni Sud Hrvatske, Rev. 969/86 od 17. lipnja 1986.). Iz ove presude jasno se vidi da se kao doprinos ne uzima samo rad roditelja, već i besplatno stanovanje. Upravo je tužiteljica zajedno s prvotučenim besplatnim stanovanjem od 1990. do 1999. u stanu prvotučenog uživala u plodovima stana u Sigtu zajedno s prvotučenim, ali i radu drugotučenog i trećetučene, kao i u njihovoj izdašnoj novčanoj pomoći bračnoj zajednici tužiteljice i prvotučenog.
2. „*Okolnost da su se bračni drugovi niz godina **besplatno** hranili kod roditelja bivše supruge jest, sukladno propisu iz čl. 281 ZPBO-a, njezin doprinos u stjecanju zajedničke imovine.*“ (Vrhovni sud Hrvatske, Rev-661/87 od 13. listopada 1987.). U svom iskazu pred sudom od 7.10.2013. tužiteljica kaže: „*Mojim roditeljima smo davali sredstva koja su bila nužno*

potrebna za našu hranu kada su je pripremali , odnosno kuhali te smo im prepustili i dobit od dionica kupljenih na njihovo ime.“.

3. *„Kod određivanja udjela bračnog druga u zajedničkoj imovini stečenoj tijekom braka treba uzeti u obzir i vrijednost njegove posebne imovine utrošene za potrebe bračne zajednice. Neodlučna je pri tom okolnost da zajednička imovina nije neposredno pribavljena vlastitim sredstvima toga bračnog druga, već su ta sredstva utrošena za uzdržavanje obitelji. **Trošenjem, naime, svoje posebne imovine za podmirivanje tekućih potreba zajednice bračni je drug omogućio da se iz drugih sredstava ostvarenih radom bračnih drugova pribavi njihova zajednička imovina, što se ne smije zanemariti.**“* (Vrhovni sud Hrvatske, Gž-604/76 od 19. veljače 1976.). Tuženi stalno tvrde, i u svojim iskazima pred sudom, i u svojim podnescima Sudu, da je zajednička imovina, odnosno bračna stečevina cijelo vrijeme braka negativna te da od početka braka 1990. tekuće potrebe bračne zajednice tužiteljice i prvotuženog financiraju svojom posebnom, odnosno vlastitom imovinom. Sud, u svojoj djelomičnoj presudi, te navode tuženih, na žalost, iz samo Sudu poznatih razloga, uopće ne uzima u obzir, niti ga zanimaju ikakvi izračuni o navodima tuženih.
4. *„Utvrđenje visine imovine koju je svaki bračni drug unio u bračnu zajednicu može utjecati na visinu njihova udjela u stjecanju, jer je zajednička imovina ono što su supruzi stekli radom tijekom braka, a prilikom utvrđivanja visine udjela treba cijeliti sve okolnosti konkretnog slučaja. Ako su bračni drugovi prilikom stupanja u brak imali neku imovinu, ona će ostati njihovo vlasništvo. isto tako ako je jedan bračni drug unio u zajednicu imovinu koja je donosila prihod za vrijeme trajanja bračne zajednice, pogrešno će biti ne uzimati u obzir taj prihod i smatrati, bez obzira na prihod od imovine jednog bračnog druga koji je upotrijebljen prilikom stjecanja drugih stvari, da je ona stečena imovina samo rezultat rada bračnih drugova.“* (Savezni vrhovni sud FNRJ, Rev-1312/62 od 8. prosinca 1962).
5. *„Rad rodbine stranke ide u korist onoga bračnog druga **kojemu je bio namijenjen**, dakako, ako nije bio namijenjen objema strankama, što u postupku treba raspraviti i utvrditi volju stranaka.“* (Vrhovni sud Hrvatske, Gž-1723/75 od 21. listopada 1975.). Iz iskaza svih tuženih pred Sudom i njihovih podnesaka Sudu jasno proizlazi da su roditelji prvotuženog
 1. svoj rad u kućanstvu prvotuženog i tužiteljice, kao i
 2. novac koji su dali za kupnju stana u Sigetu,
 3. novac koji su dali za osnivanje firme iz 1994.,
 4. novac koji su dali za stjecanje druge financijske imovine iz 1993. i 1994.

5. mjesečnu pomoć od 500 DEM koju su davali od 1990. do polovice 1995.,
6. pa onda i kvartalnu od 2.000 DEM za kupnju u Grazu **namijenili** svom sinu, prvotuženom.

6. Laži oko održavanje kuće u Pisarovini

- a. „*Zajednički se brinemo o održavanju kuće u Pisarovini*“.

Evo što o zajedničkom održavanju kuće u Pisarovini kažu neki od predloženih i ispitanih svjedoci:

- b. gospodin Jovan Crevar:

- i. „*Svi nalozi za radove u Pisarovini su stizali od Hrvoja Zgombića*“
- ii. „*Samo sam s vama (s Hrvojem Zgombićem) dogovarao sanaciju krovišta i oluka i različite popravke.*“
- iii. „*Bilo kakve popravke nakon što je izgrađena Pisarovina **nisam dogovarao s Andrejom.***“
- iv. „*S Andrejom **nisam razgovarao ništa** u vezi tekućeg održavanja Pisarovine*“.
- v. „*Hrvoje Zgombić je angažirao g. Veru za vođenje i održavanje kuće u Pisarovini, tj. za obavljanje kućanskih poslova u Pisarovini.*“

- c. gospodin Milan Žgela

- i. „*Moj posao je bio vezan za Pisarovinu odnosno održavanje zelenila te rekultivacija i održavanje zelenila*“
- ii. „*Sve sam dogovarao s Hrvojem Zgombićem koji je i podmirivao sve te troškove*“.
- iii. „*Sve što se je radilo sam dogovarao sa Hrvojem*“
- iv. „*Oko tih radova u pravilu nisam razgovarao sa Andrejom Zgombić*“
- v. „*Sve radove sam dogovarao s Hrvojem*“.
- vi. „*Oko svih radova u Pisarovini sam se dogovarao samo s Hrvojem Zgombićem, sve u vezi cvijeća samo sa Hrvojem Zgombićem.*“
- vii. „*Andreja me nije za ništa plaćala.*“

- d. gospodin Željko Žgela

- i. „*Sve radove u Pisarovini je naručivao i plaćao Hrvoje.*“

- ii. „*Od Andreje nisam dobio niti jedan nalog za posao niti me je platila za bilo koji posao*“
- e. gospodin Ivica Kartelo
 - i. „*Oko izdavanja svih dozvola samo komunicirao sa Hrvojem Zgombićem a ne i sa Andrejom Zgombić **dan**as ju prvi puta vidim.*“.
 - ii. „*G. Zgombić je postavio i zahtjev za legalizaciju pomoćne dvorišne zgrade u krugu obiteljske kuće*“
 - iii. „*Razgovarao sam sa Hrvojem oko plaćanja komunalnih i vodovodnih doprinosa*“.
- f. gospodin Denis Redžepagić
 - i. „*G. Hrvoje Zgombića poznajem od kad su se doselili u vikendicu u Pisarovini jer smo mi prvi susjedi. **Mislim da nisam upoznao Andreju.***“
 - ii. „*Postoji problem oko upisa u zemljišne knjige dio parcele koju je Hrvoje Zgombić kupio od mog pok. oca. **O tom problemu nisam razgovarao sa Andrejom Zgombić.***“
 - iii. „*Problem uknjižbe u zemljišne knjige rješava se već šest godina.*“

Čemu su potrebne takve laži tužiteljice da zajedno s prvotuženim održava imanje u Pisarovini, koja je njihova svrha? Odgovori koji su dobiveni od prvotuženog, kao i od **svih** svjedoka jasno pokazuju da tužiteljica nema veze s održavanjem Pisarovine, ali iako iskazi svjedoka ništa ne govore o samom pravu vlasništva, jaka su indicacija čija je to imovina. Bilo bi neobično da se tužiteljica kao suvlasnica baš ni o čemu ne brine, pa niti o cvijeću, niti o kućanskim poslovima koje u redovnom radnom odnosu vodi gospođa Vera Radošević i to od 1. lipnja 2010, dakle više od godinu dana, prema tužiteljici, prije raspada bračne zajednice tužiteljice i prvotuženog. Zato tužiteljica uporno laže o održavanju Pisarovine, kao i o svemu ostalom što su po njoj prvotuženi i tužiteljica „*zajedno radili*“. Naprosto nije prirodno da netko tko je suvlasnik neke nekretnine uopće o njoj ne brine, niti zna nešto o tome. Upravo zato tužiteljica laže jer sebe želi prikazati kao normalnog suvlasnika imanja u Pisarovini, koji se brine za ono u čemu je suvlasnik 50%. Sud ne želi više ispitivati svjedoke, pa niti gospođu Radošević, iako je posve jasno o čijoj se imovini radi i baš niti malo ga ne muče laži tužiteljice.

Pa samo problem uknjižbe dijela kupljenog zemljišta u Pisarovini traje već šest godina, a tužiteljica o tome pojma nema, a pri tome treba naglasiti da je tužiteljica diplomirana pravica – ona nema niti osobni niti profesionalni interes za rješavanje tog pitanja.

7. Laži tužiteljice o punomoćima u bankama

- a. „*Ja sam imala punomoć na račune Hrvoja i on na moje račune.*“

- b. „Sigurno smo u jednom periodu braka bili ovlašteni na račune jedan drugoga.“

Prvotuženi je priložio potvrde tri banke u kojima od početka devedesetih godina ima račune po kojima je jasno da niti u jednoj banci tužiteljica nema punomoć na računu prvotuženog. Također je predložio, u slučaju da tužiteljica smatra da prvotuženi ima račune u još nekim bankama da se potvrde pribave i od tih banaka. Međutim, Sud mirno prelazi preko tih laži, a očita svrha tih laži je stvoriti sliku da postoji zajednička imovina, odnosno bračna stečevina kojom se je stalno zajedno raspolagalo.

Obzirom da Sud u Presudi navodi te izjave tužiteljice, očito ih smatra istinitim, a posve zanemaruje potvrde banaka kao jedan neovisan i objektivan dokaz. Zašto?

8. Laži tužiteljice u svezi s imovinskom karticom

- a. *Ja imam status državnog dužnosnika a u svoju imovinsku karticu sam između ostalog prijavila i imovinu o kojoj danas razgovaramo.*
- b. *U prijavi sam i navela da je u tijeku parnični postupak o podjeli bračne stečevine*
- c. *u prijavi sam istaknula smo imovinu u kojoj se navodim kao vlasnik.*
- d. *Kao državni dužnosnik sam u obvezi u jednom dijelu prijaviti i imovinu supruga.*
- e. *Izvorni formular prijave je puno veći od priloženoga s interneta.*

Kao državni dužnosnik tužiteljica je imala obvezu predati Imovinsku karticu Komisiji za sukob interesa, a predala je Imovinsku karticu pet mjeseci nakon isteka roka za prijavu. Laže da je u imovinskoj kartici prijavila „i imovinu o kojoj danas razgovaramo“ (imovinu koja je predmet njezine tužbe). Laže da je u prijavi navela da je u tijeku parnični postupak o podjeli bračne stečevine. Laže da je u prijavi istaknula samo imovinu u kojoj se navodi kao vlasnik. Laže da je izvorni formular prijave puno veći od priloženog s Interneta. Laže u imovinskoj kartici da je od svoje plaće (dohotka od nesamostalnog rada) kupila dionice HT-a. Laže da kredit od Hypo banke (iznos duga) iznosi 290.000 DEM, umnogostručuje taj iznos duga deset puta. Nije u imovinskoj kartici prijavila svoju štednju od primitaka od rada koja bi bila bračna stečevina i predmet podjele. Nije prijavila veliki broj imovinskih čestica koje tuženi pobrajaju u svom podnesku od 16.12.2015.

ISKAZI STRANAKA PREMA VIDENJU SUDA (kako se navode u djelimičnoj presudi o nekretninama)

U jednom dijelu presude, Sud navodi izjave tužiteljice i svih tuženih i to parcijalno po svom izboru. Tuženi pretpostavljaju da je Sud izbor izjava učinio prema relevantnosti te kojima je istovremeno dao svoju vjeru da su istinite.

O IZJAVAMA TUŽITELJICE

Stan na Dobrom dolu 47

U presudi se navodi da je o stanu na Dobrom dolu 47 tužiteljica navela sljedeće:

*„Stan u Zagrebu Dobri do! 47 kupljen je negdje 2007. godine na ime Zvonimira Zgombica. Za kupnju tog stana Hrvoje Zgombic je podigao kredit u CHF, a misli da je u tom kreditu bila sudužnik. Dok su zajedno živjeli zajednički su i otplaćivali taj kredit a **nakon prestanka bračne zajednice o tome vise nema saznanja**. Stan je kupljen na ime Zvonimira Zgombica je su imali i običaj dosta nekretnina kupovati na ime Hrvojevog tate. Za vrijeme trajanje bračne zajednice Zvonimir Zgombic nije financijski sudjelovao u otplati tog kredita. Kredit su otplaćivali sredstvima iz njihovih placa a kada je suprug osnovao firmu Zgombic i partneri dio sredstava dolazio je i iz firme , a i to je bio njihov prihod.“*

Tuženi su upozoravali Sud da se radi o kompleksnom predmetu i tražili tonsko snimanje iskaza svih stranaka što je odbijeno. Izjave koje Sud navodi u svezi sa stanom na Dobrom dolu 47 kupljenom 2007. ne odnose se sve na taj stan. Primjerice, izjava: „Kredit su otplaćivali sredstvima iz njihovih placa a kada je suprug osnovao firmu Zgombic i partneri dio sredstava dolazio je i iz firme , a i to je bio njihov prihod.“ odnosi se na kupnju stana na Dobrom dolu 49 koji je kupljen 1999. i kredit za taj stan, a firma Zgombić & Partneri osnovana je 2003, dakle četiri godine prije kupnje stana na Dobrom dolu 47. Ovakve greške i miješanje činjenica događaju se u svim zapisnicima o ispitivanju stranaka. Dalje, kad se radi o stanu na Dobrom dolu 47 koji normalni suvlasnik ne bi imao saznanja, niti interesa da zna što se događa s njegovom nekretninom, pa i nakon prestanka bračne zajednice, koja je opterećena hipotekom, kako je to praktično moguće da smo kredit „zajedno otplaćivali“, a da odjednom tužiteljica ne samo da dalje nema ulogu u plaćanju, nego to tome ništa ne zna. Sudu u tim izjavama ništa nije sumnjivo ili sporno.

Stan u Pleternici

„Stan u Pleternici je opet kupljen na ime Hrvojevog tate na

način da je Hrvoje s njihovih računa uzeo 20.000 Eura i kupio stan. Ituienik nije podigao sredstva s njezinog računa, ali su u braku imali zajedničku blagajnu, nikad nisu imali odvojene financije i sve su troškove zajednički financirali. Ona je imala punomoć na račune Hrvoja i o na njezine račune.“

Tužiteljica je izjavila da ona i prvotuženi „u braku imali zajedničku blagajnu“ i to potkrepljuje dodatnom izjavom da je cijelo vrijeme braka imala punomoći na računima u bankama prvotuženog i obrnuto. Prvotuženi izjavljuje u svom iskazu pred sudom „Tužiteljica i ja smo u braku imali odvojene financije“. Tuženima nije jasno na čemu Sud poklanja vjeru izjavama tužiteljice kad je prvotuženi svoju izjavu potkrijepio dostavom sudu potvrda banaka iz kojih se vidi da na računima u tim bankama tužiteljica nikad nije imala punomoći i da nema zajedničkih financija. Pa tuženi pojma nemaju o plaći i primanjima tužiteljice, ona sama stanje na svojim računima koje bi potjecalo od primitka od rada nije navela ni u tužbi niti u svojoj imovinskoj kartici. Samo je prvotuženi imao punomoć na jednom računu tužiteljice i to računu u korist kojeg je prvotuženi uplatio svojih 400.000 Kn u studenom 2010. i koji je otvoren samo za tu svrhu po savjetu banke u svrhu disperzije rizika. Taj novac ukrala mu je tužiteljica u rujnu 2011. ukidajući punomoć prvotuženog na tom računu. Ali već ako sam Sud spominje te izjave jer ih očito smatra bitnima za postupak i donošenje svoje odluke, kako to da joj ne smetaju lažne izjave tužiteljice i kako to da ih niti na koji način ne komentira.

„Zemljište u Pisarovini i je kupljeno 2008. godine i to zajedničkim sredstvima u iznosu od 80.000 Eura te je na istom sagrađena vila također zajedničkim sredstvima koja je uređivana od 2008. do 2010. godine.“

Zemljište u Pisarovini nije kupljeno 2008. već 2007. godine, ne za 80.000, već za 87.000 eura. Općenito, tužiteljica o predmetnim nekretninama gotovo ništa ne zna, a o drugoj imovini kao što su poslovni udjeli, Sud već mjesecima ne dopušta ispitivanje stranaka. Kad se radi o imovini koja je predmet tužbenog zahtjeva, tužiteljica na točno 66 mjesta (šezdesetišest) izjavljuje da nešto ne zna ili se ne sjeća (pri čemu ovdje tuženi ne ubrajaju tužiteljičine lažne ili kontradiktorne izjave), ali zato na 27 mjesta u svom iskazu neprestano ponavlja da je sve „zajedničko“, da smo sve „zajednički plaćali“, toga se uvijek kristalno jasno sjeća i o tome uvijek sve zna. Sud ne smatra za potrebnim navesti niti jednu izjavu tužiteljice u kojoj bi ona navodila da nešto ne zna, ali mu ne smeta citirati izjave o „zajedničkoj blagajni“ i slično. Dapače, Sud niti jednu izjavu tužiteljice ne smatra spornom.

„Plaća joj je tada iznosila 9.000,00 do 10.000,00 kn.“

Tužiteljica je tada zaista rekla da je njezina plaća iznosila 9.000 do 10.000 kn, ali njezina puna izjava glasi: „*Plaća mi je iznosila 9.000 do 10.000 Kn, a ne znam Hrvojeva primanja*“. Koji bi bio interes Suda da prešućuje ili smatra ovaj dio izjave tužiteljice nebitnim, kad sama tužiteljica izjavljuje da je sve „*zajedničko*“, sve smo „*zajednički plaćali*“ i „*u braku sam imala punomoći na Hrvojevim računima*“. Ako je sve to zaista bilo „*zajedničko*“, ako je u braku stalno tužiteljica imala punomoći na računima prvotuženog u bankama, kako to onda ne zna niti izbliza primanja tuženika.

O osnivanju dvije firme iz 1994. godine, Sud navodi da je tužiteljica iskazivala sljedeće:

*„U početku je Hrvoje radio u Končaru , a zatim u Konzalt Investu koji je dosta dobro poslovaio i gdje je stekao znanja i iskustva. To ga je potaknulo da sa istim partnerom iz Konzalt Investa Zeljkom Faberom osnuje vlastitu firmu. Prva se zvala Faber i Zgombic porezno savjetovanje i revizija, a druga firma je bila Faber i Zgombic izdavaštvo. Firme su osnovane 1994. godine. Faber je bio direktor, a Hrvoje zaposlenik. Obje firme su bile na istoj adresi u Šenojnoj gdje je jedan stan pretvoren u poslovni prostor. Sto se tiče sredstava za osnivanje firme, oboje su radili. Hrvoje je u Konzalt Investu imao dobru placu a i ona je jedno vrijeme radila u Helios osiguranju gdje joj je također plaća bila dosta velika. Osnivački ulog za firmu je bio 20.000 kn s time da nije odmah sve uplaćeno već je kasnije uplaćen preostali dio. Dio kapitala bio je i u kompjutorima koje je Hrvoje išao kupovat u Njemačku jer su bili povoljniji. **Roditelji Hrvoja nisu dali novac za osnivanje tih firmi.**“*

Ovo je skup važnih tužiteljice u cijelom sporu koji vodi s tuženima, a tiče se osnivanja dviju firmi u 1994 te izvora financiranja osnivanja i rada tih firmi jer iz te dvije firme nastaje sve ostalo.

Za razliku od onoga što u svojoj presudi navodi Sud, o osnivanju te dvije firme iz 1994. tužiteljica u svom iskazu pred sudom od 7.10.2013. stvarno je kazala ovo:

1. „*Teško mi je reći o sredstvima za osnivanje firme ...*“
2. „***Meni se čini da roditelji Hrvoja nisu dali novac za osnivanje tih firmi***“
3. „*Teško je utvrditi da li je novac za firme naš zarađeni novac ili je neki drugi novac*“
4. „*Za pretpostaviti je da se radi o našem zajedničkom novcu budući smo oboje radili a Hrvoje je radio u dobroj firmi*“

Koji interes ima Sud izvrtati izjave tužiteljice njoj na korist i netočno navoditi: „***Roditelji Hrvoja nisu dali novac za osnivanje tih firmi.***“ i posve zanemariti

četiri izjave tužiteljice iz kojih se vidi da ona u stvari pojma nema o tome kako su i kojim sredstvima osnovane te firme. ***Na ovoj lažnoj izjavi Suda, ne tužiteljice,*** Sud zasniva kako svoju presudu, tako i obrazloženje presude po kojoj su poslovni udjeli bračna stečevina, pa prema tome i sva imovina nastala od tih udjela, sva imovina koja je predmet tužbe tužiteljice.

Ovaj čas nisu bitne netočna izjava tužiteljice tko je u tim firmama bio direktor, a tko zaposlenik, iako se i po tome vidi da ništa ne zna.

Istovremeno, Sud očito smatra posve neistinitim sve izjave tuženih u svezi s osnivanjem firmi iz 1994. Te izjave navode se u nastavku.

U svom iskazu od 16. siječnja 2014. prvotuženi o tim dvjema firmama iskazuju:

1. *„Svoje prve dvije firme sam osnovao istog dana u srpnju 1994.g. Radilo se o firmama Faber i Zgombić revizija i porezno savjetovanje d.o.o. i Faber i Zgombić plus za nakladništvo i informatiku d.o.o.“*
2. *„Temeljni kapital za osnivanje svake firme iznosio je 2.000 kn“.*
3. *„Sredstva za **osnivanje firmi i početni rad** sam dobio od svojih roditelja i to oba roditelja u iznosu od 20.000 DEM.“*
4. *„Taj iznos potječe od prodaje stana u Pleternici koji je prodan za 20.000 DEM.“*
5. *„S obzirom da je temeljni kapital bio mali novac koji sam dobio od roditelja korišten je za uređenje poslovnog prostora. Tako su oličeni zidovi, postavljeni novi podovi, prebojana unutrašnja i vanjska stolarija, stavljene zavjese, nabavljen namještaj i informatička oprema i ostalo, a financirano je i prvo izdanje knjige Komentar na međunarodne računovodstvene standarde. Vjerojatno je iz tih sredstava financirano i prvih nekoliko plaća.“*
6. *„**Tužiteljica nije sudjelovala u sredstvima za osnivanje firme.**“*
7. *Tužiteljica nije **niti novčano niti svojim radom** sudjelovala u uređenju poslovnog prostora.“*
8. *„Za osnivanje prvih firmi 1994.g. Faber i Zgombić revizija i porezno savjetovanje i Faber i Zgombić plus za nakladništvo i informatiku **osnivački polog sam sam uplatio.**“*

U svom iskazu od 9. travnja 2014. drugotuženi u svezi s firmama iz 1994. iskazuju:

1. *„Ne znam kada je sin osnovao firme a jedna se zvala Zgombić i partneri.“*
2. *„MI smo sinu pomagali u osnivanju tih firmi na način a smo mu dali **početni kapital za osnivanje.**“*
3. *„Ne bih se sjećao o kojim se novcima radi.“*
4. *„Što se tiče novaca za **osnivanje firmi** ističem da sam puno radio . štedjeli smo, nismo luksuzno živjeli. Bavio sam se i prodajom božićnih jelki, pa smo imali ta sredstva.“*

5. *„Nisam dalje financijski sudjelovao u drugim sinovim firmama jer je sin dobro poslovao.“*

U svom iskazu, isto od 9. travnja 2014. trećetužena u svezi s firmama iz 1994. iskazuje:

1. *„Stan smo prodali za 20.000 DEM i taj novac smo dali sinu za otvaranje firme.“*
2. *„Sin je otvorio firmu 1994.g. ali nisje imao novaca te smo mu dali 20.000 DEM“*
3. *„Razgovarali srno.i o.tome što ako firma ne uspije a ja sam ga nagovarala da otvori firmu jer smo mi imali zalihe u novcu od prodaje borića, zatim smo imali svoje mirovine, a imali smo i garsonijeru u vlasništvu, a sin je imao svoj stan.“*
4. *„Sin je rekao da je tih 20.000 DEM dovoljno za otvaranje firme.“*
5. *„Otvorio ju je zajedno sa partnerom a unajmili su ijedan dvosobni stan za kancelarije gdje je firma poslovala.“*

U svom podnesku od 6.5.2014. tužiteljica o navodima prvotuženog, drugotuženog i trećetužene da su drugotuženi i trećetužena dali 20.000 DEM za osnivanje firmi iz 1994. piše sljedeće (kurzivom su citirani navodi tužiteljice):

1. *„Tuženik želi dokazati nemoguće.“ i „Prvo tvrdi da su mu novac kao **osnivački polog**, za prve dvije firme, dali njegovi roditelji dok kasnije tvrdi da je upravo s tim novcem osnivao i firme poslije 2002. godine.“*

To prvotuženi nikad nije rekao, pri tom takvu glupost ne bi mogao izreći niti u snu. Bilo bi dobro da tužiteljica citira takvu idiotsku rečenicu koju je navodno, prema njoj, izrekao prvotuženi.

2. *„U trenutku osnivanja firmi "Faber&Zgombić" d.o.o. i "Faber&Zgombić plus" d.o.o. tuženik i tužiteljica su već skoro 10 godina zaposleni i ostvaruju pristojna primanja.“*

To nije istina, u trenutku osnivanja tih firmi 1994. samo prvotuženi ima 10 godina staža, dok tužiteljica niti četiri od kojih je jednu godinu provela na porodiljnom dopustu, pa još jednu godinu volontirala na sudu, a sve te godine gotovo s nikakvim primanjima, što se lako vidi iz izvoda o plaćama koje je HZMO dostavio sudu. Iz tih izvoda o plaćama vidi se da u razdoblju od 1990. do 1994. tri godine nije primala plaću.

Tužiteljica svjesno laže da prvotuženi nije od roditelja dobio tih 20.000 DEM jer to ugrožava u cijelosti njezin koncept bračne stečevine na koju bi se onda prema njoj trebala onda primijeniti „neoboriva presumpcija“.

Međutim, tuženi tvrde stalno da je zajednička imovina (kasnije i bračna stečevina) prvotuženog i tužiteljice cijelo vrijeme njihova braka negativna, odnosno da su troškovi njihovog kućanstva i djece veći od njihovih zarada od

rada, pa tako i u razdoblju od 1990. do 1994. kad, prema izvodima HZMO-a tužiteljica, tri godine ne prima plaću, očito je da netko tu razliku treba financirati, ili tužiteljica iz svoje vlastite imovine ili tuženi iz svoje vlastite imovine ili su tužiteljica i tuženi uzeli kredit za tekuće troškove svog kućanstva. U tom razdoblju zajednička imovina je negativna i kumulativno i po pojedinačnim godinama. Povrh toga, kako tužiteljica tvrdi (lažno doduše), postoji i kredit s kojim je doplaćena razlika u cijeni stana u Sigetu kad je kupovan 1990. godine. Kako to da Sud nimalo ne zanimaju troškovi kućanstva tužiteljice i prvotuženog u tom razdoblju i iz kojih izvora su financirani ti troškovi unatoč svim tvrdnjama tuženih.

3. „U isto vrijeme roditelji tuženika su već nekoliko godina u mirovini s ne velikim penzijama, a što je vidljivo i danas.“ i dodatno: „... roditelji I-tuženika nisu bili nikakvi bogataši s punom vrećom novaca kako ih se želi prikazati, već prosječna obitelj koja radom uspjeva pokrivati svoje prosječne troškove i školovati djecu.“.

Točno je da drugotuženi i trećetužena nemaju velike mirovine, ali tužiteljica zlonamjerno zanemaruje da su se tuženi od 1977. bavili uzgojem božićnih jelki. Na koncu od kuda kuća u Požegi, od kuda garsonijera u Zagrebu kupljena 1981., od kuda stan u Sigetu, otkud cca 100.000 DEM s kojima je u razdoblju od 1990. do 1994. kupovana financijska imovina, otkud stalna financijska pomoć tužiteljici i prvotuženom od 1990. do polovice 1995. i mnogo drugoga?

Sama tužiteljica i svom iskazu pred Sudom od 7.10.2013. navodi: „*Mi smo preko naših roditelja, drugih članova šire obitelji i prijatelja kupili još neke dionice na kojima se nešto zaradilo.*“. Misli tužiteljica na dionice kupljene 1993. i 1994., za cca 80.000 DEM, a koji novac su za te svrhe dali drugotuženi i trećetužena, na kojima se nešto zaradilo. Prvotuženi točno zna i koliko. Na kupljenim dionicama HT-a samo se je izgubilo, a i te dionice prvotuženi je financirao iz svoje imovine, za što ima i dokaze.

Tužiteljica pljuje po teškom, krvavom radu drugotuženog i trećetužene kojim su uz svoje redovne poslove 16 godina naporno uzgajali božićne jelke, sramotno ih proglašava „**prosječnom obitelji koja radom uspjeva pokrivati svoje prosječne troškove i školovati djecu**“, ne pita se ni ona niti Sud otkud kuća u Požegi, otkud garsonijera u Zagrebu, otkud 100.000 DEM za ulaganja u financijsku imovinu od 1993. do 1994. prema iskazu prvotuženog od 16.1.2014. (uključivo financiranje poslovnih udjela u firmama iz 1994). Sud, međutim, priznaje tužiteljici da poslovni udjeli nisu financirani od te imovine, već od 400 DEM plaće prvotuženog (zato je baš potreban veliki salto Suda), ali ga uopće ne zanima doprinos tuženih do 1999. godine. Sud mjesecima ne dopušta saslušanje prvotuženog i tužiteljice na okolnost poslovnih udjela i druge financijske imovine, nakon čega bi tuženi podnijeli sve potrebe dokaze kojim bi potkrijepili svoje izjave.

Tužiteljica u svom podnesku od 6.5. 2014. jasno tvrdi da tuženi nemaju nikakvog dokaza o tome da su prvotuženom dali 20.000 DEM, isto tako tvrdi da ne postoje dokazi da su drugotuženi i trećetužena pomagali kućanstvo tužiteljice i prvotuženog s 500 DEM mjesečno jer to sa svojim mirovinama, kao „*prosječna obitelj*“ to nikako nisu mogli učiniti.

Kad tuženi ipak 14. prosinca 2015., dakle 10 dana prije djelomične presude o nekretninama podastiru dokaz da je prvotuženi financirao osnivanje i početni

rad obiju firmi iz 1994. darom od roditelja u iznosu od 20.000 DEM, Sud to prihvaća, ali sve izokreće u korist tužiteljice, tvrdeći da je osnivački kapital firme uplaćen od plaće prvotuženog, pa prema tome poslovni udjeli u te dvije firme čine zajedničku imovinu tužiteljice i prvotuženog.

Da tuženi i nisu podastrili dokaz o financiranju firmi iz 1994. godine, očito je iz ulaganja u dugotrajnu imovinu te dvije firme kao i iz rashoda nastalih tijekom 1994. da je poslovanje firmi moglo biti financirano iz temeljnog kapitala sam u visini 2 do 3%, a da je ostalo financiranje moralo doći iz drugih izvora.

U to vrijeme, 1990. godine, drugotuženi i trećetužena, ta „prosječna obitelj“ raspolaže gotovinom od prodaje kuće u iznosu od 150.000 DEM, drugom gotovinom i štednjom u iznosu od također 150.000 DEM, imaju stan u Pleternici vrijedan 20.000 DEM i zemljište u Požegi vrijedno 10.000 DEM.

Sud uopće u djelomičnoj presudi više ne zanima stan u Sigetu koji su za 155.000 DEM (s porezom na promet) platili drugotuženi i trećetužena, za koji tužiteljica lažno iskazuje da ga je doplatila, ne zanimaju Sud plodovi tog stana u obliku doprinosa, ne zanimaju ga rad drugotuženog i trećetužene u kućanstvu tužiteljice i prvotuženog i njihov doprinos tim radom, niti ga zanima sudska praksa o tim pitanjima. Ne zanima ga 100.000 DEM koji su drugotuženi i trećetužena uložili u financijsku imovinu ili darovali prvotuženom za osnivanje svojih firmi, kakvi su plodovi te imovine i postoji li išta od te imovine u nekom obliku nakon 1999. što je omogućilo kupnju nekretnina iza 1999.

U obrazloženju djelomične presude Sud navodi:

„Na konkretan pravni odnos stranaka u odnosu na stjecanje nekretnina, a s obzirom na vrijeme stjecanja istih primjenjuje se Obiteljski zakon (Narodne novine 116/03, 17/04, 136/04, 107/07) budući su nekretnine koje su predmet ovog spora stjecane nakon 1. srpnja 1999. godine.“

Sud ne zanima sudska praksa Vrhovnog suda prema kojoj: **„Okolnost da je nekretnina nabavljena za vrijeme trajanja bračne zajednice ne mora imati za posljedicu da se radi o zajedničkoj imovini, ako nisu ispunjene daljnje pretpostavke da je stečena radom bračnih drugova ili novac za koji je kupljena mora potjecati iz bračne tečevine.“** (VSRH Rev 1719/97 od 17. 5. 2001.). Sud se uopće ne upušta u to da utvrdi čiji su izvori za stjecanje nekretnina, koja je bila vrijednost zajedničke imovine na 30. lipnja 1999., kakvi su doprinosi toj imovini. Zašto to Sud radi? Koji je interes Suda da ne utvrđuje objektivno i nepristrano sve činjenične okolnosti i dokaze u svezi s predmetnim sporom.

U svojoj presudi od 24.12.2015. Sud navodi:

„Sto se tiče navoda tuženih da su Zvonimir i Slavica Zgombić financijski pomagali tužiteljicu i I tuženika ističe se da svoje navode tuženi nisu ničime dokazali niti su dokazali da bi dana sredstva (500 DEM) bila utrošena za stjecanje nekretnina koje su predmet postupka.“

To što tužiteljica ama baš ničim nije dokazala da je imovina koja je predmet njezine tužbe nastala radom, Sud uopće ne zanima da tužiteljica išta dokaže; sve će se učiniti da tužiteljica uspije u svom tužbenom zahtjevu u cijelosti.

Tuženi NIKADA nisu rekli da su drugotuženi i trećetužena davali 500 DEM mjesečno da bi se iz toga financiralo stjecanje nekretnina, niti bi takvu besmisleni izjavu drugotuženi i trećetužena mogli dati unatoč svojim poznim godinama. Oni su 500 DEM davali od svibnja 1990. do barem polovice 1995. kao financiranje negativne razlike između troškova kućanstva tužiteljice i prvotuženog i njihovih primanja od rada. Sudu ne pada na pamet (namjerno) da bi istraživao doprinose tuženih i tužiteljice zajedničkoj imovini od 1990. do 1999. O tome da su tuženi davali po 500 DEM (pa i 2.000 DEM za kvartalnu kupnju potrepština u Grazu) zaista nema dokaza osim iskaza sve troje tuženih. Sud ne daje vjeru tim iskazima, iako postoje jaki indirektni dokazi da su tvrdnje tuženih istinite:

- a) iz poslovanja firme vidljivo da je ono moralo biti financirano sredstvima koja daleko premašuju temeljni kapital firme, i isto je tako
- b) vidljivo da troškovi kućanstva tužiteljice i prvotuženog daleko premašuju njihova zbrojena primanja od rada i da to netko mora financirati.

Još sam Sud, posve neobjektivno, navodi da tuženi nemaju dokaza o, po njemu, jednokratnoj uplati 500 DEM, kao da se ne radi o nizu mjesečnih uplata od po 500 DEM. Zašto to Sud radi?

4. *„Osnivački kapital je izrazito nizak pa je za osnivanje firme "Faber&Zgombić" d.o.o I-tuženik uplatio temeljni kapital u iznosu od 935,00 kuna, a za firmu Faber&Zgombić plus" d.o.o iznos od 1.870,00 kn“.*

Točno je da osnivački kapital nizak te je očito da takav kapital niti izbliza nije dostatan za poslovanje ijedne od tih dviju firmi te da se je početni rad firme morao financirati iz drugog izvora, a taj izvor je dar koji je prvotuženi dobio od svojih roditelja, drugotuženog i trećetužene.

5. *„Navedeni temeljni kapital uplaćen je, odnosno unešen u stvarima koje predstavljaju njegovu protuvrijednost.“ i „Tvrditi da su upravo tim novcem koje su mu navodno dali roditelji kupljene stvari koje su onda unešene kao osnivački polog je logički neprihvatljiv. Novac nije određena kategorija. Tko može dokazati da su upravo tim novčanicama koje su mu navodno dali roditelji kupljene stvari, i da su baš one unesene za osnivački polog gore navedenih firmi?“*

Tuženi niti u malom dijelu ne razumiju takve besmislene izjave tužiteljice niti što ona time pokušava reći?!

6. *„Zašto bi mu tako nizak osnivački polog davali roditelji u trenutku dok i tuženik i tužiteljica rade i ostvaruju pristojna primanja.“*

Dakle prvo, niti tužiteljica, niti prvotuženik od samog početka braka nemaju „pristojna primanja“. Upravo suprotno, što je vidljivo iz izvadaka od HZMO-a. Drugo, kako je očito da iz takvog niskog osnivačkog pologa nikakvo poslovanje nije moguće, očito je da je poslovanje tih firmi u prvo vrijeme moralo biti financirano iz drugih izvora, a to je vlastita imovina tuženih. Vidi se na ovom mjestu da tužiteljica ništa ne zna o početnom radu tih firmi i njihovom financiranju. Dapače, vidljivo je da ona eventualno tvrdi (isto tako neistinito) da je participirala samo financirajući „*tako nizak osnivački kapital*“, ne znajući ništa o izvorima financiranja kako osnivačkog pologa tako i samog poslovanja firme. Naravno, tužiteljica ni kune nije dala niti za osnivački polog.

Vidi se da je tužiteljica, u trenutku pisanja ovog podneska (6.5.2014.), uvjerena da tuženi nikad neće moći dokazati da su za osnivanje i rad firme dali 20.000 DEM i hrabro tvrdi da je ona nešto dala za „*osnivački polog*“, iako laže da je tada imala „*pristojna primanja*“.

7. „*Takva tvrdnja je neuvjerljiva i nedokaziva i svatko bi mogao tako dokazivati posebnu imovinu.*“.

Istina, osim kad se imaju dokazi, kao što je slučaj s tuženima. Osim toga, očito je da je u to vrijeme, kao i od početka braka, zajednička imovina tužiteljice i prvotuženog negativna.

8. „*Stoga, kad želiš izigrati zakonom određenu bračnu stečevinu i kad ti je potrebno da dokažeš posebnu imovinu onda se jednostavno pozoveš I la roditelje koji će svakako potvrditi da su ti oni dali inicijalna sredstva za osnivanje firme.*“.

Nema tog svjedoka ili dokumenta koji bi pokazao da su drugotuženi ili trećetužena ikad ikome lagali, ili da su ikad ikoga u bilo čemu oštetili. S druge strane, jasno je pokazano, a i vjerujemo da će se o tome očitovati i mnogi pozvani, još neispitani svjedoci, da tužiteljica laže i maže sve u šesnaest (to je jedna stara, ovdje prikladna fraza), a sve s svrhom da se pokrade sve troje tuženih.

Posve uvjerena da tuženi nikad neće moći dokazati tih 20.000 DEM dara koji je prvotuženi dobio od svojih roditelja za osnivanje firmi, tužiteljica ih teško ismijava, proglašava lažljivcima, siromašnim ljudima koji su mogli plaćati samo školovanje sina.

9. „*Da je tome tako, vidljivo je iz iskaza roditelja s raspravnog ročišta od 09.04.2014. kad II-tuženik navodi: "Ne znam kada je sin osnovao firme, a jedna se zvala Zgombić i partneri. Mi smo sinu pomagali u osnivanju tih firmi na način da smo mu dali početni kapital za osnivanje. Ne bih se sjećao 0 kojim se novcima; radi. "(zapisnik str.2) Također, II-tuženik navodi: "Ne sjećam se ali mislim da nisam bilo koji iznos novca prebacivao s računa na račun ili neposredno uplatio na račun sina ili uplatio na bilo koji drugi račun, "(zapisnik str. 3.)“.*

Što bi tu bio vidljivo? Vidljivo je iz cijelog iskaza tužiteljice pred sudom od 7.10.2013., kao i iz njezinog podneska od 6.5.2014. da o niti jednoj imovinskoj čestici tuženih praktički ništa ne zna. U vrijeme svog iskaza drugotuženi ima više od 80 godina, a tužiteljica, u vrijeme svog iskaza, 47 godina. Drugotuženi se ipak nekih stvari sjeća, a tužiteljica gotovo ničega, osim da je to sve njezino u ½ i da je sve „zajednički plaćano“.

10. „Na istom ročištu, III-tužena je iskazala: "Ne znam koliki je bio osnivački polog za otvaranje firme ali je sin rekao da će 20.000,00 DEM biti dovoljno za njegov dio jer je imao partnera. Na pitanje da li imate kakav materijalni dokaz da ste sinu dali ili uplatili novac tužena iznos nemam nikakav dokaz." (zapisnik str. 6)“.

Bilo bi zanimljivo čuti iz usta tužiteljice, zašto ovaj iskaz trećetužene smatra neistinitim, kao uostalom i iskaz drugotuženog.

11. „Dakle, nema nikakvih materijalnih dokaza, nego samo tvrdnja tuženika i njegovih roditelja.“

Tuženi imaju dokaze o tome da su drugotuženi i trećetužena dali tih 20.000 DEM (u stvari nešto više), ali čuvaju te dokaze da ih iznesu nakon saslušanja stranaka na okolnost poslovnih udjela, nakon što je Županijski sud 18. svibnja 2015. proglasio Općinski sud nadležnim za odlučivanje o poslovnim udjelima povodom tužbe tužiteljice od 21.12.2011.

Tuženi mjesecima pokušavaju od Suda ishoditi ročište za saslušanje prvotuženog i tužiteljice na okolnost poslovnih udjela i druge financijske imovine čime bi se utvrdilo čije je vlasništvo nad tim udjelima – radi li se o vlastitoj imovini prvotuženog ili o bračnoj stečevini – ali ti pokušaji ostaju bezuspješni.

Obzirom da je Sud na ročištu od 19.11.2015. zaključio glavnu raspravu u dijelu koji se odnosi na nekretnine te zakazao ročište na kojem će donijeti djelomičnu presudu za nekretnine za 24.12.2015., unatoč stalnim upozorenjima tuženih da se presuda o nekretninama ne može donijeti prije nego se utvrdi pravo vlasništva nad poslovnim udjelima jer je za nekretnine plaćeno gotovo četiri puta više nego što su iznosili primici od rada tužiteljice i prvotuženog u vrijeme stjecanja nekretnina, tuženi se ipak odlučuju podneskom od 14.12.2015. priložiti i dokaz da su firme iz 1994. stvarno financirane od strane prvotuženog.

Tako se iz analitičke bruto bilance za 1994. koju je tadašnja knjigovotkinja društva ovjerila kod bilježnika, a ponuđeni su i svjedoci, vidi da je prvotuženi tijekom 1994. pozajmio firmi Faber & Zgombić Plus za nakladništvo i informatiku d.o.o. iznos od 78.259.67 Kn, što po tečaju za DEM od 3,60 iznosi 21.740 DEM.

Nadalje, ističemo kako u knjigama Društva 1994.godine nisu proknjiženi troškovi uređenja prostora. Radilo se o stanu unajmljenom 1994.godine od cca 60 m² u Šenoj 4, Zagreb koji je preuređen u poslovni prostor. Samo uređenje tog prostora koštalo je sigurno od 6.000 do 8.000 DEM od čega 50% otpada na prvotuženog, dakle između 3.000 i 4.000 DEM.

Međutim, kad tog dokaza i ne bi bilo, iz iste analitičke bruto bilance vidi se koliko je investirano u dugotrajnu materijalnu imovinu, koliki su bili rashodi firme (bez amortizacije) te je posve jasno da je u tim prvim mjesecima života firmi to moralo biti financirano iz nečijih izvora.

12. „Međutim, koliko god navedena činjenična konstrukcija bila nevjerojatna, životno je logično da će majka (III-tužena) učiniti sve za svoje dijete (I-tuženika) i potvrditi sve njegove tvrdnje ma kakve one bile.“

Zar zaista misli tužiteljica da bi se trećetužena, pa makar je majka prvotuženog, upustila u takve kriminalne laži, upravo onakve kakve tako lako preko svojih usta prevaljuje tužiteljica ne bi li teško pokrala sve tužene i kojim lažima vrvi njezin iskaz pred sudom od 7.10.2013.

Na ročištu od 9.4.2014., nakon iskaza trećetužene, punomoćnik tužiteljice iznosi za CIJELI iskaz trećetužene: „*da je isti **neobjektivan** , **kontradiktoran** , **neistinit**, jer je ista između ostalog subjektivna i neposredno zainteresirana za ishod ovog spora. Protivi se dopunskom saslušanju tužiteljice i III tužene, jer je isti nepotreban a eventualno kontradiktornosti u iskazima će cijeniti sud.*“

Tužiteljica koja se sama upustila u dokazane teške kriminalne laži s namjerom da pokrade dio vlastite imovine tuženih, ovdje nastoji iz usta svog punomoćnika trećetuženu prikazati kao lažljivicu koja bi, lažući za svog sina, protupravno nešto oduzela tužiteljici, u stvari je pokrala. Tužiteljica za laži optužuje ženu koja joj je 20 godina vodila kućanstvo, koja joj je 20 godina davala ljubav ni po čemu drukčiju od one koju je davala svom sinu ili unučadi. To, na kraju, potvrđuje i sama tužiteljica u svom pismu prvotuženom iz lipnja 2011. u kojem sama izjavljuje da su se drugotuženi i trećetužena prema njoj odnosili „*kao da su je posvojili.*“. Pri tome se boji suočiti s trećetuženom oči u oči u dopunskom saslušanju koji je na tom ročištu predložila punomoćnica prvotuženog. Zašto bi se tužiteljica bojala tog sučeljavanja? Neke mrvice srama ostale su u njezinoj glavi i ne zna kako bi pogledala u oči trećetuženoj!

Interesantan je taj zaključak punomoćnika tužiteljice da je „... *trećetužena subjektivna i neposredno zainteresirana za ishod ovog spora.*“. Što je tu sporno, zar tužiteljica i prvotuženi nisu neposredno zainteresirani za ishod ovog spora? Razlika je u tome što tuženi ne lažu u nijednoj svojoj izjavi, dok iskaz tužiteljice vrvi dokazanim lažnim izjavama, koje u konačnici imaju osnovni cilj pokrasti sve tužene.

OSNIVANJE DVIJU FIRMI IZ 1994. PREMA VIĐENJU SUDA

U nastavku dajemo pregled kako Sud vidi osnivanje prve dvije firme iz 1994. te zaključke Suda tko je vlasnik poslovnih udjela u tim dvjema firmama. Pojedine rečenice iz zadnja dva pasusa na stranici 12 i prva dva pasusa na stranici 13 Presude citirani su u kurzivu uz komentar tuženih:

1. „Tuženik tijekom postupka navodi da su prva dva društva **osnovana** iz njegove vlastite imovine dok su sva ostala društva osnovana prijenosom imovinske cjeline iz navedena dva društva.“

Točno je da su sva ostala društva u kojima je prvotuženi imao poslovne udjele (ona koja cijelo vrijeme imaju istu djelatnost, iste klijente i iste zaposlenike) osnovana prijenosom imovinske cjeline iz firmi iz 1994. Postavlja se pitanje zašto Sud daje vjeru iskazu prvotuženog pred sudom od 16.1.2014. (to je valjda jedini slučaj da Sud poklanja vjeru izjavama tuženih), a u podnesku od 6.5.2014. tužiteljica tvrdi nešto sasvim drukčije i osporava da postoji prijenos imovinske cjeline. U tom podnesku tužiteljica kaže:

*„Međutim, radi dokazivanja vlastite imovine, tuženiku nije dovoljno samo da dokaže da su mu roditelji dali inicijalni kapital za osnivanje firme već mora i dokazati da su kasnije nastale firme (u pravilu, firme poslije 2002.) financirane iz dobiti ranije osnovanih firmi za koje su mu osnivački polog dali roditelji. Drugim riječima, **tuženik mora dokazati da su sva daljnja društva koja su predmet ovog spora nastala osnivanjem uz prijenos imovinske cjeline koja je nastala i postojala u prva dva društva. Tvrdnje tuženika u navedenom smjeru nova su konstrukcija, bez ijednog materijalnog dokaza. Naime, firme koje su nastale poslije 01.07.1999. godine novo su osnovane. Osnivački polog opet je uplaćen u novcu i to na ime Hrvoja Zgombića. Nigdje ne postoji vidljiv prijenos gospodarske cjeline iz prvotno osnovanih firmi iz 1994. i firmi koje su nastale poslije.**“*

Kako to da Sud, nakon što je Županijski sud 18. svibnja 2015. proglasio Općinski sud nadležnim za odlučivanje o poslovnim udjelima povodom tužbe tužiteljice od 21.12.2011., nimalo ne zanima saslušanje prvotuženog i tužiteljice na okolnost stjecanja i raspolaganja financijskom imovinom (uključujući poslovne udjele) kao i dokazi koje bi obje strane mogle o tim okolnostima dati? Kako je to moguće? Kako Sud ne zanima što se to događalo s poslovnim udjelima prije 1.7.1999. i nakon tog datuma? Ili su takve informacije protivne interesima tužiteljice, pa se i ne želi da se išta od toga pojavi u spisu ovog spora?!

Kako to da Sud ne zanima jasna spoznaja iz ove izjave tužiteljice da ona pojma nema o poslovnim udjelima i razvoju imovine temeljene na poslovnim udjelima, ali u obrazloženju svoje presude bez problema utvrđuje da su poslovni udjeli zajednička imovina, odnosno bračna stečevina.

2. „Iz iskaza I tuženika proizlazi da je njegov udio u temeljnom kapitalu za svaku firmu iznosio 1.000,00 kn, te da je **sredstva za osnivanje firmi** dobio od svojih roditelja i to u iznosu od 20.000 DEM a sto bi bila njegova vlastita imovina.“

To nije sporno, iz visine pozajmice koju je prvotuženi dao firmi proizlazi da je dao nešto više, oko 21.700 DEM, ali isto tako tvrdi da je još dao od 3.000 do 4.000 DEM za uređenje poslovnog prostora, a čiji trošak nije proknjižen u poslovnim knjigama društva, što se vidi iz analitičke bruto bilance za 1994., a o čemu su predloženi i svjedoci. Međutim, ta izjava tuženih u podnesku od 14.12.2015. Sud uopće ne zanima. Sudu ne pada na pamet da na te okolnosti sasluša prvotuženog i tužiteljicu i predložene svjedoke.

3. „*Sam I tuženik nadalje iznosi, a sto također proizlazi i iz iskaza III tužene Slavice Zgombić da dobivena sredstva od 20.000 DEM su korištena za uređenje poslovnog prostora firme (oličeni su zidovi, stavljeni novi podovi, nabavljen je namještaj i informatička oprema te ostalo).*“

Ova izjava prvotuženog je vrlo važna, vjerojatno najvažnija citirana izjava prvotuženika iz djelomične presude o nekretninama jer na temelju te izjave Sud, doslovce kroz jednu kozmičku crvotočinu, iz još nepoznatih prostorno-vremenskih dimenzija izvlači zaključak da su poslovni udjeli zajednička imovina tužiteljice i prvotuženog, a ne vlastita imovina prvotuženog.

Prvotuženik je u svom iskazu pred Sudom rekao sljedeće: „*S obzirom da je temeljni kapital za osnivanje firme bio mali novac koji sam dobio od roditelja korišten je za uređenje poslovnog prostora. Tako su oličeni zidovi, postavljani novi podovi, prebojana unutrašnja i vanjska stolarija, stavljen zavjese, nabavljen namještaj i informatička oprema i ostalo, a financirano je i prvo izdanje knjige Komentar na međunarodne računovodstvene standarde. Vjerojatno je iz tih sredstava financirano i prvih nekoliko plaća.*“ Zašto Sud iz iskaza prvotuženog ispušta dio koji govori o financiranju prve knjige i prvih nekoliko plaća? To su sve normalni redovni troškovi jedne firme.

Isto tako, prvotuženi u prethodne svoje dvije izjave u točkama 1 i 2 iskazuje da je svojom vlastitom imovinom, darom od roditelja, **osnivao** firme, ali Sud to posve zanemaruje te navodi kako je prvotuženi dar od roditelja koristio za druge svrhe, a ne za osnivanje firmi.

Trećetužena Slavica Zgombić nije niti slova rekla na što su potrošeni novci koje je s drugotuženim dala prvotuženom za otvaranje firmi.

4. „*S obzirom na naprijed navedeno te posebno uzevši u obzir činjenicu da novac koji je tuženik dobio od svojih roditelja u iznosu od 20.000 DEM nije utrošen za osnivanje trgovačkih društava tj. za udio I tuženika u temeljnom kapitalu svake firme već u druge svrhe tj. poslovni prostor te s obzirom da su u vrijeme osnivanja trgovačkih društava (srpanj 1994. godine) obje stranke bile zaposlene tj. primale su placu, plaća tuženika je prema vlastitom iskazu iznosila 5.000,00 kn odnosno 400 DEM, te budući je plaća prihod koji je ostvaren po osnovi rada, dakle barena stečevine sud smatra da su firme osnovane sredstvima koja su zajednička imovina bračnih drugova a ne vlastita imovina tuženika.*“

Dakle, kad se neka firma osnuje, onda se sredstva temeljnog kapitala, eventualno i postignutog ažia, drugih kapitalnih rezervi i kredita ili pozajmica koji se još eventualno uzmu, koriste za financiranje dugotrajne imovine (npr. namještaj, informatička oprema i slično) i/ili za potrebe tekućeg poslovanja firme (najamnina za poslovni prostor, režije, plaće, zalihe i slično), upravno onako kako je prvotuženi rekao. Uplaćeni temeljni kapital nije, kako to vidi Sud, negdje u zraku ili u nekoj specijalnoj čarapi u kojoj kompanije uobičajeno drže sredstva dobivena uplatom temeljnog kapitala, već se troši za potrebe svakodnevnog investicijskog ili tekućeg poslovanja firme.

Prvotuženi i njegov partner Faber nisu htjeli velika sredstva koja su bila potrebna za financiranje rada firme zamrznuti u temeljnom kapitalu, pa su uplatiti minimalno potreban temeljni kapital, a ostatak potreba za financiranjem poslovanja firme financirano je pozajmicom. Prvotuženi, kao i njegov partner Faber, imao je jasnu zakonsku mogućnost svoj kapital od 20.000 DEM uložiti u obje firme u raznim kombinacijama:

1. uložiti 20.000 DEM u temeljni kapital iz čega bi se financiralo poslovanje firme
2. dio od 20.000 DEM uložiti u temeljni kapital, pa i u rezerve društva, a dio istog iznosa pozajmiti firmi, isto tako za financiranje poslovanja firme. Prvotuženi se odlučio za ovu drugu mogućnost (uplata u temeljni kapital i zajam) obzirom da je Zakon o trgovačkim društvima to omogućavao.

Kad je prvotuženi u prethodnoj izjavi (pod točkom 3) izjavio: “... *novac koji sam dobio od roditelja korišten je za uređenje poslovnog prostora. Tako su oličeni zidovi, postavljeni novi podovi, prebojana unutrašnja i vanjska stolarija, stavljene zavjese, nabavljen namještaj i informatička oprema i ostalo, a financirano je i prvo izdanje knjige Komentar na međunarodne računovodstvene standarde. Vjerojatno je iz tih sredstava financirano i prvih nekoliko plaća.*“ očito je mislio i tako pobrojao koje sve troškove su novo-osnovane firme financirale pribavljenom uplatom u temeljni kapital i zajmom., Na pitanje kako su firme pribavile temeljni kapital i zajam, isto je tako očito da je prvotuženi svoju vlastitu imovinu stečenu darom od roditelja koristio za uplatu temeljnog kapitala u stvarima, o čemu i Sud navodi da prvotuženi tako iskazuje, te za zajam firmi iz koje su financirani troškovi firmi u prvim mjesecima njihovog života. Ali, kako se Sud u svojim zaključcima koristi kozmičkom crvotočinom, onda može zaključiti i da prvotuženi nije dao sredstva za osnivanje firme.

Gimnastika Suda ide do te mjere, kao da Sud, primjerice, ustvrdi da nije istina da su npr. zavjese „*kupljene*“, već da su samo „*stavljene*“ jer je upravo tako rekao prvotuženi, pa prema tome, zavjese nemaju veze sa 20.000 DEM dara od roditelja.

Sud ne navodi ništa o plaći tužiteljice, iako ona u razdoblju od 1990. do 1994. tri godine, prema izvodima o plaćama HZMO-a, nije imala plaću.

Prvotuženom je nejasno zašto se Sud pouzdaje u izjave prvotuženog kolika je bila njegova plaća, pa navodi da je „*plaća tuženika je prema vlastitom iskazu iznosila 5.000,00 kn odnosno 400 DEM*“, iako ima na raspolaganju izvode o plaćama HZMO-a, pa sam može objektivno i potpuno točno utvrditi kolika je neto plaća prvotuženog u tim godinama. Osim toga, 400 DEM po tečaju od 3,6 Kn za DEM koliko je otprilike te 1994. tečaj iznosio iznosio daje 1.440 Kn neto plaće.

Treba uzeti u obzir da su u dvije godine, 1993. i 1994., tuženi u financijsku imovinu uložili i dodatnih cca 80.000 DEM, prema iskazu tuženih, ali Sud ne želi saslušati stranke na te okolnosti, niti svjedoke, niti ikakvu dokumentaciju. Prema Sudu, ta imovina uopće ne postoji, ne zanimaju ga plodovi te imovine, kakav doprinos zajedničkoj imovini to daje do 1.7.1999, i kako se to odražava na razvoj imovine nakon 1.7.1999.

Prema Sudu, svoju plaću je prvotuženi trošio na stjecanje poslovnih udjela, a troškovi kućanstva tužiteljice i prvotuženog financirani su od novca koji se, prema tužiteljici, a čini se i prema shvaćanju Suda, spontano stvarao u „magičnoj fioki“. Ako tuženi tvrde u svojim ranijim podnescima toliko puta da je zajednička imovina i u razdoblju od 1990. do 1994. negativna jer su troškovi kućanstva tužiteljice i prvotuženog veći od njihovih zbrojenih primitaka od rada, valjda bi se sam objektivni i nepristrani Sud poželio uputiti u tu tvrdnju ili tražiti vještačenje je li ta izjava tuženih možda istinita.

5. „*Također valja istaknuti i Činjenicu da iz ugovora o osnivanju trgovačkog društva "Faber & Zgombic plus" d.o.o. i "Faber & Zgombic" revizija i porezno savjetovanje d.o.o. proizlazi da osnovna glavnica svakog društva iznosi 3.740,00 kn i sastoji se u stvarima i to PC 286 vrijednosti 3.740,00 kn, dakle istu ne sačinjavaju sredstva tj. 20.000 DEM za koje I tuženik tvrdi da su njegova vlastita imovina te da su korištena za osnivanje navedenih trgovačkih društava.*“

Kako je sam prvotuženi u svom iskazu pred Sudom od 16.1.2014. izjavio: „*Sredstva za **osnivanje firme i početni rad** sam dobio od svojih roditelja i to oba roditelja u iznosu od 20.000 DEM*“ očito je da je dio tih sredstava korišten za uplatu u temeljni kapital, a dio za pozajmicu firmi. Sam prvotuženi izjavio je, a Sud to ne osporava, da je „*novac koji sam dobio od roditelja korišten*“, između ostalog, i za nabavu „*informatičke opreme*“. Ako Sud baš nije posve siguran da je oznaka PC 286 kodna oznaka za nabavljene vreće s pijeskom, onda se tuženima čini da bi se iza oznake PC 286 mogla kriti informatička oprema, odnosno kompjutori koje je kako kaže tužiteljica „*Hrvoje išao kupovati u Njemačku*“ (dakle ne ona), pa bi onda Sud možda mogao ipak zaključiti da je temeljni kapital firmi financiran iz 20.000 DEM dara od roditelja. Ili Sud pod svaku cijenu želi poslovne udjele iz 1994. godine proglasiti zajedničkom imovinom?!

Ponovno treba naglasiti da tužiteljica u svom podnesku od 6.5.2014. **tvrdi** da nikakvog dara roditelja od 20.000 DEM nema, da to tuženi **ne mogu ničim dokazati** i da **trećetužena laže** kako bi zaštitila interese svog sina. Da **trećetužena laže** tvrdi i punomoćnik tužiteljice u svojoj izjavi na Zapisnik o saslušanju drugotuženog i trećetužene od 9.4.2014. Kad su dokazi ipak prezentirani 14.12.2015. Sud nema kamo, pa prihvaća te dokaze, ali tako teško izvrće cijelu istinu oko osnivanja firmi iz 1994., da je očito da je u konkretnom sporu Sud više nego pristran. Ostaje pitanje zašto?

6. *„Kako investirana sredstva u trgovačka društva potječu iz bračne stečevine tako prihodi od dobiti i svi drugi prihodi od kapitala jesu bračna stečevina stranaka. S obzirom da su sva ostala trgovačka društva I tuženika osnovana prijenosom imovinske cjeline (a koja je bračna stečevina) iz prva dva trgovačka društva to su i prihodi tuženika koje je ostvario u ostalim trgovačkim društvima također bračna stečevina stranaka.“*

Sud očito ne zna što su to investirana sredstva. „Investirana sredstva u trgovačka društva“ upravo se sastoje od ukupnih ulaganja jednog investitora, u ovom slučaju prvotuženog, a ona se sastoje od ulaganja u temeljni kapital društva i od zajma društvu. Prvotuženi je također imao mogućnost, umjesto zajma izvršiti uplatu u rezerve društva, dakle u vlastiti kapital firmi iz 1994. Dakle, ukupna investicija (ulaganje) prvotuženog u društva iz 1994. sastojalo se od uplate u temeljni kapital i od uplate zajma. Prvotuženi je imao sve zakonske mogućnosti kako će kombinirati ove dvije forme ulaganja.

Tuženi ne razumiju, proglašava li Sud na ovom mjestu svoje djelomične presude i dar roditelja prvotuženom od 20.000 DEM zajedničkom imovinom koji je prvotuženi koristio, kako je sam kazao u svom iskazu pred Sudom od 16.1.2014., za „osnivanje i početni rad firmi“, obzirom da u citiranom navodu govori u „investiranim sredstvima“, a ne o uplatama u temeljni kapital društva. Sud se trudi, tako je to očito, na sve načine 'zaboraviti' investiciju prvotuženog.

I na ovom mjestu, ovom tvrdnjom, Sud odlučuje o cijelom tužbenom zahtjevu tužiteljice njoj u korist!

7. *„S obzirom da su prema iskazu tuženika nekretnine kupovane iz dividende, dionica, autorskih honorara, a sto sve predstavlja bračnu stečevinu stranaka te kako stranke tijekom trajanja bračne zajednice nisu sklopile poseban ugovor o korištenju plaća i vlastitih sredstava to sud smatra da su nekretnine koje su predmet ovog spora, a koje su stranke stekle tijekom trajanja bračne zajednice bračna stečevina stranaka i to svakog u 1/2 dijela.“*

Tuženi nisu sklapali ugovor o „korištenju plaća“, a posve im je nejasno zašto Sud navodi da nisu sklapali ugovor ni o „korištenju vlastitih sredstava“? Zašto bi to tuženi s tužiteljicom sklapali ugovor kako će, kad

i u koju svrhu koristiti svoja vlastita sredstva!? Sve autorske honorare prvotuženi je stekao prije 1.7.1999., ali to Sud niti najmanje ne zanima, kao što ga ne zanima niti ulaganje tuženih od cca 100.000 DEM u financijsku imovinu 1993. i 1994. i plodovi te imovine. Sud ne zanima niti stan u Sigetu, kao niti plodovi tog stana u kojem su tužiteljica i prvotuženi zajednički uživali do kraja listopada 1999., niti čiji su ti plodovi doprinos.

Čini se da Sud prihvaća laži tužiteljice i navod njezina punomoćnika izrečen u Zapisnik od 9.4.2014. o saslušanju drugotuženog i trećetužene, da „trećetužena laže“. Sam Sud ustvrđuje da tuženi nemaju dokaze da su davali 500 DEM mjesečno oko pet godina, počev od svibnja 1990. kao potporu kućanstvu tužiteljice i prvotuženog, te isto tako, bez smisla, da nema dokaza da bi tih 500 DEM bilo uloženo u nekretnine.

Sud hladnokrvno prihvaća i dodjeljuje imovinu koja je predmet tužbe tužiteljice u jednoj polovini tužiteljici, bez problema prihvaća 'neoborivu presumpciju' i niti malo se pita čime je to tužiteljica dokazala da je imovina koja je predmet njezine tužbe stečena radom, a institut 'neoborive presumpcije' može se primijeniti samo na onu imovinu za koju je dokazano da je stečena radom, ili da potječe od takve imovine i to za imovinu stečenu radom nakon 1.7.1999.

Tužiteljica za cijelo vrijeme ovog spora, od prosinca 2011. do dana podnošenja ove žalbe nije podastrla niti jedan dokaz da je imovina koja je predmet njezine tužbe stečena radom ili da je nastala od takve imovine, nije dala ijedan dokument koji bi tako što dokazivao niti zvala niti jednog jedinog svjedoka koji bi tako nešto mogao posvjedočiti.

Istovremeno Sud nema potrebu niti želju komentirati niti jednu jedinu rečenicu iz bilo kojeg podneska tuženih, iz razloga koji su poznati samo Sudu i vjerojatno još nekolicini osoba.

Tuženi neće niti komentirati činjenicu da je presuda donesena na Badnjak 2015. i baš ih zanima koliko presuda su na taj dan donijeli hrvatski sudovi?!

KUPNJA STANA NA DOBROM DOLU 47, STANA U PLETERNICI I ZEMLJIŠTA U CERIĆU

Sud u djelomičnoj presudi na str. 12 navodi:

„Sto se tiče novčanih sredstava tj. izvora prihoda kojima su kupovane nekretnine tužiteljica navodi da su sve nekretnine kupovane zajedničkim

sredstvima, dok I tuženik iznosi da je stan u Zagrebu, Dobri dol 47 kupljen na način da je I tuženik podigao kredit u 100% iznosu koji je bio potreban za kupnju stana. Nadalje, I tuženik stan otplaćuje iz svojih prihoda a koje cine dividenda i ostali novčani izvori. I tuženik iznosi da su stan u Pleternici, zemljište u Ceriću, te zemljište u Pisarovini na kojem je izgrađena kuća također kupljeni sredstvima koja potječu iz njegove dividende, a koja je u razdoblju od 2003. godine do 2012. godine iznosila 32 miliona kuna. Dividendu ostvaruje iz svojih poduzeća, a prve dvije firme su osnovane 1994. godine i to Faber i Zgombic, revizija i porezno savjetovanje d.o.o. i Faber i Zgombic plus za nakladništvo i informatiku d.o.o.

S obzirom na vrijeme osnivanja firmi na iste se u svezi bračne stečevine primjenjuje Zakona o braku i porodičnim odnosima (Narodne novine 11/78, 51189, 59/90) dalje ZBPO.“

Sve tri nekretnine kupljene su darom koji je prvotuženi učinio drugotuženom, a u stvari obojim svojim roditeljima, od kojih su stan u Pleternici i zemlja u Ceriću kupljeni od novčanog dara, a stan na Dobrom dolu 47 uzimanjem kredita u banci od strane prvotuženog.

Sud posve zanemaruje da tužiteljica gotovo ništa ne zna o tim nekretninama, da pojma nema, primjerice, u kojoj banci je uzet kredit za kupnju stana na Dobrom dolu 47.

Posebno Sud posve zanemaruje izjave same tužiteljice dane na Sudu 7.10.2013. koje glase:

1. ***Bila sam uključena u kupnji nekretnina***, o tome se razgovaralo u obitelji.
2. Jedino nisam bila uključena u kupnju stana u Pleternici. Hrvoje je bez moje suglasnosti kupio taj stan dok sam bila na službenom putu podignuo je novac sa svog računa a to je bio zajednički novac.
3. ***Bila sam suglasna sa kupovinom zemljišta u Vinkovcima i stana u Dobrom dolu 47.***
4. ***Znala sam da će te nekretnine glasiti na Zvonimira Zgombić.***

Dakle, sama tužiteljica kaže da je *sve* znala, da je bila suglasna s kupnjom dvije nekretnine, da je znala da će *sve* nekretnine glasiti na drugotuženog Zvonimira Zgombića, ali Sud ima neki interes, samo on zna kakav, sve izvrnuti u korist tužiteljice, kao i npr. izjavu tužiteljice vezanu za osnivanje firmi iz 1994. koja, prema Sudu, glasi (lažno): „*Roditelji Hrvoja nisu dali novac za osnivanje firmi.*“. To što tužiteljica takvu izjavu nikad nije dala, Sud ne zanima. Sud zanima da tužiteljica na jednoj takvoj lažnoj izjavi dobije svu imovinu koja je predmet njezine tužbe, a u ovoj fazi samo nekretnine.

U svojoj tužbi od 21.12.2011. za stan na Dobrom dolu 47 sama tužiteljica navodi da: „*Navedeni stan samo formalno glasi na Zvonimira Zgombića, a kupljen je temeljem kredita tužiteljice i I-tuženog u iznosu od 223.300,00 CHF koji predstavlja bračnu stečevinu na jednake dijelove.*“. Međutim, kad se radi o stanu na Dobrom dolu 47 u djelomičnoj presudi od 24.12.2015. Sud utvrđuje da

tužiteljica Andreja Metelko Zgombić na ime bračne stečevine suvlasnica u jednoj polovini nekretnine: „upisanih u zemljišne knjige Općinskog građanskog suda u Zagrebu zk.ul. 8562, poduložak 41789 k.o. Grad Zagreb, opisane kao dvosobni stan na III (trećem) katu, lamela jug, orijentacija jug- istok, površine od 74,07 cm i parkirno mjesto u podzemnoj etaži površine 18,00 cm u stambenoj zgradi Dobri dol 47, Zagreb sagrađenoj na cestici br. 7856/3 po novoj izmjeri cestica br. 3723 k.o. Maksimir“. Taj stan kupljen je 2007. po cijeni od 150.000 eura plus porez na promet i to samo kreditom prvotuženog, ne i tužiteljice, i to s valutnom klauzulom u švicarskim francima (CHF). Danas je cijena tog stana znatno pala, a kredit, nakon osam godina urednog otplaćivanja, ne iznosi više 150.000, već 180.000 eura. Još je tom presudom tužiteljica dobila i garažno mjesto od 18m2, koje je drugotuženi kupio 2004. (???), dakle tri godine prije samog stana.

Ono što je važno u svemu tome jest da je Sud utvrdio da je tužiteljica suvlasnica stana na Dobrom dolu 47 i pripadajućeg garažnog mjesta u jednoj polovini, ali je cijeli kredit za taj stan koji traje do 2032. Sud ostavio na prvotuženom.

Zar nije tako očito, da cijela djelomična presuda Suda nije rezultat pukog pogrešnog shvaćanja Suda, već proizvoljnog tumačenja i samovoljne primjene materijalnog prava na konkretan spor koji tužiteljica vodi protiv tuženih.

U Zagrebu, 7.1.2016.

Hrvoje Zgombić

Zvonimir Zgombić

Slavica Zgombić

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU
Trg Nikole Šubića Zrinskog 5

ABEL & GRENAC
ODVJETNIČKO DRUŠTVO

05-06-2017

PRIMLJENO

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU	
5 PRIMLJENO	
neposr. poštom	19-05-2017
u _____ prim. _____	obično prepor. _____
pristojba _____	Poslovni broj 78 Gž Ob-748/16-2 pril. _____ kn

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Županijski sud u Zagrebu kao sud drugoga stupnja u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ines Smoljan, kao predsjednice vijeća, Jadranke Matić, kao članice vijeća i sutkinje izvjestiteljice i Dubravke Burcar, kao članice vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice-protutuženice Andreje Metelko Zgombić iz Zagreba, Dobri dol 49, OIB: 43592702477, koju zastupa punomoćnik Igor Hrabar, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Hrabar & partneri d.o.o. u Zagrebu, Gajeva 35, protiv 1. tuženika-protutužitelja Hrvoja Zgombića iz Zagreba, Koranska 16, OIB: 53023529539, 2. tuženika-protutužitelja Zvonimira Zgombića iz Zagreba, Dobri dol 50, OIB: 11562879451 i 3. tuženice-protutužiteljice Slavice Zgombić iz Zagreba, Dobri dol 50, OIB: 20751719358, koje zastupaju punomoćnici Tamara Abel, Hrvoje Grenac i Andrej Ležaić, odvjetnici u odvjetničkom društvu Abel & Grenac u Zagrebu, Ulica kralja Držislava 4, radi utvrđenja bračne stečevine, odlučujući o žalbama 1. do 3. tuženih protiv djelomične presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu, poslovni broj P-8469/11-31 od 24. prosinca 2015., u sjednici vijeća održanoj dana 14. ožujka 2017.,

riješio je

I. Ukida se djelomična presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu, poslovni broj P-8469/11-31 od 24. prosinca 2015. u dijelu pod točkom I. i III. izreke i predmet se vraća sudu prvoga stupnja na ponovno suđenje.

II. Odbija se žalba 2. tuženika-protutužitelja Zvonimira Zgombića iz Zagreba, Dobri dol 50 i 3. tuženice-protutužiteljice Slavice Zgombić iz Zagreba, Dobri dol 50 kao neosnovana i potvrđuje se rješenje sadržano u presudi Općinskog građanskog suda u Zagrebu, poslovni broj P-8469/11-31 od 24. prosinca 2015. u dijelu pod točkom II. izreke.

III. Ostavljeno je da se o trošku nastalom podnošenjem žalbe odluči konačno odlukom.

Obrazloženje

Prvostupanjskom djelomičnom presudom:

(I) utvrđeno je da je tužiteljica-protutuženica na ime bračne stečevine suvlasnica u ½ dijela nekretnina:

1) upisanih u zemljišne knjige Općinskog suda u Jastrebarskom, zk. ul. 1518 k.o. Pisarovina, zk.ul. 2204/4 kuća broj 42 i dvorište u dvoranci površine 448 čhv, zk.č.br. 2204/4 dvorište, površine 398 čhv, zk.č.br. 2204/4 kuća površine 50 čhv, zk.č.br. 2206/06 oranica drugi gnojnik površine 338 čhv, zk.č.br. 2207/1 livada na putu dvornjaci, površine 626 čhv, zk.č.br. 2207/2 oranica na putu u dvornjaci površine 350 čhv,

2) upisanih u zemljišne knjige Općinskog građanskog suda u Zagrebu, zk.ul. 8562, poduložak 41789 k.o. Grad Zagreb, opisane kao dvosobni stan na III (trećem) katu, lamela jug, orijentacija jug-istok, površine 74,07 čm i parkirno mjesto u podzemnoj etaži površine 18 čm u stambenoj zgradi Dobri dol 47, Zagreb, sagrađenoj na čestici br. 7856/3 po novoj izmjeri čestica br. 3723 k.o. Maksimir,

3) upisanih u zemljišne knjige Općinskog suda u Požegi u zk.ul.br. 1421 k.o. Pleternica, dvosobni stan na II (drugom) katu lijevo površine 58,20 m² u stambenoj zgradi sagrađenoj na čestici broj 110/2,

4) upisanih u zemljišne knjige Općinskog suda u Vinkovcima u zk.ul. 500 k.o. Cerić zk.č.br. 1016/1 oranica Lipovac površine 9428 m², zk.č.br. 1016/2 oranica Lipovac površine 9428 m², zk.č.br. 1017 oranica Lipovac površine 10601 m², zk.č.br. 1018 oranica Lipovac površine 8391 m², zk.č.br. 1019 oranica Lipovac površine 17682 m², zk.č.br. 1020 oranica Liovac površine 6237 m², zk.č.br. 1021 oranica Lipovac površine 27637 m², zk.č.br. 1022 oranica Lipovac površine 11171 m² pa su Zvonimir i Slavica Zgombić dužni trpjeti zemljišnoknjižnu provedbu ove presude i upis prava suvlasništva u $\frac{1}{2}$ dijela na ime tužiteljice uz istovremeno brisanje prava suvlasništva u $\frac{1}{2}$ dijela s imena 2. i 3. tuženih (točka I. izreke)

(II) odbačen je protutužbeni zahtjev 2. i 3. tuženih-protutužitelja kojim traže utvrditi da bračnu stečevinu ne čine nekretnine:

1) zk.ul. 2204/4 kuća broj 42 i dvorište u dvoranci površine 448 čhv, zk.č.br. 2204/4 dvorište, površine 398 čhv, zk.č.br. 2204/4 kuća površine 50 čhv, zk.č.br. 2206/06 oranica drugi gnojnik površine 338 čhv, zk.č.br. 2207/1 livada na putu dvornjaci, površine 626 čhv, zk.č.br. 2207/2 oranica na putu u dvornjaci površine 350 čhv, sve upisano u zk.ul.br. 1518 k.o. Pisarovina,

2) dvosobni stan na III (trećem) katu, lamela jug, orijentacija jug-istok, površine 74,07 čm i parkirno mjesto u podzemnoj etaži površine 18 čm u stambenoj zgradi Dobri dol 47, Zagreb, sagrađenoj na čestici br. 7856/3 po novoj izmjeri čestica br. 3723 k.o. Maksimir, upisanih u poduložak 41789, zk.ul.br. 8562 k.o. Grad Zagreb,

3) dvosobni stan na II (drugom) katu lijevo površine 58,20 m², koji se sastoji od dvije sobe, kuhinje, smočnice, kupaonice s WC-om, hodnika i drvarnice u stambenoj zgradi u Pletrenici, Vinogradskoj ulici 2, sagrađenoj na čestici broj 110/2, površine 486 čhv (kat. Br. 649), poduložak br. toč. 1., zk. ul. br. 1421 k.o. Pleternica,

4) zk.č.br. 1016/1 oranica Lipovac površine 9428 m², zk.č.br. 1016/2 oranica Lipovac površine 9428 m², zk.č.br. 1017 oranica Lipovac površine 10601 m², zk.č.br. 1018 oranica Lipovac površine 8391 m², zk.č.br. 1019 oranica Lipovac površine 17682 m², zk.č.br. 1020 oranica Lipovac površine 6237 m², zk.č.br. 1021 oranica Lipovac površine 27637 m², zk.č.br. 1022 oranica Lipovac površine 11171 m² sve upisano u zk.ul.br. 500 k.o. Cerić (točka II. izreke) i

(III.) određeno je da se odluka o troškovima postupka ostavlja za kasniju odluku.

Protiv prvostupanjske presude žalbu su podnijeli 1. do 3. tuženici-protutužitelji pozivom na sve žalbene razloge iz čl. 353. st. 1. točke 1. do 3. Zakona o parničnom postupku (Nar. nov. broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske. 84/08., 123/08., 57/11., 25/13., 28/13., 89/14., dalje u tekstu: ZPP). Predlažu ukinuti pobijanu prvostupanjsku djelomičnu presudu i predmet vratiti sudu prvoga stupnja na ponovno suđenje pred drugim sucem pojedincem te zahtijevaju naknadu troška nastalog podnošenjem žalbe.

Odgovorom na žalbu tužiteljica-protutuženica pobija osnovanost žalbe, predlaže odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu.

Žalba 1. tuženika-protutužitelja je osnovana, a žalba 2. do 3. tuženih-protutužitelja djelomično osnovana.

Predmet spora u ovoj fazi postupka utvrđenje je da prethodno opisane nekretnine (ne)predstavljaju bračnu stečevinu tužiteljice-protutuženice (dalje: tužiteljica) i 1. tuženika-protutužitelja (dalje: 1. tuženik) Hrvoja Zgombića.

Sud prvoga stupnja prihvatio je tužbeni zahtjev tužiteljice i utvrdio je da su ranije navedene nekretnine bračna stečevina tužiteljice i 1. tuženika svakoga u ½ dijela te je 2. i 3. tuženicima-protutužiteljima (dalje: 2. tuženik i 3. tuženica), na čije su ime te nekretnine upisane u zemljišnim knjigama, naložio trpljenje upisa tužiteljičinog prava vlasništva u ½ dijela uz istovremeno brisanje njihova prava vlasništva na tom dijelu predmetnih nekretnina. U bitnom, odluku o osnovanosti tužbenog zahtjeva tužiteljice sud prvoga stupnja obrazlaže slijedećim razlozima:

(1) da su predmetne nekretnine kupovane za trajanja bračne zajednice tužiteljice i 1. tuženika,

(2) da su tužiteljica i 1. tuženik za trajanja bračne zajednice oboje bili zaposleni i ostvarivali prihode te da su imali i pomoć roditelja s obje strane,

(3) da je temeljni kapital za osnivanje prvih dvaju poduzeća u suvlasništvu 1. tuženika uplaćen iz zajedničkih sredstava, ostvarenih radom tužiteljice i 1. tuženika i da u tome nisu sudjelovali 2. i 3. tuženici kao roditelji 1. tuženika,

(4) da su 2. i 3. tuženici 1. tuženiku dali 20 000 DEM, ali da je tim novce samo uređen prostor firmi,

(5) da stoga sva sredstva ostvarena radom poduzeća kojih je tuženik suvlasnik, kako onih osnovanih 1994., tako i onih naknadno osnovanih prijenosom imovinske cjeline, a kojima su kupovane predmetne nekretnine predstavljaju bračnu stečevinu tužiteljice i 1. tuženika

(6) i to svakog bračnog druga u ½ dijela s obzirom da ne postoji ugovor kojim bi suvlasnički omjeri u bračnoj stečevini bili uređeni na drugačiji način.

Istovremeno, sud prvoga stupnja odbacio je, pozivom na čl. 194. st. 3. ZPP-a, tužbu 2. i 3. tuženih kojom zahtijevaju utvrditi da prethodno opisane nekretnine nisu bračna stečevina tužiteljice i 1. tuženika.

Osnovano žalbom tuženici pobijaju pravilnost prvostupanjske odluke.

Naime, tužiteljica je u činjeničnim navodima tužbe navela da su nekretnine koje su predmet ovog postupka stjecane u periodu od 19. svibnja 1990. do lipnja 2011. (od trenutka sklapanja braka do trenutka faktičnog prestanka bračne zajednice). Kroz taj period pitanje utvrđivanja bračne stečevina regulirala su dva zakona, Zakon o braku i porodičnim odnosima i Obiteljski zakon, ali na bitno drugačiji način. Tako je Zakonom o braku i porodičnim odnosima (Nar. nov. 11/78., 27/78., 45/89., 59/90., 25/94., 162/98., dalje: ZBPO) bilo propisano da imovina bračnih drugova predstavlja zajedničko vlasništvo, te da se kod utvrđivanja suvlasničkih dijelova udio bračnog druga u zajedničkoj imovini određuje prema njegovom doprinosu u stjecanju te imovine (čl. 281. st. 1. i 2. ZBPO), dok je Obiteljskim zakonom (Nar. nov. 116/03., 17/04., 136/04., 107/07., dalje: ObZ) propisano da je bračna stečevina imovina koju su bračni drugovi stekli radom za vrijeme trajanja bračne zajednice ili potječe iz te imovine, zatim imovinska korist od autorskog prava (književno ili glazbeno djelo i sl.) i autorskom pravu srodnih prava te dobitak od igara na sreću te da su, ako nisu drukčije ugovorili, bračni drugovi u jednakim dijelovima suvlasnici u bračnoj stečevini.

Međutim, unatoč tome što je tužiteljica navela period u kojem su predmetne nekretnine stjecane i unatoč različitom zakonskom okviru načina utvrđivanja udjela bračnih drugova u bračnoj stečevini kroz taj period, ocijenjeno je (čl. 365. st. 2 ZPP-a), da sud prvoga stupnja u pobijanoj odluci nije jasno utvrdio odlučne činjenice i naveo razloge o odlučnim činjenicama koji se tiču kada je točno koja nekretnina stečena i u vezi s tim koji se od navedenih propisa primjenjuje na stjecanje koje od predmetnih nekretnina zbog čega nije moguće ispitati pravilnost pobijane odluke (čl. 365. st. 2. ZPP-a). U tom smisli valja ukazati da u koliko su predmetne nekretnine stjecane za vrijeme važenja ZBPO-a ili u koliko su stečene u vrijeme važenja ObZ-a, ali iz sredstava ostvarenih u vrijeme važenja ZBPO-a, da sud u pobijanoj odluci nije utvrdio činjenice i nije naveo valjane i jasne razloge o doprinosu tužiteljice i 1. tuženika u stjecanju te imovine.

Točno je nadalje, kako se navodi u žalbi, da je 1. tuženik tijekom postupka pred sudom prvoga stupnja tvrdio i dokazivao da su predmetne nekretnine stečene isključivo od njegove posebne imovine koja da proistječe iz trgovačkih društava u osnivanju kojih da tužiteljica nije sudjelovala te imovine ostvarenom radom tih društava.

Sud prvoga stupnja te tvrdnje tuženika nije prihvatio kao istinite, već je utvrdio da novac za temeljni kapital potreban za osnivanje prvih dvaju poduzeća (pri čemu sud ne navodi koja su to poduzeća i kada su osnovana) izvan svake sumnje potječe od zajedničke imovine stranaka, a ne od 20.000 DEM koji su 1. tuženiku dali 2. i 3. tuženici. Takav zaključak sud prvoga stupnja temelji na iskazu tužiteljice, zaključku da su tužiteljica i 1. tuženik oboje radili za vrijeme trajanja bračne zajednice te zaključku da se radilo o malom iznosu koji je bilo potrebno uplatiti za temeljni kapital što da su isti mogli odvojiti o sredstava ostvarenih radom.

Međutim, pravilnost takvog zaključka za sada nije moguće ispitati s obzirom da:

(1.) je sud propustio ocijeniti od kakvog je utjecaja na takav zaključak dio iskaza tužiteljice u kojem ona navodi da „pretpostavlja“ da je novac dan za osnivanje firmi njihov zajednički novac,

(2.) sud nije naveo kojim su dokazima potvrđeni navodi iz iskaza tužiteljice da je 20 000 DEM kojih su 2. i 3. tuženici dali 1. tuženiku utrošeno isključivo na uređenje prostora potrebnog za poslovanje firmi,

(3.) odnosno da sud nije valjanim i jasnim razlozima obrazložio zbog čega i na temelju čega ne bi bile točne tvrdnje 1. do 3. tuženih da je od 20 000 DEM koliko su 1. tuženiku dali roditelji dio iskorišten i za temeljni kapital.

Naime, činjenica da se radilo o relativno malom novčanom iznosu potrebnom za temeljni kapital za osnivanje poduzeća, unatoč činjenici da su tužiteljica i 1. tuženik u vrijeme osnivanja prvih firmi bili zaposleni, sama po sebi automatski ne dokazuje da je i novac za osnivanje firmi potekao iz tih sredstava, a posebno kada i sama tužiteljica navodi da to samo pretpostavlja, odnosno da je teško utvrditi je li novac za firme zarađeni novac nje i 1. tuženika ili je to neki drugi novac. Isto tako niti suprotne tvrdnje 1. do 3. tuženih same po sebi ne ukazuju na netočnost onoga što tvrdi tužiteljica, ali niti, automatizmom, na istinitost onoga što tvrde tuženici da su novac za osnivanje poduzeća dali 2. i 3. tuženici 1. tuženiku i da bi stoga poduzeća i sve što potječe od njihova rada bila zasebna imovina 1. tuženika. Naprotiv, u takvoj je situaciji, kada tužiteljica kao jedna zainteresirana strana tvrdi jedno, a 1. do 3. tuženici drugo, bilo potrebno ocijeniti i preostale provedene dokaze u skladu s čl. 8. ZPP-a i obrazložiti na dovoljno razumljiv, jasan i uvjerljiv način zbog čega se nekoj od parničnih stranaka poklanja vjera glede porijekla novca iskorištenog za osnivanje prvih dvaju poduzeća, što je u pobijanoj presudi izostalo.

Osim toga sud u pobijanoj odluci navodi da je u vrijeme osnivanja firmi (ne navodi kojih) na snazi bio ZBPO, ali unatoč tome, ne utvrđuje činjenice i ne daje valjene jasne razloge o doprinosu stranaka u stjecanju sredstava kojima su firme u suvlasništvu tuženika osnovane u smislu odredbi toga Zakona.

Nije moguće ispitati niti pravilnost zaključka suda prvoga stupnja da su sva sredstva ostvarena radom poduzeća u suvlasništvu 1. tuženika za trajanja bračne zajednice bračna stečevina stranaka svakog u 1/2 dijela i da su stoga i predmetne nekretnine, kupljene tim sredstvima, suvlasništvo tužiteljice i 1. tuženika navedenom omjeru. Ovo jer: (1.) kako je već rečeno, sud nije određeno utvrdio kada je koja nekretnina stečena, (3.) nije razjasnio kako su, u kojim iznosima ili na drugi način te kada stjecana sredstva od kojih su kupljene nekretnine s obzirom na odredbe ObZ-a i ZBPO-a, (3.) u koliko su nekretnine stjecane za važenja ZBPO-a sud nije utvrdio koliki je, na temelju čega i zašto bio doprinos svake od stranaka, (4.) u koliko su nekretnine stečene u vrijeme važenja ObZ-a, ali iz imovine stečene za vrijeme važenja ZBPO-a, od kakvog je to utjecaja na suvlasničke omjere tužiteljice i 1. tuženika u bračnoj stečevini i (5.) jer je ostalo nerazjašnjeno jesu li ili ne točne tvrdnje tuženih da su sva poduzeća koje je 1. tuženik osnovao tijekom godina, udjeli u njima i prihod od istih posebna imovina 1. tuženika i zašto, zbog čega tužiteljica (ne) bi imala pravo na udio u nekretninama stečenim od sredstava ostvarenih na taj način.

Valja također reći da tužiteljica tijekom postupka nije osporila da su roditelji 1. tuženika istome dali 120 000 DEM od prodaje kuće u Požegi za koji je novac kupljen stan u Frudovoj 7 u Sigetu, koji je kasnije prodan za iznos od 193.000 DEM. Vezano uz to ocijenjeno je da sud prvoga stupnja nije utvrdio koja je imovina i kada kupljena od tog novca i od kakvog je to utjecaja na tužiteljčin zahtjev vezano uz bračnu stečevinu na nekretninama

Isto tako, sud nije naveo jasne i valjane razloge o tome od kakvog je utjecaja na (ne)osnovanost tužbenog zahtjeva tužiteljice činjenica, koju tužiteljica također nije osporila, da je stan na Dobrom dolu u Zagrebu kupljen 2007. kreditom u CHF, s rokom otplate od 25 godina, koji je prema tvrdnjama tužiteljice iz njena iskaza plaćan iz zajedničkih sredstava do

prestanka bračne zajednice 2011., nakon čega da ona više nije ništa sudjelovala u plaćanju tog stana.

Zaključno valja još istaknuti da sud s jedne strane u pobijanoj odluci navodi da nije sazio za odluku protutužbeni zahtjev 1. tuženika kojim zahtijeva utvrditi da bračnu stečevinu ne čine poslovni udjeli u poduzećima koja navodi u petitu tog zahtjeva (list 3 presude), a s druge strane utvrđuje da su predmetne nekretnine stečene sredstvima ostvarenim radom tuženikovih poduzeća (list 12 i 13 presude) koja sredstva čine bračnu stečevinu tužiteljice i 1. tuženika, što je u kontradikciji. Naime, u koliko za odluku nije sazio zahtjev vezan uz udjele, tada nije jasan zaključak suda da prihvati od rada tih društava mogu činiti bračnu stečevinu.

Kako iz navedenog proizlazi da činjenično stanje nije pravilno i potpuno utvrđeno, da nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama (čl. 354. st. 1. u vezi s čl. 8. i čl. 354. st. 2. ZPP-a) zbog čega nije moguće ispitati niti pravilnost materijalnog prava na kojem sud prvoga stupnja temelji odluku to je na temelju čl. 369. st. 1. ZPP-a odlučeno kao pod točkom I. ovog drugostupanjskog rješenja.

U ponovnom suđenju sud će otkloniti povrede na koje je ukazano ovom drugostupanjskom odlukom, ponovno će ocijeniti potrebu provođenja dokaza koje su stranke predložile, a koje je odbio provesti budući da o istima ovisi odluka u sporu. ocjenu dokaza provesti će u skladu s čl. 8. ZPP-a, zaključke do kojih dođe na temelju tako utvrđenih činjenica opravdati će valjanim i jasnim razlozima te će pravilnom primjenom materijalnog prava, pazeći na ranije navedenu različitu zakonsku regulativu, ponovno odlučiti o (ne)osnovanosti tužbenog zahtjeva tužiteljice. Pri tome se sudu ukazuje da je protutužbeni zahtjev 1. tuženika bitan za odluku o tužbenom zahtjevu tužiteljice, odnosno da se o istima ne može raspravljati i odlučivati odvojeno.

Odluka o trošku parničnog postupka pod točkom III. izreke ove drugostupanjske odluke temelji se na čl. 166. st. 3. ZPP-a.

Odluka pod točkom II. izreke ovog drugostupanjskog rješenja temelji se na čl. 380. točka 2. ZPP-a pri čemu se ističe, da je suprotno navodima žalbe 2. i 3. tuženih. sud prvoga stupnja pravilno i uz valjane razloge odlučio u odnosu na protutužbeni zahtjev 2. i 3. tuženih.

U Zagrebu 14. ožujka 2017.

Predsjednica vijeća:
Ines Smoljan, v.r.

06. 09. 2017

ABEL & GRENAC

ODVJETNIČKO DRUŠTVO

Na broj: P-8469/11

06-09-2017 OPĆINSKOM GRAĐANSKOM SUDU

PRIMLJENO

U ZAGREBU

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU	
7 PRIMLJENO	
repor. poštom	12-07-2017 obično repor.
u _____	prim. _____ prih. _____
pristojba _____	kn _____

U Zagrebu, 10.07.2017.

Pravna stvar:

Tužiteljica: Andreja Metelko Zgombić iz Zagreba, Dobri dol 49.
OIB:43592702477, zastupana po odvjetniku Igoru Hrabaru iz
Odvjetničkog društva Hrabar&partneri iz Zagreba, Gajeva 35

Tuženici: 1. Hrvoje Zgombić iz Zagreba, Koranska 16.
2. Zvonimir Zgombić iz Zagreba, Dobri dol 50.
3. Slavica Zgombić iz Zagreba, Dobri dol 50.
zastupani po odvjetnici Tamari Abel iz Odvjetničkog društva Abel &
Grenac, Ulica kralja Držislava 4, Zagreb

PODNEŠAK TUŽITELJICE

3x

I Tužiteljica je u ovome predmetu zaprimila rješenje Županijskog suda u Zagrebu broj Gž Ob-748/16-2 od 14. ožujka 2017., te se nastavno očituje na odlučna pravna pitanja na koja je drugostupanjski sud ukazao.

U odnosu na nekretnine

Drugostupanjski sud je zauzeo stav da naslovni sud u pobijanoj odluci nije jasno utvrdio odlučne činjenice i naveo razloge o odlučnim činjenicama koji se tiču kada je točno koja nekretnina stečena i u vezi s time koji se od navedenih propisa primjenjuje na stjecanje koje od predmetnih nekretnina zbog čega nije moguće ispitati pravilnost pobijane odluke.

Tužiteljica će nastavno detaljno navesti trenutak stjecanja svake od nekretnina koje su predmet ovoga spora, kao i iznijeti svoje tumačenje relevantnog zakonskog propisa koji se na navedeno stjecanje primjenjuje.

Ad1. Pisarovina

Nekretnine u Pisarovini zajednička su bračna stečevina tužiteljice i I-tuženika, a samo formalno **glase na II. i III-tužene**.

Prema iskazu I-tuženika (str. 2. zapisnika od 16.01.2014.) zemljište je kupio u listopadu 2007. godine iz vlastitih sredstava, a kuća je izgrađena u periodu od svibnja 2008.g do lipnja 2009.godine.

Također, navodi da je tužiteljica zajedno s njim sudjelovala u izboru pločica, parketa, kamina te uređenju interijera.

Iz iskaza tužiteljice proizlazi da je **zemljište** kupljeno zajedničkim sredstvima za iznos od 80.000.00€, a kuća je **građena** gotovinom, zajedničkim novcem.(str 3. zapisnika). Na stranici 8 zapisnika **iskazuje**: "U vrijeme gradnje nekretnine u Pisarovini 2008.-2010. plaća mi je **iznosila 9.000-10.000 kuna**. Znam da je to naša zajednička imovina. Svaku uplatu **kredita** koju je Hrvoje činio, činio je u naše ime."

Isto tako navodi da II. i III-tuženi nisu **financijski** niti na koji drugi način sudjelovali u kupnji i gradnji.

Navedeno potvrđuju i II. i III-tuženi u **svojim iskazima**, pa tako II-tuženi na stranici 3 zapisnika: "Dok je građena Pisarovina i ja sam dolazio, ali nisam ništa tome pripomagao, primio sam se **darovanja te nekretnine** jer što god mi imamo sve će ostati unučadi." III-tužena u svom **iskazu na strani 5** zapisnika:

"Sin je također svojim novcem kupio zemljište u Pisarovini i nekoliko godina gradio kuću. Ne mogu reći kad je točno **darovnim ugovorom** sin Pisarovinu **darovao** na mene i supruga, a kad sam ga pitala **zašto to čini** rekao je da je sve **dobio od nas...**", **Često smo odlazili u Pisarovinu dok se Pisarovina gradila**, išli su i **Andrejini roditelji...za Pisarovinu** je bila zainteresirana.."(str.7. zapisnika)

Uz spomenuto, **gospodin Jovan Crevar**, tuženikov svjedok, u svojem iskazu od 27.10.2015. godine **navodi** kako je kontaktirao s gospođom Andrejom Zgombić u vezi veličine **kuće**, **rasporeda** prostorija, boje i namještanja kuće, te da su tužiteljica i I-tuženik **zajednički** razgovarali u vezi unutarnjeg uređenja kuće.

Dakle, **evidentno** je da je predmetna nekretnina kupljena i građena za vrijeme bračne zajednice, zajedničkim novčanim sredstvima, da su tužiteljica i I-tuženik bili zaposleni i zarađivali iznadprosječno, a da su II. i III-tuženi samo formalno i bez stvarne osnove upisani u zemljišnim knjigama.

S obzirom na vrijeme stjecanja poslije 01.07.1999. (tj. **2007**), mjerodavan je Obiteljski zakon (Narodne novine 116/03, 17/04, 136/04, 107/07, 57/11, 61/11) koji u odredbama članka 248. i 249. ističe neoborivu zakonsku presumpciju (*iuris et de iure*) da je sva imovina koju bračni drugovi za vrijeme bračne zajednice steknu radom ili potječe iz rada, njihova bračna stečevina na jednake dijelove.

Tužiteljica ističe da se presumpcije u skladu s člankom 221.stavak 3. ZPP-a ne dokazuju, jer se smatraju dokazanim i istinitim, te su kao takve neoborive.

U odnosu na navode tuženika da je nekretnina stečena njegovim vlastitim sredstvima, isti takve navode nije dokazao niti jednim dokaznim sredstvom.

Prema tomu, na tuženiku je teret dokaza da se ne radi o imovini koja predstavlja bračnu stečevinu, a koji dokaz je u dosadašnjem tijeku postupka u cijelosti izostao.

Ad2. Dobri Dol 47

Vlasnik nekretnine na Dobrom dolu 47 samo je formalno II-tuženik, jer ista nekretnina predstavlja zajedničku bračnu stečevinu tužiteljice i I-tuženika.

Da je tome tako proizlazi iz iskaza saslušanih stranaka, pa tako tužiteljica na stranici 2 zapisnika navodi: "U Dobrom Dolu 47 negdje 2007.g kupljen je također stan na ime Zvonimir Zgombić. Za kupnju tog stana Hrvoje Zgombić je podigao kredit u CHF, ja mislim da sam u tom kreditu također sudužnik. Za vrijeme trajanja bračne zajednice Zvonimir Zgombić nije financijski sudjelovao u otplati tog kredita. Kredit smo otplaćivali sredstvima iz naših plaća a kada je suprug osnovao firmu Zgombić i partneri dio sredstava dolazio je i iz firme, to je bio naš prihod."

I-tuženik na stranici 2 zapisnika navodi: "Stan u Zagrebu, Dobri Dol 47 kupljen je u studenom 2007.g i to od moje vlastite imovine. Stan je kupljen na način da je u 100% iznosu dignut kredit od Hypo banke u iznosu od 223.000 CHF, kao zalog je dano još i 30.000€ i stan je pod hipotekom."

Da predmetni stan nije stvarno vlasništvo II-tuženika, navodi i on sam na 2 stranici zapisnika: "Stan u Zagrebu, Dobri Dol 47 glasi na mene. Ne znam kada je stan kupljen. Također, i taj stan je kupio sin iz svojih sredstava."

Isto u svom iskazu potvrđuje i III-tužena: "Stan u Dobrom Dolu 47 kupio je sin na svog oca. Niti ja niti suprug nismo dali sredstva za kupnju stana."

Dakle, evidentno je da je predmetna nekretnina samo formalno na II-tuženiku, a u stvarnosti je kupljena novcem koji predstavlja bračnu stečevinu tužiteljice i I-tuženika.

S obzirom na vrijeme stjecanja poslije 01.07.1999 (2007.), i ovdje je mjerodavan Obiteljski zakon (Narodne novine 116/03, 17/04, 136/04, 107/07, 57/11, 61/11) koji u odredbama članka 248. i 249. ističe neoborivu zakonsku presumpciju (*iuris et de iure*) da je sva imovina koju bračni drugovi za vrijeme bračne zajednice steknu radom ili potječe iz rada, njihova bračna stečevina na jednake dijelove.

Također, kao što je navedeno, stan je kupljen kreditom Hypo banke.

Prema tomu, činjenica da je novac za kupnju stana kreditiran od strane banke 2007. godine za vrijeme trajanja bračne zajednice, nesporno dokazuje da se radi o bračnoj stečevini na jednake dijelove jer je stan stečen za vrijeme primjene Obiteljskog zakona i novcima stečenim za vrijeme primjene Obiteljskog zakona.

Pritom, tužiteljica ističe da dinamika otplate navedenog kredita nije od utjecaja na suvlasništvo nad stanom budući da se (su)vlasništvo nekretnine stječe upisom u zemljišne knjige, nego može eventualno imati obveznopravne učinke, a što nije predmet ovog spora.

Isto tako, tužiteljica ističe da se presumpcije u skladu s člankom 221.stavak 3. ZPP-a ne dokazuju, jer se smatraju dokazanim i istinitim.

U odnosu na navode tuženika da je nekretnina stečena njegovim vlastitim sredstvima, isti takve navode nije dokazao niti jednim dokaznim sredstvom.

Prema tomu, na tuženiku je teret dokaza da se ne radi o imovini koja predstavlja bračnu stečevinu, a koji dokaz je u dosadašnjem tijeku postupka u cijelosti izostao.

Ad3. Pleternica

Predmetnu nekretninu samo formalno je kupio otac I-tuženika, odnosno II-tuženik je u kupoprodajnom ugovoru samo formalno naznačen kao kupac, dok se zapravo radi o bračnoj stečevini tužiteljice i I-tuženika.

Navedeno jasno proizlazi iz iskaza stranaka, pa tako I-tuženik na stranici 2 zapisnika navodi: *"Stan u Pleternici kupljen je 2001.g. Stan je kupio moj otac Zvonimir. Ja sam ocu dao 100% iznos sredstava za kupnju tog stana kao i za uređenje. Stan je kupljen za 40.000,00 DEM, a na uređenje je potrošeno još 35.000 do 36.000 DEM."*

Isto iskazuje i tužiteljica na stranici 3 zapisnika kada navodi: *"Stan u Pleternici opet je kupljen na ime Hrvojevog tate na način da je Hrvoje s naših računa uzeo 20.000,00€ i kupio stan."*

Da je predmetni stan samo formalno na II-tuženiku da se zaključiti i iz njegova vlastita iskaza kada na stranici 2 zapisnika navodi: *"Što se tiče stana u Pleternici u Vinogradskoj ulici 2 ne mogu reći kada je kupljen. Taj stan je kupio moj sin. Moj sin je dao novac za kupnju tog stana. Stan glasi na mene jer je tako odredio moj sin."*

Isto u svom iskazu potvrđuje i III-tužena: *"Taj stan je kupio sin a stan je upisan na ime Zvonimira Zgombić."*

Prema tome, i ovdje je evidentno da je **predmetna** nekretnina kupljena za vrijeme trajanja bračne zajednice sredstvima **koja** predstavljaju zajedničku bračnu stečevinu stranaka te da ista predstavlja **zajedničku** imovinu tužiteljice i I-tuženika.

S obzirom na vrijeme stjecanja poslije 01.07.1999 (tj. 2001.), i ovdje je mjerodavan **Obiteljski zakon** (Narodne novine 116/03, 17/04, 136/04, 107/07, 57/11, 61/11) koji u odredbama članka 248. i 249. ističe neoborivu zakonsku presumpciju (*iuris et de iure*) da je sva imovina koju bračni drugovi za vrijeme bračne zajednice steknu radom ili potječe iz rada, njihova bračna stečevina na jednake dijelove.

Isto tako, tužiteljica ističe da se presumpcije u skladu sa člankom 221.stavak 3. ZPP-a ne dokazuju, jer se smatraju dokazanim i istinitim.

U odnosu na navode tuženika da je nekretnina stečena njegovim vlastitim sredstvima, isti takve navode nije dokazao niti jednim dokaznim sredstvom.

Prema tomu, na tuženiku je teret dokaza da se ne radi o imovini koja predstavlja bračnu stečevinu, a koji dokaz je u dosadašnjem tijeku postupka u cijelosti izostao.

Ad4. Lipovac (Vinkovci)

Nekretnine u Lipovcu također samo formalno glase na II-tuženika, a stvarno predstavljaju zajedničku bračnu stečevinu tužiteljice i I-tuženika.

Navedeno jasno proizlazi iz iskaza stranaka pa tako tužiteljica na stranici 3 zapisnika navodi: *"Zemljišta u Vinkovcima kupljena su negdje 2005.g. Nekretnine su opet formalno kupljene na ime Hrvojevog oca. Te nekretnine nisu kupljene na kredit nego smo uložili naš raspoloživi novac. Uložili smo ga u*

zemljište kako bi se očuvala vrijednost novca i s nadom da će porasti vrijednost nekretnine."

Da se ne radi o vlasništvu II-tuženika, u svom iskazu na stranici 2 zapisnika navodi i I-tuženik: "*Nekretnine u Lipovcu je kupio moj otac 2005.g., i to na svoje ime. To zemljište je kupljeno mojim novcem.*"

Čak i sam II-tuženik u svome iskazu na stranici 2 zapisnika navodi: "*Ne sjećam se kad je kupovano zemljište u Lipovcu ali je za kupnju istog novac dao moj sin. To zemljište isto glasi na mene. Ne bih znao reći zašto je zemljište na moje ime. Nisam svojim sredstvima učestvovao u kupnji zemljišta.*"

Isto u svom iskazu potvrđuje i III-tužena: "*Što se tiče nekretnina u Lipovcu iste je kupio sin na ime oca. To zemljište smo iznajmili i godišnje dobivamo 20.000,00 kuna što sjeda na mužev račun.*"

Dakle, i ovdje je evidentno da je II-tuženik samo formalnopravno vlasnik jer i sam navodi da nije dao sredstva i da ne zna zašto je zemljište na njegovo ime.

Nekretnina je nesporno stečena za vrijeme trajanja bračne zajednice sredstvima tužiteljice i I-tuženika, u vrijeme dok su oboje već dugotrajno zaposleni s iznadprosječnim primanjima.

S obzirom na vrijeme stjecanja poslije 01.07.1999 (2005.), i ovdje je mjerodavan Obiteljski zakon (Narodne novine 116/03, 17/04, 136/04, 107/07, 57/11, 61/11) koji u odredbama članka 248. i 249. ističe neoborivu zakonsku presumpciju (*iuris et de iure*) da je sva imovina koju bračni drugovi za vrijeme bračne zajednice steknu radom ili potječe iz rada, njihova bračna stečevina na jednake dijelove.

Isto tako, tužiteljica ističe da se presumpcije u skladu sa člankom 221. stavak 3. ZPP-a ne dokazuju, jer se smatraju dokazanim i istinitim.

U odnosu na navode tuženika da je nekretnina stečena njegovim vlastitim sredstvima, isti takve navode nije dokazao niti jednim dokaznim sredstvom.

Prema tomu, na tuženiku je teret dokaza da se ne radi o imovini koja predstavlja bračnu stečevinu, a koji dokaz je u dosadašnjem tijeku postupka u cijelosti izostao.

U odnosu na uplatu temeljnog kapitala za prva dva trgovačka društva

Drugostupanjski sud u svojoj odluci iznosi shvaćanje da u situaciji kada tužiteljica kao jedna zainteresirana strana tvrdi jedno, a 1.do 3. tuženici drugo, potrebno je ocijeniti i preostale provedene dokaze u skladu s čl. 8. ZPP-a i obrazložiti na dovoljno razumljiv, jasan i uvjerljiv način zbog čega se nekoj od parničnih stranaka poklanja vjera glede porijekla novca iskorištenog za osnivanje prvih dvaju poduzeća, a što je u pobijanoj presudi izostalo.

U odnosu na navedeno, tužiteljica ističe sljedeće.

U trenutku osnivanja prvih dviju firmi (1994.) "Faber&Zgombić" d.o.o. i "Faber&Zgombić plus" d.o.o. tuženik i tužiteljica su već skoro 10 godina zaposleni i ostvaruju primanja, a što je vidljivo iz izvotka HZMO-a koji prileži spisu.

Točnije, I-tuženik je svoj radni odnos prema iskazu svoje majke (str. 6. zapisnika) započeo još 06.08.1984. godine. Prvo je radio u firmi "Velebit" za koju

je općepoznato da je tada odlično poslovala i bavila se visokoprofitabilnim poslovima.

Nakon toga se zaposlio u Končaru za koju firmu je također općepoznato da je dobro poslovala, a što je i danas slučaj.

Poslije se prema vlastitom iskazu zaposlio u Generalturistu, a nedugo nakon toga i u Consalt investu (stranica 4 i 5 zapisnika) koji je je prema njegovim navodima dobro poslovaao. a vlasnici te firme su bili Jakša Barbić, Darko Ostoja te Boris i Mario Porobija.

Tužiteljica je s druge strane svoj radni odnos započela kao odvjetnički pripravnik, zatim se zaposlila na Okružnom sudu pa u Uredu predsjednika RH, a naknadno i u Helios osiguranju gdje joj je plaća bila jako dobra.

U isto vrijeme roditelji tuženika su već nekoliko godina u mirovini s ne velikim mirovinama, a što je vidljivo i danas.

Osnivački kapital je izrazito nizak pa je za osnivanje firme "Faber&Zgombić" d.o.o I-tuženik uplatio temeljni kapital u iznosu od 935,00 kuna, a za firmu Faber&Zgombić plus" d.o.o iznos od 1.870.00 kn.

Navedeni temeljni kapital uplaćen je, odnosno unesen je u stvarima koje predstavljaju njegovu novčanu protuvrijednost.

Tvrditi da su upravo tim novcem koje su mu navodno dali roditelji kupljene stvari koje su onda unesene kao osnivački polog je **logički neprihvatljiv**. Novac **nije odrediva kategorija**. Tko može dokazati da su upravo tim novčanicama koje su mu navodno dali roditelji kupljene stvari, i da su baš one unesene za osnivački polog gore navedenih firmi?

Zašto bi mu tako nizak osnivački polog davali roditelji u trenutku dok i **tuženik i tužiteljica rade i ostvaruju pristojna primanja**.

Takva tvrdnja je neuvjerljiva, životno nelogična i nedokaziva te bi svatko mogao tako dokazivati posebnu imovinu.

Analogno članku 252. Obiteljskog zakona predviđeno je da je i dobitak na sreću bračna stečevina iz razloga što je nemoguće utvrditi za čije novce je listić kupljen.

Stoga, kad želiš izigrati zakonom određenu bračnu stečevinu i kad ti je potrebno da dokažeš posebnu imovinu onda se jednostavno pozoveš na roditelje koji će svakako potvrditi da su ti oni dali inicijalna sredstva za osnivanje firme.

Da je tome tako, vidljivo je iz iskaza roditelja s raspravnog ročišta od 09.04.2014. kad II-tuženik navodi: *"Ne znam kada je sin osnovao firme, a jedna se zvala Zgombić i partneri. Mi smo sinu pomagali u osnivanju tih firmi na način da smo mu dali početni kapital za osnivanje. Ne bih se sjećao o kojim se novcima radi."*(zapisnik str.2) Također, II-tuženik navodi: *"Ne sjećam se ali mislim da nisam bilo koji iznos novca prebacivao s računa na račun ili neposredno uplatio na račun sina ili uplatio na bilo koji drugi račun."*(zapisnik str. 3.)

Na istom ročištu, III-tužena je iskazala: *"Ne znam koliki je bio osnivački polog za otvaranje firme ali je sin rekao da će 20.000,00 DEM biti dovoljno za njegov dio jer je imao partnera. Na pitanje da li imate kakav materijalni dokaz da ste sinu dali ili uplatili novac tužena iznos nemam nikakav dokaz."* (zapisnik str.6)

Dakle, nema nikakvih materijalnih dokaza, nego samo tvrdnja tuženika i njegovih roditelja.

Međutim, koliko god navedena činjenična konstrukcija bila nevjerovatna, životno je logično da će majka (III-tužena) učiniti sve za svoje dijete (I-tuženika) i potvrditi sve njegove tvrdnje ma kakve one bile.

Da je tome tako, proizlazi i iz iskaza III-tužene kad navodi: *"u početku sam bila na Andrejinoj strani dok nismo čuli sinovu priču kada sam promjenila stranu i sad sam na njegovoj strani."*

S obzirom na prethodno navedeno, tužiteljica ističe sljedeće činjenice:

Prva dva, gore navedena. trgovačka društva (1994.) osnovana su za vrijeme trajanja bračne zajednice.

U tom trenutku tužiteljica i tuženik zaposleni su i ostvaruju prihode.

Za društvo Faber&Zgombić" d.o.o I-tuženik je uplatio temeljni kapital unosom stvari u novčanoj protuvrijednosti od 935.00 kuna, a za firmu Faber&Zgombić plus" d.o.o unosom stvari u novčanoj protuvrijednosti od 1.870,00 kn.

Dakle, temeljni kapital nije uplaćen u novcu, nego u stvarima protuvrijednosti 2.805,00 kuna.

U spisu ne postoji niti jedan materijalni dokaz koji potvrđuje navode tuženika da su mu roditelji dali novac za osnivanje prva dva društva.

Također, u spisu, ne postoji niti jedan materijalni dokaz da su stvari unesene u temeljni kapital navedenih društva kupljene baš novcima koje su mu dali roditelji.

Navedeno ne postoji, jer se radi o očitoj konstrukciji tuženika da izigra institut bračne stečevine tako što tvrdi da se radi o posebnoj imovini koja svoje ishodište ima u novcima danim od roditelja.

Suprotno **navodima** tuženika, predmetna trgovačka društva osnovana su sredstvima (2.805,00 kn) koja potječu iz rada tužiteljice i I-tuženika, jer su u tom trenutku oboje zaposleni i ostvaruju primanja.

Međutim, da bi tuženik dokazao svoje navode o postojanju vlastite imovine, nije mu dovoljno samo da dokaže da su mu roditelji dali inicijalni kapital za osnivanje prvih dviju firmi već **mora i dokazati** da su kasnije nastale firme financirane iz dobiti/prijenosom imovinskih cjelina ranije osnovanih firmi za koje su mu osnivački polog dali roditelji.

Drugim riječima, tuženik mora dokazati da su sva daljnja društva koja su predmet ovog spora nastala osnivanjem uz prijenos imovinske cjeline koja je nastala i postojala u prva dva društva.

Takve tvrdnje, tuženik nije dokazao niti jednim dokazom, a postupak traje od 2011.

Naime, firme koje su nastale poslije 01.07.1999. godine novo su osnovane. Osnivački polog opet je uplaćen u novcu i to na ime Hrvoja Zgombića.

Nigdje ne postoji vidljiv prijenos gospodarske cjeline iz prvotno osnovanih firmi iz 1994. i firmi koje su nastale poslije. Nigdje nije vidljiv slijed kojeg tuženik pokušava konstruirati.

Opet samo tvrdnja tuženika i njegovih roditelja bez ijednog materijalnog dokaza.

Tužiteljica i ovdje ističe da je sva imovina koja je predmet ovog spora stjecana za vrijeme trajanja bračne zajednice, imovinom koja predstavlja

sredstva ostvarena zajedničkim radom stranaka jer su oboje bili zaposleni i ostvarivali primanja koja su čak i iznadprosječna.

S druge strane, tuženik je taj koji tvrdi da se ne radi o bračnoj stečevini, jer da sve potječe od kapitalne dobiti čije je izvorište u prva dva trgovačka društva za čije osnivanje su mu 1994. dali 2.805.00 kuna njegovi roditelji, a onda sve kasnije nekretnine i novčana sredstva potječu iz dobiti društava koji su nastali iz prva dva.

Takvu apstraktnu činjeničnu konstrukciju treba dokazati, pa je na tuženiku i teret dokaza za takve navode.

II Tužiteljica ističe da je za odluku u ovome postupku o postojanju bračne stečevine odlučan dokaz "Ponuda podjele zajedničke imovine" koji predstavlja pravi materijalni dokaz sastavljen od strane I-tuženika gdje se na najbolji mogući način vidi što predstavlja bračnu stečevinu i koliko su navodi I-tuženika kasnije u postupku izmišljeni.

Tužiteljica nastavno dodatno naglašava važnost navedenog dokaza, a u kontekstu čl.8. Zakona o parničnom postupku na koji drugostupanjski sud upire.

Također, tužiteljica će ovdje i obrazložiti stav drugostupanjskog suda vezano za novčana sredstva ostvarena prodajom stana u Sigetu.

Ponuda podjele zajedničke imovine

I-tuženik je 26.06.2011. poslao tužiteljici prijedlog ponude bračne stečevine. Dakle, tada priznaje postojanje bračne stečevine.

Iz priložene tablice vidljivo je da su stranke za vrijeme trajanja svoje **bračne zajednice stekle određenu imovinu.**

To nije prvi prijedlog podjele imovine jer je I-tuženik još u travnju iste godine tužiteljici ponudio sličan model ponude.

U navedenoj ponudi rabi se termin zajednička imovina kao i prijedlog da imovinu treba podijeliti po zakonu na ½ dijela.

U tablici se navodi i iznos za koji su roditelji tuženika kupili stan u Sigetu.

Iz tog razloga u tablici tuženik navodi da stan u Dobrom dolu 50 koji glasi na ime Zvonimira Zgombića (II-tuženog) pripada njegovim roditeljima, a što tužiteljica ne spori, pa iz tog razloga navedeni stan nije ni predmet spora.

Drugim riječima, roditelji tuženika su 1990.-tih godina kupili stan tuženiku, da bi im tuženik taj stan vratio na način da im je kupio stan na njihovo ime.

Međutim, tužiteljica i ovdje ističe da je stan na Dobrom dolu 50 kupljen za vrijeme bračne zajednice i to za sredstva **dva puta veća** od onih koja su roditelji tuženika dali za stan u Sigetu, ali tužiteljica isto nije htjela obuhvatiti tužbom.

Da je tome tako, proizlazi iz iskaza III-tužene na stranici 5 i 8 zapisnika kada navodi: "Od prodaje kuće u Požegi kupili smo stan u Novom Zagrebu za 135.000 DEM, garažu za 12.000,00 DEM, ugrađeni plakar u stanu za 2.000,00 DEM...kuhinju u iznosu od 5.000,00 do 6.000,00 DEM...3.000,00 DEM za kupnju spavaće sobe.", Stan na Dobrom dolu 50 je nama kupio sin i plaćen je u gotovini. Cijena stana je 100.000,00€ plus kuhinja 5.000,00€. U taj stan smo uselili u ožujku 2003.g. Preinake su vršene u kupaonici i zahodu, vanjska stolarija, parketi, to je financirao Hrvoje."

Dakle, iz navedenog je vidljiv odgovor na stajalište drugostupanjskog suda sa stranice 5. obrazloženja: *"Valja također reći da tužiteljica tijekom postupka nije osporila da su roditelji I-tuženika istome dali 120.000,00 DEM od prodaje kuće u Požegi za koji je novac kupljen stan u Frudovoj 7 u Sigetu, koji je kasnije prodan za iznos od 193.000,00 DEM. Vezano uz to ocijenjeno je da sud prvog stupnja nije utvrdio koja je imovina i kada kupljena od tog novca i od kakovog je to utjecaja na tužiteljin zahtjev vezano uz bračnu stečevinu na nekretninama."*

Neuvjerljiva je i pravno irelevantna tvrdnja I-tuženika da je bio uzrujan kad je radio tablicu i da uz tablicu postoji e-mail koji sve to drukčije definira.

Što bi to trebalo značiti? Vjerojatno da navedena tablica, zbog mane volje, ne predstavlja njegovu ponudu. "Bio sam uzrujan pa nisam znao što radim. Dva puta."

Međutim, osim što legislativa ne poznaje termin uzrujanosti kao manu volje, tuženik je još u mjesecu travnju kao prijedlog podjele zajedničke imovine ponudio jednu sličnu tablicu po kojoj su uvjeti podjele imovine nešto drugačiji.

Postavlja se pitanje, zar je I-tuženik i tada bio uzrujan?

Ali, što uopće znači biti uzrujan? Rječnik hrvatskog jezika taj pojam definira kao: "uznemiriti, uzbuditi (se)".

Ako uzmemo u obzir zakonsku terminologiju mana volje, tada Zakon o obveznim odnosima u člancima 279-286. poznaje "prijetnju", "prisilu", "zabludu", "prijevanu" i "nesporazum", ali ne i "uzbuđenje" ili "uznemiravanje".

Prema tome, iako tuženik svojoj izjavi volje odriče snagu zbog nekog utjecaja uznemirenosti ili uzbuđenja, činjenica je da su njegovi navodi neutemeljeni i sasvim depasirani.

Osim toga, nelogično je da bi netko slao prijedlog za podjelu imovine ako smatra da imovina pripada isključivo njemu.

U iskazu tuženik navodi "iz teksta uz tablicu se vidi da sam ekstremno uzrujan". Životno je logičnije da uzrujana osoba prvo tvrdi da je sve njegovo i zaštitnički se ponaša prema svojoj imovini, smatrajući da sve njemu pripada, da bi se tek kad se smiri shvatio da je pretjerao i da treba imovinu podijeliti.

Prema tome, obrnuti slijed gdje tuženik u navodno uzrujanom stanju prvo nudi podjelu imovine da bi se onda kasnije smirio i shvatio da do te podjele ipak ne treba doći jer je sve njegovo, nije ni životan ni logičan.

Tuženik ne samo da je tužiteljici ponudio podjelu po principu pola-pola nego je istoj nekoliko dana nakon toga dao punomoć da provjeri novčane iznose koje tuženik ima po računima. Zar je i tada bio ekstremno uzrujan?

Točno je da postoji mail koji je tuženik tužiteljici poslao uz prijedlog podjele imovine. Kao "subject" se navodi "podjela naše imovine", a prva rečenica glasi "U prilogu se nalazi popis sve meni poznate naše imovine na današnji dan."

U nastavku se navodi "ovaj e-mail možete smatrati mojom službenom ponudom".

U prilogu se dostavljaju e-mailovi iz kojih je vidljivo da je razgovor o podjeli bračne imovine stranaka trajao sve do studenog mjeseca 2011. godine.

Po prijedlogu tuženika, tužiteljica se obraćala i tadašnjem zastupniku I-tuženika.

Sve to nije sporno i za sve to postoje dokazi koji se u prilogu dostavljaju.

Dakle, nema nikakvog spora da je tuženik predložio prijedlog podjele zajedničke imovine, te da je kasnije od toga odustao ne želeći tužiteljici isplatiti ništa više tvrdeći da je sve to njegova vlastita imovina.

Nakon što je odustao od predložene podjele imovine, tuženik je podigao sva sredstva sa računa i prebacio ih na svoje račune u Austriji i na račun svoga oca.

Kuću u Pisarovini je nekoliko dana prije podnošenja tužbe darovao svojim roditeljima.

Kasnije je, a s obzirom da sud nije izdao privremenu mjeru više od godinu dana, sve svoje udjele u firmama ispremiješao na način da danas tuženik u većini svojih trgovačkih društava u kojima je prema vlastitom iskazu ostvario dobit od 32.000.000,00 kuna, nema nikakvog udjela.

Ne samo da nema više poslovnih udjela, nego više nema skoro svih trgovačkih društava koja su prestala raznim statusnim promjenama prouzrokovanim samoinicijativnim potezima I-tuženika.

Isto tako, I-tuženik nije nikada tužiteljici isplatio ½ kapitalne dobiti koja joj pripada na temelju prava iz poslovnih udjela tih trgovačkih društava.

Prema tomu, tablica koju je I-tuženik sačinio radi podjele zajedničke imovine **ključan je materijalan dokaz** navoda tužiteljice o postojanju bračne stečevine.

III *Zaključno*

Izvođenjem dokaza u tijeku ovog postupka nije sporno da su tužiteljica i I-tuženik bili u bračnoj zajednici od zaključenja braka 19.5.1990. pa do 14.lipnja 2011., nakon što je I-tuženik napustio zajednicu i započeo život s novom osobom.

Također, nije sporno da su tijekom bračne zajednice zajednički stjecali određenu imovinu i da je I-tuženik tužiteljici 26.lipnja 2011. elektroničkim putem poslao "*tablicu podjele imovine*" sastavljenu od njihove detaljno popisane imovine s naznačenom vrijednosti između 2.266.000,00 i 2.411.000,00 EUR što dodatno potvrđuje sve tužiteljicine navode.

Nesporno je i da je I-tuženik u vremenskom periodu od prestanka bračne zajednice (14.lipnja 2011.) pa nadalje, raspolagao bračnom stečevinom na način da je:

- prenio vlasništvo nekretnine u Pisarovini na svoje roditelje
- prebacio novčana sredstva na račune svojih roditelja i račune u inozemstvu
- otuđio gotovo sve poslovne udjele u trgovačkim društvima koja su predmet spora
- doveo do prestanka određenih trgovačkih društava koja su predmet spora
- zadržao kapitalnu dobit od trgovačkih društava koja su predmet spora,

a da su nekretnine na Dobrom Dolu 47, u Vinkovcima i Pleternici samo formalnopravno na roditelju I-tuženika, II-tuženiku.

Nije sporno i da se prema važećem zakonodavnom, ustavnosudskom, ~~sudskom~~ i teorijskom stajalištu, mjerodavno materijalno pravo po pitanju bračne stečevine primjenjuje na način da se :

"Na imovinu stečenu za vrijeme trajanja bračne zajednice do 1. srpnja 1999. kao dana početka primjene Obiteljskog zakona („Narodne novine“ broj: 162/1998) primjenjuju odredbe zakona koji je bio na snazi u vrijeme stjecanja te imovine." (Pravno shvaćanje zauzeto na četvrtoj sjednici Građanskog odjela Vrhovnoga suda Republike Hrvatske 8. svibnja 2006. broj Su IVg 1_2006-4)

Dakle, nije sporno da se na imovinu stečenu do 01.07.1999. primjenjuje odredba članka 281. Zakona o braku i porodičnim odnosima koja glasi:

- (1) Kod utvrđivanja suvlasničkih dijelova udio bračnog druga u zajedničkoj imovini određuje se prema njegovom doprinosu u stjecanju te imovine.*
- (2) U slučaju spora sud određuje koliki je bio doprinos bračnih drugova u stjecanju zajedničke imovine, pri čemu vodi računa ne samo o osobnom dohotku i zaradi svakog od bračnih drugova, nego i o pomoći jednog bračnog druga drugome, o radu u domaćinstvu i porodici, brizi oko odgoja i podizanja djece, kao i o svakom drugom obliku rada i suradnje u upravljanju, održavanju i povećanju zajedničke imovine.*

a da se na imovinu stečenu poslije 01.07.1999. primjenjuju odredbe članka 248. Obiteljskog zakona:

Bračna stečevina je imovina koju su bračni drugovi stekli radom za vrijeme trajanja bračne zajednice ili potječe iz te imovine.

i članka 249. Obiteljskog zakona

- (1) Bračni drugovi su u jednakim dijelovima suvlasnici u bračnoj stečevini, ako nisu drukčije ugovorili.*
- (2) Nevjesta i ženik, odnosno bračni drugovi mogu bračnim ugovorom drukčije urediti svoje odnose glede bračne stečevine.*

Nesporno je i da potonje navedena odredba članka 249. Obiteljskog zakona predstavlja neoborivu presumpciju (*iuris et de iure*) što je i potvrđeno odlukom Ustavnog suda RH broj U-I/1890/2007 od 25. studenog 2010.

Isto tako, nije sporno da I-tuženik i tužiteljica nisu tijekom trajanja bračne zajednice drugačije (ugovorno) uredili svoje odnose glede bračne stečevine.

Utvrđeno je i da su tužiteljica i I-tuženik za cijelo vrijeme bračne zajednice bili zaposleni, imali dvoje djece koju su zajednički odgajali i podizali te zajednički stjecali svu svoju imovinu.

Prema tome, primjenjujući materijalno pravo na tako utvrđeno činjenično stanje, evidentno je da su tužiteljica i I-tuženik u jednakim dijelovima suvlasnici u bračnoj stečevini.

Stoga, tužiteljica predlaže sudu primijeniti navedene odredbe materijalnog prava i donijeti pravilnu i zakonitu odluku.

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU

Broj predmeta: **P-8469/11**

Tužiteljica: Andreja Metelko Zgombić

Tuženici: Hrvoje Zgombić, Zvonimir Zgombić, Slavica Zgombić

ZAHTJEV ZA IZUZEĆE SUTKINJE

Ovim podneskom traži se izuzeće sutkinje Zrinke Mataje u predmetu P-8469/11.

Tuženi su već ranije tražili izuzeće sutkinje jer je utvrđeno da je branila svoj postdiplomski rad u komisiji koju je vodila gospođa Dubravka Hrabar, supruga odvjetnika gospodina Igora Hrabara koji je punomoćnik tužiteljice Andreje Metelko u Predmetu.

Dodatnu sumnju u neovisnost sutkinje potaknula je činjenica da je Predmet naknadno presigniran s jednog suca na sutkinju Zrinku Mataju.

U nastavku postupka pokazalo se da su sumnje tuženih opravdane. Naime:

1. sutkinja Zrinka Mataja u djelomičnoj presudi o nekretninama krivotvorila je (lažirala) neke bitne iskaze tužiteljice njoj na korist, a neke bitne iskaze tuženih njima na štetu.
2. Dodatno, sutkinja Mataja nije uzela u obzir cijeli niz činjenica, dokaza i izjava stranaka u postupku koji bitno određuju ishod spora u Predmetu te je u cijelosti zanemarila činjenicu da je brak tužiteljice i prvotuženog trajao u dva zakonska režima (razdoblje do 1. srpnja 1999. i razdoblje nakon toga), iako je bila višekratno upozoravana na te činjenice, premda bi kao sutkinja to morala znati. Ogluhom da kritički ispita:
 - a. činjenice, iskaze pred Sudom i dokaze koje su podnijeli tuženi;
 - b. činjenicu da tužiteljica osim svog iskaza nije predala niti jedan dokaz za tvrdnje iz svoje tužbe, iako je na njoj teret dokaza;
 - c. iskaz tužiteljice pred Sudom;
 - d. činjenicu da je brak trajao u dva zakonska režima,
 - e. sudsku praksu koju su prezentirali tuženi

sutkinja Zrinka Mataja propustila je djelovati povećanom pažnjom suca, a tekst djelomične presude pokazuje da je sutkinja Mataja pisala navedenu presudu na način koji daleko premašuje grubu nepažnju te je krivotvorenjem iskaza stranaka u postupku koji vodi i očito svjesnim i namjernim propuštanjem djelovanja povećanom ili dužnom pažnjom suca pokazala izravan interes za konačan ishod spora koji tužiteljica u Predmetu vodi protiv tuženih.

Tuženi će u nastavku ovog podneska obrazložiti svoje tvrdnje.

KRIVOTVORENJE ISKAZA

Prvotuženi je 1994. godine osnovao dva trgovačka društva te je ukupno u taj poslovni pothvat uložio oko 25.000 DEM, od čega cca 20.000 DEM za temeljni kapital i početni rad tih društava (a u stvari nešto više), što je evidentirano u bilancama društava, a još nekoliko tisuća DEM za uređenje unajmljenog poslovnog prostora, što nije vidljivo u bilanci društava, ali postoje svjedoci tog uređenja. Sutkinja Mataja trebala je utvrditi čije je pravo vlasništva nad tim dvama društvima, tj. radi li se o vlastitoj imovinu prvotuženog ili o bračnoj stečevini i ako se radi o bračnoj stečevini, koji je udio tužiteljice.

Tužiteljica u svom iskazu o osnivanju tih dvaju društava iz 1994. godine, kao i o kapitalu potrebnom za osnivanje i rad kaže sljedeće:

1. „Teško mi je reći o sredstvima za osnivanje firme ...“
2. „Meni se čini da roditelji Hrvoja nisu dali novac za osnivanje tih firmi“
3. „Teško je utvrditi da li je novac za firme naš zarađeni novac ili je neki drugi novac“
4. „Za pretpostaviti je da se radi o našem zajedničkom novcu budući smo oboje radili a Hrvoje je radio u dobroj firmi“
5. „Ne znam koliki je iznos potrošen na inicijalni rad firmi“

Iako je posve razvidno da tužiteljica o osnivanju tih dvaju društava baš ništa ne zna, sutkinja Mataja u svojoj presudi prikriva što je izrekla tužiteljica, a tih pet izjava tužiteljice u svojoj djelomičnoj presudi o nekretninama od 24.12.2015. pretvara (doslovno lažira) u samo jednu: „**Roditelji Hrvoja nisu dali novac za osnivanje tih firmi**“. To krivotvorenje izjava tužiteljice od strane sutkinje Mataje naročito je važno jer je od plodova tih poslovnih udjela u trgovačkim društvima osnovanih 1994. godine i od druge imovine koju su drugotuženi i trećetužena darovali prvotuženom nastala praktički sva imovina nad kojom pravo vlasništva imaju tuženi, a koja je predmet ovog spora koji tužiteljica vodi protiv tuženih.

Nasuprot iskazu tužiteljice iz kojeg je jasno da ona o osnivanju firme iz 1994. ništa ne zna, svo troje tuženih o osnivanju dvaju društava iz 1994. godine kaže **jasno i nedvosmisleno** ovo:

1. Prvotuženi:
 - a. „Sredstva za **osnivanje firme** i početni rad sam dobio od svojih roditelja i to oba roditelja u iznosu od 20.000 DEM.
 - b. S obzirom da je temeljni kapital za osnivanje firme bio mali novac kojeg sam dobio od roditelja korišten je za uređenje poslovnog prostora. Tako su oličeni zidovi, postavljeni novi podovi, prebojana unutrašnja i vanjska stolarija, stavljene zavjese, nabavljen namještaj i informatička oprema i ostalo, a financirano je i prvo izdanje knjige

Komentar na međunarodne računovodstvene standarde. Vjerojatno je iz tih sredstava financirano i prvih nekoliko plaća.“

c. „Tužiteljica nije sudjelovala u sredstvima za osnivanje firme“

2. Drugotuženi: „Mi smo sinu pomagali u osnivanju tih firmi na način a smo mu dali početni kapital za osnivanje.“
3. Trećetužena: „Stan smo prodali za 20.000 DEM i taj novac smo dali sinu za otvaranje firme. Sin je otvorio firmu 1994.g. ali nije imao novaca te smo mu dali 20.000 DEM“, te: „20.000 DEM je korišteno i za registriranje firme i opremanje poslovnog prostora te kupovina opreme“.

Međutim, da bi mogla donijeti presudu u korist tužiteljice, sutkinja Mataja prekraja i lažira iskaz prvotuženog i trećetužene (i potpuno prešućuje izjavu drugotuženog) te u obrazloženju presude, a u dijelu u kojem odlučuje o pravu vlasništva nad poslovnim udjelima, navodi da su prvotuženi i trećetužena izjavili ovo: „**Sam I tuženik nadalje iznosi, a što također proizlazi i iz iskaza III tužene Slavice Zgombić da dobivena sredstva od 20.000 DEM su korištena za uređenje poslovnog prostora firme (oličeni su zidovi, stavljeni novi podovi, nabavljen je namještaj i informatička oprema te ostalo).**“

Sutkinja svjesno i namjerno prešućuje **da je sve troje tuženih jasno i nedvosmisleno izjavilo da su sredstva dana za osnivanje firmi i da su ih dali drugotuženi i trećetužena.** Zašto?

Zašto Sutkinja svu vjeru daje iskazu tužiteljice - iskazu jedne osobe, zašto baš nimalo vjere ne daje iskazu tuženih - iskazu tri osobe koji su u ostalom u skladu i drugim predloženim i predanim dokazima? Zašto ne želi ispitati i provjeriti te iskaze? Zašto sutkinja Mataja lažira iskaze tuženih, zašto je potrebno lažirati izjave tuženih da je iznos od 20.000 DEM korišten za osnivanje društava? Očito zato da bi mogla donijeti zaključak i presudu u korist tužiteljice te na taj način praktički odlučiti o cijelom tužbenom zahtjevu tužiteljice, obzirom, da je sva imovina tuženih stečena od dividende prvotuženog ili od imovine drugotuženog i trećetužene.

Odgovor je posve jasan! Nakon što je sutkinja Mataja lažirala izjave tužiteljice i tuženih, onda na tako lažiranim izjavama dalje logično (po njoj) zaključuje sljedeće: „**S obzirom na naprijed navedeno te posebno uzevši u obzir činjenicu da novac koji je tuženik dobio od svojih roditelja u iznosu od 20.000 DEM nije utrošen za osnivanje trgovačkih društava tj. za udio I tuženika u temeljnom kapitalu svake firme već u druge svrhe tj. poslovni prostor te s obzirom da su u vrijeme osnivanja trgovačkih društava (srpanj 1994. godine) obje stranke bile zaposlene tj. primale su placu, plaća tuženika je prema vlastitom iskazu iznosila 5.000,00 kn odnosno 400 DEM, te budući je plaća prihod koji je ostvaren po osnovi rada, dakle bračna stečevina sud smatra da su firme osnovane sredstvima koja su zajednička imovina bračnih drugova a ne vlastita imovina tuženika.**“

Sutkinja navodi samo plaću prvotuženog od 5.000 Kn odnosno 400 DEM, plaću tužiteljice niti ne spominje, ne zanima je činjenica da je na vlastiti zahtjev od Hrvatskog zavoda za

Zgombić
S. Zgombić

mirovinsko osiguranje dobila precizne podatke o plaćama i tužiteljice i prvotuženog, ne pada joj na pamet pogledati koliko je stvarno ta plaća tada iznosila kao i plaća tužiteljice, ne samo te 1994. godine, već od početka braka 1990. do 1994., ne zanima je iz kojih izvora i primanja su tužiteljica i prvotuženi financirali troškove svog kućanstva i koliko su oni iznosili na mjesečnoj i godišnjoj razini. Sutkinju Zrinku Mataju ni malo ne zanima tvrdnja tuženih da su troškovi kućanstva tužiteljice i prvotuženog veći od njihova primanja od rada i da tu razliku cijelo vrijeme braka financiraju drugotuženi i trećetužena.

Dakle, u djelomičnoj presudi o nekretninama, sutkinja Mataja u obrazloženju iste te presude, već presuđuje o pravu vlasništva nad poslovnim udjelima u trgovačkim društvima, čime prestaje svaka svrha vođenja sudskog postupka o drugoj imovini koja je predmet spora koji tužiteljica vodi protiv tuženih. **Ovom djelomičnom presudom, praktički je presuđen cijeli spor cijelosti u korist tužiteljice.**

Na temelju tako lažiranih izjava tuženi vjeruju da je očito da sutkinja Mataja ima određeni aranžman s tužiteljicom. Kakva je kvaliteta i kvantiteta tog aranžmana i je li tužiteljica taj vjerojatni aranžman sa Sutkinjom postigla izravno ili preko posrednika, tuženi ne mogu znati, niti ih to zanima.

PROPUŠTANJE DJELOVANJA DUŽNOM PAŽNJOM SUCA

Po shvaćanju tuženih i po propisima koji obvezuju suce i reguliraju njihov rad, sudac koji vodi sudski postupak obavezan je djelovati ne samo dužnom pažnjom, već kao profesionalac i povećanom pažnjom.

Sutkinja Mataja je počinila niz propusta u ocjeni dokaza koji su dali tuženi i jednog dokaza koji je dala tužiteljica – njezin iskaz pred Sudom. Brojnost tih propusta pokazuje da djelovanje sutkinje Mataje daleko premašuje one postupke koji bi se smatrali grubom nepažnjom. Kad bi se radilo samo o nemaru ili nepoznavanju struke od strane sutkinje Mataje, onda bi se moglo očekivati da neki od tih propusta idu na štetu tuženih, a neki na štetu tužiteljice. Iz činjenice da baš svi propusti u djelovanju sutkinje Mataje idu na štetu tuženih, očita je namjera Sutkinje da svjesnim i namjernim propustima u svom djelovanju ide u korist tužbenog zahtjeva tužiteljice.

Pa tako, prije nego što će Sutkinja donijeti djelomičnu presudu o nekretninama, tuženi sutkinju Mataju u svojim podnescima višekratno upozoravaju da, unatoč suprotnom zahtjevu tužiteljice, nisu saznali uvjeti za donošenje djelomične presude o nekretninama. Naime, u nekretnine koje su stjecane od 2001. do 2009. je uloženo otprilike četiri puta više nego što su neto plaće tužiteljice i prvotuženog ukupno iznosile u razdoblju od 2000. do 2011., pa je više nego očito da su nekretnine stjecane iz drugih izvora. Čak da i nije tako, ne bi se moglo

automatski tvrditi da su nekretnine stjecane od plaća, već bi to trebalo ispitati u skladu sa sudskom praksom koju prezentiraju tuženi. Kako je očito da su nekretnine stjecane iz drugih izvora, tek kad se utvrdi pravo vlasništva nad tim drugim izvorima, onda se može odlučivati o pravu vlasništva nad nekretninama. U nekoliko podnesaka prije donošenja djelomične presude o nekretninama, tuženi požuruju Sutkinju da ispita dokaze u svezi s poslovnim udjelima u trgovačkim društvima jer je očito, uzimajući u obzir višestruki nesrazmjer između niskih plaća tužiteljice i prvotuženog i visoke vrijednosti svih stečenih nekretnina, da su nekretnine koje su predmet spora kupovane iz dividende prvotuženog koje obilno višestruko premašuju vrijednost stečenih nekretnina ili od štednje drugotuženog i trećetužene koja je darovana prvotuženom.

Sutkinju Mataju podnesci i razumno tumačenje tuženih uopće ne zanima, ona nema potrebu niti osvrnuti se na tvrdnje ili argumente tuženih ili njihove požurnice. Sutkinja Mataja u svojoj djelomičnoj presudi navodi ovo: „**Tijekom postupka tužiteljica je zatražila donošenje djelomične presude u pogledu dijela tužbenog zahtjeva koji se odnosi na nekretnine. S obzirom daje za konačnu odluku sazeo zahtjev koji se odnosi na nekretnine sud je temeljem čl. 329 ZPP-a donio djelomičnu presudu.**“. Zahtjev tužiteljice za donošenjem djelomične presude dolazi punih 18 mjeseci nakon što je tijek spora stajao, u tih 18 mjeseci nije se događalo ni podnošenje kakvih dokaza, niti je održano ijedno ročište, osim što je, prema tužiteljici (a i Sutkinji), u tih 18 mjeseci spor sazrijevao za donošenje djelomične presude. Sutkinja Mataja nema potrebe niti jednom jedinom rečenicom objasniti svoj stav i odluku koje su se to okolnosti stekle ili uvjeti po kojima je sazeo zahtjev za donošenje djelomične presude, a to zato jer sama Sutkinja ne može ponuditi niti jedno razumno, logično ili na propisima utemeljeno objašnjenje o sazrijevanju zahtjeva tužiteljice o nekretninama jer takvo objašnjenje ne postoji. Stvarno nije sazeo niti jedan uvjet ili okolnost koji bi omogućio donošenje djelomične presude o nekretninama.

Ovaj spor uključuje tužbu tužiteljice u svezi s: a) nekretninama, b) poslovnim udjelima u trgovačkim društvima i c) novcem na računu. Kako sve nekretnine glase na drugotuženog i trećetuženu, pa je stvar za sutkinju Mataju oko nekretnina daleko kompleksnija od novčanih sredstava koja uglavnom glase na prvotuženog, ako bi oko čega mogli sazeti uvjeti za djelomičnu presudu, onda bi to bila novčana sredstva na računu prvotuženog koja u iznosu ionako premašuju vrijednost nekretnina. Naravno, oko niti jedne imovinske čestice koja je predmet ovog spora nisu sazele nikakvi uvjeti, a djelomična presuda o nekretninama koja donosi Sutkinja, samo je vjerojatni komplot nje i tužiteljice poznat samo njima dvjema.

Kako to da sutkinji Mataji nije sumnjivo iz iskaza tužiteljice pred Sudom od 7. listopada 2013. da tužiteljica o niti jednoj nekretnini ne zna ili ništa ili toliko malo da je nepojmljivo za nekog tko tvrdi da je suvlasnik/vlasnik neke nekretnine da o tome ništa ne zna ili zna tako malo ili pogrešno zna. Radi se o cijenama po kojima su nekretnine stjecane, obnavljane, održavane ili o prihodima koji se uživaju od neke nekretnine. Kako to da sutkinji Mataji, kad se radi o procjeni čije je pravo vlasništva nad nekretninama, nije nimalo važno da prvotuženi ili tuženi

o nekretninama znaju ali baš sve. Pa, na kraju, kako to ako bi već sutkinja Mataja mogla biti nesigurna u istinitost izjava tužiteljice ili tuženih, da ne smatra potrebnim ispitati istinitost tih izjava? Zaključak se nameće sam po sebi. Da se je sutkinja Mataja upustila u ispitivanje istinitosti izjava stranaka, nikako ne bi mogla donijeti presudu u korist tužiteljice, a to bi se radikalno protivilo njezinom vjerojatnom sporazumu s tužiteljicom, postignutom vjerojatno još onda kad je predmet presigniran na sutkinju Zrinku Mataju.

Tuženi primjećuju da Sutkinja promptno i pozitivno odgovara na svaki zahtjev tužiteljice, dok istovremeno ne uvažava niti se očituje ni o jednom zahtjevu ili prijedlogu tuženih, kao niti o požurnicama koje tuženi predaju na Sud. Donošenjem djelomične presude o nekretninama unatoč tome što nisu sazreli uvjeti da donošenje te presude te iz činjenice da je u djelomičnoj presudi o nekretninama sutkinja već odlučila da su i poslovni udjeli u trgovačkim društvima bračna stečevina, očito je da je sutkinja Zrinka Mataja u dosluhu s Andrejom Metelko. Kakva je vrsta tog sporazuma koje imaju Sutkinja i tužiteljica, nije na tuženim da to procjenjuju, nego samo da konstatiraju veliku vjerojatnost postojanja tog sporazuma.

Dalje, Sutkinja Mataja dosuđuje da je stan na Dobrom dolu 47, Zagrebu bračna stečevina i da tužiteljici pripada pravo vlasništva nad jednom polovinom tog stana. Međutim, taj stan je kupljen u cijelosti na kredit koje je u CHF uzeo prvotuženi (u kojem tužiteljica laže da je sudužnik). Sutkinju Mataju ta činjenica nimalo ne smeta. Ona polovicu stana dodjeljuje tužiteljici, ali joj ne pada na pamet da obveže tužiteljicu da otplaćuje polovicu kredita, nego cijeli kredit ostavlja na prvotuženom. Taj stan kupljen je 2007. u cijelosti na kredit za 150.000 EUR u protuvrijednosti CHF. Nakon osam godina urednog otplaćivanja tog kredita, u vrijeme kad sutkinja Mataja donosi djelomičnu presudu o nekretninama (prosinao 2015.) taj kredit zbog omjera rasta CHF u odnosu na EUR iznosi 180.000 EUR. **To sutkinju Mataju nimalo ne zanima; nju samo zanima da donese presudu u korist tužiteljice, a da sve terete koji su vezani za imovinu koja je predmet spora koji tužiteljica vodi protiv tuženih ostavi na tuženima.** Usput, garažu koja je vezana za taj stan i s njime čini jedno zemljišno-knjižno tijelo drugotuženi je kupio još 2004. za potrebe parkiranja svog automobila obzirom da su se drugotuženi i trećetužena doselili 2003. u neposredno susjedstvo. Još tada je drugotuženi dogovorio s tadašnjim vlasnikom stana na Dobrom dolu 47 da kupi i stan kad se bude prodavao (što je i učinio 2007.). Ali to sutkinju Mataju ne zanima!

Dalje, **tuženi stalno tvrde da je cijelo vrijeme trajanja braka bračna stečevina tužiteljice i prvotuženog negativna**, odnosno da su njihovi troškovi veći od njihova primanja od rada te da netko mora financirati tu razliku, a to su tuženi. Sutkinji Mataji na pamet ne pada da ispita tu tvrdnju tuženih i dokaze koje su priložili.

Dalje, tuženi višekratno upozoravaju sutkinju Mataju da je brak trajao u dva zakonska režima, do srpnja 1999. i nakon toga, u pisanom podnesku upozoravaju je predodčenjem sudske prakse kako se utvrđuje doprinos do srpnja 1999., **primjerice život u stanu jednog bračnog druga ili doprinos roditelja** (iako tuženi tvrde da je sva imovina koja je predmet

spora njihova posebna, odnosno vlastita imovina). Sutkinja Mataja sve te argumente tuženih, kao i sudsku praksu posve zanemaruje, ne želi se očitovati o ni jednom od tih dokaza.

Dalje, tužiteljica nije predložila baš niti jedan dokaz da je imovina koja je predmet spora stečena radom ili od imovine koja je stečena radom, nije pozvala nijednog svjedoka, a tijekom postupka nije predložila niti priložila niti jedan dokaz, a sutkinja Mataja ne smatra čudnim da tužiteljica ne predočuje svoje dokaze, ali baš niti jedan. Cijela djelomična presuda o nekretninama, pa tako i ukupna presuda koja je već spremljena negdje u ladici sutkinje Mataje (sudeći po tome kako se Sutkinja u djelomičnoj presudi o nekretninama očitovala o pravu vlasništva nad poslovnim udjelima u trgovačkim društvima) temelji se isključivo na iskazu tužiteljice pred Sudom od 7. listopada 2013. i potpunom zanemarivanju svih iskaza ili drugih dokaza tuženih.

Dalje, drugotuženi i trećetužena, Zvonimir Zgombić i Slavica Zgombić, ne shvaćaju kakva je njihova pasivna legitimacija u sporu radi bračne stečevine, pa su u svom odgovoru na tužbu istakli prigovor **promašene pasivne legitimacije**. Svoje nekretnine, one koje glase na njih (osim kuće u Pisarovini koju su stekli valjanim ugovorom o daru), stekli su svojim sredstvima temeljem valjanih pravnih poslova, **za koje je tužiteljica znala** kako sama izjavljuje u iskazu pred Sudom od 7. listopada 2013., a koje ničim i nikada nije osporavala niti dovodila u pitanje, a niti u svojoj tužbi ne traži utvrđenje pravne nevaljanosti pravnih poslova na temelju kojih su drugotuženi i trećetužena uknjiženi kao vlasnici. Nije jasno **temeljem kojeg propisa se od drugotuženog i trećetužene traži da su dužni trpjeti zemljišno-knjižnu provedbu djelomične presude koja je donesena na temelju takve tužbe tužiteljice**. Naime, presude u predmetima utvrđenja vlasništva provode se neposredno temeljem Zakona o zemljišnim knjigama, pa se tuženicama ne mogu nametati nikakve obveze u tom pravcu, pa niti trpljenje. Sutkinju Mataju to nimalo ne zanima, ona svim silama ustraje da donese djelomičnu presudu o nekretninama u korist tužiteljice, i protuzakonito čini tako – tužiteljici svojom djelomičnom presudom dodjeljuje pola svih nekretnina koje glase na drugotuženog i trećetuženu.

U preporučavanju odgovora na tužbu drugotuženog i trećetužene sutkinja Mataja o tome u svojoj djelomičnoj presudi na početku stranice 4 iznosi samo ovo: „**Ističu (drugotuženi i trećetužena, prim. tuženih) prigovor promašene pasivne legitimacije**“. O tome dalje šuti, ali u doslovno zadnjoj rečenici svoje djelomične presude na kraju stranice 13 te presude Sutkinja Mataja zaključuje, bez ijedne riječi obrazloženja, sljedeće: „**Neosnovan je prigovor II i III tuženih koji se odnosi na promašenu pasivnu legitimaciju istih budući su Zvonimir i Slavica Zgombić upisani kao vlasnici nekretnina koje su predmet ovog postupka odnosno za koje tužiteljica tvrdi da su bračna stečevina.**“ A što su trebali raditi drugotuženi i trećetužena? Isticati prigovor promašene pasivne legitimacije za nekretnine na kojima je kao vlasnica upisana Zrinka Mataja? I tako su u jednoj kratkoj rečenici sročenoj od strane sutkinje Mataje drugotuženi i trećetužena ostali bez svojih nekretnina.

7 Zgombić
S. Zgombić

Kako to da sutkinja Mataja ne pita tužiteljicu prilikom davanja njezinog iskaza od 7. listopada 2013., pa i sebe, zašto tužiteljica nije osporavala novčani dar koji je svojim roditeljima dao prvotuženi kojim je drugotuženi valjanim pravnim poslovima kupovao nekretnine koje su predmet tužbe tužiteljice? Taj novac drugotuženi i trećetužena isto tako su mogli potrošiti na putovanja oko svijeta. Zašto tužiteljica u propisanim rokovima nije tražila da se dar prvotuženog učini nevaljalim? Na način kako sutkinja Mataja zaključuje, mogla je tako tužiteljica isto tražiti da se bračnom stečevinom proglasi stan ili kuća sutkinje Mataje.

Da je iole pažljivo ispitivala dokaze, sutkinja Mataja bi se sigurno upitala gdje je nestalo 193.000 DEM koji je prvotuženi dobio od prodaje stana u Froudeovoj 7 u studenom 1999., a koji je kupio novčanim darom od drugotuženog i trećetužene u srpnju 1990. za iznos od 155.000 DEM, gdje su nestali svi ostali novci koji je prvotuženi dobio od svojih roditelja za opremanje stana u Froudeovoj 7, gdje je nestao novac koji je prvotuženi dobio od svojih roditelja za osnivanje svojih trgovačkih društava, gdje je nestala sva štednja drugotuženog i trećetužene od uzgoja božićnih jelki od 1976. do 1991., gdje je nestala štednja od kapitalne dobiti od prodaje financijske imovine tuženih, gdje su nestali plodovi svih tih pobrojanih ulaganja. Trećetužena iskazuje da su od uzgoja jelki ona i drugotuženi zaradili između 250.000 i 300.000 DEM. Svjedok Milan Žgela iskazuje da su drugotuženi i trećetužena od uzgoja jelki godišnje zarađivali između 20.000 i 30.000 DEM. Postoje i drugi svjedoci tog uzgoja jelki i ostvarenih prihoda od tog uzgoja, ali ih sutkinja Mataja ne želi pozvati; ona prihvaća tezu tužiteljice da se pozivanjem brojnih svjedoka tuženi obijesno parniče. Po sutkinji Mataji, sav taj desetljetni teški i krvavi rad drugotuženog i trećetužene i novac koji su stekli tim radom odnio je vjetar, nestao je u prah.

Da je iole pažljivo ispitivala dokaze, sutkinja Mataja, možda bi zaključila da je prvotuženi svojim roditeljima iza 2000. godine samo djelomice vratio novčane darove (i to iz svoje vlastite imovine) koji je je dobivao od njih 1990. i u godinama koje su slijedile iza. **Znala je za to tužiteljica kako sama izjavljuje i zato nije osporavala valjane pravne poslove drugotuženog**, niti onda kad je 2001. godine kupio stan u Pleternici, niti onda kad je 2004. kupio garažu kao pripadak stana na Dobrom dolu 47, niti onda kad je 2005. kupio zemljište kod Vinkovaca, niti onda kad je 2007. kupio stan na Dobrom dolu 47.

Ali sutkinja Mataja ne želi pažljivo ispitivanje dokaza, pa niti barem 'iole'? To ne dolazi u obzir! Andreja Metelko i Zrinka Mataja precizno znaju što žele i ostvaruju to djelomičnom presudom, a sada se spremaju i na ukupnu presudu.

Dalje, sutkinju Mataju nimalo ne zanimaju brojne laži u koje se upustila tužiteljica pri davanju svog iskaza pred sudom od 7. listopada 2013., a koje su već tuženi detaljno opisali u svojoj žalbi na djelomičnu presudu o nekretninama. **Na temelju tih laži Sutkinja je mogla iskaz tužiteljice pred Sudom barem učiniti dvojbenim**, ali to sutkinji Mataji ne pada na pamet. S druge strane, nema takvih laži izrečenih od strane Slavice, Zvonimira i Hrvoja Zgombića i tužene bi zanimalo da im netko kaže koja bi njihova izjava dana pred Sudom u njihovim iskazima ili drugim dokazima mogla biti lažna. **Sve laži koje je izrekla Andreja**

Zgombić
S. Zgombić

Metelko pred Sudom nisu slučajne - to su svjesne i planirane laži, izrečene samo s jednom namjerom, njihova jedina svrha je da tužiteljica pokrade svo troje tuženih. Neke od tih laži Andreje Metelko su sljedeće:

1. Laž da je tužiteljica zajedno s prvotuženim kupila stan u Froudeovoj 7, Zagreb, 1990. godine. Istina je da su drugotuženi i trećetužena darovali prvotuženom 155.000 DEM za kupnju tog stana i garaže plus još dodatno veliki novac za opremanje tog stana. Naime, **tužiteljica je izjavila da u brak 19. svibnja 1990. nije unijela nikakvu imovinu**, te 1990. godine nije radila, u lipnju 1990. godine drugotuženi i trećetužena prodaju svoju kuću u Požegi i daju 155.000 DEM prvotuženom **koji kupuje stan samo 45 dana od sklapanja braka, početkom srpnja 1990.** To tužiteljicu ne smeta da izjavi da je ona kupila taj stan zajedno s prvotuženim, da su ona i prvotuženi „imali i vlastita sredstva“, a da su drugotuženi i trećetužena u tome samo pripomogli. Tijekom davanja svog iskaza i sama shvaća da to fizički nije moguće i da je ta laž tako očita, pa se upušta u novu laž sa svrhom da prikrije prvu - da su ona i prvotuženi za kupnju tog stana uzeli i neki kredit te izjavljuje: „**Osim sto su Hrvojevi roditelji dali 120.000 DEM za kupnju tog stana mislim da smo digli i jedan kredit iz kojeg je namiren ostatak cijene stana.**“ A kredit, kad bi ga bilo, a nema ga, lako se dokazuje. Posve je jasno da je tužiteljica samo kradljivica koja drugotuženom i trećetuženoj pokušava oduzeti sve plodove njihovog rada još od 50-tih godina prošlog stoljeća. Sutkinju Mataju takva laž tužiteljice ne zanima, nju ne zanima otkud tužiteljici „vlastita sredstva“, nju ne zanima kakav je to „kredit digla“ tužiteljica s prvotuženim, nju ne zanima niti gdje je nestalo 193.000 DEM od prodaje tog stana u studenom 1999., gdje je nestala štednja drugotuženog i trećetužene od uzgajanja božićnih jelki od 1976. do kraja 1991., gdje su plodovi svih tih ulaganja, gdje je nestala štednja tuženih nakon 1999. godine od prodaje dionica ili poslovnih udjela u trgovačkim društvima. Sutkinja Mataja pouzdano zna da je sva vlastita imovina tuženih otišla u vjetar i da sva imovina iz tužbe tužiteljice bračna stečevina i da u polovici pripada tužiteljici;
2. Laž o tome kako je tužiteljica, a ne drugotuženi i trećetužena, vodila kućanstvo tužiteljice i prvotuženog, ne bi li tako drastično umanjila i poništila doprinos drugotuženog i trećetužene braku tužiteljice s prvotuženim. U svom iskazu od 7. listopada 2013. tužiteljica izjavljuje ovo:
 - a. „Cijelo vrijeme trajanja bračne zajednice brinula sam se o djeci , vodila sam domaćinstvo.“
 - b. „Svo svoje vrijeme koje nisam provela na poslu posvetila sam obitelji.“
 - c. „Kod kuće sam se ja posvetila djeci a on bi malo odmorio te se bavio pripremanjem i pisanjem knjiga“
 - d. „Ja sam kuhala za našu obitelj ...“
 - e. „Ja sam spremala sve ostalo, doručak, večere, kuhala preko vikenda.“
 - f. „Kućanske poslove sam u pravilu obavljala preko vikenda.“
 - g. „Znala je uskočiti i Hrvojeva mama.“

- h. „Ja sam plaćala režije a ponekad bi Hrvojevim roditeljima dali novce da plate režije.“
- i. „Hrvojevi roditelji su par sati čuvali djecu.“

Za vrijeme dok tužiteljica daje svoj iskaz pred Sudom 7. listopada 2013., Slavica i Zvonimir Zgombić sjede dva metra iza nje i očajni bespomoćno slušaju (kao i svih ovih šest godina koliko traje ovaj spor) njezine gnjusne laži – od toga da je tužiteljica s prvotuženim 1990. kupila stan u Froudeovoj 7, do toga da su drugotuženi i trećetužena („Hrvojevi roditelji“) svega par sati čuvali djecu. Takve izjave daje tužiteljica pred ljudima koji su joj praktički dali 20 godina svog života!

Kako su u laži kratke noge, tužiteljica je zaboravila da se u jednom spisu prije njezina iskaza pred Sudom nalazi i jedno njezino pismo upućeno prvotuženom u kojem sama posve drukčije, upravo suprotno, opisuje ulogu drugotuženog i trećetuženu u njezinom kućanstvu s prvotuženim ovako:

- j. „Dragi su mi i volim ih. Oni su nam se, nepitani, u potpunosti posvetili“, a „mene kao da su posvojili“.
- k. „Toliko bi ipak trebao biti pošten i priznati da je nemoguće tvoju mamu držati dalje od bilo kakvih poslova **dok satima boravi u našem stanu**. I onda ona vidi da su neke namirnice pri kraju, pa ih nabavi, vidi da nekog majstora treba zvati i nešto sitno popraviti, **zna da je cijeli dan u stanu** i da je zgodnije majstore naručivati ujutro, pa i to obavi. **I TAKO NISAM SAMA STEKLA TAJ REFLEKS, PRIZNAJEM** (za vođenje kućanstva, *prim. tuženih*).“ Ali, u svom iskazu pred Sudom od 7. listopada 2013. ne smeta tužiteljicu bezočno lagati: „Hrvojevi roditelji su par sati čuvali djecu“
- l. „Sada kada malo više promišljam o nama i našem zajedničkom životu, rekla bih da su u jednom velikom dijelu oni i živjeli s nama. I nisu odlazili kad smo mi dolazili s posla, već su nastavili biti s nama - kao dio naše obitelji.“

Ali sutkinju Mataju ne zanimaju te laži tužiteljice, njoj ne pada na pamet usporediti te dvije skupine izjava tužiteljice jer bi nužno morala zaključiti da je prva skupina izjava Andreje Metelko u svezi s kućanskim poslovima gomila laži. A kako bi onda donijela presudu u korist tužiteljice? Nikako! Zato sutkinja Zrinka Mataja ne pokazuje interes za laži tužiteljice!

- 3. Dalje, sutkinja Mataja u svojoj djelomičnoj presudi zaključuje: „**Sporne nekretnine kupovane su za vrijeme trajanja bračne zajednice u kojoj su obje stranke bile zaposlene, ostvarivale prihode, sudjelovale u organizaciji obiteljskog života, a pri čemu su im pomagali roditelji s obje strane**, stoga su neosnovane tvrdnje tuženika da brak nije imao svojstva bračne zajednice.“ Prvo, prvotuženi nije tvrdio kako to iznosi sutkinja Mataja da „brak nije ima svojstva bračne zajednice“. Drugo, tuženi upozoravaju Sutkinju da se iz puke činjenice da su neke nekretnine kupovane za

Zgombić
S. Zgombić

vrijeme trajanja bračne zajednice ne da zaključiti da se onda nužno radi o bračnoj stečevini, o tome čak tuženi prezentiraju Sutkinji odluku Vrhovnog suda RH koja glasi: „**Okolnost da je nekretnina nabavljena za vrijeme trajanja bračne zajednice ne mora imati za posljedicu da se radi o zajedničkoj imovini, ako nisu ispunjene daljnje pretpostavke da je stečena radom bračnih drugova ili novac za koji je kupljena mora potjecati iz bračne tečevine.**“ (VSRH Rev 1719/97 od 17.5.2001.), ali to sutkinja Mataja ne želi ispitati bez obzira na sve dokaze koje podnose tuženi. Sutkinja utvrđuje:

- a. da su „obje stranke bile zaposlene“ i „ostvarivale prihode“, ali joj ne pada na pamet da utvrdi kad i koliko dugo su to stranke bile zaposlene, kolike prihode je ostvarivala svaka stranka, o kojim vrstama prihoda se radi i čiji su to prihodi. Ovdje je važno napomenuti da **tuženi za cijelo vrijeme braka tužiteljice i prvotuženog** pojma nemaju kolika je plaća tužiteljice i ima li druga primanja (toliko o bračnoj zajednici!). Tužiteljica nikad nije platila niti jedan račun kućanstva, niti jedan godišnji odmor, niti jednu ratu kredita, niti jedan trošak djece, niti jednog majstora. Tuženi o plaći i primanjima tužiteljice saznaju tek iz njezinih imovinskih kartica i izvoda od HZMO-a.
- b. da su obje stranke „sudjelovale u organizaciji obiteljskog života“. Sutkinji Mataji ne pada na pamet da istraži kako su to obje stranke sudjelovale u organizaciji obiteljskog života.
- c. „objema strankama su pomagali roditelji s obje strane“. Sutkinji Mataji ne pada na pamet da istraži **koliko su u količini i vrijednosti - koliko radom, a koliko financijski - pomagali roditelji obje strane;**

Iz citiranih navoda, da se jasno zaključiti da sutkinja Mataja o bračnoj zajednici tužiteljice i prvotuženog zaključuje posve proizvoljno, bez ikakvih osnova, u stvari izmišlja, gotovo sigurno instruirana od tužiteljice i isključivo na temelju iskaza tužiteljice pred Sudom od 7. listopada 2013., a potpuno zanemarujući iskaze tuženih, a sve to kako bi donijela najprije djelomičnu, a onda i ukupnu presudu u korist tužiteljice.

Sutkinju Mataju nimalo ne zanima doprinos drugotuženog i trećetužene braku tužiteljice i prvotuženog, ne pada joj na pamet ispitati išta od izjava tuženih ili lažnih navoda tužiteljice, ne želi ispitati niti sudsku praksu koju su o pitanju doprinosa Sutkinji prezentirali tuženi. Sutkinja Mataja odbija vidjeti da je tužiteljica laže s jedinom svrhom da poništi doprinos drugotuženog i trećetužene i da se na taj način, lažima, dokopa imovine tuženih. Sutkinja Mataja odbija vidjeti da je tužiteljica Andreja Metelko lažljivica i lopov.

3. Laž tužiteljice u svezi s kućom u Pisarovini. Što laže tužiteljica: „**Zajednički se brinemo o održavanju kuće u Pisarovini.**“. Ta laž tužiteljice nije naravno dokaz o pravu

vlasništva nad tom kućom, ali je jaka indikacija čije bi vlasništvo moglo biti jer nije normalno da se jedan vlasnik ne brine o svojoj imovini. Ali tužiteljica laže jer misli, ako će Sud povjerovati da se kuća u Pisarovini zajednički održava, onda bi mogao i povjerovati da je to bračna stečevina. Citiranje ove lažne izjave tužiteljice treba poslužiti samo kao još jedan dokaz da je tužiteljica notorna lažljivica koja laže svjesno i s namjerom da pokrade tužene. Pogledajmo što neki od pozvanih svjedoka kažu o održavanju kuće u Pisarovini:

- a. Svjedok Jovan Crevar: „Bilo kakve popravke nakon što je izgrađena Pisarovina nisam dogovarao s Andrejom. **S Andrejom nisam razgovarao ništa u vezi tekućeg održavanja Pisarovine.** Hrvoje Zgombić je angažirao g. Veru za vođenje i održavanje kuće u Pisarovini, tj. za obavljanje kućanskih poslova u Pisarovini.“

Ovdje treba napomenuti da je gospođu Vera prvotuženi angažirao najmanje godinu dana prije nego što je, po tužiteljici, prestala njezina bračna zajednica s prvotuženim, pa je neobično da tužiteljica tu gospođu nikad nije vidjela niti je zanima tko joj to i kako održavana 'njezinu' kuću. **Sutkinja Mataja odbila je pozvati gospođu Veru za svjedoka**, kao i brojne druge svjedoke na okolnost održavanja kuće u Pisarovini, a sve slijedom tvrdnje tužiteljice da se tuženi obijesno parniče i nastoje otegnuti tijek spora (kao da su tuženi tužiteljici blokirali račune, a ne obrnuto; kao da tužiteljica ne prima svoju plaću, a u stvari drugotuženi s 85 godina već gotovo šest godina ne prima svoju mirovinu, a sve slijedom nemoralnih radnji tužiteljice. Pa da, baš su tuženi zainteresirani za otezanje ovog spora!?), a sutkinja Mataja prihvaća sve te prigovore tužiteljice.

- b. Svjedok Milan Žgela: „**Oko svih radova u Pisarovini sam se dogovarao samo sa Hrvojem Zgombićem**, sve u vezi cvijeća samo sa Hrvojem Zgombićem“.
- c. Svjedok Željko Žgela: „**Od Andreje nisam dobio niti jedan nalog za posao** niti me je platila za bilo koji posao.“
- d. Svjedok Ivica Kartelo: „Oko izdavanja svih dozvola (vezano za građenje kuće, *prim. tuženih*) sam samo komunicirao sa Hrvojem Zgombićem a ne i sa Andrejom Zgombić, **danas ju prvi put vidim**“. Gospodin Kartelo radi u Urbanističkom odjelu grada Jastrebarsko, nekoliko puta je izlazio na očevid te je izdao rješenje o gradnji, lokacijsku dozvolu, građevinsku dozvolu i uporabnu dozvolu. Radi se od reda o pravnim dokumentima, a tužiteljica kao pravnica pojma nema o tome niti je g. Kartela ikad vidjela!?
- e. Svjedok Denis Redžepagić (prvi susjed u Pisarovini, *prim. tuženih*): „**Mislim da nisam upoznao Andreju**. Postoji problem oko upisa u zemljišne knjige dio parcele koju je Hrvoje Zgombić kupio od mog pok. Oca. O tom problemu nisam razgovarao s Andrejom Zgombić. **Problem uknjižbe u zemljišne knjige rješava se već šest godina**“. Dakle, Andreju Metelko, jedinu pravnicu tada u obitelji, ne zanima pravni problem uknjižbe prava vlasništva, niti se time na

bilo koja način bavi, ali će u svom nemoralu ustrajati na laži da je ona suvlasnik kuće u Pisarovini i da je „**održava zajedno s prvotuženim.**“

Ne samo da tužiteljica nema veze s održavanjem kuće u Pisarovini, ne samo da nikad tamo nije vidjela metlu, oplijevila koji cvijet ili pozvala nekog majstora, već 2012. godine **Andreja Metelko demolira tu kuću, razbija vrata, razbacuje posteljinu i posuđe.** I tko to radi? Intelektualka i visoka dužnosnica u Vladi RH. A zašto to radi Andreja Metelko, **zašto razbija „vlastitu kuću“?** Zato što niti jedna kuna od njezina truda, niti jedna kaplja njezina znoja nije uložena u gradnju te kuće, zato ona može razbijati tu kuću bez grižnje savjesti, na isti onaj način na koji bez imalo grižnje savjesti desetljećima živi na teret tuženih.

4. Dalje, tužiteljica laže o ovlaštenjima na računima u banci:

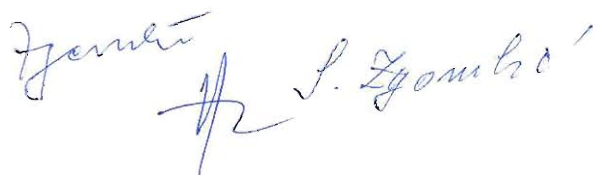
- a. „Ja sam imala punomoć na račune Hrvoja i on na moje račune.“
- b. „Sigurno smo u jednom periodu braka bili ovlašteni na račune jedan drugoga.“
- c. „I tuženik je definitivno bio ovlašten na neke moje račune.“

A zašto tužiteljica laže o punomoćima na računima? Je li se sama tome domislila ili instruirana, ona vjeruje da ako sud povjeruje (na temelju samo njezine izjave kako to prakticira sutkinja Mataja) da tužiteljica i prvotuženi za vrijeme braka imaju bankovne račune na kojima su jedan drugom ovlašteni i zajedno raspolažu novcem s tih računa, onda će to valjda biti krunski dokaz da se radi o bračnoj stečevini. **Prvotuženi je tražio i dobio potvrde od banaka da tužiteljica nikad nije bila ovlaštena na niti jedan od njegovih računa u bankama koje je imao od 1990. do danas, niti je tužitelj ikad bio ovlašten na nekom od računa tužiteljice.** Jedini izuzetak je novac koji je prvotuženi položio na jedan račun tužiteljice 2010. godine radi disperzije rizika (isti dan je iste svote uložio u obliku jednog složenog financijskog instrumenta i na račune svojih roditelja i kćeri te potpuno slobodno i samostalno raspolagao s novcem s ta četiri računa), a ovlaštenje na tom računu tužiteljice je imao kako bi mogao raspolagati svojim novcem, koji je tužiteljica u svojoj standardnoj lopovskoj maniri pokrala 2011. godine u iznosu od preko 500 tisuća Kn.

5. Dalje, u svom podnesku od 22. travnja 2014. tužiteljica laže i dalje: „U trenutku osnivanja firmi 'Faber & Zgombić' d.o.o. i 'Faber & Zgombić plus' d.o.o. tuženik i tužiteljica su već skoro **10 godina zaposleni i ostvaruju pristojna primanja**“. Istina je da je prvotuženi zaposlen od kolovoza 1984., dok tužiteljica do sklapanja braka u svibnju 1990. nije radila, a od sklapanja braka u svibnju 1990. do srpnja 1994. kad su osnovane gore navedena dva društva, tužiteljica uopće nije radila ili nije ostvarivala nikakva primanja tri godine (sve to prema izvodima od HZMO-a). **Do kraja 1994. tužiteljica je radila ili imala primanja dvije ili manje od dvije godine, a ne 10 kako laže u svom podnesku!** Za to vrijeme, od 1990. do 1994. prvotuženi ima cca 400 DEM

plaću te on i tužiteljica nikako ne mogu sami financirati troškove velikog stana od 102 m² koji su prvotuženom kupili roditelji, automobila, djeteta i svoje druge kućanske i životne troškove, već se razlika njihove negativne bračne stečevine mora namirivati iz drugih izvora, a to je štednja drugotuženog i trećetužene. Sutkinja Mataja ne želi uopće ispitati koliko dugo rade tužiteljica i prvotuženi i kolika su im stvarna primanja od rada, a sama Sutkinja tražila je od HZMO-a podatke o plaćama tužiteljice i prvotuženog, ne želi ispitati kakva su to „**pristojna primanja**“ kako lažno tvrdi tužiteljica, jer bi tada morala utvrditi da tužiteljica laže, a takvo utvrđivanje činjenica Sutkinji bi otežalo ili onemogućilo donošenje presude u korist tužiteljice, što Sutkinja nikako ne može dopustiti.

6. Dalje, u svom podnesku od 22. travnja 2014. tužiteljica tvrdi i ovo: „Osnivački kapital je izrazito nizak pa je za osnivanje firme 'Faber & Zgombic' d.o.o 1-tuženik uplatio temeljni kapital u iznosu od 935,00 kuna, a za firmu 'Faber & Zgombic' plus d.o.o iznos od 1.870,00 kn (odnosno ukupno 2.805,00 Kn, *prim. tuženih*). **Zašto bi mu tako nizak osnivački polog davali roditelji u trenutku dok i tuženik i tužiteljica rade i ostvaruju pristojna primanja.**“ (ponavlja se laž o pristojnim primanjima). Dakle, očito je da tužiteljica pojma nema da je u osnivanje i rad dvaju trgovačkih društava iz 1994. godine uloženo daleko više, cca **40 puta više**, nego što iznosi temeljni kapital tih društava (jer s takvim temeljnim kapitalom društva i ne mogu početi raditi), da pojma nema o stvarnoj vrijednosti ulaganja u ta društva. Da nema veze niti s osnivanjem tih društava vidi se i iz njezinih gore citiranih pet izjava pred Sudom od 7. listopada 2013. koje sutkinja Mataja u svojoj presudi prešućuje, a u stvari namjerno prikriva. Kako je prvotuženi ukupno u temeljni kapital uplatio, kako to piše tužiteljica, 2.805 Kn, to dakle, 50% tog iznosa – 1.402,5 Kn pripada tužiteljici, pa tako i 50% svih dividendi koje ta društva ostvaruju. Pa kad bi pretpostavili da je to istina (a nije!), da je tužiteljica stvarno uložila u osnivanje tih društava 1402,5 Kn, odnosno 50% svog udjela u zajedničkoj imovini, kako to da Sutkinja Mataja ne utvrđuje koliko je stvarno uloženo u ta dva društva. I sama Sutkinja priznaje da je u ta dva društva uloženo 20.000 DEM, ali po njoj (jer lažira izjave stranaka), ne u osnivanje. Kako je prvotuženi ukupno u ta dva društva uložio cca 25.000 DEM, tj. cca 90.000 Kn (po tečaju DEM/Kn 3,60), kako to da onda Sutkinja Mataja ne utvrđuje da stvarni udio tužiteljice u tim društvima iznosi $1402,5/90.000 = 1,56\%$. **Po kojoj bi to logici prvotuženi uložio u osnivanje i rad firmi 90.000 Kn vlastite imovine, a od tužiteljice tražio da ona uloži 1.402 Kn i to baš u temeljni kapital?** Očito je, osim sutkinji Mataji, da su sav kapital za trgovačka društva osnovana 1994. dali tuženi na teret svoje vlastite imovine. Dapače, tužiteljica pojma nema kako su se te firme razvijale dalje, sve do 2011. Iz njezinih se podnesaka danih Sudu nakon njezina iskaza od 7. listopada 2013. lako se može vidjeti i dokazati da o trgovačkim društvima prvotuženog laže ili da ništa ne zna. Ali sutkinja Mataja ne dopušta da se ispituju činjenice, okolnosti i dokazi u svezi s trgovačkim društvima unatoč požurnicama koje šalju tuženi. Sutkinja Mataja

krivotvori izjave tužiteljice njoj u korist („**Roditelji Hrvoja nisu dali novac za osnivanje tih firmi**“) i tuženih njima na štetu (**da oni nisu dali novac za osnivanje firmi**) te joj dodjeljuje pola prava vlasništva u tim firmama (i to u djelomičnoj presudi o nekretninama!) te tako faktički sve što u svojoj tužbi traži tužiteljica. Sutkinja Zrinka Mataja ne želi vidjeti da je laž tužiteljice o ulaganju o temeljni kapital društava 1994. identičan laži tužiteljice o kupnji stana u Froudeovoj 7, u Zagrebu 1990. ili laži tužiteljice o doprinosu drugotuženog i trećetužene njezinoj bračnoj zajednici. Jedini cilj tužiteljice je pokrasti sav minuli rad tuženih opredmećen u njihovoj imovini.

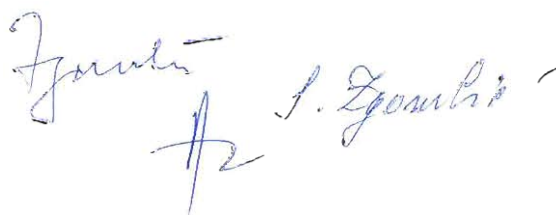
7. Dalje, tužiteljica je kao visoki dužnosnik Ministarstva vanjskih poslova RH bila dužna podnijeti imovinsku karticu 30 dana nakon imenovanja 1. siječnja 2012. Ona to čini protuzakonito tek 15. lipnja 2012. s četiri mjeseca zakašnjenja, a šest mjeseci od podnošenja svoje tužbe, a gotovo sve što je navela u toj kartici lažan je iskaz – tako npr. laže o izvorima na teret kojih su kupljene dionice HT-a. Lažira iznos kreditne obveze u iznosu od 290.000 DEM (145.000 EUR). U kartici navodi da je kredit uzet od Hypo Alpe Adria banke d.d., ali u svom iskazu pred Sudom od 7. listopada 2013. kaže da je taj kredit uzet od Raiffeisen banke d.d., što čudi da ne zna, a tim kreditom rješava svoje životno pitanje – stambeno. Laže da nema drugih pokretnina osim auta, prešućuje vrijedne umjetnine i nakit, kao i svoju policu životnog osiguranja od 18.000 EUR, a sve je to lako dokazivo. U toj imovinskoj kartici u polju Napomena na kraju Kartice, tužiteljica ne napominje ništa – polje je prazno. U svom iskazu pred Sudom od 7. listopada 2013. o imovinskoj kartici iz lipnja 2012. tužiteljica laže i dalje: „Ja imam status državnog dužnosnika a u svoju imovinsku karticu sam između ostalog prijavila i imovinu o kojoj danas razgovaramo.“ i „Izvorni formular prijave je puno veći od priloženoga s interneta.“ Na pozive tuženih da prezentira to što je prijavila Komisiji za sukob interesa i da prezentira taj „**puno veći**“ formular, tužiteljica šuti i ne očituje se jer zna da laže. Da sutkinja Mataja nema vjerojatni sporazum s tužiteljicom, sama bi to tražila od tužiteljice, a ono što je u svojoj imovinskoj kartici navela **tužiteljica uzela bi kao službeni i javni dokaz o imovini tužiteljice i usporedila taj dokaz s tužbom tužiteljice protiv tuženih iz prosinca 2011. godine.** Sutkinja Mataja to ne radi, njezin je interes da se u cijelosti pouzda u dokazano lažne izjave tužiteljice iz njezinog iskaza pred Sudom od 7. listopada 2013. i da na temelju takvih izjava tužiteljice donose najprije djelomičnu presudu o nekretninama, a onda i ukupnu presudu u korist tužiteljice.

Po završetku mandata 4. svibnja 2016., tužiteljica opet mjesecima protuzakonito kasni s podnošenjem imovinske kartice – podnosi je tek 16. rujna 2016. kao nekakav ispravak, ali ne zna se čega, a onda i samu imovinsku karticu 19. listopada 2016. (pet i pol mjeseci nakon zakonskog roka) i u objema ponovo laže. U tim karticama odjednom nema kredita od 290.000 DEM (odnosno 145.000 EUR), pa je pitanje, iz kojih je primanja tužiteljica otplatila taj kredit. Od lipnja 2012. do rujna 2016. prošlo

je 52 mjeseca. Za to vrijeme tužiteljica je zaradila prema njezinom vlastitom iskazu u imovinskoj kartici od neto plaća 738.400 Kn što po tečaju EUR/Kn od 7,5 iznosi 98.453 EUR te još od ugovora o autorskom djelu 48.000 Kn što iznosi 6.400 EUR, **odnosno ukupno 104.853 EUR**. Iz kojih je to izvora i svojih primanja tužiteljica za četiri godine i četiri mjeseca otplatila kredit koji je u lipnju 2012. vrijedio **145.000 EUR**, a u rujnu 2016. više ga nije bilo (?!), pa čak pod uvjetom da u tih 52 mjeseca ništa nije jela niti pila, niti plaćala režije ili druge troškove svog života? U toj kartici navodi da ima štednju od 25.001 EUR koja potječe od „samostalnog i nesamostalnog rada supružnika“, što je laž koju prvotuženi može lako dokazati. U tim dvjema karticama iz 2016. godine u polju Napomena na kraju kartica odjednom se pojavljuje tekst: „U tijeku je sudski postupak podjele bračne stečevine“ bez ikakve specifikacije što je predmet tog sudskog postupka, a koji je u cijelosti zanijekala u svojoj imovinskoj kartici iz lipnja 2012. Ostaje pitanje što je sa sadržajem onih dijelova tih dviju imovinskih kartica iz 2016. koji su „**puno veći**“ od onog što se objavljuje na Internetu, kako sama iskazuje tužiteljica? Ostale laži iz kartica od 16. rujna, odnosno 19. listopada 2016. već su spomenute u svezi s karticom iz 2012. Ne treba naravno očekivati da bi sutkinja Mataja imala kakva pitanja o tim trima karticama!

Pa kad sutkinja Mataja vidi da je više od pola bitnih izjava iz iskaza tužiteljice pred sudom 7. listopada 2013. lažno, kao i njezina imovinska kartica iz 2012. i laži u svezi s tom karticom, kako joj ne pada na pamet da cijeli iskaz tužiteljice pred Sudom učini dvojbenim, da barem posumnja u taj iskaz. Kako to, obzirom na izjave tužiteljice i njezin iskaz pred Sudom, od nje ne traži druge dokaze kojima bi tužiteljica potkrijepila navode iz svoje tužbe. **Na tužiteljici je, ne na tuženima, teret dokaza da je imovina koja je predmet spora bračna stečevina. Ali tužiteljica ne podnosi niti jedan jedini dokaz, ne poziva niti jednog jedinog svjedoka. Cijela tužba Andreje Metelko i presuda Zrinke Mataje leži samo na iskazu Andreje Metelko. Sutkinja Mataja cijeli iskaz tužiteljice pred Sudom prihvaća kao dovoljan, istinit i konačan dokaz, a cijele iskaze i druge dokaze tuženih ne prihvaća ili šuti o tome i ne očituje se.** I sutkinja i tužiteljica sve dokaze koje podnose tuženi odbacuju u svojoj standardnoj ponavljajućoj frazi kao „pravno irelevantne“.

Manje bitno, sutkinja Mataja donosi djelomičnu presudu o nekretninama na Badnjak, 24. prosinca 2015. samo kako bi zagorčala tuženima blagdane Božić, Novu godinu i Tri sveta kralja i kako bi oni te blagdane proveli pišući žalbu na vjerojatno kupljenu presudu sutkinje Mataje. Tužene baš zanima koliko je presuda u Hrvatskoj doneseno na taj ili na bilo koji drugi Badnjak?! Bilo bi zanimljivo vidjeti što bi pokazalo IT vještačenje Sutkinjinog računala i utvrditi kad je stvarno pisana njezina djelomična presuda (a i tko ju je pisao)? Sutkinja Mataja bila je dužna, nakon donošenja djelomične presude, nastaviti voditi postupak oko dijela tužbenog zahtjeva tužiteljice oko kojeg nije odlučila, ali ona to ne čini, tijekom tog spora mrtav je već punih 20 mjeseci!

Handwritten signatures and initials in blue ink, including what appears to be 'Zrinke' and 'I. Zrinke'.

Istovremeno, punomoćnik tužiteljice, odvjetnik gospodin Igor Hrabar, očituje se u Zapisnik o iskazu trećetužene od 9. travnja 2014. godine ovako: „Pun. tužiteljice prigovara iskazu te iznosi da je isti **neobjektivan , kontradiktoran , neistinit**, jer je ista između ostalog subjektivna i neposredno zainteresirana za ishod ovog spora.“. Punomoćniku tužiteljice ni tada niti sve ove godine koje su prošle od kad je trećetužena dala svoj iskaz pred Sudom ne pada na pamet da citira i učini zaista neuvjerljivom ili dokumentira barem jednu izjavu trećetužene koja bi po njemu bila lažna ili kontradiktorna, a sama tužiteljica koja je nazočila davanju iskaza trećetužene ne protivi se toj opservaciji njezinog punomoćnika. **I tako tužiteljica ženu koja je u vrijeme davanja iskaza imala 76 godina proglašava lažljivicom**, Slavicu Zgombić koja joj je 20 godina vodila kućanstvo, pa između ostalog i 20 godina prala i peglala donje rublje Andreje Metelko. Sama sutkinja Zrinka Mataja ničim ne dovodi u pitanje ovako očitovanje punomoćnika tužiteljice.

Proglašavati trećetuženu lažljivicom nije dovoljno; gospodin odvjetnik Igor Hrabar čudi se u razgovoru s odvjetnicom tuženih kako se to tuženi (Zgombići) usuđuju opirati tužbi tužiteljice koja potječe iz jedne fine građanske zagrebačke obitelji (Metelko)?

Sutkinja Mataja odbija vidjeti da je Andreja Metelko, unatoč svojoj dugogodišnjoj visokoj poziciji u Ministarstvu vanjskih poslova kao pomoćnica Ministrice ili glavna pravna savjetnica u Ministarstvu, duboko nemoralna osoba, tek lopov koja preko 27 godina živi na teret tuženih i koja lažima pokušava pokrasti ne samo ono što su svi tuženi stekli od 1990. do dana tužbe, već i ono što su drugotuženi i trećetužena mukotrpno stjecali još od 50-tih godina prošlog stoljeća. Ogrezla u dubokom nemoralu Andreja Metelko ne može i ne želi vidjeti, kao niti sutkinja Zrinka Mataja, da su tijekom gotovo šest godina koliko traje ovaj spor njih dvije u jednoj nezakonitoj i vjerojatno korumpiranoj kolaboraciji uništile živote tri ljudska bića, da su teško ranjena i djeca tužiteljice i prvotuženog – Tena i Fran Zvonimir. Prvotuženi je volio tužiteljicu i nitko na ovom svijetu ne može pokazati da ju je volio i trun manje nego što voli vlastitu djecu. Isto takvu količinu ljubavi uživala je tužiteljica od roditelja prvotuženog – drugotuženog i trećetužene o čemu i sama svjedoči. Ali danas je tužiteljica još samo zvijer koja progoni ne samo prvotuženog, već drugotuženog i trećetuženu koji danas imaju preko 85 i 80 godina i teško su bolesni; drugotuženi već gotovo šest godina ne prima svoju mirovinu koju mu je tužiteljica blokirala i živi od pomoći trećetužene čija je mirovina manja od 3.000 Kn i pomoći prvotuženog. Andreja Metelko zvjerski progoni Slavicu i Zvonimira Zgombića, ljude koji su joj, ne u nekom prenesenom značenju, već doslovno dali svoje živote. Progoni ljude za koje je sama u svom pismu prvotuženom kazala: „**Oni su nam se, nepitani, u potpunosti posvetili, a mene kao da su posvojili!**“

U ovom podnesku navedene su neke od krivotvorina i samo mali broj propusta koje je počinila sutkinja Zrinka Mataja u vođenju ovog spora, krivotvorina i propusta koje je počinila svjesno i namjerno, s jedinim ciljem da u svojoj djelomičnoj i ukupnoj presudi u cijelosti udovolji svim zahtjevima tužiteljice i tako teško oštetiti tužene. Tuženi smatraju da je sve gore navedeno dovoljno da se dobije precizna slika o nezakonitom ponašanju i zlorabama

sutkinje Mataje i da neće biti potrebno da tuženi detaljno analiziraju i dokumentiraju ponašanje sutkinje Mataje - izjavu po izjavu iz njezine djelomične presude o nekretninama i iz cijelog spisa na temelju kojeg je sutkinja Mataja donijela djelomičnu presudu?!

Tuženi traže i upućuju adresate ovog podneska da se sami detaljno upute u cijeli spis koji je nastao do datuma podnošenja ovog podneska.

Tuženi traže od predsjednice Općinskog građanskog suda u Zagrebu, kao i predsjednice Parničnog Odjela pri Općinskom građanskom sudu u Zagrebu:

1. da izuzmu sutkinju Zrinku Mataju od daljnjeg vođenja ovog spora zbog razloga navedenih u ovom podnesku bez obzira na činjenicu da je Županijski sud u Zagrebu ukinuo djelomičnu presudu koju je donijela sutkinja Zrinka Mataja i u cijelosti diskvalificirao sve dijelove te presude jer je zlorabeći svoj službeni položaj, proizvoljno tumačila i samovoljno primijenila materijalno pravo na spor koji tužiteljica vodi protiv tuženih,
2. da se ne prikrivaju zloporabe koje je sutkinja Mataja počinila teško kršeći odredbe Zakona o sudovima, Kodeks sudačke etike, odredbe Zakona o državnim službenicima i odredbe Kaznenog zakona, **već da se Sutkinju Mataju izuzme od daljnjeg vođenja ovog spora zbog razloga navedenih u ovom podnesku, a ne zbog drugih razloga** i da se provedu radnje koje tuženi traže iz niže navedenih točaka 3, 4 i 5,.
3. da se o tim zloporabama obavijeste Vrhovni sud RH i Državno sudbeno vijeće,
4. da po službenoj dužnosti pokrenu postupak protiv sutkinje Zrinke Mataje pred nadležnim tijelom zbog teške povrede službene dužnosti nezakonitim radom i zloporabom položaja u skladu s odredbama Zakona o državnim službenicima, pri čemu treba uzeti u obzir da je sutkinja Mataja već disciplinski kažnjavana,
5. da po službenoj dužnosti podnesu odgovarajuću kaznenu prijavu protiv sutkinje Zrinke Mataje Državnom odvjetništvu, odnosno USKOK-u u skladu s odredbama Kaznenog zakona jer tuženi smatraju da se u slučaju vođenja ovog spora od strane sutkinje Zrinke Mataje radi o organiziranom pothvatu u koje je uključeno više osoba s temeljnim ciljem da se u unaprijed aranžiranom i protuzakonito vođenom sudskom postupku tuženima oduzme njihova zakonito stečena imovina.

U Zagrebu, 24. kolovoza 2017.

Slavica Zgombić

Zvonimir Zgombić

Hrvoje Zgombić

13. 10. 2017

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Ured predsjednika suda
29 Su-2426/2017
Zagreb, 4. listopada 2017.

RJEŠENJE

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji Jadranki Liović Merkaš, Predsjednici suda, odlučujući o zahtjevu tuženika 1. Hrvoja Zgombića, 2. Zvonimira Zgombića i 3. Slavice Zgombić radi izuzeća sutkinje Zrinke Mataja od suđenja u pravnoj stvari tužiteljice Andreje Metelko Zgomobić iz Zagreba, Dobri dol 49, OIB: 435992702477, zastupane po punomoćniku Igoru Hrabaru odvjetniku u Odvjetničkom društvu Hrabar & partneri u Zagrebu, protiv tuženika 1. Hrvoja Zgombića iz Zagreba, Koranska 16, OIB: 53023529539, 2. Zvonimira Zgombića iz Zagreba, Dobri dol 50, OIB: 11562879451 i 3. Slavice Zgombić iz Zagreba, Dobri dol 50. OIB: 20751719358, svi zastupani po punomoćnici Tamari Abel odvjetnici u Odvjetničkom društvu Abel & Grenac u Zagrebu, u predmetu koji se vodi pod brojem P-8469/2011, radi utvrđenja i podjele bračne stečevine, na temelju članka 74. stavak 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 26/91., 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07. (i 96/08.), 84/08., 123/08., 57/11., 25/13. i 89/14., dalje u tekstu ZPP).

riješio je

Odbija se zahtjev tuženika 1. Hrvoja Zgombića, 2. Zvonimira Zgombića i 3. Slavice Zgombić za izuzeće sutkinje Zrinke Mataja od suđenja u predmetu poslovni broj P-8469/2011.

Obrazloženje

Tuženici Hrvoje Zgombić, Zvonimir Zgombić i Slavica Zgombić su u podnesku od 25. kolovoza 2017. zatražili izuzeće sutkinje Zrinke Mataja u predmetu posl. broj P-8469/2011 u kojem u bitnom navode da je sutkinja branila svoj postdiplomski rad u komisiji koju je vodila Dubravka Hrabar, supruga odvjetnika Igora Hrabara, koji je punomoćnik tužiteljice; da dodatnu sumnju u neovisnost sutkinje potiče činjenica da je predmet naknadno preraspoređen s jednog suca na sutkinju Zrinu Mataja; da je u djelomičnoj presudi cijenila bitne dokaze u korist tužiteljice, a na štetu tuženika; da je u cijelosti zanemarila činjenicu da je brak tužiteljice i prvotuženika trajao u dva zakonska režima; te da nije kritički ispitala sve činjenice odlučne za razjašnjenje te pravne stvari. Drže da je propustila djelovati povećanom pažnjom suca i da je djelomičnu presudu napisala na način koji daleko premašuje grubu nepažnju pri čemu je krivotvorila iskaze stranaka i pokazala izravan interes za konačan ishod spora. Iznesene tvrdnje opsežno obrazlažu iznoseći svoje pravno i činjenično viđenje spora i ocjenu provedenih dokaza.

U izjavi pribavljenoj na temelju odredbe čl. 74. st. 4. ZPP-a od 28. rujna 2017., sutkinja navodi da je 21. prosinca 2011. tužiteljica podnijela tužbu radi utvrđivanja i podjele bračne stečevine, a tuženi su 15. travnja 2013. i 19. travnja 2013. podnijeli protutužbe koje se odnose na iste pokretnine i nekretnine koje su predmetom tužbenog zahtjeva. Navodi da je 24. prosinca 2015. donijela djelomičnu presudu kojom je odlučeno o nekretninama koje su predmetom tužbenog i protutužbenog zahtjeva, koja presuda je po žalbi tuženih rješenjem Županijskog suda u Zagrebu pos. br. Gž Ob-748/16 od 14. ožujka 2017. ukinuta pod točkom I i III izreke i predmet je vraćen na ponovno suđenje, nakon čega je održano ročište 20. travnja 2017. Ističe da nikada nije bila polaznica poslijediplomskog studija Pravnog fakulteta u Zagrebu, te da je tijekom cijelog postupka savjesno provodila i ocjenjivala dokaze u skladu s ZPP-om, te da su svi navodi tuženih iz zahtjeva za izuzeće neutemeljeni, neistiniti, proizvoljni i zlonamjerni, te usmjereni na diskreditiranje nje kao osobe, slijedom čega nema razloga za njezino izuzeće.

U odnosu na iznesene razloge za izuzeće, prije svega valja istaknuti da je rješenjem Predsjednice suda posl. br. 9 Su-1908/12 od 29. kolovoza 2012. u istom predmetu već odbijen zahtjev tuženika za izuzećem sutkinje Zrinke Mataja koji se temelji na odredbi čl. 71. toč. 7. ZPP-a radi navodne pristranosti sutkinje zbog činjenice da bi joj profesorica Dubravka Hrabar bila u vijeću koje je odobrilo njezin postdiplomski rad, kao i u dijelu koji se tiče preraspodjele predmeta s ranijeg suca na sutkinju Zrinku Mataja, slijedom čega bi, s obzirom da je o tim razlozima odlučeno, u tom dijelu zahtjev bio nedopušten.

Uvidom u predmet P-8469/2011 i izjavu sutkinje Zrinke Mataja nije utvrđeno postojanje okolnosti koje bi upućivale na zaključak da bi njezino postupanje dovodilo u sumnju njezinu nepristranost.

Postojanje nepristranosti se utvrđuje primjenom subjektivnog testa, pri čemu se mora uzeti u obzir osobno uvjerenje i ponašanje konkretnog suca, to jest je li sudac imao neke osobne predrasude ili pristranosti u tom predmetu, a isto tako i primjenom objektivnog testa, tako da se utvrdi je li sam sud pružio dovoljno jamstava kako bi se isključila svaka objektivna sumnja u pogledu njegove nepristranosti.

U pogledu subjektivnog testa, osobna nepristranost suca mora se pretpostaviti dok se ne dokaže suprotno. U pogledu objektivnog testa, potrebno je utvrditi postoje li činjenice koje se mogu potvrditi, a koje mogu pobuditi sumnju u nepristranost suca koji odlučuje u predmetu. To podrazumijeva da kad se odlučuje o tome postoji li u određenom predmetu opravdani razlog za bojazan da sud nije nepristran, stajalište same osobe jest važno, ali nije odlučno. Odlučno je može li se ta bojazan smatrati objektivno opravdanom.

Primjenjujući navedena načelna stajališta na konkretni slučaj, odgovor na pitanje je negativan. Naime, u provostupanjskom postupku stranke iznose svoja činjenična i pravna stajališta i predlažu dokaze, a sud odlučuje koje dokaze će provesti i u presudi iznosi njihovu ocjenu i svoje pravno shvaćanje, koje kontrolira viši sud po pravnim lijekovima. Kako je djelomična presuda u predmetu ukinuta i isti je vraćen na ponovno odlučivanje, sud je vezan pravnim shvaćanjem iznesenim u odluci višeg suda, a ocjena dokaza iznesena po podnositeljima zahtjeva u zahtjevu za izuzeće nije razlog predviđen odredbom čl. 71. ZPP-a nego predstavlja njihovo činjenično i pravno viđenje spora. Ocjenu dokaza, kako je već rečeno, može dati samo sud u svojoj presudi.

Stoga i prema subjektivnom testu, nije utvrđeno da bi sutkinja imala neke predrasude ili pristranost u predmetu, kao i prema objektivnom testu, ovaj sud daje dovoljno jamstava glede isključenja svake legitimne dvojbe u svezi njegove nepristranosti jer nije utvrđeno da bi božazan podnositelja zahtjeva glede nepristranosti sutkinje bila opravdana.

Stoga, kako nije utvrđen ni jedan razlog koji bi doveo u pitanje nepristranost postupanja sutkinje Zrinke Mataja odlučeno je, na temelju čl. 74. st. 1. ZPP-a kao u izreci ovog rješenja.

Predsjednica suda

Jadranka Liović Merkaš

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ovog rješenja nije dopuštena posebna žalba (čl. 74. st. 5. ZPP)

DNA:

1. punomoćnik tužiteljice Igor Hrabar odv.
2. punomoćnik 1. do 3. tuženika Tamara Abel odv.
3. spis P-8469/2011

Općinski građanski sud u Zagrebu
Ulica grada Vukovara 84
10000 Zagreb
Ured predsjednice Suda
n/r Gospođa Jadranka Liović Merkaš

Osvrt
na rješenje o odbijanju izuzeća sutkinje Mataje

Dana 13. listopada 2017. tuženici u predmetu broj P-8469/2011 zaprimili su Vaše rješenje pod brojem 29 Su-2426/2017 o odbijanju našeg zahtjeva da izuzeće sutkinje Mataje od suđenja u navedenom predmetu.

Kako nije dopuštena posebna žalba protiv tog rješenja, dopuštamo si ipak da se osvrnemo na Vaše rješenje i o tome Vas obavijestimo.

U našem zahtjevu za izuzeće sutkinje Mataja od 24. kolovoza 2017. koji predstavlja zbirku izjava sve troje tuženih mi smo vrlo precizno, citirajući dijelove spisa obrazložili naše tvrdnje, a koje ste Vi odbili bez ijednog obrazloženja koja to naša konkretna tvrdnja iz Zahtjeva ne bi bila točna.

Naša sumnja da bi sutkinja Mataja mogla biti pristrana jer je bila postdiplomantica u vijeću u kojem je bila prof. dr. Dubravka Hrabar, supruga odvjetnika Andreje Metelko te činjenica da je predmet u roku tri tjedna presigniran na drugog suca (sutkinju Zrinku Mataju) bila je samo sumnja da bi sutkinja Mataja mogla biti pristrana. I u našem prvom zahtjevu za izuzeće Sutkinje naveli smo da ćemo prihvatiti razumno objašnjenje Suda.

Na žalost, nikad nismo od Suda zaprimili razumno objašnjenje zašto je predmet presigniran s jednog suca na drugog. Naša je razumna pretpostavka da kad ste, u vrijeme kad se predmeti još nisu dodjeljivali sucima elektroničkim putem nasumičnim izborom uz poštovanje određenih kriterija, predmet dodijelili jednom sucu Vašom odlukom, te da ste prilikom tog početnog dodjeljivanja predmeta vodili računa dužnom pažnjom o opterećenosti pojedinih sudaca i o drugim bitnim faktorima. Stoga ostaje naše pitanje, što se to dogodilo u tri tjedna da se predmet presignira na sutkinju Mataju, ili ni to nije slučajno i odvilo se u izravnom ili neizravnom aranžmanu Andreje Metelko.

Tijekom postupka, naše su se sumnje obistinile, a stvari su postale posve jasne kad je sutkinja Mataja odlučila donijeti djelomičnu presudu u nekretninama jer su se, po njoj, stekli i sazreli uvjeti za djelomičnu presudu, sve unatoč razboritim upozorenjima tuženih sutkinji Zrinki Mataji da nijedan uvjet nije sazreo za donošenje djelomične presude jer je u nekretnine uloženo četiri puta više nego što su bile plaće prvotuženog i Andreje Metelko u razdoblju od 1999. do 2011. i da se o nekretninama

S. Zgonich

1

Zgonich

[Signature]

ne može odlučivati prije nego se odluči od drugoj imovini, između ostale i onoj na čiji teret su kupovane nekretnine. Iako je taj argument tuženih ne samo razborit, logičan, već i očit i površnom laiku, sutkinja Mataja donosi djelomičnu presudu o nekretninama u kojoj u cijelosti prihvaća tužbeni zahtjev Andreje Metelko. I ne samo to – u obrazloženju djelomične presude o nekretninama sutkinja Mataja odlučuje i o drugoj imovini koja je predmet spora koji Andreja Metelko vodi protiv tuženih i to u korist Andreje Metelko.

Kad se sutkinja Mataja odlučila donijeti djelomičnu presudu i kad je tu presudu, bez ikakvih pravnih ili racionalnih temelja u cijelosti donijela u korist Andreje Metelko sve sumnje tuženih u pristranost sutkinje Zrinke Mataje raspršene su. Postalo je posve jasno da je odlukom o donošenju djelomične presude o nekretninama, pa onda i donošenjem te odluke sutkinja Zrinka Mataja posve aktivno sudjeluje u pokušaju pljačke imovine tuženih, a sve u organizaciji Andreje Metelko i s njom u tom projektu povezanih osoba.

Mi smo svjesni da je korištenje pojmova kao što su „korumpiranost“, „pljačka“ i slično teško i da se takav rječnik uobičajeno ne koristi u podnescima sudu. Ali punih šest godina mi u našem odgovoru na tužbu, u našim iskazima pred sudom i u našim podnescima koristimo čisti pravnički vokabular bez ijedne teške riječi, dapače u našim iskazima nastojimo ne govoriti ništa protiv Andreje Metelko. Međutim, unatoč svemu tome i svim činjenicama i dokazima koje sutkinja Mataja ima pred sobom u ovom sporu, mi vidimo jasno da pred sutkinjom Matajom mi gubimo ovaj spor u jednom protuzakonitom i očigledno korumpiranom postupku. Mi nemamo drugog izbora već na svaki dopušteni i istinit način zaštititi naše interese. Ne radi se samo tu o pokušaju oduzimanja naše imovine od strane Andreje Metelko i Zrinke Mataje, ako ćemo pojam pljačka zamijeniti tim pojmom, već i o činjenici da je Andreja Metelko tužila roditelje prvotuženog, drugotuženi već šest punih godina ne prima svoju mirovinu koju mu je blokirala Andreja Metelko. Tužila je ljude koji su joj doslovno dali sve od sebe, a to samo zato što je izgubila i zadnje mrvice humanosti. Imovina obitelji Zgombić postala je najveći investicijski projekt obitelji Metelko, njihova prilika života. Mi smo od te obitelji svašta istrpjeli – od podcjenjivanja do potkradanja. Pa brat Andreje Metelko, uvaženi odvjetnik Damir Metelko od 1999. do 2004. pokrao nam je 30.000 DEM; njezin otac prof. dr. sc. Josip Metelko, uvaženi profesor teorije prava bez problema nam je u kasnim 90-tim ukrao 2.000 DEM; iskorištavali su nas imovinski, financijski i radno na svakom koraku, svake godine za vrijeme trajanja bračne zajednice Andreje Metelko s prvotuženim. Na stranu što je podignuta tužba protiv prvotuženog, ali da ta nezasitna obitelj tuži i progoni roditelje prvotuženog, to sve troje tuženih nije moglo zamisliti.

No, u Vašem Rješenju navodite da ste od sutkinje Mataje 28. rujna 2017. zaprimili očitovanje o Zahtjevu tuženih za njezino izuzeće. Ne znamo je li to nezakonito ili nepravedno, ali sigurno je nepravično, da naš Zahtjev dajete na očitovanje sutkinji Mataji, a nama ne dajete na uvid cjelovito očitovanje sutkinje Mataje o našem Zahtjevu. Međutim, pogledajmo što o Zahtjevu tuženih za izuzeće sutkinje Mataje kaže sama sutkinja Zrinka Mataja. Po sutkinji Mataji ona je: „... **tijekom cijelog postupka savjesno provodila i ocjenjivala dokaze u skladu s ZPP-om, te da su svi navodi tuženih iz zahtjeva za izuzeće neutemeljeni, neistiniti, proizvoljni i zlonamjerni, te usmjereni na diskreditiranje nje kao osobe, slijedom čega nema razloga za njezino izuzeće.**“. Pretpostavljamo

S. Zgombić

2

Zgombić

A2

da je Vaše prepričavanje iskaza sutkinje Mataje točno, obzirom da ne citirate taj dio njezinog očitovanja.

Pa razbijmo sad taj navod sutkinje Mataje na sastavne dijelove, obzirom da se taj navod sastoji od više izjava. Pa tako, sutkinja Mataja izjavljuje da je tijekom cijelog postupka:

1. savjesno provodila i
2. ocjenjivala dokaze, te da su svi navodi tuženih za izuzeće
3. neutemeljeni,
4. neistiniti,
5. proizvoljni,
6. zlonamjerni, te
7. usmjereni na diskreditiranje nje kao osobe,
8. slijedom čega nema razloga za njezino izuzeće

U nastavku je analiza tih izjava sutkinje Zrinka Mataje.

Ad 1 – da je savjesno provodila dokaze

Andreja Metelko kao tužiteljica nije predala niti jedan jedini dokaz da bi imovina koja je predmet njezine tužbe nastala od rada ili od imovine koja je nastala radom bračnih drugova za vrijeme trajanja bračne zajednice.

Zar nije normalno i uobičajeno da sutkinja Mataja, da je s dužnom pažnjom i **savjesno provodila dokaze** kako sama tvrdi (a u stvari laže), cijenila činjenicu da Andreja Metelko nije prezentirala niti jedan dokument, niti je pozvala ijednog svjedoka koji bi potvrdio da je imovina koja je predmet tužbe Andreje Metelko zaista bračna stečevina, zatraži ili upita Andreju Metelko može li prezentirati barem jedan dokument ili pozvati barem jednog svjedoka koji bi potvrdio da je imovina koja je predmet tužbe Andreje Metelko bračna stečevina.

Jedini dokaz koji je Andreja Metelko dala je njezin vlastiti iskaz pred sutkinjom Matajom od 7. listopada 2013. godine. Taj iskaz Andreje Metelko vrvi lažnim izjavama usmjerenih na krađu imovine tuženih (dokazanim samo na temelju njezinog iskaza koje obilno citiramo u našem Zahtjevu) – od toga da je kupila zajedno s prvotuženim stan 1990. godine, do njezinih izjava o financijskom i radnom doprinosu drugotuženog i trećetužene u kućanstvu Andreje Metelko i prvotuženog, pa sve do lažiranja praktički cjelokupne imovinske kartice koju je 2012. kao dužnosnik Vlade bila dužna podnijeti. Pa kako je to sutkinja Mataja **savjesno provodila dokaze?!**

Nikakvih drugih dokaza, materijalnih ili u svjedocima, nije ponudila Andreja Metelko. S druge strane, tuženi su osim svoja tri, međusobno sukladna iskaza pred sutkinjom Matajom ponudili i brojne dokaze, pa i desetke svjedoka za koje je precizno navedeno na koje imovinske okolnosti bi trebali svjedočiti. Andreja Metelko protivni se tome, traži da se svjedoci ne ispituju jer se, prema njoj, tuženi objesno parniče, a u stvari se boji tih svjedoka jer sama zna istinu o imovini koja je predmet spora

S. Zgonc

Zgonc

H2

koji vodi protiv tuženih. Niti jedan od tih dokaza sutkinja Mataja nije uvažila. I sutkinja Zrinka Mataja i Andreja Metelko sve dokaze tuženih proglašavaju pravno irelevantnim bez ikakvog obrazloženja. Sutkinja Mataja te dokaze ne uvažava, šuti o njima ili ih po potrebi prekraja na način da idu u korist Andreje Metelko. Pa kako je to sutkinja Mataja **savjesno provodila dokaze**?

Tuženi na 18 stranica svog zahtjeva za izuzeće sutkinje Mataje podrobno obrazlažu svoj zahtjev, ništa ne izmišljaju niti subjektivno interpretiraju dijelove sudskog spisa, već vrlo razložno citiraju sve dijelove spisa iz kojih je razvidno nezakonito djelovanje sutkinje Zrinke Mataje. Svi navodi tuženih lako se mogu provjeriti.

Tuženi bi htjeli znati koje je to dokaze, barem jedan, sutkinja Mataja provodila savjesno npr. kako je to savjesno provjeravala izvode o plaćama Andreje Metelko i prvotuženog od Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, a bračna stečevina formira se samo od primitaka od rada? Ili kako je to **savjesno provodila** i provjeravala lažiranu imovinsku karticu Andreje Metelko? Ili kako je **savjesno provodila** dokaze o doprinosu drugotuženog i trećetužene u kućanstvu prvotuženog i Andreje Metelko, koju je to računicu ili metodu koristila? Ili kako je **savjesno provodila** desetke drugih dokaza? Tuženi tvrde da nema tih dokaza kod kojih bi se pokazalo da ih je sutkinja Mataja **provodila savjesno**. Međutim, sutkinja Mataja svjesno laže o svojoj savjesnosti kako bi prikrla svoje protuzakonite radnje u korist Andreje Metelko.

Jedino što savjesno provodi sutkinja Mataja je njezina briga i interes da pod svaku cijenu donese presudu u korist Andreje Metelko.

Ad 2 – da je savjesno ocjenjivala dokaze

Prije donošenja djelomične presude o nekretninama, tuženi upozoravaju, što je izuzetno lako provjeriti, da je u nekretnine koje se predmet tužbe Andreje Metelko od 2000. do 2011. godine uloženo cca osam (8) milijuna kuna, da su neto plaće prvotuženog i Andreje Metelko u istom tom razdoblju ukupno iznosile svega cca dva (2) milijuna Kuna. Prema navedenim činjenicama, očito je da su nekretnine praktički financirane iz drugih izvora (iz dividende i druge imovine tuženih), a ne na teret plaća prvotuženog i Andreje Metelko. Očito je da se niti jedan jedini uvjet nije stekao za donošenje djelomične presude o nekretninama. Ali sutkinja Mataja mari samo za to da donese presudu u korist Andreje Metelko, a ne da **savjesno ocjenjuje dokaze**.

Kako je sutkinja Mataja ocijenila dokaze o ulaganjima u dva trgovačka društva iz 1994. godine. Sutkinja Mataja lažira (krivotvori) izjave svih stranaka u postupku, Andreji Metelko na korist, a tuženima na štetu, što je lako utvrditi kad se usporedi ono što iskazuje Andreja Metelko s onim što sutkinja Mataja citira da je bio iskaz Andreje Metelko, a to radi očito svjesno i namjerno s jedinom svrhom da pokrade tužene. Zar je to **savjesna ocjena dokaza** jedneiskusne sutkinje koja se godinama bavi obiteljskim predmetima na sudu kojem ste predsjednica?!

Kako je sutkinja Mataja računala i po kojoj metodi, imovinski, financijski i radni doprinos prvotuženog, drugotuženog i trećetužene, barem u razdoblju od 1990. do 1999. dakle u režimu

S. Zgonc

Zgonc

[Signature]

trajanja Zakona o braku i porodičnim odnosima. Taj doprinos za sutkinju Mataju ne postoji. Zar je to **savjesna ocjena dokaza?**

O tom doprinosu tuženi prezentiraju sutkinji Mataji više sudskih presuda, ali nju to u smislu ocjene dokaza ne zanima. Pa zar je uopće potrebno da tuženi jednu iskusnu sutkinju upoznaju sa sudskom praksom i upozoravaju je na tu praksu. Pa Zrinka Mataja bi o sudskoj praksi morala znati stotinu puta više od tuženih. Ali sutkinju Mataju sudska praksa ne zanima, ona sama ne trudi se pozvati se niti na jednu jedinu presudu jer te presude ne idu u prilog Andreji Metelko. Zrinku Mataju zanima samo da donese presudu u korist Andreje Metelko i dobije svoju nagradu za tu presudu. Kad smo već nagrade, tuženi vjeruju da ponašanje sutkinje Mataje u predmetnom sporu više nego jasno ukazuje da je korumpirana, osim ako je nečim ucijenjena da postupa na taj način. Tužene ne zanima kako će svoju nagradu dobiti sutkinja Mataja – ima li neku obvezu od ranije prema Andreji Metelko ili drugim osobama udruženim u ovaj pothvat, dobiva li neki fiksni iznos ili nagradu po uspjehu. Ništa od toga tužene ne zanima – njih zanima samo da se ostvari njihovo građansko i ustavno pravo na pravičan i zakonit postupak.

Sutkinja Zrinka Mataja ne osvrće se uopće da je brak prvotuženog i Andreje Metelko trajao u dva zakonska režima. Kako to ona **savjesno ocjenjuje** tu činjenicu?

Ad 3 – da su navodi tuženih neutemeljeni

Iole pažljiviji uvid u spis pokazat će da su svi navodi tuženih u njihovom Zahtjevu utemeljeni, dakle posve suprotno od onog što tvrdi sutkinja Zrinka Mataja.

Međutim, ne ustraju tuženi na tome da su svi njihovi zahtjevi pošto-poto utemeljeni. Ali, da bi pokazali protuzakonito, nesavjesno i nepošteno ponašanje sutkinje Mataje, zbog čega su tuženi i tražili njezino izuzeće, tuženi su citirali brojne izjave stranaka u postupku i same sutkinje Mataje, kao i brojne dokumente. Prema tome, kad sutkinja Mataja tvrdi da su navodi tuženih „**neutemeljeni**“, valjda biste Vi kao predsjednica suda, a i tuženi, imali pravo na to da sutkinja Mataja pobroji i citira **neutemeljene**, po njoj, navode tuženih i da se ti navodi prezentiraju. Tuženi tvrde da takvih navoda nema, a tužene zanima kako ste se Vi uvidom u predmet P-8469/2011, kako navodite na početku stranice 3 Vašeg rješenja uvjerali da su navodi tuženih „**neutemeljeni**“ te da sami nemate potrebu navesti tih par „**neutemeljenosti**“ navoda tuženih, odnosno kako ste se uvjerali u izjavu sutkinje Mataje o „**neutemeljenosti**“ navoda tuženih.

Ad 4 – da navodi tuženih neistiniti

Stvarno je neobično, da tuženi vrlo konkretno citiraju dijelove iskaza stranaka u postupku, pa dijelove djelomične presude sutkinje Mataje iz kojih se potpuno jasno vidi da sutkinja Mataja lažira izjave stranaka u postupku (tuženi čak nisu niti naveli sve krivotvorine sutkinje Mataje), dakle da svjesno i namjerno iznosi **neistine**, a onda sama Zrinka Mataja optužuje tužene da daju **neistinite**

navode, pri čemu ne navodi niti jednu jedinu izjavu iz Zahtjeva tuženih o njezinom izuzeću koja bi bila **neistinita**.

Kako je to moguće, gospođo predsjednice Suda, da ne provjerite navode tuženih o lažiranju iskaza tuženih, niti Vas uopće ne zanima na koje to navode tuženih misli sutkinja Mataja kad ih proglašava **neistinitim**. Zar nemate vi pravo i obvezu, kao na koncu i sutkinja Mataja, pobrojati barem najvažnije **neistine** koje su naveli tuženi, pa onda o tim **neistinama** izvijestiti tužene u svom Rješenju kojim odbijate izuzeće sutkinje Mataje. Ili tih **neistina** nema, a Andreja Metelko mora dobiti ovaj spor?!

Zar nije više nego lako provjeriti navode tuženih iz njihovog Zahtjeva lažira li sutkinja Mataja iskaze stranaka u postupku, pa da onda sami utvrdite da nije Zrinka Mataja ta koja laže, već lažu tuženi – Hrvoje Zgombić, Zvonimir Zgombić i Slavica Zgombić? Imate spis pred sobom, gospođo predsjednice Suda, i lako možete, kad biste htjeli, utvrditi tko laže.

Ad 5 – da navodi tuženih proizvoljni

Upravo suprotno, djelomična presuda sutkinje Mataje obiluje **proizvoljnim** izjavama i zaključcima koje ona ni s čim ne može potkrijepiti niti dokazati, nemaju uporište u zakonu niti u dokazima. Sutkinja Mataja na temelju lažiranih izjava stranaka (koje sama lažira u svojoj presudi), osporavajući sve dokaze tuženih kao pravno irelevantne ili šuteći o tim dokazima, donosi posve **proizvoljnu** presudu.

Opet, ako već tvrdi da su navodi tuženih **proizvoljni**, zar sutkinja Mataja nema ipak obveze pobrojati sve ili barem neke **proizvoljne** navode tuženih, na primjer, **proizvoljne** (pa onda i neistinite i neutemeljene) navode tuženih, po sutkinji, da je sutkinja Zrinka Mataja lažirala izjave stranaka u postupku. Pa zar Vas, gospođo predsjednice Suda, ne zanima koje su to izjave tuženih o sutkinji Mataji **proizvoljne**, pa ako ste se uvidom u spis uvjerali da su neke ili sve izjave tuženih o sutkinji Mataji **proizvoljne** (pa onda i neistinite), da to iznesete u svom Rješenju, a ne da se paušalno, bez ikakve potkrepe, prihvaća da su navodi tuženih o sutkinji Mataji **proizvoljni**.

Ad 6 – da navodi tuženih zlonamjerni

Tužene zanima koji bi to njihovi navodi bili zlonamjerni. Tuženi vjeruju da bi to bili oni navodi koji su **neutemeljeni, neistiniti** ili **proizvoljni**, a kojima bi se sutkinji Mataji željelo nanijeti neko zlo. Da bi to tuženima bilo poznato, kao i Vama gospođo predsjednice Suda, očito bi sutkinja Zrinka Mataja trebala navesti koji bi to navodi iz zahtjeva tuženih za izuzeće sutkinje Mataje bili zlonamjerni.

Takvi navodi ne postoje jer tuženi citiraju iz spisa razne izjave stranaka, svjedokâ ili same sutkinje. Istina je da u tom Zahtjevu tuženi sumnjaju da je sutkinja Mataja korumpirana, ali se jasno čini da da su te sumnje danas raspršene i da je očito da je ovaj proces samo jedan korumpirani aranžman. Tuženi, nasuprot tome, vjeruju da je protuzakonita djelomična presuda sutkinje Zrinke Mataje zlonamjerna prema tuženima, usmjerena isključivo na pljačku imovine tuženih.

L. Zgombić

Zgombić

H2

Ad 7 – da su navodi tuženih usmjereni na diskreditiranje nje kao osobe

Ne diskreditiraju tuženi sutkinju Zrinku Mataju. Sutkinju Mataju diskreditira njezina djelomična presuda u nekretninama, način provođenja i ocjene dokaza, lažiranje izjava stranaka u postupku s posve jasnim ciljem, namjerno nemarno zanemarivanje činjenica, upravo smiješan način za jednog pravnika kako ocjenjuje prigovor promašene pasivne legitimacije. Moglo bi se još dugo nabrajati.

Sutkinja Mataja postala je diskreditirana vjerojatno onog trenutka kad je na nju presigniran predmet u ovom sporu, a sigurno onda kad je na Badnjak 2015. sazvala ročište kako bi strankama pročitala svoju protuzakonitu djelomičnu presudu.

Ad 8 - zaključak kako nema razloga za njezino izuzeće

Kao što se vidi, niti jedan od argumenata koje je navela sutkinja Mataja u svojoj izjavi Vama gospođo predsjednice Suda nije valjan jer se nije potrudila da ono što stavlja na teret tuženima u svezi s njihovim Zahtjevom da se sutkinju Mataju izuzme od daljnjeg vođenja ovog postupka konkretizira i potkrijepi izjavama iz Zahtjeva tuženih, nego izmišlja i laže, na isti onaj način kako se lažima i krivotvorinama služila u svojoj djelomičnoj presudi.

Čudi gospođu predsjednice Suda da i Vi zaključujete uvidom u spis da je sve u redu i da sutkinja Mataja uredno obavlja svoj posao u ovom postupku, a da i sami ne želite navesti koja je to izjava tuženih iz njihovog Zahtjeva nekorektna, netočna ili neistinita.

Pa pogledajte samo kako sutkinja Mataja odlučuje o prigovoru tuženih o promašenoj pasivnoj legitimaciji. Ona navodi sljedeće:

„Neosnovan je prigovor II i III tuženih koji se odnosi na promašenu pasivnu legitimaciju istih budući su Zvonimir i Slavica Zgombić upisani kao vlasnici nekretnina koje su predmet ovog postupka odnosno za koje tužiteljica tvrdi da su bračna stečevina.“

Dakle, da bi se odbio prigovor promašene pasivne legitimacije koji ističu tuženi, potrebno je prema sutkinji Mataji da se kumulativno steknu dva uvjeta: 1) da je tuženi upisan kao vlasnik nekretnine, i 2) da je sporna nekretnina predmet sudskog postupka, odnosno da tužitelj tvrdi da je to njegova nekretnina.

Pa ako je to tako, gospođu predsjednice Suda, onda će tuženi na Internetu u zemljišnim knjigama potražiti neke Vaše nekretnine, pa ćemo mi Vas tužiti s navodom da se radi o našim nekretninama. Taj spor ćemo dati na odlučivanje sutkinji Mataji, a ona će onda posve izvjesno donijeti presudu u našu korist, odnosno da su Vaše nekretnine u stvari naše zato što ispunjena dva uvjeta čije kumulativno ispunjenje sutkinja Mataja traži kako bi donijela presudu u korist tužitelja: 1) ste Vi upisani kao vlasnik nekretnina i 2) zato što su nekretnine predmet spora koji ćemo voditi protiv Vas.

P. Zgombić

7

Zgombić

[Signature]

Vama se, gospođo predsjednice Suda Liović Merkaš, takva presuda sigurno ne bi svidjela i smatrali biste da ste opljačkani. E pa vidite, takvu pljačku provela je sutkinja Mataja nad nekretninama drugotuženog i trećetužene u predmetu P-8469/2011.

Gospođo predsjednice suda, Vi u svom Rješenju kažete ovo:

„Uvidom u predmet P-8469/2011 i izjavu sutkinje Zrinke Mataja nije utvrđeno postojanje okolnosti koje bi upućivale na zaključak da bi njezino postupanje dovelo u sumnju njezinu nepristranost.“ I

„Postojanje nepristranosti se utvrđuje primjenom subjektivnog testa, pri čemu se mora uzeti u obzir osobno uvjerenje i ponašanje konkretnog suca, to jest je li sudac imao neke osobne predrasude ili pristranosti u tom predmetu, a isto tako i primjenom objektivnog testa, tako da se utvrdi je li sam sud pružio dovoljno jamstava kako bi se isključila svaka objektivna sumnja u pogledu njegove nepristranosti.“

„U pogledu subjektivnog testa, osobna nepristranost suca mora se pretpostaviti dok se ne dokaže suprotno. U pogledu objektivnog testa, potrebno je utvrditi postoje li činjenice koje se mogu potvrditi, a koje mogu pobuditi sumnju u nepristranost suca koji odlučuje u predmetu.“

Vi raspravljate o primjeni subjektivnog i objektivnog testa, a pred očima imate (uvidom u spis) što radi sutkinja Mataja. Pa pobogu, ta gospođa, sutkinja Zrinka Mataja u svojoj djelomičnoj presudi o nekretninama lažira iskaze tužiteljice njoj na korist i iskaze tuženih njima na štetu. Tuženi citiraju te dijelove spisa, ali Vas ne zanima da pokušate negirati te navode tuženih, a to ne radite jer to nije moguće. Zato se služite općenitim zaključcima, a da stvarno vjerojatno niste niti pogledali spis. Pa što bi više trebalo od onog što su tuženi iznijeli u svom Zahtjevu; zar je potrebno da sutkinja Mataja prizna da je korumpirana, pa da je tek onda izuzmete od suđenja u ovom predmetu.

Nije li Vam čudno da sutkinja Mataja u izjavi koju ste tražili od nje i koju Vam je dala 28. rujna 2017. ne pobija niti jedan od brojnih vrlo konkretnih navoda tuženih iz njihovog Zahtjeva, već se služi općim formulacijama da su navodi tuženih **neutemeljeni, neistiniti, proizvoljni, zlonamjerni**, ... Ako tuženi tvrde, i citiraju dijelove spisa, da sutkinja Zrinka Mataja lažira iskaze stranaka u postupku, zar nije normalno da sutkinja Mataja dokaže suprotno citirajući iste te dijelove spisa kako bi dokazala da ono što navode tuženi nije utemeljeno i istinito; da su tuženi ti koji u stvari lažu pokušavajući neopravdano i zlonamjerno diskreditirati sutkinju Zrinku Mataju. To sutkinja Mataja ne radi, naprosto zato jer to ne može dokazati. Sutkinja Mataja proglašava tužene zlonamjernima, a sama neutemeljeno, neistinito, proizvoljno i sa zlom namjerom potkrada te iste tužene svojom djelomičnom presudom. Istu kvalitetu ima njezino očitovanje na naš Zahtjev koji Vam je predala 28. rujna 2017.

Navodi tuženih o protuzakonitim radnjama u koje se upustila sutkinja Mataja tako su brojni i tako sigurno vode na zaključak da je gospođa Mataja korumpirana, da bi tuženi zaista voljeli da ste sutkinja Mataja ili Vi barem nekoliko bitnih navoda tuženih iz njihovog Zahtjeva učinili

L. Zgonc

8

Zgonc

[Signature]

nevjerodostojnim. Na primjer, po čemu to nije istinit navod tuženih da sutkinja Mataja lažira iskaze stranaka u postupku, pa isto tako onda i za brojne druge navode tuženih? Kakav dokaz postoji da tuženi ne govore istinu?!

Na žalost, gospođo Liović Merkaš, moramo zaključiti da Vi ne štitite dignitet Općinskog građanskog suda u Zagrebu, kao niti načelo zakonitosti. Ovim Rješenjem ne samo da podržavate, nego potičete korumpiranost Općinskog građanskog suda na jedan doista kafkanijanski način, što naravno dovodi do pitanja Vaše uloge u ovom sporu, što nije predmet rasprave u ovom našem Osvrtu. Prvenstveno, kako se uopće moglo dogoditi da se predmet P-8469/2011 presignira tako strelovito i bez obrazloženja na drugog suca, na gospođu Zrinku Mataju. Ako biste sada kazali da je ova naša izjava neutemeljena i klevetnička, možemo Vam prezentirati istraživanja brojnih organizacija i institucija, kao i izjave brojnih visokih dužnosnika drugih zemalja – od ministara vanjskih poslova da premijera, koji govore o širokim razmjerima korupcije u hrvatskom pravosuđu.

Kako biste se Vi osjećali iz vrlo ilustrativnog primjera o promašenoj pasivnoj legitimaciji da ste Vi na našem mjestu u postupku koji vodi sutkinja Zrinka Mataja te da sutkinja Mataja Vama radi ono što u jednoj protuzakonitoj i korumpiranoj kolaboraciji radi s Andrejom Metelko. Mi ne razumijemo zašto tako postupate, to ostavljamo na Vama. Kako biste se Vi osjećali da su Vaši roditelji, stari i bolesni s 85 odnosno 80 godina, kojima je šest godina uskraćena i blokirana njihova zaslužena mirovina i kojima se pljačka ne samo njihova imovina stečena nakon 2000., već sva njihova imovina i trud od 50-tih godina prošlog stoljeća?

Sutkinja Mataja je u svojoj djelomičnoj presudi odlučila o nekretninama koje su predmet spora u korist Andreje Metelko. Bila je dužna nastaviti voditi postupak o preostalom dijelu tužbenog zahtjeva Andreje Metelko, ali je taj postupak stajao više od 22 mjeseca.

Sutkinja Mataja, nakon što ste odbili naš Zahtjev za izuzećem traži od više kompanija u kojima prvotuženi je ili je bio suvlasnik, podatak o isplaćenim dividendama od 2011. godine na dalje. Čemu davanje takvog podatka, ako pravo vlasništva nad poslovnim udjelima nije još odlučeno. Ako su poslovni udjeli vlastita imovina, takav zahtjev sutkinje je posve suvišan, dok se ne provedu i ocijene svi dokazi. Na Andreji Metelko je da dokaže da poslovni udjeli nisu vlastita imovina, što do sada ničim nije dokazala niti jednim jedinim dokumentom ili svjedokom, a očito i ne mora jer ovaj postupak vodi sutkinja Zrinka Mataja. Kako je sutkinja Mataja već u obrazloženju djelomične presude o nekretninama odlučila da su poslovni udjeli bračna stečevina (?!), čime prestaje svaka svrha daljnjeg vođenja ovog postupka, očito je da podatke o dividendama traži kako bi naložila tuženima da pola tih dividendi isplate Andreji Metelko. To je samo dokaz, da bez obzira na **savjesno provođenje i ocjenu dokaza**, kako to ona kaže, a u stvari krivotvori te dokaze, Sutkinja u stvari već ima gotovu presudu o poslovnim udjelima u korist Andreje Metelko u svojoj ladici.

Tužiteljica Andreja Metelko i sutkinja Zrinka Mataja u ovih šest godina koliko traje ovaj spor što ga vodi sutkinja Mataja uništile su živote tuženih. Međutim, ono što im je preostalo, sav svoj preostali umni, radni i financijski napor tuženi će usmjeriti u borbu protiv ove korumpirane presude. Mi ćemo se tome oduprijeti na svaki dopušteni način i nećemo od toga odustati.

S. Zgoni

Zgoni

[Signature]

Gospođo predsjednice Suda, mi će Vam se ponovo obratiti jednim dopunjenim Zahtjevom za izuzeće sutkinje Mataje, ali nećemo čekati Vaš odgovor jer to više nema smisla, već ćemo s našim: a) Zahtjevom, b) Vašim Rješenjem o odbijanju izuzeća, c) ovim našim Osvrtom i d) našim dopunjenim Zahtjevom za izuzeće sutkinje Zrinke Mataje najprije upoznati cjelokupnu populaciju sudaca na Općinskom, Županijskom i Vrhovnom sudu, a poslije ćemo se obratiti i drugim organizacijama i javnosti, a sve u cilju zaštite naših prava. Na žalost, nama ne preostaje drugo nego da cjeloviti spis u predmetu P-8469/2011 učinimo dostupnim na Internetu.

Isto tako, slijedom svega što se događa na Sudu kojem ste predsjednica, zatražit ćemo da se Općinski građanski sud u Zagrebu izuzme od ovog predmeta.

Slavica Zgombić

Zvonimir Zgombić

Hrvoje Zgombić

Kopija:

Dostava u spis predmeta P-8469/2011

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
10000 ZAGREB – Ul. Grada Vukovara 84

Poštanski pretnac 303

Poslovni broj 94 -P-8469/11

Zapisnik

od 08.12.2017.

o održanoj glavnoj raspravi kod Općinskog suda u Zagrebu
Prisutni od suda:

ZRINKA MATAJA
Predsjednik vijeća - sudac

Tužitelj: Andreja Metelko Zgombić

Članovi vijeća

Tuženik: Hrvoje Zgombić i dr.

Marija Jurčić
zapisničar

Radi: utvrđenja bračne stečevine

Predsjednik vijeća - sudac započinje glavnu raspravu u 9,00 sati, i objavljuje predmet raspravljanja.
Rasprava je javna.

Utvrđuje se da su pristupili:

Za tužitelja: pun. Igor Hrabar, odv.

Za I tuženog: osobno uz pun. Tamara Abel, odv.

Za II i III tuženike: pun. Tamara Abel, odv.

Za svjedoke: Željko Faber, Vlatka Sakar

Utvrđuje se da kao javnost prisustvuje Boris Vlašić, novinar iz Jutarnjeg lista.

Sud donosi

rješenje

Upućuju se svjedoci na sudski hodnik do ponovnog poziva.

Tužitelj ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva i dosadašnjih navoda.

Tuženik ostaje kod odgovora na tužbu i dosadašnjih navoda.

Pun. tužiteljice iznosi da tuženik u ovom postupku zloupotrebljava prava i vrši pritisak na sud na način da je čak tijekom postupka tri puta traženo izuzeće raspravnog suca iako je

. / .

ZPP-om dozvoljeno jedan puta. Prvi puta je to bilo 2012.g. , drugi puta na samoj objavi djelomične presude i treći puta u kolovozu 2017. godine. Tuženik se služi nedozvoljenim sredstvima te se radi o obijesnim parničanju i zloupotrebi procesnih prava. Također se ističe da se u zahtjevima za izuzeće suda spominje i supruga punomoćnika tužiteljice koja nema nikakve veze sa ovim postupkom te se u vezi iste iznose laži i neistine. Iste navode ponavlja i pun. tuženika što je u suprotnosti sa kodeksom odvjetničke prakse.

Pun. tuženih predaje us psi dokumentaciju i to imovinsku karticu tužiteljice iz 2012.g. , i načelni sporazum sklopljen između firme Ernst & Joung od 8.2.2000.g. na njemačkom jeziku i preveden po sudskom tumaču za njemački jezik.

Pun. tuženih nadalje navodi da se o obijesnom parničanju očitovala u svom podnesku od 5.7.2017.g. što se tiče zahtjeva za izuzeće isto je izneseno u odgovoru na tužbi te je ponovljeno u žalbi a ostali zahtjevi za izuzeće nisu pisani u odvjetničkom uredu.

Utvrđuje se da spisu prileži dopis firme Faber plus d.o.o. , Zgombić i partneri d.o.o., dok su ostale firme naznačene kao nepostojeće.

Pun. tužiteljice iznosi da je I tuženik Hrvoje Zgombić nakon što je poslao meil tužiteljici o podjeli bračne stečevine gdje eksplicite navodi što je stečeno za vrijeme trajanja braka svu imovinu novčana sredstva , nekretnine prebacio na roditelje. Prve dvije firme koje su osnovane, osnovane su za vrijeme trajanja braka , a tuženik tvrdi da su osnovane isključivo njegovim sredstvima i radom odnosno da su roditelji dali novac za osnivanje istih. Osnivački polog je u stvarima a kreće se u vrijednosti od 600 do 1.800 kn. Također tuženik tvrdi da sve ostale firme a koje su nastale u razdoblju od 1999. do 2000. godine su osnovane sredstvima iz prve dvije firme iako tijekom postupka nije utvrđeno odnosno kategorički se tvrdi da nije došlo do prijenosa gospodarske cjeline iz prve dvije firme koje su osnovane na ostale firme koje su osnovane. Tuženik tijekom postupka iznosi dvije apsurdne tvrdnje i to da je osnivački polog za osnivanje prvih firmi u iznosu od 600 do 1.800 kn dobio od svojih roditelja iako su u to vrijeme obje stranke bile zaposlene više godina. Nadalje druga apsurdna tvrdnja da je zarađenim novcem od te dvije firme su osnovane ostale firme iako se ističe da novac nije određiva stvar. Sva imovina stečena u braku stranaka stečena je u periodu od 1999. odnosno 2000 godine pa nadalje tj. po novom Obiteljskom zakonu što ne bi trebalo biti sporno.

Pun. tuženih iznosi da su stranke bile u braku od sredine 1990. godine pa su cijelo vrijeme stjecale imovinu do 1.7.1999. godine na stečenu imovinu se primjenjuje ZBPO a kasnije Obiteljski zakon. Apsurdni su navodi pun. tužiteljice da stranke nisu ništa stekle i da nije ništa postojalo od imovine stranaka prije 1.7.1999. godine.

Pun. tuženih nadalje navodi da su tijekom postupka svi tuženi navodili od kud je novac i šta se je za taj novac kupalo. Oba zakona koji se ovdje navode poznaju pojam posebne i vlastite imovine. Ističe se da u vrijeme stjecanja imovine u prvim godinama braka tužiteljica je bila zapsoelna svega jednu godinu o čemu postoje podaci u spisu. Pun. tužiteljice bagatelizira doprinos roditelja tuženika u stjecanju imovine stranaka.

Sud donosi

rješenje

Provest će se dokaz saslušanjem svjedoka:

VLATKA SAKAR, OIB 44069287313, kćer Željka ,stara 58.g. rođena u Zagrebu, ekonomist. stanuje: Bijenička 113, u Zagrebu, nesrodna sa strankama, propisno upozorena iskazuje:

Poznajme I tuženika Hrvoja Zgombića dok Andreju Zgombić manje nju sam sretala. Hrvoja Zgombića sam upoznala kada smo zajedno radili u firmi Ernst & Joung. TO je bilo oko 2000. godine. Ne znam kada se je Hrvoje Zgombić zaposlio u firmi Ernst & Joung niti gdje je prije radio. Ništa mi nije poznato o imovini stranaka odnosno o nekretninama , pokretninama, računima. Firma Ernst & Joung se bavila revizijom i poreznim savjetovanjem. 2000. godine je osnovana zajednička firma Ernst & Joung Croatia u koju je Hrvoje Zgombić unio cjelokupni svoj biznis iz firme Ernst & Joung porezno savjetovanje , zatim iz firme Faber i Zgombić. Udio u toj firmi je imala i Austrijska firma Ernst & Joung zatim Željko Faber , Hrvoje Zgombić i kasnije sam ja ušla u firmu. Biznis Hrvoja Zgombića i Željka Fabera iz Firme Ernst & Joung porezno savjetovanje je u cijelosti prenesen u firmu Ernst Joung Croatia u kojoj sam firmi i ja dobila svoj udjel. Nisam sigurna ali mislim da je udao Hrvoja Zgombića u toj firmi bio 12%, Željko Faber 12% moj udio 10% a ostalo su bili Austrijanci. Ne znam ništa o osnivanju firme koju su Hrvoje Zgombić i Željko Faber unijeli u firmu ERnst JOung Croatia , tj. klijente odnosno biznis iz te dvije firme. Radilo se samo o značajnom iznosu. Željko Faber i Hrvoje Zgombić su bili jaki poslovno. Ja sam u toj firmi bila do 2003.g. a ne znam šta se poslije dešavalo s tom firmom. Nisam više pratila. Ne sjećam se vie koja bi bila dobit firme Erns Joung Croatia. Niša ne znam što bi Hrvoje Zgombić radio sa dobiti koju bi ostvario u firmi Ernst Joung Croatia.

Na posebno pitanje pun. tužiteljice ista iskazuje ja samo znam za svoj osnivački polog u firmi Ernst Joung Croatia koji je iznosio 10% od 20.000 kn. Moglo bi se zaključiti da osnivački polog cijele firme 20.000 kn s obzirom da je moj iznosio 10% . Osnivački kapital firme je bio 20.000 kn. Znam samo da se osnivački polog Hrvoja Zgombića sastojao u prijenosu njegovog biznisa. Ja nisam u osnivanje te firme prenijela nikakav biznis jer ga nisam niti imala jer sam bila zaposlenik a to je bila nagrada za požrtvovni rad. Nakon što je Hrvoje Zgombić otišao iz firme Ernst Joung Croatia ne znam detaljno čime se bavio. Vjerojatno se radilo o istom ili sličnom biznisu.

Na posebno pitanje I tuženika ista iskazuje Hrvoje Zgombić i Željko Faber su sklopili načelni sporazum sa firmom ERnsta Jaoung Beč. Ja sam potpisnica tog sporazuma u ime firme Ernst Joung Beč. Taj sporazum je sklopljen početkom 2000. godine. Predmet sporazuma je bio prijenos biznisa iz firme Faber i Zgombić i Firme Erns Joung porezno savjetovanje u firmu Ernst Joung Croatia, a koja se prije zvala Ernst Joung Audit. Prijenos biznisa se ekonomski i faktično odnosio na prijenos poduzeća. U svojstvu u kojem sam bila nikad nisam čula da je za to Hrvoju Zgombiću trebala suglasnost Andreje Metelko Zgombić. Nisam čula niti da bi Hrvoju Zgombiću trebala suglasnost supruge za osnivanje firme Ernst JOung Croatia. Mislim da su 2002. godine prodani poslovni udjeli od Željka Fabera, Hrvoja Zgombića i moji u firmi Ernst Joung Croatia, to je prodano

./.

Austrijancima. Ja sam za prodaju svog udjela dobila 150.000 €. Ne znam koliko su dobili Hrvoje Zgombić i Željko Faber za prodaju svojih udjela. Bila sam odgovorna osoba u firmi pa bi h znala da su bile potrebne suglasnosti Andreje Metleko Zgombić. Svjedok nema ništa za dodati. Pitanja nema.

ŽELJKO FABER, OIB 49818398848, sin Marijana, star 58.g. rođen u Zagrebu, revizor, stanuje: Gandijeva 9, u Zagrebu, nesrodan sa strankama, propisno upozoren iskazuje:

Hrvoja Zgombića poznajem od kasnih 80-ih godina, od 1987. godine. Zajedno smo radili u poduzeću Rade Končar transformatori. Tužiteljicu sam upoznao jedino kao suprugu Hrvoja Zgombića. U firmi Rade Končar transformatori sam radio sve dok nisam prešao u firmu Badel 1862. Ne znam do kada je Hrvoje Zgombić radio u Končaru. U firmi Badel sam radio dvije godine. Nakon što sam otišao iz Končara nisam ostao u kontaktu a Hrvojem Zgombićem. Hrvoje Zgombić me je zvao početkom 1990.-ih da radim u firmi KONZALTING Invest odnosno o tome smo razgovarali. Ja sam prešao raditi u tu firmu početkom 1990-ih. Mislim daje Hrvoje Zgombić radio već u toj firmi. Zajedno smo radili u istoj firmi ja sam bio u firmi do 1992.g. kad sam otišao raditi za Njemačku firmu a mislim da je Hrvoje otišao u dalje raditi. Ja i Hrvoje Zgombić smo tijekom 1994.g. osnovali dvije firme i to Faber & Zgombić plus za nakladništvo i informatiku i FABER & Zgombić revizija i porezno savjetovanje. Osnivački kapital za firme FABER & Zgombić plus bio je minimalni zakonom dopušten. Ne bih znao reći dali je osnivački kapital bio novac ili stvari ali bio bi novac. U trenutku osnivanja društva postoci našeg udjela u osnivačkom kapitalu su bili različiti najvjerojatnije ali kada se je firma 1995.g. usklađivala sa Zakonom o trgovačkim društvima tada su našu udjeli bili jednaki 50 : 50. Osnivački kapital za firmu FABER & Zgombić revizija i porezno savjetovanje bio je u novcu i to minimalni zakonom dopušten. I kada se je ta firma usklađivala sa Zakonom o trgovačkim društvima u kasnijim razdobljima onda su nam udjeli bili jednaki. Ne znam od kud Hrvoju Zgombiću novac za osnivački kapital za te dvije firme. Kad su se obje firme usklađivale 1995.g. sa ZTD nisu se unosila nikakva dodatna sredstva za kapital iznad zakonskog minimuma. Poslovni prostor firme Faber i Zgombić revizija u trenutku osnivanja bio je u Šenojnoj 8. Radilo se o iznajmljenom prostoru. Ja i Hrvoje Zgombić smo firmi FABER i Zgombić plus dali pozajmicu kojom su se pokrivali troškovi najma prostora, ulaganja u opremu za firmu i uređenje poslovnog prostora. Firmi je uplaćena pozajmica u iznosu od 120.000 kn a moj udio u pozajmici je bio oko 35%. Ostatak pozajmice od 65% je dao Hrvoje Zgombić. Ne znam od kud Hrvoju Zgombiću novci za tih 65% pozajmice. Ta pozajmica firmi se prvenstven odnosila za opremu i uređenje poslovnog prostora i sve druge poslovne troškove vezane za nakladničku djelatnost. Ne sjećam se da li je Hrvoje Zgombić dao kakvu pozajmicu firmi Faber i Zgombić revizija porezno savjetovanje ali ja nisam. Firma Faber i Zgombić revizija je poslovala na istoj adresi i u istom poslovnom prostoru kao i firma Faber i Zgombić plus. Firma FABER i Zgombić revizija je poslovala negdje do početka 2000-ih ali inače firma i danas postoji pod nazivom Faber plus. Firma Faber & Zgombić plus za nakladništvo i informatiku mislim da postoji i danas. S tom firmom nemam veze od kad sam prenio svoj udio. 1997.g. osnovana je firma ERNST i JOUNG porezno i financijsko savjetovanje a udio u toj firmi su imali ERNST & JOUNG BEČ i to 51% , ja 24,5 % i Hrvoje Zgombić 24,5 %. Ne bih znao od kud Hrvoje Zgombić imao sredstva za taj udio od 24,5% u firmi ERNST JOUNG

./.

porezno i financijsko savjetovanje. Zatim je osnovana firma Ernst Joung d.o.o. 2000. godine i to najvjerojatnije koja je preimenovana u Ernst Joung Croatia u kojoj su udjele imali firma Ernst Joung Beč, Hrvoje Zgombić, Vesna Sakar i ja. Udio Hrvojea Zgombića u toj firmi iznosio je 12%. Ne znam od kud Hrvoju Zgombiću sredstava za tih 12% udjela. Ne mogu se sjetiti da li smo osnivali zajednički kave firme. Ta firma najvjerojatnije posluje i danas ali ne znam da li pod istim nazivom. Mislim da je Hrvoje Zgombić bio u toj firmi do 2003.g. Hrvoje Zgombić je prodao svoj udio u toj firmi i to 2002.g. Ja sam također prodao svoj udio. Hrvoje Zgombić je za prodaju svog udjela dobio 207.000 €. Ne znam šta je Hrvoje Zgombić nadalje učinio sa tim novcima. Ja s Hrvojem Zgombićem osim u navedenim firmama nisam dalje poslovao. Ništa mi nije poznato o stjecanju imovine Hrvoja Zgombića u braku odnosno nekretnine, dionica, računa, osim da smo zajedno 1998.g. kupili poslovni prostor u Preradovićевой 25.

Na posebno pitanje pun. tuženika iskazuje pozajmice koje smo dali firmi Faber i Zgombić plus d.o.o. se vidi u bilanci te firme stručan osoba može vidjeti što je financirano u firmi iz tih pozajmica. 1995.g. osnovana je firma Tvrtka d.o.o. kao dio projekta izdavaštva u kojoj smo izdavali časopis Tvrtka ali je izdavanje prekinuto nakon nekoliko mjeseci. Taj časopis je bio luksuzan. Ne znam nakladu tog časopisa. Glavni urednik Vlado Rajić je bio zaposlen u toj firmi koliko se sjećam. Gubitak firme Tvrtka d.o.o. je bio oko 30.000 DEM. Ne znam dali se radilo o ukupnog gubitku firme ili onomu što se odnosilo na nas. U poslovni prostor u Preradovićевой 25 koji je bio arhivski prostor investirali smo preko 60.000 DEM. Ne sjećam se omjera podjele dobiti u firmi Ernst Joung porezno savjetovanje omjeri nisu odgovarali našim udjelima u firmi. Hrvoje Zgombić, ja i drugi smo sklopili s firmom Ernst Joung Beč načelni ugovor početkom 2000. g. OD kad smo se upoznali Hrvoje Zgombić i ja 1987.g. koliko se sjećam nismo se međusobno posjećivali u našim kućama.

Svjedok nema ništa za dodati. Pitanja nema.

Pun. tužiteljice prigovara iskazu svjedoka Vlatke Sakan u dijelu u kojem je odgovarala na pitanja pun. tužiteljice budući je odgovarala sa ne znam i ne sjećam se dok je na pitanja samog tuženika odgovarala potvrđujući.

Tuženik osobno iznosi da su podnesci firmi dostavljeni u spis podnijeli direktori tih firmi na zahtjev suda zato isti nisu besmisleni i bezelementarne logike kako je naveo pun. tužiteljice.

Iz podneska tužiteljice o prijenosu gospodarskih cjelina vidi se da ista ne zna ništa o prijenosima gospodarskih cjelina, a u odnosu na osnivanje firmi iz 1994.g. vidi se da je u firme investirano 40 puta više nego što je bi temeljni kapital. također ističem da u 6 godina trajanja ovog postupka tužiteljica nije podnijela niti jedan pisani dokument niti predložila saslušanje svjedoka na okolnost stjecanja bračne stečevine. Pun. tužiteljice je naveo da je prodan stan u Froudovoj i II i III tuženima kupio bolji i veći stan u DOBROM dolu 50. Nadalje ističem da za vrijeme trajanja ovog postupka su blokirani računi mojih roditelja. Tužiteljica je pokrala dio imovine tuženih i želi pokrasti ostatak.

Pun. tuženih s obzirom na današnje iskaze svjedoka te podnesenu bilancu uz podnesak od 17.12.2015.g. smatra da su se stekli uvjeti za donošenje presude u odnosu na firme Faber

& Zgombić d.o.o. revizija i porezno savjetovanje i Faber & Zgombić plus d.o.o. za nakladništvo i informatiku.

Sud donosi

rješenje

I. Nalaže se pun. tužitelja u roku 15 dana precizirati zahtjev za pribave podataka o dobiti firmi u ovom postupku od Porezne uprave odnosno FINE i za koje razdoblje.

II. Današnje ročište se odgađa a slijedeće će se zakazati pismeno.

Dovršeno u 10,55 sati.

SUDAC:

STRANKE:

ZAPISNIČAR:

./.

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
10000 ZAGREB – Ul. Grada Vukovara 84
Poštanski pretnac 303

Poslovni broj 94 -P-8469/11

Zapisnik
od 14.03.2018.

o održanoj glavnoj raspravi kod Općinskog suda u Zagrebu
Prisutni od suda:

ZRINKA MATAJA
Predsjednik vijeća - sudac

Tužitelj: Andreja Metelko Zgombić

Članovi vijeća

Tuženik: Hrvoje Zgombić i dr.

Marija Jurčić
zapisničar

Radi: utvrđenja bračne stečevine

Predsjednik vijeća - sudac započinje glavnu raspravu u 9,00 sati, i objavljuje predmet raspravljanja.
Rasprava je javna.

Utvrđuje se da su pristupili:

Za tužitelja: osobno te uz pun. Igor Hrabar, odv.

Za tuženog: osobno te uz pun. Tamara Abel, odv.

Za svjedoke: Hrvoje Jelić, Maja Damjanović, Martina Butković, Kornelija Miše Bobinac

Sud donosi

rješenje

Svjedoci se upućuju na sudski hodnik do ponovnog poziva.

Tužitelj ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva i dosadašnjih navoda.

Tuženik ostaje kod odgovora na tužbu i dosadašnjih navoda.

Pun. tužitelja iznosi da je radi neizdavanja privremene mjere na vrijeme tuženik raspolagao svojim poslovnim udjelima u trgovačkim društvima na način da je sve svoje poslovne udjele, bar prema nama dostupnim podacima, prenio. Tako da u ovom trenutku isti nije vlasnik niti jednog udjela koliko se može iščitati iz registra Trgovačkog suda u Zagrebu, a vezano za trgovačka društva koja su predmet ovoga spora. Prema javno dostupnim podacima FINE dostavljam ispile bilanci i računa dobiti i gubitaka za TD

./.

imena čija ću naknadno specificirati kao i društvene ugovore koji su bili relevantni u trenutku prestanka bračne zajednice.

Radi ekonomičnosti postupka tužitelj svoj zahtjev za isplatu specificira za društva Zgombić & partneri grupa d.o.o., Grant Thomson knjigovodstvo d.o.o., Faber & Zgombić d.o.o., Butković i partneri d.o.o., i Zgomibić i partneri d.o.o.

Također u spis predajem svu potrebnu dokumentaciju s kojom raspolaže n za navedena TD te predlaže da se u tom smjeru provede i financijsko vještačenje po revizoru. Zadatak vještačenja bi bio da se utvrdi knjigovodstvena vrijednost navedenih društava za 2010. i 2011. godinu te da vještak odredi a s obzirom na dio vlasništva koji pripada Hrvoju Zgombiću kolika bi bila knjigovodstava vrijednost njegovog udjela.

Pun. tužiteljice predaje u spis dokumentaciju koje se uručuje pun. tuženih.

Također predaje u spis originalne izvatke iz registra Trgovačkog suda za sud i protivnu stranu.

Pun. tuženih iznosi da će se naknadno očitovati o danas zaprimljenoj dokumentaciji, također i o prijedlogu za provođenje financijskog vještačenja da bi se isto eventualno proširilo.

Sud donosi

rješenje

Provest će se dokaz saslušanjem svjedoka.

HRVOJE JELIĆ, OIB 33873624085, sin Miroslava, rođe. 1974.g. u Zagrebu, mr. prava, stanuje: Grahorova ulica 24, u Zagrebu, nesrodan sa strankama, propisno upozoren iskazuje:

Tužiteljicu poznajem iz 2000-ih godina a Hrvoje Zgomibća sam upoznao 2001.g. Poslovno sam surađivao sa Hrvojem Zgombićem. Ja sam tada radio u društvu Artur Andersen iz kojeg društva su onda zaposlenici prešli raditi u društvo Ernst & Young., a u tom društvu je radio g. Zgombić. Firma Ernst & Yung se bavila revizijom i poreznim savjetovanjem. G. Zgombić je bio partner u odjelu poreznog savjetovanja. Ja sam se također u toj firmi bavio poreznim savjetovanjem. Ne bih znao ništa o osnivanju firme Ernst & Young. Znam da je prije ove firme Ernst & Young postojalo društvo Faber i Zgombić i Faber i Zgombić plus. Firmu Faber i Zgombić mislim da su osnovali gospoda Faber i Zgombić ali ne znam sa sigurnošću. Društvo Faber i Zgombić se također bavilo poreznim savjetovanjem i revizijom a društvo Faber i Zgombić plus sa izdavaštvom. Mislim da su Hrvoje Zgombić i Željko Faber isto osnovali firmu FAbEr i Zgobmić plus. Ništa ne znam o temeljnom kapitalu za firmu Faber i Zgombić, odnosno tko je dao novce, koliko, od kuda novac. Isto mi nije poznato niti za društvo Faber i Zgombić plus. Također ništa ne znam o poslovanju tih firmi. Mislim da su firme prvo djelovale u poslovnom prostoru u Šenojnoj ulici i to u početku. Što se tiče mojih saznanja o obiteljima stranaka zna m da je majka Hrvoje Zgombića bila profesorica, dok se otac bavio nekim privatnim poslom. Otac Andreje Metelko Zgombić je bio profesor na Pravnom fakultetu a za majku ne znam. Ništa ne znam o prihodima roditelja niti jedne niti druge strane.

./.

Na posebno pitanje I tuženika osobno isti iskazuje firma Zgombić i partneri osnovana je u travnju 2003. godine. TU firmu su osnovali Maja Damjanović, Martina Butković i Hrvoje Zgombić. Ne sjećam se da li je Kornelija Miše Bobinac bila osnivač ili je došla kasnije. U listopadu 2003.g. sam stekao poslovni udio u društvu Zgombić i partneri. Udio u toj firmi sam stekao na način da mi ga je prenio g. Zgombić. Taj prijenos je izvršen ugovorom. Ne sjećam se da bi prijenosu poslovnog udjela na mene bio priloženo bilo kakvo odobrenje od strane Andreje Metelko Zgombić za raspolaganje poslovnim udjelom. Mislim da je 2005.g. firma Zgombić i partneri preimenovana u Butković i partneri. Promijenili smo naziv firme budući smo u to vrijeme osnovali novu firmu koja se zvala Zgombić i partneri pa dva društva ne mogu imati isti naziv. Stara firma se preimenovala u Butković i partneri budući je g. Butković stekla većinski uvio u toj firmi. Svi partneri koji su imali svoje udjele u firmi Zgombići partneri su svoje udjele prenijeli na g. Butković osim što je Hrvoje Zgombić zadržao dio svog udjela misli da se radilo o nekoliko postotaka. Tada je član društva bila i Snežana Grulović koja je zadržala svoj udio a ona je ostala samo kao član društva, nije s nama više radila. Hrvoje Zgombić nije priložio pisano odobrenje Andreje za stjecanje udjela u Zgombić i partneri. 2011.g. i 2012.g. su rađene statusne promjene u društvima nad kojima smo imali kontrolu ali se ne mogu sjetiti detalja. Te promjene su bile relativno brojne. Sve je to vršeno iz razloga što je broj društava nad kojima smo imali kontrolu narastao i zato smo vršili pregrupiranje, tj. statusne promjene. Ne bih rekao da se ekonomska vrijednost koju je imao Hrvoje Zgombić u tim društvima mijenjala zbog statusnih promjena. Martina Butković je vodila poslovne knjige u svim našim firmama a g. Vujić je bila zadužena za proračun i izvršenje proračuna. Hrvoje Zgombić je bio inicijator svih tih statusnih promjena. Ne sjećam se da bi Andreja u razdoblju od 2003. do 2013. godine tražila da joj se dostave godišnji financijski izvještaji za bilo koje trgovačko društvo nad kojima smo imali kontrolu. Nije mi poznato da li je Andreja tražila da joj se dostave u tom razdoblju skupštinske odluke. Svi partneri koji su imali udjele u firmama nad kojima smo imali kontrolu do 2013.g. su prodali svoje udjele prije prelaska u firmu Price PWC. Svi partneri su svoje udjele prodali srazmjerno svojim vlasničkim pravima u Z i P grupi i drugim povezanim društvima. Što se tiče sklapanja ugovora ja mogu reći za sebe da sam sve svoje ugovore sklapao pred javnim bilježnikom. Na posebno pitanje pun. tužiteljice isti iskazuje izašao sam iz firme u kojim sam imao udjele 2013.g. i to prije prelaksa u PWC. Za to sam dobio naknadu od kupca koja se kretala više od stotina tisuća kuna.

Svjedok nema ništa za dodati. Pitanja nema.

KORNELIJA MIŠE BOBINAC, OIB 54517163507, kćer Fabijana, stara 44.g. rođena u Zagrebu, dipl pravnik, stanuje: Črnomerec 29 u zagrebu, nerodna sa strankama, propisno upozorena iskazuje.

Hrvoje Zgombića poznajem od 2000. godine kada sam počela raditi u firmi Ersnt & YOUNG. Mislim da sam tužiteljicu vidjela jedan ili dva puta. U firmi Erns & Young radila sam u poreznom odjelu. Mislim da se firma tada bavila samo poreznim savjetovanjem. Ništa mi nije poznato o osnivanju firme Ernst & Young. Hrvoje Zgombić mi je bio šef. Mislim da je Hrvoje Zgombić prije radio u drugim firmama ali o tome ne znam detalje. Čula sam za firme Faber i Zgombić d.o.o. i FAber i Zgombić plus. Ništa mi nije poznato o osnivačima tih firmi o temeljnom kapitalu. Mislim da ta firma Ernst & Young i dalje postoji ali da su bile neke statusne promjene. U toj firmi sam radila do

./.

2003.g. 2003.g. je osnovana firma Zbogmić i partneri. Osnivači firme su bili Maja Damjanović i Hrvoje Zgombić a kasnije je došla Martina Butković a ja sam došla u lipnju 2003.g. Nisam sudjelovala u osnivanju firme Zgombić i partneri mislim da je Hrvoje Zgombić dao temeljni kapital a to se može vidjeti iz dokumentacije firme. Ta firma postoji i danas s tim da se 2006.g. promijenio naziv firme u Butković i partneri i promijenilo se vlasništvo firme. Koliko se sjećam Martina Butković je bila vlasnica firme i to 94% , Hrvoje Zgombić 1%, i Snežana Grulović 5%. Ta firma Butković i partneri je i dalje poslovala , imala je neke projekte,. 2006.g. je osnovano novo društvo Zgombić i partneri u kojoj smo bili ja, Hrvoje Zgombić , Hrvoje Jelić, Maja Damjanović i Martina Butković. To se sve može vidjeti iz dokumenta. Kasnije su dolazili i novi partneri u društvu. Ta firma je poslovala do 2013.g. kada smo svi prešli u firmu PWC. Kada je firma Zgombić i partneri prestala poslovati promijenila je naziv u Koncept konzalting jer su ostali za provedbu još neki projekti. Ništa mi privatno nije poznato o Hrvoju Zgombiću i Andriji Metelko Zgombić niti o njihovim roditeljima. Također ništa ne znam niti o njihovoj imovini.

Na posebno pitanje I tuženika svjedokinja iznosi prva firma pod nazivom Zgombić i partneri osnovana je u ožujku 2003.g. U toj firmi sam stekla svoj poslovni udio tako da mi je Hrvoje Zgombić dao svojih 5% udjela. Hrvoje Zgombić prilikom prijenosa svog poslovnog udjela na mene nije priložio odobrenje tužiteljice. I ostali članovi društva koji su došli 2003. i kasnije su stjecali svoje poslovne udjele na isti način. Imala sam nadzor nad svim pravnim poslovima firme. Hrvoje Zgombić prilikom prijenosa poslovnih duela na druge planove društva nije priložio odobrenje tužiteljice. 2011.g. i 2012.g. smo poduzeli niz pripajanja i podjela nad društvima nad kojima smo imali kontrolu. Te statusne promjene su se vršile budući je bilo puno manjih društava te vezano uz iste puno administracije te su Martina Butković , Dunja Vujić i ja zagovarali takove promjene. Početna inicijativa za ta pripajanja i podjele je došla od nas tri. Te promjene i pripajanja su bila ekonomski logična budući nam je cilj bio da naše tri glavne djelatnosti budu u tri odvojena društva. Nije mi poznato da bi tužiteljica tražila da joj se dostave godišnji financijski izvještaji i za društva u razdoblju od 2003. do 2013.g. U društvu nismo imali formalnu skupštinu već su se pripremale odluke koje su onda potpisivali svi članovi društva. Te odluke smo pripremale ja i Martina Butković. Svi partneri iz društva Zgombić i partneri su predali svoje udjele i prešli u društvo PWC. Oni su svoje udjele prodali srazmjerno svojim vlasničkim pravima u tvrtki Zgombić i partneri i ostalim povezanim društvima. Raspolaganje poslovnim udjelima je izvanredno upravljanje imovinom. Načelno se može prodati odnosno raspolagati udjelima društva bez pisane suglasnosti drugog bračnog druga ali bi bilo kupcu zgodno da tu suglasnost ima jer drugi bračni drug može osporavati to raspolaganje. Koliko mi je poznato Andreja od 2003.g. nadalje nije osporavala raspolaganje poslovnim udjelima Hrvoja Zgombića. Prije prelaska u firmu PWC mijenjali smo nazive firmi tako smo morali promijeniti naziv tvrtke Grant Thornton revizija jer smo izgubili licencu i Zgombić i partneri jer firma PWC nije htjela a da se ijedna firma zove po prezimenu tuženika.

Na posebno pitanje pun. tužiteljice svjedok iskazuje znam da je u sudskom registru izvršena zabilježba spora. Nije mi poznata da bi bila tražena privremena mjera pred ovim sudom o zabrani raspolaganja udjelima. Statusne promjene u firmama su vršene 2010, 2011. i 2012.g. a po broju spisa sa poziva znam da je ovaj postupak započeo 2010.g. Firma Grant Thornton je 2010. i 2011.g. dobro poslovala. Nije mi poznato da je Hrvoje Zgombić sve svoje nekretnine prenio na svoje roditelje.

Svjedok nema ništa za dodati. Pitanja nema.

./.

Utvrđuje se da raspravu napušta tužiteljica zbog poslovnih obaveza.

MAJA DAMJANOVIĆ, OIB 11106196050, kćer Stanka, rođ. 1974.g. u Zagrebu, ekonomista, stanuje: Šime Devčića 2, u Zagrebu, nesrodna sa strankama, propisno upozorena iskazuje:

Hrvoja Zgombića sam upoznala 1997. ili 1998.g. Upoznala sam preko prijateljice koja je radila za njih a trebala im je pomoć oko prijevoda. U to vrijeme sam kao studentica prevodila za Hrvoja Zgombića. Kasnije sam se zaposlila u Firmi Zgombić i partneri. Trebalo bi se raditi o 1998.g. jer sam tada završila fakultet. Zaposlela sam raditi kao asistent, radila sam pomoćne poslove izrada tablica, izračuna. Tada su vlasnici firme bili Hrvoje Zgombić i Željko Faber. Nije mi bio poznat temeljni kapital za osnivanje te firme. Kako je vrijeme išlo sam radila sve zahtjevnije stvari te smo u jednom trenutku prešli u firmu Ernst & Young. Ne znam tko je osnovao tu firmu Ernst & Young. Nisam sigurna šta se desilo s firmom Zgombić i partneri kad smo prešli u firmu Ernst & Young. Znam da je prije ove dvije firme Hrvoje Zgombić imao firmu za izdavaštvo. U to vrijeme je ta firma i egzistirala ali ne znam od kad. Nisam sigurna za firmu Faber i Zgombić d.o.o. a što se tiče firme Faber i Zgombić plus d.o.o. radi se o firmi za izdavaštvo. Ništa mi nije poznato o osnivanju firme Faber i Zgombić d.o.o. i Faber i Zgombić plus d.o.o. odnosno tko ih je osnovao i s kojim temeljnim kapitalom. Hrvoje Zgombić je imao udjele u temeljnom kapitalu i u drugim firmama nakon firme Ernst & Young ali ih ne mogu sada navesti. Ja sam imala udio u firmi Ernst & Young. U firmi Ernst & Young sam radila do 2003.g. Kada je Hrvoje Zgombić odlučio raditi samostalno pitao je par ljudi u firmi a također i mene da li bi s njim prešli u novu firmu. Ja sam tako sa njima prešla u firmu Zgombić i partneri. Ja sam imala udio u firmi Zgombić i partneri možda se radilo o 5% ali ne mogu sa sigurnošću tvrditi. Tih 5% sam stekla uplatom udjela prilikom osnivanja. Ne mogu se sjetiti o kojoj se visini uplate radilo. Ta firma Zgombić i partneri postoji i danas ali pod drugim nazivom. U toj firmi Zgombić i partneri koja je osnovana 2003.g. sam radila do 2006.g. jer smo tada osnovali drugu firmu koja se također zvala Zgombić i partneri dok je prvotna firma Zgombić i partneri koja je osnovana 2003.g. preimenovana u Butković i partneri. I u firmi Zgombić i partneri iz 2006.g. sam imala isti udio. Firma Zgombić i partneri je nastavila poslovati do 2013.g. pod istim nazivom, a onda je došlo do primjene naziva firme. Hrvoje Zgombić je imao udjele u firmi Zgombić i partneri iz 2003.g. i iz 2006. i u firmi Butković i partneri ali ne znam precizno koliko. Firma Zgombić i partneri iz 2003. i 2006.g. su bile u dobitku pa bi se reklo da bi se dobro poslovale. O obitelji stranaka znam da su imali dvoje djece, roditelje, ali ne znam detalje. Ništa mi nije poznato o imovini stranaka koja ne bi bila vezana za firme.

Na posebno pitanje I tuženika svjedok iskazuje Firmu Zgombić i partneri iz 2003. smo osnovali ja i Hrvoje Zgombić a drugi su poslije ulazili. Drugi članovi društva koji su ulazili u firmu su svoje poslovne udjele stjecali prijenosom poslovnog udjela Hrvoja Zgombića. 2003. nisam prenijela dio svog poslovnog udjela na nekog drugog. Ne znam da li je Hrvoje Zgombić prilikom prijenosa svog poslovnog udjela na druge partnere prilagodio odobrenje tužiteljice. Na početku osnivanja firme te 2003.g. Hrvoje Zgombić je dao neke pozajmice firmi Zgombić i partneri da bi mogla normalno funkcionirati. Niti od prilike ne mogu reći s koliko je Hrvoje Zgombić sudjelovao kapitala u poslovanja firme mimo temeljnog kapitala. Taj podatak bi se trebao vidjeti precizno iz bruto bilance firme za 2003.g. Točno je da se 2011. i 2012.g. izvršilo niz pripajanja i podjela nad društvima

./.

nad kojima smo imali kontrolu. Ekonomska vrijednost mog poslovnog udjela nakon tih brojnih statusnih promjena se nije smanjila niti za i jednu lipu. Ne bi smio biti slučaj da bi se ekonomska vrijednost poslovnih udjela tuženika i drugih partnera prije i poslije statusnih promjena promijenila. Martina Butković je bila najviše uključena u nadzor nad financijskima i knjigovodstvom svih firmi. Statusne promjene su poduzete između ostalog i radi pojednostavljenja poslovanja. Ne mogu točno reći tko je inicijator tih statusnih promjena a vjerojatno je krenulo od Martine Butković. Tužiteljica nije na pismeno tražila da bi joj se dostavila godišnja financijska izvješća za firme od 2003. do 2013. godine. Nije mi poznato da bi tužiteljica tražila da joj se dostavi dnevni red ili odluke vezane za društvo. 2013.g. su svi partneri prodali svoje udjele u društvu i ostalim povezanim društvima i prešli u društvo PWC. Partneri su prodali svoje udjele razmjerno svojim vlasničkim pravima u Zgombić i partneri i drugim povezanim društvima. Sa kupcem tih udjela nisu sklapani fiktivni ugovori nit su bili sa strane neki drugi ugovori. Nije mi poznato da bi Hrvoje Zgombić za prodaju svojih udjela priložio suglasnost tužiteljice. Ja sam imala udio u svim firmama osnovanim nakon 2003.g. a koje su bile povezane svojom djelatnosti sa firmom Zgombić i partneri.

Na posebno pitanje pun. tužiteljice svjedok iskazuje prilikom prodaje svojih dijela sam dobila naknadu koja nije bila fiksna već je ovisila i o završetku nekih poslova. Te ugovore smo sklapali kod bilježnika Marčinka i drugih.

Svjedok nema ništa za dodati. Pitanja nema.

MARTINA BUTKOVIĆ, OIB 99642652079, kćer Vinka, rođ. 1963.g u Karlovcu, dipl. ekonomista, stanuje: Zagreb 17 u Karlovcu, nesrodna sa strankama, propisno upozorena iskazuje:

Hrvoje Zgombića sam upoznala 2000.g. na radnom mjestu. Radili smo zajedno u firmi Ernst & Young. Nikad nisam upoznala tužiteljicu. Firma Ernst & Young se bavila revizijom i poreznim savjetovanjem. Ne znam tko je osnivač te firme. Ništa ne znam o temeljnom kapitalu firme. Tuženik je bio direktor i partner i bavio se revizijom i poreznim savjetovanjem. Ne znam koje godine je ta firma osnovana. Iz javno dostupnih podataka znam da je Hrvoje Zgombić bio osnivač firme Faber i Zgombić nakladništvo i Faber i Zgombić za reviziju i porezno savjetovanje. Ništa ne znam o temeljnom kapitalu firme Faber i Zgombić nakladništvo i Faber i Zgombić porezno savjetovanje niti od kud Hrvoju Zgombiću sredstva za osnivanje tih firmi. Mislim da firma Ernst & Young postoji i danas a ja sam u njoj radila do 2003.g. Te godine sam prešla u firmu Zgombić i partneri. Firmu Zgombić i partneri su osnovali Hrvoje Zgombić i Maja Damjanović. Ne znam od kud Hrvoju Zgombiću sredstva za temeljni kapital te firme. U toj firmi Zgombić i partneri sam se bavila revizijom. Ta firma postoji i danas pod nazivom Vitelnica. U firmi Zgombić i partneri sam radila do 2010. g. a ta firma je u među vremenu preimenovana u Butković i partneri. U toj firmi sam 2006.g. imala udio od 94%. U toj firmi je 1% imao i Hrvoje Zgombić i 5% Snežana Grulović. Hrvoje Zgombić je 2006.g. osnovao novu firmu također pod nazivom Zgombić i partneri a poslije još 10-ak firmi. Nije mi poznat udio tuženika u temeljnom kapitalu nove firme Zgombić i partneri. U startu ja nisam imala udio u toj novoj firmi tek sam ga stekla 2009. ili 2010. Stekla sam svoj udio kupnjom od Hrvoja Zgombića. Ta firma Zgombić i partneri danas poslije pod nazivom KOncept konzalting, a vlasnik firme je vlatka Sakar. Hrvoje Zgombić je svoj udio u firmi Zgombić

./.

i partneri prodao 2013.g. Hrvoje Zgombić je te godine otišao u firmu PWC. Ništa mi nije poznato o obitelji stranaka. Niša mi nije poznato niti o drugoj imovini stranaka.

Na posebno pitanje I tuženika svjedok iskazuje imala sam nadzor i kontrolu nad financijama u svim firmama u kojima sam ja i Hrvoje Zgombić imali udio odnosno izravno ili neizravno vlasništvo od 2003. do 2013. godine. Prilikom kupnje udjela u firmi Zgombić i partneri 2003. godine od tuženika isti nije priložio odobrenje za raspolaganje udjelom od tužiteljice. 2003.g. firma Zgombić i partneri imala je iste glavne djelatnosti kao firma Ernst & Young. U početku je firma Zgombić i partneri radila s istim klijentima kao firma Ernst & Young. U početku svog rada je firma i zaposlila najviše ljudi iz firme Ernst & Young. Firma Zgombić i partneri je imala istu djelatnost kao firma Ernst & Young. Mislim da je tuženik s oko 250 ili 260 tisuća kuna financirao djelatnost firme Zgombić i partneri te 2003. g. mimo temeljnog kapitala. Vlasina tog financiranja se može precizno utvrditi iz bruto bilance firme za tu godinu. Novi članovi društva su primani kao i ja na isti način. Ne mogu znati a li je tuženik prijenosom svog udjela na druge članove društva prilagao odobrenje tužiteljice. 2013. ili 2014.g. je firma Butković i partneri preimenovana u Vitelnicu. Preimenovanje je izvršeno jer smo prodali udjele u toj firmi. Brisanje mog prezimena s naziva firme je imalo veze s prelaskom u firmu PWC. Firma PWC je tražila da se iz svih naših firmi izbrišu iz naziva naša prezimena. Zbog prestanka važenja licence promijenjeni su nazivi firmi Grant Thornton revizija i Grant Thornton knjigovodstvo. Licence su prestale jer su se promijenili uvjeti i veliki dio ljudi je prešao u firmu PWC. 2011.g. i 2012. su izvršena niz pripajanja društava i podjela nad kojima smo imali kontrolu. Te brojne statusne promjene su provedene zbog ekonomičnosti poslovanja. Te statusne promjene nisu bile vezane za činjenicu da je tuženik u braku s tužiteljicom. Ekonomska vrijednost mog poslovnog udjela se nije promijenila nakon tih statusnih promjena. To nije bio niti slučaj sa ekonomskom vrijednosti poslovnog udjela Hrvoja Zgombića i ostalih partnera. U najvećoj mjeri sam ja bila inicijator tih statusnih promjena. Ne znam točno ali negdje 10 ili 11 partnera smo imali u krovnom društvu Zgombić i partner grupa. Skupštinske odluke vezane za status društva su donošane jednoglasno. Tužiteljica nije tražila da joj se dostave godišnji financijski izvještaji za rad društva od 2003. do 2013.g. Da me je to tužiteljica tražila bila bih joj isto dostavila za jednu minutu putem meila. partneri su 2013.g. prodali svoje udjele u Zgombić i partner grupi i povezanim društvima i prešli u PWC. Svi su prodali svoje udjele razmjerno svojim vlasničkim pravima. Cijena za moju prodaju udjela nije bila fiksna već ugovorena u određenoj budućoj dobiti. Svi partneri su imali istu formulu po kojoj je dogovorena kupoprodajna cijena. Za prodaju tih udjela nisu sklapani fiktivni ugovori a da bi pored njih postajali drugi ugovori.

Na pitanje pun. tužiteljice svjedok odgovara u firmama nisam bila glavni knjigovođa već sam provodila nadzor. 2010. i 2011. g. sam provodila nadzor u firmama Zgombić i partneri, Zgombić i partneri grupa, Grant Thornton revizija, Grant Thornton knjigovodstvo, partner nekretnine, Norman nekretnine, Tributim. Najbolje poslovanje su imale firme Zgombić i partneri na području poreza i Grant Thornton revizija na području revizije. Za prodaju svojih udjela ne mogu točno reći koliko sam dobila a radilo bi se o par stotina tisuća kuna. Ne mogu znati kod kojeg javnog bilježnika su ovjeravani ugovori. Radili smo sa četiri javna bilježnika. Dosta smo radili kod Marčinka. Svjedok nema ništa za dodati. Pitanja nema.

./.

Pun. tužitelja vezano za iskaze svjedoka iznosi da su predloženi svjedoci i današnji način ispitivanja od strane tuženika eklatantan dokaz objasnog parničenja. Tuženik svjedocima postavlja pitanja koja su ili opće poznata ili nesporna ili pravno irelevantna za cijeli ovaj postupak. Za očekivati je da će po istom principu biti predloženo novih 50-ak ako ne i više svjedoka i na taj način će se ovaj postupak produljiti na dugo vremensko razdoblje a što je i cilj tuženika. Iz tog razloga se protivi bilo kavom daljnjem saslušanju svjedoka dok se jasno i decidirano ne navede na koju okolnost mi predmetne svjedoke saslušavamo.

Pun. tužiteljice ponovo predlaže provođenje financijskog vještačenja te da se u tome ovlasti vještak da po potrebi zatraži i dodatnu dokumentaciju od bilježnika Marčinka. Predlaže se provođenja vještačenja po vještaku revizoru.

Pun. tuženika navodi da svi predloženi svjedoci u ovom postupku su predloženi na saslušanje određenih okolnosti. tužiteljica tijekom postupka nije do sada dokazala od kud inicijalni kapital za osnivanje firme i poslovanja od zaključenja braka od zaključenja braka do 1999. godine pa se stoga predloženo financijsko vještačenje smatra preuranjeno. O zaprimljenoj dokumentaciji i eventualnoj nadopuni zadatka vještaka će se pismeno očitovati.

Tuženik iznosi da će dostaviti tablicu iz koje će biti vidljivo investicijski novčani tijekovi od 1990. do 1999. godine. Iz čega je vidljivo daje u različiti oblike imovine investirano oko 760.000 DEM.

Sud donosi

rješenje

I. Nalaže se pun. tuženika u roku od 30 dana očitovati se o dana s zaprimljenoj dokumentaciji.

II. Današnje ročište se odgađa a slijedeće će se zakazati pismeno.

Dovršeno u 12,00 sati.

SUDAC:

STRANKE:

ZAPISNIČAR:

./.

GRUNDSATZVEREINBARUNG

abgeschlossen zwischen:

EUROPA TREUHAND ERNST & YOUNG Wirtschaftsprüfungs- und Steuerberatungsgesellschaft mbH,
(FN 75 000w), A-1021 Wien, Praterstraße 23 („EUROPA TREUHAND ERNST & YOUNG“),

Herr Dipl.oec. Zeljko Faber, persönliche Bürgernummer: 3008959330052,
10 000 Zagreb, Gandhijeva 9 („Hr. Faber“) und

Herr Mag. Hrvoje Zgombic, persönliche Bürgernummer: 1903960330033,
10 000 Zagreb, Freudova 7 („Hr. Zgombic“):

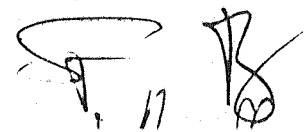
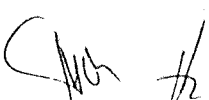
sowie zustimmend zur Kenntnis genommen von der Geschäftsführung der ERNST & YOUNG Audit
d.o.o., 10000 Zagreb, Palmoticeva 60,

wie folgt:

PRÄAMBEL

Die Unterzeichnenden schließen nachfolgende Vereinbarung unter folgenden Prämissen:

1. daß vor ihrer Unterfertigung die Faber & Zgombic d.o.o. ihren gesamten Geschäftsbetrieb bis auf allfällige Verlagsaktivitäten in die ERNST & YOUNG Tax and Finance d.o.o. eingebracht hat, wobei sich das eingebrachte Geschäftsvolumen der Faber & Zgombic d.o.o. und jenes der Ernst & Young Tax and Finance d.o.o. auf einen Netto-Umsatz gegenüber Klienten von zumindest rd. 600.000 DM. ERNST & YOUNG Audit d.o.o. bringt ein Geschäftsvolumen von zumindest rd. DM 2.400.000 in die Partnerschaft ein.
2. Weiters ist der gleichzeitige Abschluß eines zivilrechtlichen Verschmelzungsvertrages mit Wirkung auf den 1.1.2000 zwischen der ERNST & YOUNG Tax and Finance d.o.o. und der ERNST & YOUNG Audit d.o.o. Voraussetzung der Wirksamkeit dieser Vereinbarung. Die Verschmelzung soll in der Form erfolgen, daß die ERNST & YOUNG Tax and Finance d.o.o.

als übertragende Gesellschaft auf die ERNST & YOUNG Audit d.o.o. als übernehmende Gesellschaft unter Ausschluß der Abwicklung verschmolzen wird.

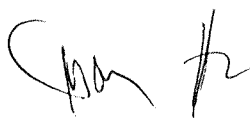
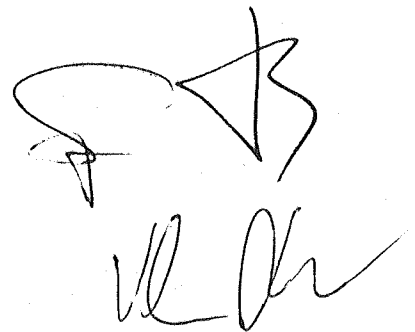
3. Der Verschmelzung werden Jahresabschlüsse per 31.12.1999 der Faber & Zgombic d.o.o., der ERNST & YOUNG Tax and Finance d.o.o. und der ERNST & YOUNG Audit d.o.o. nachgefügt werden, die von den Geschäftsführern der jeweiligen Gesellschaften zu unterfertigen sind. Die Gesellschafter leisten Gewähr für die Richtigkeit der Jahresabschlüsse.
4. Es wird unterstellt, daß die Firma der ERNST & YOUNG Audit d.o.o. zwischenzeitig in ERNST & YOUNG Croatia d.o.o. geändert wurde. Daher wird im folgenden letztere Bezeichnung für die gemeinsame Gesellschaft verwendet.
5. Die Gesellschaftsverträge aller beteiligten Gesellschaften sind bekannt, ebenso der Syndikatsvertrag der Gesellschafter der *EUROPA TREUHAND* ERNST & YOUNG Wirtschaftsprüfungs- und Steuerberatungsgesellschaft mbH

1.

Die Vertragsparteien sind Gesellschafter der ERNST & YOUNG Croatia d.o.o. Die Beteiligungsverhältnisse verteilen sich derzeit wie folgt:

Herr Dipl.oec. Zeljko Faber	13 %
Herr Mag. Hrvoje Zgombic	13 %
<i>EUROPA TREUHAND</i> <u>ERNST & YOUNG</u>	74 %

Alle Vertragsparteien verpflichten sich, ihre Stimmrechte in der Generalversammlung der ERNST & YOUNG Croatia d.o.o. ausschließlich zum Wohle der Gesellschaft auszuüben.

2.

Die Herren Faber und Zgombic übernehmen innerhalb der ERNST & YOUNG Croatia d.o.o. die weitere Entwicklung, den Aufbau und den laufenden Betrieb des Steuerbereiches. Sie werden zu Geschäftsführern der Gesellschaft bestellt. Sie werden ihr gesamtes Know-How und ihre gesamte Arbeitskraft in den Dienst der Gesellschaft, insbesondere in die o.a. Aufgabe stellen. Sie sind somit verpflichtet, ihre gesamte Arbeitskraft ausschließlich der Gesellschaft zur Verfügung zu stellen, sodaß jede berufsmäßige Tätigkeit welcher Art immer außerhalb dieser Gesellschaften nur mit Zustimmung der Gesellschafter der ERNST & YOUNG Croatia d.o.o. zulässig ist. Die Gesellschafter geben bereits vorab ihre Zustimmung zur Fortsetzung der Tätigkeit als Herausgeber, (Ko-) Autoren von Fachbüchern und Fachartikeln sowie der Tätigkeit als Vortragende, sofern durch diese Nebentätigkeiten ein Ausmaß von 10 % der Arbeitszeit nicht überschritten wird.

Die Faber & Zgombic d.o.o. vertreibt verschiedene EDV-Lizenzen. In Hinblick auf die Entlohnung der Herren Faber und Zgombic über ein separat abzuschließendes Management Service Agreement werden 20 % der aus dem Vertrieb der EDV-Lizenzen und ähnlicher Produkte und Dienstleistungen erzielten Nettoerlöse (nach Abzug externer Kosten für Programmierung, Anteile externer Partner etc.) der ERNST & YOUNG Croatia für ihre Vertriebstätigkeit gutgeschrieben. Der Geschäftsführung der ERNST & YOUNG Croatia d.o.o. wird ein Einsichts- und Prüfungsrecht der Bücher und Schriften der Faber & Zgombic d.o.o. sowie sämtlicher anderer Gesellschaften, an denen die Herren Faber und Zgombic beteiligt sind, eingeräumt.

Die Herren Faber und Zgombic sind hinsichtlich des operativen Vorgehens im Innenverhältnis eigenverantwortlich. Die strategische Ausrichtung des Geschäftszweiges und die Überprüfung der Strategien wird zwei mal jährlich im Rahmen von Geschäftsführungssitzungen, welche auch über das jeweilige Jahresbudget zu beschließen haben, diskutiert, und den Gesellschaftern zur Beschlußfassung vorgelegt. Die von ERNST & YOUNG International erlassenen Regulative und Qualitätsnormen gelten dabei (und generell) uneingeschränkt.

Es besteht kein Einwand gegen die Vermietung von privaten Vermögensgegenständen seitens aller Gesellschafter.

3.

Herr Dipl.oec. Faber und Herr Mag. Zgombic verpflichten sich, sämtliche bisher von Ihnen betreuten Klienten, die einen nationalen oder international gültigen Bestätigungsvermerk benötigen, ausschließlich an die ERNST & YOUNG Croatia d.o.o. zu überbinden. Sie verpflichten sich weiters, ab Unterfertigung dieser Vereinbarung die Faber & Zgombic Management Consulting d.o.o. als Management Service Gesellschaft zu verwenden, die Faber & Zgombic d.o.o. ruhend zu stellen sowie die Faber & Zgombic plus d.o.o. ausschließlich für Verlagsaktivitäten und Produktion von Software einzusetzen. Alle Mandate über Wirtschaftsprüfung, Steuerberatung, Finanzberatung, Bilanzierung, Unternehmensberatung oder sonstiges sind durch die gemeinsame Gesellschaft ERNST & YOUNG Croatia d.o.o. abzuwickeln, sodaß weder Hr. Faber noch Hr. Zgombic eine entgeltliche Nebentätigkeit ausüben dürfen.

Herr Dipl.oec. Faber und Herr Mag. Zgombic verpflichten sich, den gesamten bisherigen Klientenstock der ERNST & YOUNG Tax and Finance Consulting d.o.o. und der Faber & Zgombic d.o.o. in vollem Umfang in die ERNST & YOUNG Croatia d.o.o. zu überführen. Sie leisten Gewähr für die in der Präambel genannten Umsätze.

Umgekehrt verpflichtet sich die ERNST & YOUNG Croatia d.o.o., sämtliche ihrer Klienten, die in Kroatien Steuerberatung benötigen, ausschließlich im Rahmen der gemeinsamen Gesellschaft durch Hrn. Faber und Hrn. Zgombic betreuen zu lassen. Auch verpflichtet sich die Europa Treuhand Wien, in Kroatien bis auf die derzeit von ihr direkt betreuten Mandate für Wirtschaftsprüfung, Due Diligence, Bilanzierung, Finanz- und Steuerberatung ausschließlich ihre Tochtergesellschaft ERNST & YOUNG Croatia d.o.o. einzusetzen.

Sollten sich zwischen der ERNST & YOUNG Croatia d.o.o. und der ERNST & YOUNG Management Consulting d.o.o. Überschneidungen im Leistungsbereich ergeben, werden sich die Geschäftsführer in jedem Einzelfall abstimmen, wer die Leistung gegenüber dem Klienten erbringt.

4.

Die bisherigen Dienstnehmer der ERNST & YOUNG Tax and Finance Consulting d.o.o. und der Faber & Zgombic d.o.o. werden, sofern sie im wirtschaftstreuhänderischen Bereich tätig sind, von der ERNST & YOUNG Croatia d.o.o. neue Dienstverträge zu den bisherigen Bezügen erhalten. Sämtliche zu übernehmende Mitarbeiter werden ohne Vorlasten (Resturlaube, Gutstunden, Abfertigungen etc.) übernommen. Auf die Beilage wird verwiesen.

5.

In Abweichung des Beteiligungsverhältnisses wird aufgrund der von den Gesellschaftern zu erbringenden Arbeitsleistungen folgendes Vorgehen bei Verteilung des Jahresergebnisses der Gesellschaft vereinbart:

In den auf den Merger folgenden Jahren werden die Arbeitsleistungen von Hrn. Faber und Zgombic auf Basis eines gesonderten Geschäftsführervertrages (Management Service Agreement) abgerechnet. Der Beschluß über den verbleibenden Restgewinn unterliegt der Generalversammlung.

Hr. Faber und Hr. Zgombic haben in eigener Verantwortung eine steueroptimierte Gestaltung der Verrechnung ihrer Leistungen über ein Management Service Agreement vorgeschlagen. Sollten die kroatischen Steuerbehörden dieser Gestaltungsvariante ihre Anerkennung verweigern, haben Herr Faber und Herr Zgombic die ERNST & YOUNG Croatia d.o.o., die EUROPA TREUHAND ERNST & YOUNG sowie allfällige zukünftige Mitgesellschafter hinsichtlich allfälliger Steuernachteile welcher Art auch immer, die auf diese Bezugsverrechnung zurückzuführen sind, schad- und klaglos zu halten.

Bei einer Änderung der kroatischen Steuergesetzgebung ist die interne Organisation der Gesellschafter, insbesondere des Management Service Agreement, unverzüglich anzupassen.

6.

Die Gesellschaft führt als Firmensitz die Adresse Palmoticeva 60, 10000 Zagreb. Die Herren Faber und Zgombic werden bis längstens 30.09.2000 ihren bisherigen Kanzleistandort aufgeben und Räumlichkeiten in obiger Adresse beziehen, sofern es der ERNST & YOUNG Croatia d.o.o. gelingt, den Herren Faber und Zgombic jeweils separate Zimmer sowie ein eigenes Assistentenzimmer zur Verfügung zu stellen. Andernfalls wird ein neuer gemeinsamer Standort gesucht und ehebaldigst bezogen.

7.

Für den Fall, daß die Anzahl der bestehenden Gesellschafter durch Personen mit entsprechenden Qualifikationen und entsprechender Einsatzbereitschaft im Bereich des Unternehmensgegenstandes der Gesellschaft erweitert wird, verpflichten sich die Gesellschafter *EUROPA TREUHAND* \equiv *ERNST & YOUNG* sowie Herr Faber und Herr Zgombic, an diese neu aufzunehmenden Gesellschafter Teile ihres Geschäftsanteiles im Verhältnis 3 (*EUROPA TREUHAND* \equiv *ERNST & YOUNG*) zu 1 (Herr Faber und Herr Zgombic) solange zu übertragen, bis der Geschäftsanteil der Herren Faber und Zgombic je 5 % des Stammkapitals der Gesellschaft entspricht. Diesbezüglich erklären sich Herr Dipl.oec. Faber und Herr Mag. Zgombic damit einverstanden, daß aufgrund des zwischen \equiv *ERNST & YOUNG* International Ltd. und *EUROPA TREUHAND* \equiv *ERNST & YOUNG* bestehenden Lizenzvertrages die letztgenannte selbst bei einer Erweiterung der Gesellschafteranzahl in jedem Fall einen Geschäftsanteil behalten muß, der 51 % des Stammkapitals entspricht.

8.

Die Anteile an der \equiv *ERNST & YOUNG* Croatia d.o.o. sind nicht vererblich. Jede Übertragung der Anteile bedarf der Zustimmung einer 3/4-Mehrheit der Gesellschafter. Sind einzelne Gesellschafter durch Krankheit, dauernde Berufsunfähigkeit, Pensionierung oder Ableben an der Erbringung ihrer Leistungen verhindert, sind sie (oder im Ablebensfall ihre Erben) verpflichtet, ihre Anteile der *EUROPA TREUHAND* \equiv *ERNST & YOUNG* anzubieten. Der dann zu erzielende Kaufpreis lautet auf den Buchwert des Eigenkapitals jenes Kalenderjahres, in welches der Übertragungsstichtag fällt. Anteilige Verpflichtungen zum Übertragungsstichtag sind vom Kaufpreis abzuziehen. Eigenfinanziertes Anlagevermögen wird zum anteiligen Buchwert im Zeitpunkt des Übertragungsstichtages abgegolten. Der dann ermittelte Kaufpreis ist in zwei Raten fällig, wobei die erste Rate mit der Übertragung zu entrichten ist. Die zweite Rate ist wertgesichert zwölf Monate nach Übertragung zuzüglich Zinsen fällig.

Die Herren Dipl.oec. Faber und Mag. Zgombic erklären sich weiters damit einverstanden, jede Änderung der Beteiligungsverhältnisse an der Gesellschaft Faber & Zgombic d.o.o. umgehend den Mitgesellschaftern mitzuteilen.

Die Herren Faber und Zgombic sind von der grundsätzlichen Absicht der *EUROPA TREUHAND* \equiv *ERNST & YOUNG* in Kenntnis, Fr. Vlatka Sakar Anteile an \equiv *ERNST & YOUNG* Croatia d.o.o. anzubieten, und sie stimmen dieser Absicht bis zu einem Kapitalanteil von 10 % vollinhaltlich zu, sofern die Anteilsabtretung an Fr. Sakar nach der Anteilsausgabe an Hrn. Faber und Hrn. Zgombic erfolgt.

9.

Hr. Faber und Hr. Zgombic werden bis 31.12.2000 nach den bestehenden Regelungen in die Partnerschaft als Partner der *EUROPA TREUHAND* *ERNST & YOUNG* aufgenommen. Sie werden einen Geschäftsanteil im Nominale von S 10.000.- an der *EUROPA TREUHAND* *ERNST & YOUNG* Wirtschaftsprüfungs- und Steuerberatungsgesellschaft m.b.H. mit dem Sitz in Wien (FN 75000w) erwerben. Der Preis für diesen Anteil richtet sich nach dem zum Zeitpunkt des Erwerbes gültigen Syndikatskurs, und wird maximal das 6-fache Nominale betragen. Hr. Faber und Hr. Zgombic sind verpflichtet, gleichzeitig dem Syndikatsvertrag der Gesellschafter der *EUROPA TREUHAND* *ERNST & YOUNG* Wirtschaftsprüfungs- und Steuerberatungsgesellschaft m.b.H. beizutreten und sich diesem vollinhaltlich zu unterwerfen.

10.

Die Gesellschaft wird außer den im Gesetz bestimmten Gründen auch durch Kündigung durch die Gesellschafter aufgelöst. Die *EUROPA TREUHAND* *ERNST & YOUNG* kann jedoch in diesem Fall die Gesellschaft fortsetzen, wenn sie erklärt, die Geschäftsanteile der Mitgesellschafter zu übernehmen. Ist dies nicht der Fall, bewirkt die Kündigung die Auflösung der Gesellschaft. Der Abfindungspreis bemißt sich im Fall der Fortführung gemäß Punkt 8. dieser Vereinbarung.

Als Kündigungsgrund der Gesellschaft gilt u.a. das der *EUROPA TREUHAND* *ERNST & YOUNG* eingeräumte Recht, den Sublizenzvertrag über die Nutzung des Namens *ERNST & YOUNG* mit *ERNST & YOUNG* Croatia d.o.o. aus wichtigem Grund (zB kaufmännischer Mißerfolg, andauernde Qualitätsprobleme etc.) zu kündigen. Die Gesellschafter kommen jedoch vorweg überein, sich zu bemühen, ein Fortbestehen der Gesellschaft zu ermöglichen.

11.

Diese Grundsatzvereinbarung wird in deutscher Sprache für die Dauer der Gesellschaft abgeschlossen. Sollten einzelne Bestimmungen dieser Rahmenvereinbarung nichtig oder unwirksam sein oder werden, so wird dadurch die Gültigkeit der übrigen Vertragsbestimmungen nicht berührt. Die Vertragsteile sind verpflichtet, anstelle der unwirksamen oder nichtigen Bestimmung eine Regelung zu treffen, die der unwirksamen oder nichtigen Bestimmung möglichst nahe kommt.

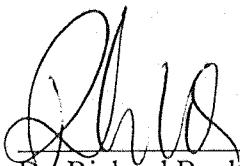
Dieser Vertrag oder einzelne Bestimmungen können nur durch schriftliche Vereinbarungen geändert oder außer Kraft gesetzt werden. Dies gilt auch für den Schriftformvorbehalt.

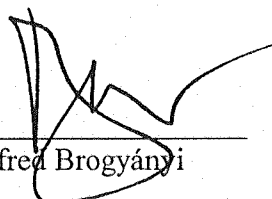
Alle bisherigen, in Vorjahren abgeschlossenen Vereinbarungen verlieren hiermit ihre Gültigkeit.

Die *EUROPA TREUHAND* *ERNST & YOUNG* verpflichtet sich, die Bestimmungen des Gesellschaftsvertrages der *ERNST & YOUNG Audit d.o.o.* innerhalb von zwei Monaten ab Unterfertigung an die Regelungen dieser Grundsatzvereinbarung anzupassen und die Minderheitenrechte der *ERNST & YOUNG Tax and Finance Consulting d.o.o.* zu übernehmen.

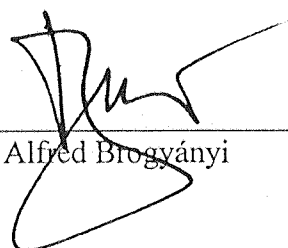
Wien 8. 2. 2000

Für die *EUROPA TREUHAND* *ERNST & YOUNG* Wien

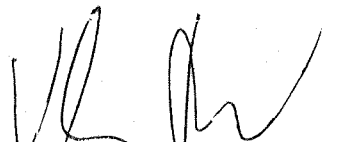

Dr. Richard Bock

Dr. Alfred Brogyányi

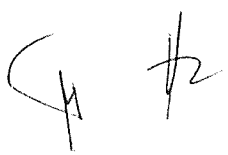
Für *ERNST & YOUNG Audit d.o.o.* (vor Änderung ihrer Firma)

Dr. Alfred Brogyányi

Dr. Gottfried Spitzer

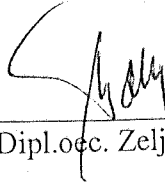

Vlatka Sakar

Für die Faber & Zgombic d.o.o.

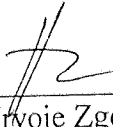

Mag. Hrvoje Zgombic

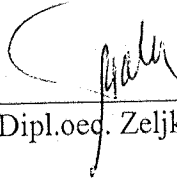

Dipl.oec. Zeljko Faber

Als Personen

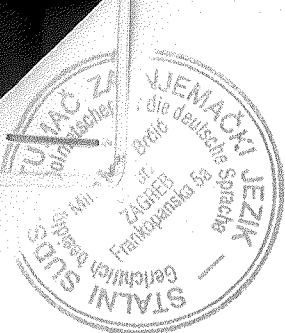

Mag. Hrvoje Zgombic

Dipl.oec. Zeljko Faber

OVJERENI PRIJEVOD:

NAČELNI SPORAZUM

sklopljen između

EUROPA TREUHAND ERNST & YOUNG Wirtschaftsprüfungs- und Steuerberatungsgesellschaft mbH (društvo s ograničenom odgovornošću za reviziju i porezno savjetovanje) (FN 75 000w), A- 1021 Wien, Praterstraße 23 („EUROPA TREUHAND ERNST & YOUNG“),

gospodin dipl. oec. Željko Faber, JMBG: 3008959330052, 10 000 Zagreb, Gandhijeva 9 („gosp. Faber“) i

gospodin mr. Hrvoje Zgombić, JMBG: 1903960330033, 10 000 Zagreb, Freudova 7 („gosp. Zgombić“)

- uz odobravanje primljeno na znanje od strane Uprave ERNST & YOUNG Audit d.o.o., 10000 Zagreb, Palmotićeve 60,

kako slijedi:

PREAMBULA

Potpisnici sklapaju sljedeći Sporazumi pod sljedećim premisama:

1. da je prije potpisivanja istog tvrtka Faber & Zgombić svoje cjelokupno poslovanje, izuzev eventualnih izdavačkih aktivnosti unijela u tvrtku ERNST & YOUNG Tax and Finance d.o.o., pri čemu uneseni poslovni volumen tvrtke Faber & Zgombić d.o.o. kao i tvrtke ERNST & YOUNG Tax and Finance d.o.o. predstavlja netto-promet prema klijentima od najmanje cca. 600.000 DEM. ERNST & YOUNG Audit d.o.o. u partnerstvo unosi poslovni volumen od najmanje cca. DEM 2.400.000.
2. Istodobno sklapanje građanskopravnog Ugovora o pripajanju s učinkom od 1.1.2000. između ERNST & YOUNG Tax and Finance d.o.o. i ERNST & YOUNG Audit d.o.o. pretpostavka je valjanosti ovoga Sporazuma. Pripajanje će uslijediti na način da će se ERNST & YOUNG Tax and Finance d.o.o., kao pripojeno društvo pripojiti ERNST & YOUNG Audit d.o.o., kao društvu preuzimatelju, bez provođenja likvidacije.

Uz pripajanje naknadno će se doprinijeti završni računi s 31.12.1999. tvrtki: Faber & Zgombić d.o.o., *ERNST & YOUNG Tax and Finance d.o.o.* i *ERNST & YOUNG Audit d.o.o.*, koje potpisuju direktori odnosnih društava. Članovi društava jamče za ispravnost završnih računa.

4. Utvrđuje se da je tvrtka *ERNST & YOUNG Audit d.o.o.* u međuvremenu preimenovana u *ERNST & YOUNG Croatia d.o.o.* Stoga će se u daljnjem tekstu nova tvrtka koristiti za zajedničko društvo.
5. Društveni ugovori svih sudjelujući društava su poznati, a isto tako i Sindikalni ugovor (*Syndikatsvertrag*) članova društva *EUROPA TREUHAND ERNST & YOUNG Wirtschaftsprüfungs- und Steuerberatungsgesellschaft mbH.*

1.

Ugovorne strane su članovi društva *ERNST & YOUNG Croatia d.o.o.* Odnos udjela je kako slijedi:

gosp. dipl. oec. Željko Faber	13 %
gosp. mr. Hrvoje Zgombić	13 %
<i>EUROPA TREUHAND ERNST & YOUNG</i>	74 %

Sve se ugovorne strane obvezuju svoje pravo glasa u Glavnoj skupštini *ERNST & YOUNG d.o.o.* koristiti isključivo za dobrobit Društva.

2.

Gospoda Faber i Zgombić unutar *ERNST & YOUNG Croatia d.o.o.* preuzimaju daljnji razvoj, izgradnju i tekuće poslovanje poreznog područja, te se imenuju direktorima Društva. Svoj će cjelokupni Know-How i svoju ukupnu radnu snagu staviti u službu Društva, naročito za izvršavanje gore navedenog zadatka. Oni se ovime obvezuju, svoju ukupnu radnu snagu staviti na raspolaganje isključivo Društvu, tako da je svaka profesionalna aktivnost izvan ovih društava - bez obzira koje vrste - dopuštena samo uz suglasnost članova društva *ERNST & YOUNG Croatia d.o.o.* Članovi društva unaprijed daju svoju suglasnost za nastavak njihove djelatnosti kao izdavača, (ko-) autori stručnih knjiga i časopisa, kao i predavača, ukoliko se tim sporednim djelatnostima ne prelazi mjera od 10% radnog vremena.

Faber & Zgombić d.o.o. prodaje različite AOP-licence. S obzirom na nagrađivanje gospode Faber i Zgombić temeljem Ugovora o vođenju poslova društva (*Management Service*

agreement) će se 20% netto-utrška postignutog od prodaje AOP-licenci i sličnih proizvoda i usluga (po odbitku vanjskih troškova za programiranje, udjela vanjskih suradnika itd.) plaćati društvu *ERNST & YOUNG Croatia d.o.o.* za njegovu prodajnu djelatnost. Upravi društva *ERNST & YOUNG Croatia d.o.o.* priznaje se pravo na uvid i ispitivanje knjiga i spisa tvrtke Faber & Zgombić d.o.o. kao i svih drugih društava, u kojima gospoda Faber i Zgombić imaju svoj udio.

Gospoda Faber i Zgombić individualno su odgovorni za operativno postupanje u internom odnosu. O strateškoj orijentaciji poslovne grane i preispitivanju strategija raspravlja se dva puta godišnje u okviru sjednica Uprave, na kojima se donosi i odluka o odnosnom godišnjem proračunu, te se isto podnosi članovima društva na odlučivanje. Regulativi i norme kvalitete koje donosi *ERNST & YOUNG International* pri tome vrijede bez ograničenja.

Ne postoji prigovor protiv iznajmljivanja privatnih imovinskih predmeta od strane svih članova društva.

Gospoda dipl. oec. Faber i mr. Zgombić obvezuju se klijente, koje su oni do sada opsluživali, a koji trebaju Klauzulu o revizorskoj potvrdi, važeću na državnoj i međunarodnoj razini, prenijeti isključivo na *ERNST & YOUNG Croatia d.o.o.* Nadalje se isti obvezuju po potpisivanju ovog Sporazuma koristiti Faber & Zgombić Management Consulting d.o.o., kao društvo za vođenje poslova, a Faber & Zgombić d.o.o. staviti u mirovanje te Faber & Zgombić plus d.o.o. angažirati isključivo za izdavačku djelatnost i proizvodnju software-a. Sve naloge za reviziju, porezno savjetovanje, financijsko savjetovanje, bilanciranje, poslovno savjetovanje ili drugo provodi zajedničko društvo *ERNST & YOUNG Croatia d.o.o.*, tako da niti g. Faber a ni g. Zgombić ne smiju obavljati sporednu djelatnost za naknadu.

Gospoda dipl.oec. Faber i mr. Zgombić obvezuju se sve svoje dosadašnje klijente tvrtke *ERNST & YOUNG Tax and Finance Consulting d.o.o.* i tvrtke Faber & Zgombić d.o.o. u punom opsegu prevesti u društvo *ERNST & YOUNG Croatia d.o.o.* Oni garantiraju za promet naveden u Preambuli.

ERNST & YOUNG Croatia d.o.o. se pak obvezuje sve svoje klijente, kojima je u Hrvatskoj potrebno porezno savjetovanje, povjeriti gospodi Faberu i Zgombiću, i to isključivo u okviru zajedničkog društva. Isto tako se Europa Treuhand Wien obvezuje u Hrvatskoj za reviziju, due diligence, bilanciranje, financijsko i porezno savjetovanje angažirati isključivo svoje društvo-kćer *ERNST & YOUNG Croatia d.o.o.*, čime nisu obuhvaćeni samo oni nalozi, koje trenutno izravno izvršava Europa Treuhand Wien.

Ako bi se između *ERNST & YOUNG Croatia d.o.o.* i *ERNST & YOUNG Management Consulting d.o.o.* pojavila preklapanja u pogledu klijenata, direktori će se za svaki pojedini slučaj dogovoriti, tko će klijentu pružiti uslugu.

4.

Dosadašnji će zaposlenici tvrtke *ERNST & YOUNG Tax and Finance Consulting i Faber & Zgombić d.o.o.* - ukoliko su djelatni na području gospodarskog savjetovanja - dobiti nove Ugovore o radu od *ERNST & YOUNG Croatia d.o.o.*, prema kojima bi njihova dosadašnja primanja ostala ista. Svi se preuzeti zaposlenici preuzimaju bez prethodnih tereta (preostali dani godišnjih odmora, slobodni dani, otpremnine itd.). U svezi pojedinosti upućujemo na Prilog.

5.

U odstupanju od odnosa udjela se na temelju radnog učinka članova društva ugovara sljedeći način podjele godišnjeg rezultata Društva:

U godinama koje slijede nakon pripajanja radni učinak gospode Fabera i Zgombića obračunavat će se na temelju posebnog Ugovora o vođenju poslova društva (*Management Service Agreement*). Odluku o preostaloj dobiti donosi Glavna skupština.

Gospoda Faber i Zgombić će na vlastitu odgovornost predložiti poreznopravno optimirano oblikovanje obračuna svojih usluga na temelju Ugovora o vođenju poslova društva. Ukoliko hrvatska porezna nadležnost ne bi priznala ovaj način obračuna, gospoda Faber i Zgombić dužni su tvrtke *ERNST & YOUNG Croatia d.o.o.*, *EUROPA TREUHAND ERNST & YOUNG* kao i eventualne buduće članove društva u pogledu eventualnih poreznih obveza bilo koje vrste, osloboditi od bilo kakve štete ili tužbenog zahtjeva koji bi proizlazili iz takvog obračuna.

Kod izmjena hrvatskog poreznog zakonodavstva će se bez odlaganja uskladiti interna organizacija članova društva, a naročito Ugovor o vođenju poslova društva.

6.

Sjedište Društva je u Zagrebu, Palmotićeva 60. Gospoda Faber i Zgombić će najkasnije do 30.09.2000. iseliti iz svoje dosadašnje lokacije te se useliti u prostorije na gore navedenoj adresi, ukoliko tvrtka *ERNST & YOUNG Croatia d.o.o.* gospodi Faber i Zgombić stavi na raspolaganje po jednu zasebnu sobu kao i vlastitu sobu za asistenta. U protivnom će se tražiti i što je moguće skorije useliti u novu zajedničku lokaciju.

7.

U slučaju da se broj postojećih članova društva proširi za osobe odgovarajućih kvalifikacija i odgovarajuće spremnosti za angažman na području predmeta poslovanja Društva, obvezuju se članovi društva *EUROPA TREUHAND ERNST & YOUNG* kao i gospodin Faber i gospodin Zgombić, tim novim članovima društva prenijeti dio svog poslovnog udjela u odnosu 3 (*EUROPA TREUHAND ERNST & YOUNG*) prema 1 (g. Faber i g. Zgombić), tako da poslovni udio gospode Fabera i Zgombića odgovara iznosu od po 5 % temeljnog kapitala Društva. S tim u svezi g. dipl. oec. Faber i g. mr. Zgombić izjavljuju da su suglasni s time da *EUROPA TREUHAND ERNST & YOUNG* na temelju Ugovora o licenci, sklopljenog između *ERNST & YOUNG International Ltd.* i *EUROPA TREUHAND ERNST & YOUNG*, kod povećanja broja članova društva u svakom slučaju mora zadržati poslovni udio, koji odgovara 51% temeljnog kapitala.

8.

Udjeli *ERNST & YOUNG Croatia d.o.o.* nisu nasljedivi. Za svaki prijenos udjela potrebna je suglasnost tročetrvrtinska većina svih članova društva. Ako su pojedini članovi društva zbog bolesti, trajne nesposobnost za rad, odlaska u mirovinu ili smrti spriječeni u daljnjem pružanju usluga, oni (a u slučaju smrti njihovi nasljednici) su dužni, svoje udjele ponuditi *EUROPA TREUHAND ERNST & YOUNG*. Kupovna cijena, koja se tada utvrđuje, glasi na knjigovodstvenu vrijednost vlastitog kapitala Društva u onoj kalendarskoj godini, u kojoj se prijenos provodi. Srazmjerni dio obveza na dan prijenosa odbija se od kupovne cijene. Osnovna će se imovina, koju je član društva financirao, po srazmjernoj knjigovodstvenoj vrijednosti isplatiti u trenutku prijenosa. Tada utvrđena kupovna cijena dospijeva za plaćanje u dva obroka, pri čemu se prvi obrok mora platiti u trenutku prijenosa. Drugi obrok dospijeva za plaćanje - uz valutno osiguranje - dvanaest mjeseci nakon prijenosa zajedno s kamatama.

Nadalje, gospoda dipl.oec. Faber i mr. Zgombić izjavljaju da su suglasni s time, da se svaka izmjena odnosa udjela društva Faber & Zgombić d.o.o. bez odlaganja mora priopćiti drugim članovima društva.

Gospoda Faber i Zgombić upoznati su s načelnom namjerom tvrtke *EUROPA TREUHAND ERNST & YOUNG*, da gđi Vlatki Sakar ponudi udjele u *ERNST & YOUNG Croatia d.o.o.*, te daju svoju suglasnost za to, i to do udjela u kapitalu od 10 %, ukoliko ustupanje udjela gđi Saker uslijedi nakon izdavanja udjela gospodi Faberu i Zgombiću.

9.

Gospoda Faber i Zgombić će do 31.12.2000. po postojećim pravilima biti primljeni u partnerstvo kao partneri *EUROPA TREUHAND ERNST & YOUNG*. Oni će steći poslovni udio nominalne vrijednosti od ATS 10.000,- u *EUROPA TREUHAND ERNST & YOUNG Wirtschaftsprüfungs- und Steuerberatungsgesellschaft m.b.H.* sa sjedištem u Beču (FN 75000w). Cijena za taj udio utvrđuje se prema sindikalnom tečaju važećem u trenutku stjecanja, a iznosit će najviše šesterostruki nominalni iznos. Gospoda Faber i Zgombić obvezuju se istodobno pristupiti Sindikalnom ugovoru članova društva *EUROPA TREUHAND ERNST & YOUNG Wirtschaftsprüfungs- und Steuerberatungsgesellschaft m.b.H.* te isti prihvatiti u cijelosti.

10.

Društvo će osim iz razloga određenih zakonom prestati i otkazom izjavljenim od strane članova društva. *EUROPA TREUHAND ERNST & YOUNG* u tom slučaju može nastaviti s Društvom, ako izjavi da će preuzeti poslovne udjele ostalih članova društva. Ako to nije slučaj, otkaz dovodi do prestanka Društva. Visina otpremnine se u slučaju nastavka Društva utvrđuje sukladno toč. 8. ovog Sporazuma.

Kao razlog za otkaz između ostalog vrijedi i pravo priznato *EUROPA TREUHAND ERNST & YOUNG* da iz važnog razloga (npr. komercijalni neuspjeh, trajni problemi s kvalitetom itd.) otkáže Ugovor o podlicenci za korištenje imena *ERNST & YOUNG* sklopljen s *ERNST & YOUNG Croatia d.o.o.* No, članovi društva unaprijed ugovaraju da će se truditi, da nastavak Društva učine mogućim.

11.

Ovaj Načelni sporazum sklapa se na njemačkom jeziku, a vrijedi za vrijeme trajanja Društva. Ako bi pojedine odredbe ovog Okvirnog sporazuma bile ništave ili pravno nevaljane, time se ne utječe na valjanost ostalih ugovornih odredbi. Ugovorne strane obvezuju se umjesto pravno nevaljane ili ništave odredbe ugovoriti pogodbu koja je - koliko je to moguće - najbliža nevaljanoj ili ništavoj odredbi.

Ovaj Ugovor ili pojedine odredbe mogu se mijenjati ili staviti izvan snage samo pisanim sporazumima. Ovo vrijedi i za odredbu o obvezatnom pisanom obliku.

Svi dosadašnji, u prethodnim godinama sklopljeni sporazumi ovime prestaju vrijediti.

EUROPA TREUHAND ERNST & YOUNG obvezuje se odredbe Društvenog ugovora tvrtke ERNST & YOUNG Audit d.o.o. u roku od dva mjeseca od potpisivanja uskladiti s odredbama ovog Načelnog sporazuma te preuzeti manjinska prava ERNST & YOUNG Tax and Finance Consulting d.o.o.

Beč, dne 8.2.2000.

Za EUROPA TREUHAND ERNST & YOUNG Wien

(Potpis nečitljiv)
Dr. Richard Bock

(Potpis nečitljiv)
Dr. Alfred Brogyányi

Za ERNST & YOUNG Audit d.o.o. (prije izmjene tvrtke)

(Potpis nečitljiv)
Dr. Alfred Brogyányi

(Potpis nečitljiv)
Dr. Gottfried Spitzer

(Potpis nečitljiv)
Vlatka Sakar

Za Faber & Zgombić d.o.o.

(Potpis nečitljiv)
mr. Hrvoje Zgombić

(Potpis nečitljiv)
dipl.oec. Željko Faber

kao fizičke osobe

(Potpis nečitljiv)
mr. Hrvoje Zgombić

(Potpis nečitljiv)
dipl.oec. Željko Faber

Ovime se potvrđuje i ovjerava da je ovaj prijevod s njemačkog na hrvatski jezik vjeran tekstu izvornika.

Zagreb, 1. lipnja 2000.

Mina Iveta Bicić, dipl.iur.

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U

ZAGREBU

Tužiteljica: **ANDREJA METELKO ZGOMBIĆ** (OIB: 43592702477) iz Zagreba, Dobri dol 49
zastupana po Igoru Hrabaru, odvjetniku iz Zagreba

Tuženici: **1. HRVOJE ZGOMBIĆ** (OIB: 53023529539) iz Zagreba, Dobri dol 50
2. ZVONIMIR ZGOMBIĆ (OIB: 1156287945) iz Zagreba, Dobri dol 50
3. SLAVICA ZGOMBIĆ (OIB: 20751719358) iz Zagreba, Dobri dol 50
zastupani po:

PODNEŠAK

tuženika
Radi: utvrđenja i diobe bračne stečevine

Dvostruko
Prilog:
1. Tablica imovine, te investicije

Tuženici se očituju na dokumentaciju zaprimljenu od strane tužiteljice na raspravi dana 14. ožujka 2018. godine.

I/ Tužiteljica, dostavom dokumentacije i zahtjevom za isplatu specificira kako se ista odnosi na društva ZGOMBIĆ & PARTNERI GRUPA d.o.o., GRANT THORTON KNJIGOVODSTVO d.o.o., FABER & ZGOMBIĆ d.o.o., BUTKOVIĆ I PARTNERI d.o.o. i ZGOMBIĆ I PARTNERI d.o.o., jer su po mišljenju tužiteljice ova trgovačka društva bila relevantna u trenutku prestanka bračne zajednice. Stoga predlaže da se provede financijsko vještačenje po revizoru, a zadatak vještaka bio bi da se utvrdi knjigovodstvena vrijednost navedenih društava za 2010. i 2011. godinu, tj. kolika bi bila knjigovodstvena vrijednost udjela prvotuzenika.

Tuženici, napominju, kako tužiteljica uporno i protivno uputi Županijskog suda u Zagrebu iz rješenja broj Gž Ob-748/16 od 14. ožujka 2016. godine, nastoji prikazati, kako nikakve imovine nije bilo prije 01. srpnja 1999. godine, dakle u prvih devet godina braka, a tada se njihova materijalna situacija promijenila za 180 stupnjeva nakon 01. srpnja 1999. godine. Isto tako nastoji prikazati kako roditelji prvotuzenika, drugotuzenik i trećetuzenica ni na koji način nisu doprinijeli niti radom, a pogotovo materijalnim sredstvima u stjecanju imovine, koja je predmet njezine tužbe do 01. srpnja 1999. godine. Upravo iz tog razloga traži određivanje financijskog vještačenja knjigovodstvenih udjela prvotuzenika u trgovačkim društvima za 2010. i 2011. godinu, dakle traži financijsko vještačenje u odnosu na kraj bračne zajednice, i na taj način želi izbjeći utvrđivanje doprinosa, prvenstveno drugotuzenika i trećetuzenice na početku stjecanja imovine kao i posebne/vlastite imovine prvotuzenika, koja je predmet njene tužbe za razdoblje od 19. svibnja 1990. do 01. srpnja 1999. godine.

Tuženici se stoga protive provođenju financijskog vještačenja po revizoru na okolnost knjigovodstvene vrijednosti prvotuzenikovih udjela u trgovačkim društvima na kraju bračne zajednice za 2010. i 2011. godinu, a kako je već obrazloženo i na raspravi od 14. ožujka 2018. godine.

Ovakvim dokaznim prijedlogom, ne samo što tužiteljica uporno i protivno uputi iz rješenja Županijskog suda u Zagrebu želi prikazati kako je sve stečeno tijekom primjene Obiteljskog zakona i da se radi o primicima od rada (a što sama ni s čim ne dokazuje), pa je sve bračna stečevina i dijeli se po pola, jer ako se vještači početak i doprinos što u radu, što u financijama drugotuzenika i trećetuzenice, tada bi se

utvrdilo kako se radi o posebnoj/vlastitoj imovini prvotuženika i po odredbama Zakona o braku i porodičnim odnosima, ali i po Obiteljskom zakonu.

Ujedno tuženici smatraju, da nije potrebno provoditi financijsko vještačenje po revizoru, jer u daleko kompleksnijim sudskim postupcima, vještačenje je proveo vještak pojedinac za financije i knjigovodstvo.

II/ Obzirom na navode pod I/ podneska, tuženici smatraju, kako je vještačenje preuranjeno (dok se ne utvrdi pravo vlasništva nad spornom imovinom), ali ako sud odredi vještačenje po vještaku za financije i knjigovodstvo, tada bi zadatak vještaka bio:

1. utvrđivanje vrijednost imovine od početka bračne zajednice tužiteljice i prvotuženika, dakle od 19. svibnja 1990. godine a uzimajući u obzir neto plaće tužiteljice i prvotuženika, dvoje maloljetne djece, prosječne mjesečne troškove stanovanja i režija za stan od cca 100m2, auta, kao i ukupne troškove života do 01. srpnja 1999. godine, te potom i od 01. srpnja 1999. godine do lipnja 2011. godine, kao i plodove te imovine u istim razdobljima;
2. vještačenje vrijednosti radnog, financijskog i imovinskog doprinosa roditelja prvotuženika, drugotuženika i trećetuženice za vrijeme trajanja braka;
3. vještačenje vrijednosti doprinosa tijekom bračne zajednice tužiteljice i prvotuženika od 19. svibnja 1990. godine do 01. srpnja 1999. godine;
4. imputirani dohodak prvotuženika od korištenja: njegovog stana (stan u Zagrebu, Freudova 7) od 19. svibnja 1990. do kraja listopada 1999., automobila (Renaut 4 od 1990. godine do 1995. godine, te automobila korištenih od 1995. godine na dalje) – oboje u vrijednosti najamnine za ovu imovinu u gore navedenom razdoblju, kao teret (umanjenje) na bračnoj stečevini;
5. vrijednost rada roditelja prvotuženika, drugotuženika i trećetuženice, te financijska davanja roditelja prvotuženika kućanstvu tužiteljice i prvotuženika, kao teret (umanjenje) na bračnoj stečevini.

Podaci potrebni za ovo vještačenje nalaze se u spisu (plaće, bilanca za trgovačka društva „FABER & ZGOMBIĆ“ d.o.o. za reviziju i porezno savjetovanje i „FABER & ZGOMBIĆ PLUS“ d.o.o. za nakladništvo i informatiku iz 1994. god., kao i Ugovor od 08. veljače 2000. godine - na njemačkom jeziku i ovjerenom prijevodu na hrvatski jezik za novi ERNST & YOUNG CROATIA, itd.), a dodatna dokumentacija, koja bi bila potrebna za provođenje ovog vještačenja, dostupna je i može se zatražiti od javnog bilježnika V. Marčinka ili drugih bilježnika, a po potrebi mogu se dostaviti i drugi dokazi (ugovori za nekretnine i drugo.), radi provedbe sveobuhvatnog vještačenja, a prilaže se i Tablica investicijskih tijekova za razdoblje od 1990. do zaključno 2003. godine.

DOKAZ:

- Tablica investicijskih novčanih tokova za razdoblje od 1990. do kraja 2003. godine u prilogu pod 1/.

III/ Ukoliko sud udovolji prijedlogu tužiteljice za provođenje financijskog i knjigovodstvenog vještačenja za koji tuženici tvrde da je preuranjen jer nije utvrđeno pravo vlasništva nad imovinom koja je predmet spora uključujući i poslovne udjele, tada tuženici predlažu da se vještačenjem obuhvati i vještačenje koje predlažu tuženici pod II/ ovog podneska, jer se jedino na taj način može utvrditi da li poslovni udjeli vještačenje vrijednosti kojih predlaže tužiteljica predstavljaju bračnu stečevinu stečenu radom tužiteljice i prvotuženika ili pak posebnu/vlastitu imovinu prvotuženika

Hrvoje ZGOMBIĆ
Zvonimir ZGOMBIĆ
Slavica ZGOMBIĆ
svi zastupani po:

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU

Broj predmeta: P-8469/11

Tužiteljica: Andreja Metelko Zgombić

Tuženici: Hrvoje Zgombić, Zvonimir Zgombić, Slavica Zgombić

Zahtjev za izuzeće sutkinje Zrinke Mataje u postupku P-8469/11

Slavica Zgombić i Zvonimir Zgombić podnijeli su 15. travnja 2013. godine zahtjev da ime se isplate dnevnice za rad u kućanstvu tužiteljice Andreje Metelko i prvotuženog Hrvoja Zgombića. Kako sutkinja Mataja od tada do datuma tog Zahtjeva nije poduzela niti jednu jedinu radnju kako bi utvrdila pravo Slavice i Zvonimira Zgombića na tu naknadu, drugotuženi i trećetužena ocjenjuju da sutkinja Mataja namjerno ne poduzima niti jednu jedinu radnju u svezi sa zahtjevom Slavice Zgombić i Zvonimira Zgombića i da to predstavlja dovoljan razlog da se sutkinja Zrinke Mataja izuzme od daljnjeg vođenja ovog postupka.

Isto tako, sutkinja Mataja lažira na više mjesta iskaze stranaka u postupku, tužiteljice Andreje Metelko njoj na korist i iskaze tuženih njima na štetu. Tako, primjerice, prvotuženi iskazuje 16. siječnja 2014. pred Sudom: „**Moji roditelji od svibnja 1990.g. do polovice 1995.g. meni daju stalnu novčanu potporu od 500 DEM mjesečno. To je vrijeme kad sam radio u firmi Konzalt invest te sam imao 400 DEM plaće.**“ Trećetužena o istom pitanju 9. travnja 2014. ovako iskazuje: „**od početka braka sinu smo davali novac u prosjeku 500 DEM mjesečno a pojačano kad je otvorio firmu onih par mjeseci od početka braka pa na mjesečnoj razini smo davali novac do kraja 1994.g. Osim toga smo svaka 2 do 3 mjeseca išli u Austriju po pelene i po ostale potrepštine sto sam ja plaćala, a ceh je bio 1.500 do 2.000 DEM.**“ Sutkinja Mataja, međutim, o tom nizu mjesečnih potpora kaže ovo: „... **tuženi nisu ničime dokazali niti su dokazali da bi dana sredstva (500 DEM) bila utrošena za stjecanje nekretnina koje su predmet postupka.**“ Po sutkinji Mataji, jer lažira iskaze tuženih, radi se o samo 500 DEM, a ne o cca 30.000 DEM danih od svibnja 1990. do polovice 1995. Što se tiče dokaza da bi tuženi trebali dokazati da je taj novac korišten za kupnju nekretnina, to tuženi nikad nisu niti tvrdili jer su iz te mjesečne potpore drugotuženi i trećetužena financirali troškove života prvotuženog u njegovom braku s Andrejom Metelko. S druge strane sutkinja Mataja od Andreje Metelko ne traži da dokaže i jednu jedinu svoju izjavu iz njezinog iskaza od 7. listopada 2013., pogotovo imajući na umu da je velika većina iskaza Andreje Metelko pred Sudom od 7. listopada 2013. lažna i da je teret dokaza na Andreji Metelko, a ne na tuženima. Ali sutkinja Mataja perversno od tuženih traži da oni iznose dokaze, a ne Andreja Metelko.

Tuženi traže da provedete subjektivni i objektivni test za koji u svom Rješenju o odbijanju izuzeća sutkinje Mataje od 4. listopada 2017. neistinito tvrdite da ste ga proveli te da jasno i konkretno utvrdite je li sutkinja Mataja lažirala iskaze stranaka u postupku u svojoj djelomičnoj presudi od 24. prosinca 2015. To su izjave sutkinje Mataje za koje tuženi tvrde da su lažne i tražimo od vas da se očitujete o tim konkretnim izjavama sutkinje Zrinke Mataje.

S. Zgombić

1/28

278

Zvonimir Zgombić

I sami ste izjavili na sastanku s prvotuženim, o čemu prvotuženi može dostaviti očitovanje s poligrafa, da je presuda sutkinje Mataje od 24. prosinca 2015. takva kakva je (nezakonita, prim. tuženih) jer se sutkinji Mataji „nije dalo“ ulaziti detaljno u predmet, a i sami vidite da je sutkinja Mataja u stvari korumpirana.

Dodatno, u nastavku ovog podneska tuženi daju i druge važne razloge za izuzeće sutkinje Mataje, od kojih je jedan dio tih razloga već sadržan u njihovog zahtjevu za izuzeće sutkinje od 24. kolovoza 2017. godine, a odnose se na tešku pristranost sutkinje Mataje u korist tužiteljice Andreje Metelko, a kuju tuženi dokazuju citirajući dijelove spisa koje lažira sutkinja Mataja i navodeći brojne primjere djelovanja sutkinje Mataje s grubom nepažnjom, a sve na štetu tuženih.

A. Razdoblje važenja Zakona o braku i porodičnim odnosima od 19. svibnja 1990. do zaključno 1999.

A.1. Razdoblje od 19. svibnja 1990. do kraja 1994.

Brak tužiteljice Andreje Metelko i prvotuženog Hrvoja Zgombića zaključen je 19. svibnja 1990. U razdoblju od svibnja 1990. do kraja 1994. prvotuženi je od svojih roditelja za potrebe svojih investicija dobio ukupno 143.500 EUR, odnosno tadašnjih 287.000 DEM, sve prikazano u priloženoj Tablici 1 pod rednim brojevima 1 do 10, stupac 5.

Prema izvodima od HZMO-a u tom razdoblju od svibnja 1990. do kraja 1994. Andreja Metelko ne radi tri godine ili ne prima nikakva primanja. Za to vrijeme prvotuženi ima neto primanja od cca 400 DEM mjesečno, odnosno za 55 mjeseci u razdoblju od svibnja 1990. do kraja 1994. ukupno cca 22.000 DEM, odnosno preko 14 puta manje od iznosa investicija u tom razdoblju. Pri tome, u ovom razmatranju u Tablici 1 nisu uzeti u obzir i navedeni nikakvi izdaci za kućanstvo Andreje Metelko i prvotuženog, niti da cijelo to vrijeme prvotuženi prima mjesečnu potporu od svojih roditelja Zvonimira i Slavice Zgombić u iznosu od 500 DEM za tekuće troškove svog kućanstva i bračne zajednice s Andrejom Metelko i još kvartalno 2.000 DEM do kraja 1992. za potrebe kupovine u Grazu u Austriji.

Ako bi se sumnjalo u iskaz tuženih u visinu te potpore davane prije već više od 25 godina, onda tuženi traže da se vještače troškovi života za godine od 1990. do zaključno 1994. te da se ti troškovi usporede s ukupnim neto primanjima od rada Andreje Metelko i prvotuženog u tom razdoblju. Bit će posve jasno da je ta razlika negativna i da tu razliku svojom financijskom i radnom potporom financiraju drugotuženi i trećetužena.

Povrh toga, sutkinja Mataja dobila je na svoj zahtjev ispis od HZMO-a o plaćama Andreje Metelko i prvotuženog za razdoblje od 1990. do 2011., pa je lako provjeriti kakva je neto primanja imala Andreja Metelko (o čijim primanjima tuženi 20 godina nemaju nikakva saznanja), a kakva prvotuženi, ali to sutkinji Mataji ne pada na pamet jer bi rezultati te provjere bili porazni kako za Andreju Metelko i njezinu lažiranu tužbu iz prosinca 2011. tako i za sutkinju Zrinku Mataju. Zato sutkinja Mataja ne provjerava niti dopušta provjeru neto plaća Andreje Metelko i prvotuženog prema izvodima od HZMO-a jer bi se u tom slučaju nametnuo logičan zaključak da neto plaće Andreje Metelko i prvotuženog, njihov standard i ulaganja nemaju pokrića u njihovim neto plaćama, a taj nerazmjer je više nego očit.

S. Zgombić

2/28

279

Zgombić

H2

Ali što kaže sutkinja Zinka Mataja o toj mjesečnoj potpori od 500 DEM (pri čemu lažira iskaz tuženih) u svojoj djelomičnoj presudi o nekretninama:

„Sto se tiče navoda tuženih da su Zvonimir i Slavica Zgombić financijski pomagali tužiteljicu i I tuženika ističe se da svoje navode tuženi nisu ničime dokazali niti su dokazali da bi dana sredstva (500 DEM) bila utrošena za stjecanje nekretnina koje su predmet postupka.“

Dakle, sutkinja Mataja tvrdi dvoje:

1. da svoje navode o financijskoj pomoći Andreji Metelko i prvotuženom tuženi nisu ničime dokazali,
2. niti su dokazali da bi dana sredstva (500 DEM) bila utrošena na stjecanje nekretnina koje su predmet postupka.

Što se tiče prve tvrdnje sutkinje Mataje, tuženi ne mogu izravno dokazati svoju mjesečnu potporu ili kvartalnu potporu bračnoj zajednici Andreje Metelko i prvotuženog, ali tvrde da je to lako dokazivo neizravno uspoređujući troškove kućanstva Andreje Metelko i prvotuženog koji su natprosječno veliki jer žive u stanu od 102 m² s garažom, imaju auto, plaća prvotuženog je 400 DEM, a Andreja Metelko u tom razdoblju ne radi tri godine. Ali sutkinju Mataju tako izvođenje dokaza ne zanima niti nakon što je Županijski sud ukinuo njezinu djelomičnu presudu, upravo suprotno, sutkinja Mataja će poduzeti sve da do tog izvođenja dokaza ne dođe. Dodatno, ako sutkinja Mataja tvrdi da svoje izjave tuženim ni s čim nisu dokazali, kako onda od Andreje Metelko ne traži da dokazuje svoje izjave iz svog iskaza pred sudom od 7. listopada 2013. Iskaz Andreje Metelko u svom većem dijelu posve je lažan, a te laži tuženi su dokazali, nego prihvaća te laži Andreje Metelko kao jedinu istinu u ovom postupku. Zašto sutkinju Mataju nimalo ne zanima da usporedi troškove života i plaće Andreje Metelko i prvotuženog od 1990. do 1994.? Zašto je ne zanimaju laži Andreje Metelko iz njezina iskaza pred Sudom od 7. listopada 2013.?

Što se tiče primjene neoborive presumpcije o podjeli primitaka od rada ili imovine koja je nastala od rada na jednake dijelove (polovine) i to samo tih primitaka i takve imovine, ona je uvedena u hrvatsko obiteljsko pravo tek 1. srpnja 1999. godine, a i **primjena te presumpcije traži od Andreje Metelko da dokaže da je imovina koja je predmet spora nastala od rada, kako bi se onda ta presumpcija mogla primijeniti.** Međutim, Andreja Metelko ni s čim ne dokazuje da je imovina koja je predmet njezine tužbe nastala od rada, a na njoj je teret tog dokaza, a ne na tuženima. To Andreja Metelko ne dokazuje jer takvog dokaza nema. Ona se uzda u to da će sutkinja Mataja prihvatiti njezin lažni iskaz u skladu s nalogima koje joj izdaje Andreja Metelko. U spisu od preko 2000 stranica nalazi se samo njezin lažan iskaz pred Sudom od 7. listopada 2013. Pa ako već sutkinja Mataja tvrdi da tuženi nisu dokazali svoje navode o mjesečnoj potpori, kako se onda od tužiteljice Andreje Metelko ne traže nikakvi dokazi, već se cijela presuda Zrinke Mataje u spisu od preko 2000 stranica temelji samo na lažnom iskazu Andreje Metelko, a sve izjave tuženih za koje niti za jednu nije dokazana da je lažna, ne prihvaćaju se i odbacuju. Andreja Metelko niti jedan jedini dokument nije podnijela, niti jednog jedinog svjedoka pozvala kako bi dokazala da je imovina koja je predmet njezine tužbe nastala od rada, pa da bi bila bračna stečevina. Jedini dokaz Andreje Metelko u spisu od preko 2000 stranica njezin je lažni iskaz.

Što se tiče druge tvrdnje sutkinje Mataje, očito se sutkinja Mataja smije u lice tuženima i pravi od njih budale, kao i cijela korumpirana družina Andreje Metelko. Prije svega ne radi se o samo jednokratnoj pomoći od 500 DEM (kako iskaz tuženih lažira Zrinka Mataja), već o nizu tih mjesečnih potpora od svibnja 1990. do najmanje polovine 1995. Radi se o oko 60 mjeseci, odnosno ukupno oko 30.000 DEM. Ali, jer

S. Zgombić

3/28
280

[Signature]

nema drugog obrazloženja, korumpirana sutkinja Mataja lažira iskaz tuženih i ustvrđuje da tuženi nemaju dokaza da je 500 DEM (jednokratno) koji su dali u prvoj polovici 90-tih godina utrošeno na kupnju nekretnina iz godine 2000.?!

U tom razdoblju, između ostalog, drugotuženi i trećetužena daruju prvotuženom između 20.000 i 25.000 DEM za osnivanje i inicijalni rad dvaju trgovačkih društava osnovanih tijekom 1994. godine – Faber & Zgombić d.o.o. za reviziju i porezno savjetovanje i Faber & Zgombić Plus d.o.o. za nakladništvo i informatiku. Taj izdatak vidljiv je u bruto bilanci društva Faber & Zgombić Plus za 1994. godinu u iznosu od 78.259,67 Kn što po tečaju od 3,60 za 1 DEM iznosi 21.738,78 DEM. Dio koji se ne vidi u bilanci odnosi se na uređenje unajmljenog poslovnog prostora u iznosu od nekoliko tisuća DEM. O tom svjedoči i g. Željko Faber u svom iskazu od 8. prosinca 2017. da je u dva trgovačka društva osnovana 1994. godine uloženo 120.000 Kn, a da na ulaganje prvotuženog otpada dvije trećine, odnosno 80.000 Kn, što se sve podudara s dokaznom dokumentacijom i iskazima svo troje tuženih.

O osnivanju tih dvaju društava iz 1994. Andreja Metelko kaže sljedeće:

1. „Teško mi je reći o sredstvima za osnivanje firme ...”
2. „Meni se čini da roditelji Hrvoja nisu dali novac za osnivanje tih firmi”
3. „Teško je utvrditi da li je novac za firme naš zarađeni novac ili je neki drugi novac”
4. „Za pretpostaviti je da se radi o našem zajedničkom novcu budući smo oboje radili a Hrvoje je radio u dobroj firmi”
5. „Ne znam koliki je iznos potrošen na inicijalni rad firmi”

Istovremeno, svo troje tuženih u svojim iskazima o osnivanju dvaju društava iz 1994. kažu sljedeće:

1. Prvotuženi:
 - a. „Sredstva za **osnivanje firmi** i početni rad sam dobio od svojih roditelja i to oba roditelja u iznosu od 20.000 DEM”
 - b. „S obzirom da je temeljni kapital za osnivanje firme bio mali, novac kojeg sam dobio od roditelja korišten je za uređenje poslovnog prostora. Tako su oličeni zidovi, postavljeni novi podovi, prebojana unutrašnja i vanjska stolarija, stavljene zavjese, nabavljen namještaj i informatička oprema i ostalo, a financirano je i prvo izdanje knjige Komentar na međunarodne računovodstvene standarde. Vjerojatno je iz tih sredstava financirano i prvih nekoliko plaća.”
 - c. „**Tužiteljica nije sudjelovala u sredstvima za osnivanje firmi.**”
2. Drugotuženi: „Mi smo sinu pomagali u **osnivanju tih firmi na način a smo mu dali početni kapital za osnivanje**”
3. Trećetužena: „Stan smo prodali za 20.000 DEM i taj novac smo dali sinu **za otvaranje firme**. Sin je otvorio firmu 1994.g. ali nije imao novaca te smo mu dali 20.000 DEM”, te: „20.000 DEM je korišteno i **za registriranje firme** i opremanje poslovnog prostora te kupovina opreme”

Što radi korumpirana sutkinja Mataja? U obrazloženju svoje djelomične presude o nekretninama, podmeće nezakonito u to obrazloženje kao kukavičje jaje svoju odluku o pravu vlasništva nad poslovnim udjelima u trgovačkim društvima osnovanim 1994. godine i proglašava te udjele bračnom stečevinom bez izvođenja ikakvih dokaza – sve svoje lažne zaključke u toj presudi sutkinja Mataja temelji na tome da sama lažira iskaze Andreje Metelko i tuženih. Kako to radi sutkinja Mataja?

S. Zgombić

4/28

281

[Signature]

Sutkinja lažira iskaz Andreje Metelko od 7. listopada 2013. o osnivanju tih dvaju društava i tvrdi da je Andreja Metelko izjavila sljedeće: „Roditelji Hrvoja nisu dali novac za osnivanje tih firmi“. Tom izjavom sutkinja Mataja lažira pet gore navedenih izjava koje je Andreja Metelko dala u svom iskazu od 7. listopada 2013.

Sutkinja lažira iskaze tuženih i tvrdi da su tuženi izjavili da 20.000 DEM nije utrošeno na osnivanje firme i da su prvotuženi i trećetužena izjavili sljedeće (uz potpuno prešućivanje iskaza drugotuženog): „Sam prvotuženik nadalje iznosi, a što također proizlazi i iz iskaza III tužene Slavice Zgombić da dobivena sredstva od 20.000 DEM su korištena za uređenje poslovnog prostora firme (oličeni su zidovi, stavljeni novi podovi, nabavljen je namještaj i informatička oprema te ostalo.“

Kad je postavila lažnu osnovu, lažne premise (sama lažirajući iskaze stranaka u ovom sporu), sutkinja Zrinka Mataja dalje lažno zaključuje: „S obzirom na naprijed navedeno te posebno uzevši u obzir činjenicu da novac koji je tuženik dobio od svojih roditelja u iznosu od 20.000 DEM nije utrošen za osnivanje trgovačkih društava tj. za udio prvotuženika u temeljnom kapitalu svake firme već u druge svrhe tj. poslovni prostor te s obzirom da su u vrijeme osnivanja trgovačkih društava (srpanj 1994. godine) obje stranke bile zaposlene tj. primale su placu, plaća tuženika je prema vlastitom iskazu iznosila 5.000,00 kn odnosno 400 DEM, te budući je plaća prihod koji je ostvaren po osnovi rada, dakle bračna stečevina sud smatra da su firme osnovane sredstvima koja su zajednička imovina bračnih drugova a ne vlastita imovina tuženika.“

Sutkinju uopće ne zanima činjenica da 400 DEM mjesečne plaće nije 5.000 Kn, već svega 1.440 Kn po tečaju od 3.60 Kn za 1 DEM (na Internetu se mogu pronaći tadašnji važeći tečajevi za DEM) , ne pada joj na pamet da provjeri izvode o plaćama Andreje Metelko i prvotuženog koje je sama zatražila i dobila od HZMO-a za razdoblje od 1990. do 2011. iz čega jasno proizlazi da Andreja Metelko i prvotuženi nikako nisu svojim plaćama mogli pokrivati svoje troškove, a kamoli bilo kakve investicije te da njihova bračna zajednica financijski ovisi o potpori drugotuženog i trećetužene.

Međutim, u svom podnesku od 22. travnja 2014. o osnivanju dvaju trgovačkih društava navodi Andreja Metelko sljedeće (*masna i podvučena slova naglasili tuženi*):

- a. „Osnivački kapital je izrazito nizak pa je za osnivanje firme "Faber & Zgombić" d.o.o 1-tuženik uplatio temeljni kapital u iznosu od 935,00 kuna, a za firmu Faber & Zgombić plus" d.o.o iznos od 1.870,00 kn.“
- b. „Navedeni temeljni kapital uplaćen je, odnosno unesen u stvarima koje predstavljaju njegovu protuvrijednost. Tvrditi da su upravo tim novcem koje su mu navodno dali roditelji kupljene stvari koje su onda unesene kao osnivački polog je logički neprihvatljiv. Novac nije određena kategorija. Tko može dokazati da su upravo tim novčanicama koje su mu navodno dali roditelji kupljene stvari, i da su bas one unesene za osnivački polog gore navedenih firmi? Zašto bi mu tako nizak osnivački polog davali roditelji u trenutku dok i tuženik i tužiteljica rade i ostvaruju pristojna primanja.“
- c. „Takva tvrdnja je neuvjerljiva i nedokaziva i svatko bi mogao tako dokazivati posebnu imovinu.“

Ovaj podnesak Andreja Metelko dala je prije nego što je u spis dostavljena bruto bilanca društva Faber & Zgombić Plus i prije svjedočenja g. Željka Fabera na ročištu od 8. prosinca 2017.

Vidi se da Andreja Metelko pojma nema koliko je uloženo u dva društva 1994. godine, pojma nema da su drugotuženi i trećetužena dali 20.000 DEM, odnosno 25.000 DEM, već navodi da su te novce oni „navodno dali“, sama u svom iskazu od 7. listopada 2013. godine iskazuje kroz pet svojih izjava da pojma nema otkud novci za osnivanje tih društava. Dapače, u svom podnesku posve glupavo argumentira i pita se kako prvotuženi (ako je i dobio od svojih roditelja 20.000 DEM) može dokazati da su „upravo tim novčanicama“

L. Zgombić

5/28

282

[Signature]

društva osnovana – valjda su tuženi trebali fotografirati novčanice u nazočnosti svjedoka koji bi potpisali u zapisnik s navođenje apoena i serijskih brojeva novčanica i potom potvrditi kako je prvotuženi dobio od roditelja taj iznos u istim apoenima uz serijske brojeve novčanica i kako je upravo s novčanicama u tim apoenima i tim serijskim brojevima uplaćen temeljni kapital i investirano u rad tih firmi, pa bi ovaj dokaz valjda zadovoljio Andreju Metelko i g. Igora Hrabara (koji prave budale i od Suda i od svih troje tuženih). Pri tome još se Andreja Metelko pita zašto bi prvotuženi novac za tako nizak osnivački plog davali roditelji u trenutku dok Andreja Metelko i prvotuženi „**rade i ostvaruju pristojna primanja**“. Andreja Metelko ne trudi se navesti kolika su tada bila ta „**pristojna primanja**“ upravo zato jer tih „pristojnih primanja“ nema, a niti sutkinju Zrinku Mataju ta „**pristojna primanja**“ ne zanimaju jer kad bi utvrdila kolika su bila ta primanja, tada ne bi mogla donijeti presudu u korist Andreje Metelko, niti u najmanjem dijelu. Međutim, sutkinju Mataju to ne zanima. Nju su korumpirali Andreja Metelko i dvoje ljudi čija se imena sad ne smiju izgovoriti i ona mora pošto-poto donijeti presudu u cijelosti u korist Andreje Metelko.

Andreja Metelko tek u svom pisanom podnesku od 22. travnja 2014. **neizravno i nemušto** tvrdi da je ona dala pola temeljnog kapitala u iznosu od 1.402,5 Kn (od ukupno 935 + 1.870 Kn) za dva društva osnovana 1994., i to ovako:

„Tvrditi da su upravo tim novcem koje su mu navodno dali roditelji kupljene stvari koje su onda unesene kao osnivački plog je logički neprihvatljiv. Novac nije određena kategorija. Tko može dokazati da su upravo tim novčanicama koje su mu navodno dali roditelji kupljene stvari, i da su bas one unesene za osnivački plog gore navedenih firmi? Zašto bi mu tako nizak osnivački plog davali roditelji u trenutku dok i tuženik i tužiteljica rade i ostvaruju pristojna primanja.“

dok u svom iskazu od 7. listopada 2013. izjavljuje kroz pet izjava da u stvari pojma nema o osnivanju tih dvaju društava, dok su Zgombići za ta dva društva, za njihovo osnivanje i početni rad, dali oko 25.000 DEM, odnosno 90.000 Kn.

U razdoblju 1990. do 1994. drugotuženi i trećetužena ukupno daruju prvotuženom 287.000 DEM (redak 10, stupac 5 priložene Tablice 1) koje on investira u različite oblike dugotrajne imovine. Izraženo u Kunama po tečaju DEM za Kunu od 3,6 prvotuženi ukupno investira 1.141.200 Kn. Kako to da tužiteljica Andreja Metelko nije investirala baš u ništa drugo, već baš u temeljni kapital dvaju društava iz 1994. i to 1.402,5 od ukupno 90.000 Kn ulaganja prvotuženog u ta dva društva? Doduše, lagala je u svom iskazu od 7. listopada 2013. da je ona zajedno s prvotuženim početkom srpnja 1990. zajedno (investirala) kupila stan u Sigetu, dok su, po njoj, drugotuženi i trećetužena samo „**pripomogli**“ toj kupnji. Pogledajmo koliko iznosi u postotku ta investicija Andreje Metelko (kako laže Andreja Metelko) u odnosu na investiciju prvotuženog - 1.402,5 : 1.141.200 = 0,123%.

Unatoč tome što je investicija Andreje Metelko (po izjavama iz njezinog podneska od 22. travnja 2014.) **iznosi svega osminu jednog postotnog poena** u odnosu na ono što je investirao prvotuženi, sutkinja Mataja smatra da su poslovni udjeli i sva druga imovina bračna stečevina i da Andreji Metelko pripada jedna polovina tih poslovnih udjela zajedno sa svim plodovima koje su ti udjeli dali, a i pola svih nekretnina (pa i pola sve ostale imovine) prema djelomičnoj presudi o nekretninama koju na Badnjak 2015. čita na ročištu sutkinja Mataja.

Svo troje tuženih sada zanima koliku nagradu je dobila sutkinja Zrinka Mataja za svoju presudu ili se radi o nagradi po konačnom uspjehu i koliku nagradu će dobiti za zaštitu sutkinje Zrinke Mataje i odbijanje njezinog izuzeća predsjednica Općinskog građanskog suda u Zagrebu Jadranka Liović Merkaš koja je na mjesto predsjednice Suda izabrana upravo iz grupe za statusne i obiteljske sporove tog Suda (vjerojatno uz pomoć dvije osobe čija imena se sad ne smiju izgovoriti). Jasno je da je sutkinju Zrinku Mataju i predsjednicu Suda Jadranku Liović Merkaš korumpirala Andreja Metelko i dvoje ljudi čija se imena sad ne smiju izgovoriti. Kako se je uopće moglo dogoditi da predsjednica Suda ne slučajnim izborom, već svojom

S. Zgombić

6/28

283

[Signature]

voljom presignira predmet s jednog suca na sutkinju Zrinku Mataju (sutkinju koja je već disciplinski kažnjavana), ako ne upravo zato da se donose presude po volji Andreji Metelko, a Andreja Metelko će onda tu presudu očit platiti od onog što se protuzakonito otme Zgombićima?

Svo troje tuženih isto tako sada zanima kako će biti kažnjeni što razotkrivaju korupciju na Općinskom građanskom sudu u Zagrebu (u okolnostima općepoznate korumpiranosti hrvatskog sudstva), što se ne žele predati jednom korumpiranom sustavu i jednoj korumpiranoj sutkinji i jednoj očit korumpiranoj predsjednici Suda?

Svo troje tuženih isto tako zanima kako će biti kažnjeni prema zahtjevima odvjetnika Andreje Metelko - Igora Hrabara da ih se kazni, a čije su izjave izrečene na ročištima Suda gotovo sve lažne. G. Igor Hrabar inače je suprug gospođe prof. dr. sc. Dubravke Hrabar, predstojnice katedre za obiteljsko pravo na Pravnom fakultetu u Zagrebu i donedavne dekanice tog fakulteta. Na ročištu od 8. prosinca 2017. g. Igor Hrabar izjavljuje u Zapisnik da tuženi „u vezi iste iznose laži i neistine“. Kao i obično, g. Hrabar propušta navesti i jednu jedinu „laž“ ili „neistinu“ koju bi tuženi napisali ili izgovorili u svezi s gospođom Hrabar. Odvjetnik Igor Hrabar tvrdi da se tuženi obijesno parniče i otežu sudski postupak i traži da ih se kazni, kao da su Andreji Metelko blokirani svi bankovni računi, a ne tuženima – kao da je Andreji Metelko blokirana njezina plaća, a ne tuženima njihove plaće i mirovine već 6,5 godina – kao da je Andreji Metelko blokirana sva njezina imovina, a ne tuženima, kao da je Andreji Metelko uništen život, a ne tuženima? **Da, baš su tuženi zainteresirani da se oteže sa sudskim postupkom i da se obijesno parniče!?**

Svo troje tuženih isto tako zanima kako će biti kažnjeni prema zahtjevima odvjetnika Andreje Metelko – g. Igora Hrabara da ih se kazni jer su već triput tražili izuzeće sutkinje Mataje od vođenja ovog spora, a navodno je dopušteno takvo izuzeće tražiti samo jednom, a nakon toga tužene se mora kazniti?

Tuženi traže od korumpirane družine s Andrejom Metelko na čelu:

1. da im tužiteljica Andreja Metelko ili sutkinja Zrinka Mataja ili predsjednica Suda Jadranka Liović Merkaš objasne gdje je nestalo njihovih 287.000 DEM uložениh tijekom trajanja bračne zajednice Andreje Metelko s prvotuženim od 1990. do kraja 1994.
2. da im Andreja Metelko ili netko od članova njezine družine objasni zašto se u skladu sa zakonom i sudskom praksom ne prizna njihov doprinos životu Andreje Metelko u stanovima tuženih u razdoblju od svibnja 1990. do kraja 1994. u visini polovice tržišne najamnine za te stanove koju bi Andreja Metelko plaćala da je s prvotuženim živjela u unajmljenom stanu (ako je Andreja Metelko konačno odustala od svoje laži da je taj stan u Sigetu 1990. godine ona kupila s prvotuženim)
3. da im se objasni zašto se drugotuženom i trećetuženoj u skladu sa zakonom i sudskom praksom ne prizna rad i njihova stalna financijska pomoć bračnoj zajednici Andreje Metelko i prvotuženog u razdoblju od 1990. do 1994. (pa onda i do prestanka bračne zajednice Andreje Metelko i prvotuženog [prema njoj] u 2011. godini).
4. da im se objasni zašto im se ne prizna u skladu sa zakonom i sudskom praksom kao doprinos korištenje automobila prvotuženog (kupljenog još 1987.) kao njihov doprinos životu Andreje Metelko od 1990. do kraja 1994.
5. da im se objasni kako bi i jedna Kuna imovine prvotuženog stečene od svibnja 1990. do kraja 1994. pripala Andreji Metelko i na osnovi kojeg to pravila, bilo zakonskog bilo moralnog bi se takav scenarij odvio, osim naravno u konkretnom slučaju kad se iz imovine obitelji Zgombić plaćaju svi oni koji su korumpirani u ovom postupku.

Tuženi su uvjereni da nikakva stvarna objašnjenja neće dobiti ni od jednog člana korumpirane družine jer to ometa pljačku koju ta družina provodi nad imovinom tuženih, odnosno da će se ta objašnjenja svesti na sljedeće izjave sutkinje Zrinke Mataje iz njezine djelomične presude od Badnjaka 2015.:

S. Zgombić

7/28

284

[Signature]

„Sporne nekretnine kupovane su za vrijeme trajanja bračne zajednice u koju su obje stranke bile zaposlene, ostvarivale prihode, sudjelovale u organizaciji obiteljskog života, a pri čemu su im pomagali roditelji s obje strane, ...“¹

Sutkinja utvrđuje:

1. da su „**obje stranke bile zaposlene**“ i „**ostvarivale prihode**“, ali joj ne pada na pamet da utvrdi kad i koliko dugo su to stranke bile zaposlene, kolike prihode je ostvarivala svaka stranka, o kojim vrstama prihoda se radi i čiji su to prihodi. Ovdje je važno napomenuti da tuženi za cijelo vrijeme braka tužiteljice i prvotuženog pojma nemaju kolika je plaća tužiteljice i ima li druga primanja (toliko o bračnoj zajednici!). Tužiteljica nikad nije platila niti jedan račun kućanstva, niti jedan godišnji odmor, niti jednu ratu kredita, niti jedan trošak djece, niti jednog majstora. Tuženi o plaći i primanjima tužiteljice saznaju tek iz njezinih imovinskih kartica i izvoda od HZMO-a.
2. da su obje stranke „**sudjelovale u organizaciji obiteljskog života**“. Sutkinji Mataji ne pada na pamet da istraži kako su to obje stranke sudjelovale u organizaciji obiteljskog života. Kad bi to istražila vidjela bi da Andreje Metelko nema nigdje, da ne postoji nikakva podjela odgovornosti Andreje Metelko u njezinoj bračnoj zajednici s prvotuženim, da je teret kompletnog održavanja kućanstva i financija Andreje Metelko na tuženima Hrvoju Zgombiću, Zvonimiru Zgombiću i Slavici Zgombić i da je u pravu prvotuženi kad kaže da njegova bračna zajednica s Andrejom Metelko nikada nije imala sva ona obilježja koja uobičajena bračna zajednica ima. Što kaže Andreja Metelko o svojoj ulozi u svom kućanstvu s Hrvojem Zgombićem: „**I TAKO NISAM STEKLA TAJ REFLEKS, PRIZNAJEM**“ kako sama kaže Andreja Metelko u svom pismu prvotuženom.
3. „**objema strankama su pomagali roditelji s obje strane**“. Sutkinji Mataji ne pada na pamet da istraži koliko su u količini i vrijednosti - koliko radom, a koliko financijski - pomagali roditelji obje strane. A zašto sutkinji Mataji sve to ne pada na pamet? Zato što ne bi na istini mogla zasnovati svoju nezakonitu i lažnu presudu, ali je u cijelosti može zasnovati na lažima, neistini, lažiranju dokaza i svojoj namjernoj gruboj nepažnji u a) pribavljanju i b) ocjeni dokaza.

Na temelju gore rečenog onda sutkinja Zrinka Mataja u svojoj djelomičnoj presudi o nekretninama dalje ovako zaključuje:

„Kako investirana sredstva u trgovačka društva potječu iz bračne stečevine tako prihodi od dobiti i svi drugi prihodi od kapitala jesu bračna stečevina stranaka. S obzirom da su sva ostala trgovačka društva prvotuženika osnovana prijenosom imovinske cjeline (a koja je bračna stečevina) iz prva dva trgovačka društva to su i prihodi tuženika koje je ostvario u ostalim trgovačkim društvima također bračna stečevina stranaka.“ Ovo tvrdi sutkinja Mataja u svojoj presudi od 24. prosinca 2015.² unatoč:

1. izjavama Andreje Metelko u njezinom podnesku od 22. travnja 2014. u kojem ona tvrdi da nema prijenosa gospodarske cjeline od društava iz 1994. na kasnije osnovana društva, odnosno da to prvotuženi ni s čim nije dokazao. Pojma nema Andreja Metelko da su između 1994. i 1. srpnja 1999. osnovana i druga društva. Ovo su te izjave tužiteljice:

¹ O čemu se tuženi detaljno očituju na stranici 11 svog Zahtjeva za izuzeće sutkinje Zrinke Mataje predsjednici Suda od 24. kolovoza 2017.

² I to u presudi o nekretninama, koje s trgovačkim društvima, odnosno poslovnim udjelima nemaju nikakve veze. Pa jasna je tu kriminalna aktivnost Zrinke Mataje koja rješavajući svojom presudom od 24.12.2015. samo dio spora u svezi s nekretninama, podmeće i ukupnu presudu u korist Andreje Metelko.

S. Zgombić

8/28

285

[Signature]

- a. „Međutim, radi dokazivanja vlastite imovine, tuženiku nije dovoljno samo da dokaže da su mu roditelji dali inicijalni kapital za osnivanje firmi već mora i dokazati da su kasnije nastale firme (u pravilu, firme poslije 2002.) financirane iz dobiti ranije osnovanih firmi za koje su mu osnivački polog dali roditelji.“ **Sad su odjednom osnivački polog za ranije osnovane firme (iz 1994.) ipak dali roditelji. Kao što su odjednom roditelji prvotuženog dali sav potreban novac za kupnju stana u Sigetu, a nije ga kupila Andreja Metelko s prvotuženim, a roditelji samo „pripomogli“, niti ga je kupila na kredit kako laže. Nije računala Andreja Metelko da su u laži kratke noge i da će je njezine laži, kao i njezina prljava korumpirana rabota kad-tad sustići!**
 - b. „Drugim riječima, tuženik mora dokazati da su sva daljnja društva koja su predmet ovog spora nastala osnivanjem uz prijenos imovinske cjeline koja je nastala i postojala u prva dva društva. Tvrdnje tuženika u navedenom smjeru nova su konstrukcija, bez ijednog materijalnog dokaza“
 - c. „Naime, firme koje su nastale poslije 01.07.1999. godine nova su osnovane. Osnivački polog opet je uplaćen u novcu i to na ime Hrvoja Zgombića. **Nigdje ne postoji vidljiv prijenos gospodarske cjeline iz prvotno osnovanih firmi iz 1994. i firmi koje su nastale poslije.**“
2. tome što je prvotuženi tek na ročištu od 8. prosinca 2017. (gotovo dvije godine nakon djelomične presude, u sklopu ispitivanja svjedoka g. Željka Fabera i gospođe Vlatke Sakar) podnio dokaz o prijenosu gospodarskih cjelina, a to je je ugovor od 8. veljače 2000. (verzija na njemačkom jeziku i ovjereni prijevod na hrvatski) na temelju kojeg Željko Faber i Hrvoje Zgombić svoja poduzeća (djelatnost, klijente i zaposlenike) u društvima
- a. Faber & Zgombić d.o.o. za reviziju i porezno savjetovanje iz 1994. godine i
 - b. Ernst & Young d.o.o. za porezno i financijsko savjetovanje iz 1997. prenose na novi Ernst & Young osnovan tijekom godine 2000.

Zanimljivo, u svezi s ugovorom iz kojeg je vidljiv prijenos gospodarske cjeline s dva društva osnovana 1994. i 1997. u kojima je suvlasnik bio prvotuženi na novi Ernst & Young iz 2000. godine, neznajući da će tijekom ročišta od 8. prosinca 2017. prvotuženi predati taj ugovor kojim se dokazuje prijenos gospodarskih cjelina, odvjetnik g. Igor Hrabar na početku ročišta i dalje neosnovano tvrdi i laže da nema prijenosa gospodarske cjeline i u zapisnik na tom ročištu izjavljuje sljedeće: „**Također tuženik tvrdi da sve ostale firme a koje su nastale u razdoblju od 1999. do 2000. godine su osnovane sredstvima iz prve dvije firme iako tijekom postupka nije utvrđeno odnosno KATEGORIČKI SE TVRDI da nije došlo do prijenosa gospodarske cjeline iz prve dvije firme koje su osnovane na ostale firme koje su osnovane.**“ Posve je jasno da Andreja Metelko pojma nema o poslovnim udjelima i njihovom razvoju! Ali sutkinju Mataju ništa od toga ne interesira. Presude protiv tuženih donesene su već u siječnju 2012. kad je gospođa predsjednica Suda Liović Merkaš presignirala navedeni predmet na sutkinju Zrinku Mataju.

Svjedokinja gospođa Vlatka Sakar u svezi s prijenosom gospodarskih cjelina na novi Ernst & Young na ročištu od 8. prosinca 2017. izjavljuje sljedeće:

1. „Biznis Hrvoja Zgombića i Željka Fabera u cijelosti je prenesen na firmu Ernst & Young Croatia“,
2. „Prijenos biznisa se ekonomski i faktično odnosio na prijenos poduzeća.“

S. Zgombić

9/28

286

[Signature]

Dakle, u vrijeme donošenja djelomične presude (24. prosinca 2015.), sutkinja Zrinka Mataja pojma nema, niti je za to imala ijedan dokaz (osim izjave iz iskaza prvotuženog od 16. siječnja 2014. koji općenito tijekom postupka zanemaruje, čak i lažira) da je bilo prijenosa gospodarske cjeline. Ali joj je u tom trenu odgovaralo prihvaćanje teze o prijenosu gospodarske cjeline kako bi mogla dovršiti korumpiranu presudu o nekretninama. I k tome još, zamislite, u presudi o nekretninama upušta se sutkinja Mataja u razmatranja o pravu vlasništva nad poslovnim udjelima i odlučuje da su poslovni udjeli u trgovačkim društvima iz 1994. godine bračna stečevina čime svojom djelomičnom presudom o nekretninama praktički odlučuje o cijelom tužbenom zahtjevu Andreje Metelko u njezinu korist, čime se gubi svaka svrha vođenja daljnjeg postupka.

U svojoj djelomičnoj presudi od 24. prosinca 2015. sutkinja Zrinka Mataja nastavlja zaključivati ovako:

„S obzirom da su prema iskazu tuženika nekretnine kupovane iz dividende, dionica, autorskih honorara, a sto sve predstavlja bračnu stečevinu stranaka te kako stranke tijekom trajanja bračne zajednice nisu sklopile poseban ugovor o korištenju plaća i vlastitih sredstava to sud smatra da su nekretnine koje su predmet ovog spora, a koje su stranke stekle tijekom trajanja bračne zajednice bračna stečevina stranaka I to svakog u 1/2 dijela.“

„Iako sve nekretnine koje su predmet ovog postupka glase na II tuženika Zvonimira Zgombića odnosno III tuženu Slavcu Zgombić (nekretnine u Pisarovini) iz njihovih iskaza i iskaza Hrvoja Zgombića jasno proizlazi da je sredstva za kupnju svih nekretnina dao Hrvoje Zgombić, a za koje sud smatra da su bračna stečevina tužiteljice i I tuženika, s time da su Zvonimir Zgombić te Slavica Zgombić samo navedeni kao vlasnici istih, dakle nekretnine nisu stečene radom niti sredstvima II i III tuženih odnosno ne proizlaze iz njihove imovine.“

Dakle, po sutkinji Mataji i dionice kupljene 1993. i 1994. iz stare devizne štednje drugotuženog i trećetužene također su bračna stečevina. Prema sutkinji Mataji, nisu drugotuženi dali novac za te dionice (kao što ga nisu dali niti za stan u Sigetu 1990. prema lažima Andreje Metelko). Pa zar sad zaista možete reći gospođu predsjednice Suda Jadranka Liović Merkaš da sutkinja uredno, pravilno i savjesno vodi spor kako ste Vi to utvrdili uvidom u spis (kako sami kažete), zar možete zaista reći da sutkinja Mataja nije korumpirana i da je njezina jedina uloga nije, nakon što se na nju presignirali ovaj predmet, pokrasti sve tužene.

1. Kako je to kupljen stanu u Sigetu za 155.000 DEM početkom srpnja 1990. iz dividendi, dionica i autorskih honorara, ako je taj stan kupljen od teškog i krvavog minolog rada drugotuženog Zvonimira Zgombića i trećetužene Slavice Zgombić;
2. kako su to kupljene dionice hotela Adriatic d.d. i hotela Sunčani Hvar d.d. 1993. i 1994. za 82.000 DEM iz dividendi, dionica i autorskih honorara, ako su te dionice kupljene od teškog i krvavog minolog rada drugotuženog Zvonimira Zgombića i trećetužene Slavice Zgombić;
3. kako su to stečeni poslovni udjeli i financiran rad u dva trgovačka društva iz 1994. godine s 20.000 ili 25.000 DEM iz dividendi, dionica i autorskih honorara ako su ti poslovni udjeli i njihov rad financiran iz teškog i krvavog minolog rada drugotuženog Zvonimira Zgombića i trećetužene Slavice Zgombić.

Ali danas Andreja Metelko, Igor Hrabar, Zrinka Mataja i Jadranka Liović Merkaš pljuju po tom teškom i krvavom radu drugotuženog Zvonimira Zgombića i trećetužene Slavice Zgombić, proglašavaju to dvoje ljudi lažljivcima i jasno, bez imalo dvojbe kažu: ono što je do sada Zgombići bilo vaše, od sada će biti naše!

4. Kako je to kupljen poslovni prostor u Preradovićevoj 25 u ožujku 1998. iz dividendi, dionica i autorskih honorara, ako je za kupnju tog poslovnog prostora uzet kredit u iznosu od 377.000 DEM;
5. kako je to kupljen stan na Dobrom dolu 49 u veljači 1999. iz dividende, dionica i autorskih honorara, ako je za kupnju tog stana uzet bankovni kredit u iznosu od 290.000 DEM;

S. Zgombić

10/28

287

Zgombić

6. kako je stan na Dobrom dolu 47 kupljen 2007. iz dividendi, dionica i autorskih honorara, ako je za taj stan uzet bankovni kredit u iznosu od 150.000 EUR;
7. kako je to kupljen auto Nissan Micra za potrebe Andreje Metelko 2007. godine u iznosu od 20.000 EUR od dividende, dionica i autorskih honorara, ako je taj auto u cijelosti uzet na lizing?

Koliko Vam se plaća predsjednice Suda Liović Merkaš da ne izuzmete sutkinju Mataju od ovog postupka i da pustite Zrinku Mataju da dovrši svoj prljavi i korumpirani postupak.

Gospodo predsjednice Suda, vi ste svojim rješenjima o odbijanju izuzeća sutkinje Mataje uskratili pravo tuženima na pravično i pošteno suđenje, a upravo je pravo na pravično suđenje jedno je od najvažnijih ljudskih prava, a vjerujemo i najvažnije procesno pravo čiju zaštitu bi trebao promovirati Sud kojemu ste predsjednica.

Vi se upuštate u razmatranje subjektivnog i objektivnog testa u procjeni rada sutkinje Mataje i Suda te u svom rješenju od 4. listopada 2017. navodite: „Uvidom u predmet P-8469/2011 i izjavu sutkinje Zrinke Mataja nije utvrđeno postojanje okolnosti koje bi upućivale na zaključak da bi njezino postupanje dovelo u sumnju njezinu nepristranost.“

I onda dalje rad sutkinje Mataje provjeravate primjenom subjektivnog i objektivnog testa, pa dalje u svom Rješenju kažete:

„Postojanje nepristranosti se utvrđuje primjenom subjektivnog testa pri čemu se mora uzeti u obzir osobno uvjerenje i ponašanje konkretnog suca, to jest je li sudac imao neke osobne predrasude ili pristranosti u ovom predmetu, a isto tako i primjenom objektivnog testa, tako da se utvrdi je li sam sud pružio dovoljno jamstva kako bi se isključila svaka objektivna sumnja u pogledu njegove nepristranosti.“ I

U pogledu subjektivnog testa, osobna nepristranost suca mora se pretpostaviti dok se ne dokaže suprotno. U pogledu objektivnog testa, potrebno je utvrditi postoje li činjenice koje se mogu potvrditi, a koje mogu pobuditi sumnju u nepristranost suca koji odlučuje u predmetu. To podrazumijeva da kad se odlučuje o tome postoji li u određenom predmetu opravdani razlog za bojazan da sud nije nepristran, stajalište same osobe jest važno, ali nije odlučno. Odlučno je može li se ta bojazan smatrati objektivno opravdanom.“

Pogledajmo npr. što o primjeni ta dva testa kaže dr. sc. Duška Šarin u svom preglednom znanstvenom radu od 16. rujna 2015. (masnim slovima ili kurzivom naglasili tuženi):

„Prema tome, da bi se tijelo koje provodi postupak i donosi odluke moglo smatrati sudom ili sudištem, treba imati sudsku funkciju odnosno treba odlučivati o pitanjima u okviru svoje nadležnosti na temelju pravnih pravila i nakon postupka koji se provodi na način propisan zakonom. Uz to, **takvo tijelo mora biti neovisno i nepristrano**. To konkretno znači da Europski sud pri ocjenjivanju neovisnosti uzima u razmatranje više kriterija, kao što su način izbora/imenovanja, trajanje mandata, postojanje jamstva protiv pritiska izvan tijela koje provodi postupak, ali razmatra i pitanje ostavlja li to tijelo dojam neovisnosti. Valja navesti i da se zahtjev Europskog suda da tijelo koje provodi postupak i donosi odluke treba biti nepristrano, u nekim aspektima preklapa sa zahtjevom da bude neovisno. To se poglavito odnosi na pitanje utjecaja stranaka u postupku, ali i utjecaja drugih tijela.“

„Europski sud usvojio je dvojaki pristup. S jedne strane treba utvrditi je li to tijelo subjektivno nepristrano u smislu da su njegovi članovi nepristrani, to jest, nastojati utvrditi osobno uvjerenje ili interes određenog suca u konkretnom predmetu. S druge strane treba utvrditi postoji li s objektivne točke gledišta dovoljan dojam nepristranosti te jesu li jamstva za nepristranost u konkretnoj situaciji takva da isključuju bilo kakvu

S. Zgonić

11/28

288

Zgonić

[Signature]

legitimnu sumnju u nepristranost. Europski sud, dakle, nepristranost suda/sudišta provjerava primjenom subjektivnog i objektivnog testa."

„Primjenjujući subjektivni test, Europski sud je dosljedno presuđivao da se osobna nepristranost suca predmnijeva dok se ne dokaže suprotno. Naime, načelo prema kojem se predmnijeva da je sud slobodan od osobnih predrasuda ili pristranosti davno je ustanovljeno u praksi Europskog suda. Iako u nekim predmetima može biti teško pribaviti dokaze kojima se pobija ta pretpostavka, Europski sud u svojim presudama podsjeća da zahtjev objektivne nepristranosti daje daljnje važno jamstvo. Drugim riječima, Europski sud je priznao teškoću kod utvrđivanja povrede članka 6. stavka 1. Konvencije zbog subjektivne pristranosti i zbog tih se razloga u velikoj većini predmeta u kojima se javljaju ista pitanja usredotočio na objektivni test. Međutim, valja naglasiti da nema nepropusne podjele između ta dva pojma, budući da ponašanje suca ne samo da može potaknuti objektivne bojazni glede nepristranosti s gledišta vanjskoga promatrača (objektivni test), nego se može postaviti i pitanje njegovog osobnog uvjerenja (subjektivni test).“

„Kada primjenjuje objektivni test, Europski sud pridaje važnost i situacijama od osobnog značaja te razmatra ponašanje suca u određenom predmetu. U smislu objektivnog testa, takvo ponašanje može biti dovoljna osnova za legitimne i objektivno opravdane bojazni, ali može biti i takve naravi da otvara pitanje na temelju subjektivnog testa te čak otkriti i otvorenu nesklonost prema nekome. Stoga će u tom kontekstu odgovor na pitanje treba li se na predmet primijeniti jedan ili drugi test, ili oba, ovisiti o konkretnim činjenicama pobijanog ponašanja. U svakom slučaju, kod objektivnog testa mora se utvrditi postoje li, sasvim odvojeno od ponašanja suca, provjerljive činjenice koje mogu potaknuti dvojbu glede njegove nepristranosti. To podrazumijeva da je, pri odlučivanju postoji li u nekom predmetu legitimna razlog za bojazan da neki sudac nije nepristran, stav dotične (tog suca, prim. tuženih) osobe važan ali ne i odlučan. Ono što je odlučno jest može li se ta bojazan smatrati objektivno opravdanom. U tom smislu čak i ono što se samo izvana čini može biti od određene važnosti ili, drugim riječima, "ne samo da se pravda mora izvršavati, mora se i vidjeti da se ona izvršava". Sažeto, riječ je o povjerenju koje sudovi moraju nadahnjivati u javnosti u demokratskom društvu.“

Gospođo predsjednice suca, postoje vrlo brojni izvori o subjektivnom i objektivnom testu jednog suca. Nećemo ih ovdje nabrajati, a i Vi biste to trebali znati daleko, daleko više nego tuženi.

Iako se u pojedinim slučajevima teško može dokazati pristranost suca (subjektivni test) što priznaje i sam Europski sud zbog kojih razloga se sam taj sud „u velikoj većini predmeta u kojima se javljaju ista pitanja usredotočio na objektivni test“, tuženi vjeruju da je pristranost sutkinje Mataje i po subjektivnom testu tako očita. Ako jedan sudac lažira izjave stranaka u jednom postupku (o osnivanju trgovačkih društava iz 1994., ali i brojne druge), ako ne želi pribaviti i ocijeniti dokaze koji mu se nude nego iznosi u svojoj presudi tvrdnje bez ikakve osnove, dapače ima suprotne dokaze, (npr. kad utvrđuje da su dionice stečene 1993. i 1994. bračna stečevina), ako propuštanjem djelovanja dužnom pažnjom, ta brojna propuštanja svaki put idu na štetu tuženim, a baš niti jednom na štetu Andreje Metelko (tužiteljice), zar nije očito da je to propuštanje djelovanja s dužnom pažnjom (prema shvaćanju tuženih i sutkinja Mataja trebala je djelovati i povećanom profesionalnom pažnjom suca) ustvari namjerno kako bi se na silu djelovalo u korist Andreje Metelko.

Međutim, ako taj subjektivni test nije dovoljan (iako je u konkretnom slučaju pristranost sutkinje Mataje zaista očita), a sam Europski sud je utvrdio teškoće provedbe tog testa, pogledajmo što Europski sud kaže o primjeni objektivnog testa. Objektivni test:

S. Zgonc

12/28

289

Zgonc

[Signature]

1. „treba utvrditi postoji li s objektivne točke gledišta dovoljan dojam nepristranosti te jesu li jamstva za nepristranost u konkretnoj situaciji takva da isključuju bilo kakvu legitimnu sumnju u nepristranost“.
2. „treba utvrditi postoje li, sasvim odvojeno od ponašanja suca, provjerljive činjenice koje mogu potaknuti dvojbu glede njegove nepristranosti.“
3. „podrazumijeva da je, pri odlučivanju postoji li u nekom predmetu legitiman razlog za bojazan da neki sudac nije nepristran, stav dotične (tog suca, prim. tuženih) osobe važan ali ne i odlučan. Ono što je odlučno jest može li se ta bojazan smatrati objektivno opravdanom.“

Gospođo predsjednice Suda Jadranka Liović Merkaš, zar tuženima Vi zaista želite poručiti:

1. da ne postoji dovoljan dojam pristranosti sutkinje Mataje (*dakle, ne traže se čak niti dokazi, već samo dovoljan dojam, prim. tuženih*)? A tuženi čak ne traže da se odlučuje da temelju dojma, već jasno citiraju i dokazuju kriminalne radnje sutkinje Mataje. Kako ste to utvrdili da je isključena bilo kakva legitimna sumnja u nepristranost sutkinje Mataje?
2. da ne postoje provjerljive činjenice o tome da sutkinja Mataja lažira izjave stranaka u postupku? A da bi se sutkinja Mataja izuzela, dovoljno je da postoji samo dvojba glede nepristranosti sutkinje Mataje, a ne i definitivni dokaz. Ali tuženi ne traže da se o sutkinji Mataji odlučuje samo na temelju dvojbe. Definitivne dokaze tuženi Vam daju, ali Vi za to ne marite. Pa tuženi su Vam u svom zahtjevu za izuzeće sutkinje od 24. kolovoza 2017. citirali lažne izjave sutkinje Mataje, dakle vrlo provjerljive činjenice. U svom Rješenju niste se niti potrudili demantirati te lažne izjave sutkinje Mataje, niste se niti potrudili citirati te izjave te onda, ako tuženi lažu oko toga, utvrditi da nije sutkinja Mataja ta koja laže, već da lažu tuženi. Pa to su vrlo lako provjerljive činjenice. Kako to gospođo Liović Merkaš da u našem Zahtjevu za izuzeće sutkinje u kojem nabrajamo (i to citirajući dokumente iz spisa i djelomičnu presudu sutkinje Mataje) što je sve počinila sutkinja Mataja na 18 stranica Vi se ne trudite navesti barem jednu izjavu iz našeg Zahtjeva koja nije korektna ili točna.
3. da ne postoji bojazan (dakle nije potreban niti snažan dokaz, već samo bojazan; *prim. tuženih*) da je sumnja u pristranost sutkinje Mataje objektivno opravdana.
4. da ne postoji čak niti dvojba i sumnja da ste vlastoručnim presigniranjem premeta početkom 2012. s jednog suca na sutkinju Zrinku Mataja namjerno i planski utjecali na vođenje i ishod ovog postupka. Kako se je dogodilo da se predmet presignira, kako se je moglo dogoditi kad ste izvorno dodijelili predmet jednom sucu (a pretpostavljamo da ste tada provjeravali opterećenost tog suca), da uzmete predmet tom sucu i date ga drugom sucu – sutkinji Zrinki Mataji. Na to su tuženi upozoravali još u odgovoru na tužbu Andreje Metelko u siječnju 2012., pa i zahtjevu Vama tada da se sutkinja Mataja izuzme. Pri tome, još napominjemo da je Vaš sud Andreji Metelko dao rok za tužbu od 30 dana (za koju se pripremala mjesecima), a tuženima je Sutkinja Zrinka Mataja dala dvostruko kraći rok za odgovor na tu tužbu od samo 15 dana?! Pa kako se tako nešto moglo dogoditi? Ali to Vama, gospođo Liović Merkaš, nije nikakva smetnja. Dapače, Vi i sutkinja Mataja namjerno gurate tužene u što nepovoljnije okolnosti za njih, kao što je sutkinja Mataja na Badnjak 2015. čitala presudu protiv tuženih (iako niti jedan normalan sudac u RH vjerojatno nije od 1990. do danas donio niti jednu presudu na Badnjak) i time namjerno stavila tužene u položaj da preko Božića, Nove godine i Tri sveta kralja pišu žalbu na tu presudu u zadanom roku od 15 dana (a sve to tako očito po nalogu Andreje Metelko).

Tuženi tvrde da nikakve testove niste provodili jer ste u dosluhu s Andrejom Metelko i njezinom družinom. Vi ste zajedno sa sutkinjom Matajom bili kolegica u grupi za statusne i obiteljske sporove Općinskog

S. Zgoni

13/28

290

Zgoni

[Signature]

građanskog suda u Zagrebu, a na položaj predsjednice Suda vjerojatno ste izabrani uz pomoć ljudi čija imena se sad ne smiju izgovoriti, a koji imaju bitnu ulogu u postupku koji Andreja Metelko vodi protiv tuženih. Iz Vašeg Rješenja o odbijanju izuzeća, jasno je da nikakve testove niste provodili jer bi valjda nešto konkretno od toga bilo u Vašem Rješenju.

Vi predsjednice Suda i mi tuženi kao da ne govorimo o istim postupcima.

A to je ona ista djelomična presuda u kojoj Zrinka Mataja lažira iskaze stranaka u sporu tužiteljici na korist i tuženima na štetu. To je ista ona presuda u kojoj Zrinka Mataja prešućuje bitne dijelove iz izjava svjedoka u kojima oni, svi odreda, tvrde da Andreja Metelko nikakve veze nema s nekretninama koje su predmet djelomične presude o nekretninama, odnosno da je nikad nisu vidjeli. To je ona ista presuda u kojoj sutkinja Mataja radi tako brojne propuste, sve na štetu tuženih, a niti jednu na štetu Andreje Metelko.

A to je ista ona djelomična presuda o nekretninama za čije donošenje nisu sazreli nikakvi uvjeti i o čemu tuženi opširno i uzaludno pišu u svojim podnescima³, a sutkinja smatra da su uvjeti za tu presudu sazreli, iako to ne objašnjava ili obrazlaže niti jednom jedinom riječju u svojoj djelomičnoj presudi, a tu presudu donosi na temelju prijedloga Andreje Metelko (a radi se u stvari o nalogu Andreje Metelko sutkinji Zrinki Mataji).

Ali, gospođo Jadranka Liović Merkaš, mi tuženi – Hrvoje Zgombić, Zvonimir Zgombić i Slavica Zgombić nikad se nećemo predati!

A.2. Razdoblje od 1. siječnja 1995. do zaključno 30. lipnja 1999.

U razdoblju od 1. siječnja 1995. do kraja 1999. prvotuženi investira daljnjih 223.000 EUR, odnosno tadašnjih 446.000 DEM (suma redaka 11 do 20 u stupcu 5 priložene Tablice 1).

Godine 1996. prvotuženi financira svoj udio u troškovima poslovanja društva Tvrtka d.o.o. u iznosu od cca 20.000 DEM.

Godine 1997. prvotuženi financira osnivanje stjecanja svog poslovnog udjela u firmi Ernst & Young d.o.o. za porezno i financijsko savjetovanje.

Povrh toga, prvotuženi je

1. u polovici dužnik u kreditu od 377.000 DEM iz ožujka 1998. za kupnju poslovnog prostora u Preradovićevoj 25, Zagreb i
2. dužnik u kreditu od 290.000 DEM iz veljače 1999. za kupnju stana na Dobrom dolu 49, Zagreb

Te 1998. u uređenje i opremanje poslovnog prostora u Preradovićevoj 25, Zagreb utrošeno je cca 100.000 DEM (svjedok Ivanka Kovač) te još 18.850 DEM za porez na promet. Od te ukupne svote pola otpada na prvotuženog, dakle cca 59.425 DEM.

Godine 1999. prvotuženi ulaže u uređenje i opremanje stana na Dobrom dolu 49 cca 100.000 DEM (svjedok Jovan Crevar).

³ Na stranicama 4 i 5 svog Zahtjeva za izuzeće sutkinje Zrinke Mataje predsjednici Suda od 24. kolovoza 2017. i na drugom dijelu stranice 4 Osvrta na rješenje predsjednice Suda o odbijanju izuzeća sutkinje Mataje

S. Zgombić

14/28

291

Zgombić

Od veljače 1999. na dalje prvotuženi mjesečno plaća dvije rate kredita – svoj dio rate za kredit od 4.000 DEM za kupnju poslovnog prostora u Preradovićevoj 25 (od ožujka 1998.) u iznosu od cca 2.000 DEM i svoju ratu kredita za kupnju stana na Dobrom dolu 49 u iznosu od cca 3.000 DEM, dakle ukupno mjesečno cca 5.000 (dokaz ugovori o kreditu), što po tečaju od 3,6 Kune za 1 DEM iznosi cca 18.000 Kn mjesečno. Na godišnjoj razini te rate iznosa cca 60.000 DEM, odnosno današnjih cca 30.000 EUR

U to vrijeme, kako procjenjuje prvotuženi prema izvodima od HZMO-a (koje sutkinja Mataja ni malo ne šiša, iako je sama tražila te izvode), Andreja Metelko i prvotuženi zajedno imaju cca 11.000 Kn neto plaće mjesečno (sve to još debelo unutar važenja Zakona o braku i porodičnim odnosima). Na godišnjoj razini te plaće iznose cca 18.000 EUR, a rate kredita koje plaća prvotuženi od veljače 1999. cca 30.000 EUR. Andreja Metelko u svom podnesku od 22. travnja 2014. laže i dalje: „**Kredit smo otplaćivali sredstvima iz naših plaća** a kada je suprug osnovao firmu Zgombic i partneri dio sredstava dolazio je i iz firme“ (*primjedba tuženih: firma Zgombić & Partneri osnovana je tek u travnju 2003.*, pa kako su onda Andreja Metelko i prvotuženi kredite otplaćivali iz svojih plaća te 1999. ili 2000. ili 2001. ili bilo koje druge godine??), ali ne kaže Andreja Metelko kolike su bile tada te plaće, a kolike su bile rate kredita!?

Sutkinja Zrinka Mataja upozoravana je pisanim putem u podnescima tužnih na taj nerazmjer, i da je očito da su mjesečna neto primanja od rada Andreje Metelko i prvotuženog cca 2.000 DEM manja od mjesečnih rata kredita, a i puno više ako se u obračun uzmu troškovi života i kućanstva. Iz tog negativnog nerazmjera očito je da se ta negativna razlika mora financirati iz nekih izvora. Ti izvori mogli bi biti jedan novi kredit ili posebna (vlastita) imovina Andreje Metelko ili prvotuženog. Andreja Metelko nema posebne (vlastite) imovine, što se vidi i iz njezine izjave s iz njezinog iskaza na ročištu od 7. listopada koja glasi: „**U trenutku sklapanja braka ne mogu reći da sam u brak unijela neku imovinu.**“ niti ju je stekla u ijednom trenutku trajanja njezine bračne zajednice s prvotuženim. Pa kako novog kredita nema, a Andreja Metelko nema posebne (vlastite) imovine, očito je svu tu negativnu razliku financiraju tuženi iz svoje posebne (vlastite) imovine. I nije im teško i ništa ne prigovaraju. Vole Andreju Metelko i drže je 20 godina na svom dlanu kao kaplju vode. A danas im ta Andreja Metelko koja je 20 godina svog života provela na minulom i tekućem radu tuženih ovako vraća. Žena koja se pretvorila u zvijer i ne preže više ni pred čime!

Tuženi traže od korumpirane družine s Andrejom Metelko na čelu:

1. da im Andreja Metelko ili netko od članova njezine družine objasni gdje su nestala njihova ulaganja od 1. siječnja 1995. do kraja 1999. u iznosu od 446.000 DEM (odnosno 223.000 EUR)
2. da im Andreja Metelko ili netko od članova njezine družine objasni gdje su nestala njihova ukupna ulaganja od svibnja 1990. do kraja 1999. u iznosu od 733.000 DEM i čija su to ulaganja
3. da im se objasni otkud 30.000 EUR za godišnje plaćanja rata od veljače 1999. u uvjetima dok godišnje neto plaće Andreje Metelko i prvotuženog zajedno iznose 18.000 EUR, uopće ovdje ne uzimajući u obzir koliko se trošilo na kućanstvo, automobile i djecu
4. Čiji je stan u Sigetu kupljen 1990.
5. Čije su dionice hotela Adriatic d.d. i hotela Sunčani Hvar d.d. kupljene 1993. i 1994. godine
6. Čiji su poslovni udjeli dvaju društava koje je prvotuženi osnovao 1994. godine
7. Čiji su poslovni udjeli koje je prvotuženi imao u društvu Tvrtka d.o.o., a koje je osnovano 1996. godine
8. Čiji su poslovni udjeli koje je prvotuženi imao u društvu Ernst & Young – porezno i financijsko savjetovanje d.o.o. koje je osnovano 1997. godine.
9. Da im se objasni koja Kuna od imovine stečene od 1. siječnja 1995. do kraja 1999., pa i za cijelo razdoblje od svibnja 1990. do kraja 1999. bi trebala pripasti Andreji Metelko, koji bi to zakonske ili moralne kriterije trebalo primijeniti za taj scenarij. Nije li tako očito, osim korumpiranoj družini, da Andreja Metelko cijelo to vrijeme od 1990. do 1999., pa i dalje sve do prestanka bračne zajednice 2011. (po njoj) živi na radu, financijama i imovini tuženih, da je sve svoje karte bacila na svoju karijeru, da su joj drugi ljudi vodili kućanstvo i odgajali djecu, da je prvotuženi djecu vodio

S. Zgombić

15/28

292

Zgombić *h*

doktorima i na operacije i da je u tako puno slučajeva prvotuženi prema djeci djelovao kao samohrani otac.

Pogledajmo što kaže Andreja Metelko u svom podnesku od 22. travnja 2014. o razvoju društava s ograničenom odgovornošću u kojima je prvotuženi bio suvlasnik:

„Međutim, radi dokazivanja vlastite imovine, tuženiku nije dovoljno samo da dokaže da su mu roditelji dali inicijalni kapital za osnivanje firmi već mora i dokazati da su kasnije nastale firme (u pravilu, firme poslije 2002.) financirane iz dobiti ranije osnovanih firmi za koje su mu osnivački polog dali roditelji.“

„Drugim riječima, tuženik mora dokazati da su sva daljnja društva koja su predmet ovog spora nastala osnivanjem uz prijenos imovinske cjeline koja je nastala i postojala u prva dva društva. Tvrdnje tuženika u navedenom smjeru nova su konstrukcija, bez ijednog materijalnog dokaza.“

„Naime, firme koje su nastale poslije 01.07.1999. godine nova su osnovane. Osnivački polog opet je uplaćen u novcu i to na ime Hrvoja Zgombića.“

Zanemarimo ovdje posve besmislena, zdravom razumu protivna, razmatranja da bi se za kasnije osnovane firme moralo dokazati da su osnovane iz dobiti ranije osnovanih firmi (uz sav ovaj stres koji tuženi proživljavaju o ovom postupku, još se moraju dodatno nervirati slušajući ovakve gluposti koje iznosi Andreja Metelko).

Zanemarimo na ovom mjestu i da Andreja Metelko pojma nema da su s nekih firmi prenesene gospodarske cjeline, dapače tvrdi „**kategorički**“ da takvog prijenosa nema?!

Dvije su stvari važne:

Prvo, sama Andreja Metelko priznaje da veze nema sa osnivanjem trgovačkih društava iz 1994. godine, što je u skladu s njezinim iskazom od 7. listopada 2013. o izvorima sredstava za osnivanje firmi iz 1994. A kako to Andreja Metelko priznaje? Priznaje kad kaže da bi prvotuženi mogao tvrditi da su firme osnovane „poslije 2002.“ ili „poslije 1.7.1999.“ (kad je na snagu stupio novi Obiteljski zakon) njegova vlastita imovina kad bi mogao dokazati da su te firme (osnovane poslije 1.7.1999.) financirane iz dobiti ranije osnovanih firmi za koje su mu osnivački polog dali roditelji. Kad bi poslovni udjeli firmi iz 1994. bili bračna stečevina (kako to u svojoj djelomičnoj presudi tvrdi korumpirana sutkinja Zrinka Mataja po nalogu Andreje Metelko), onda bi i njihova dobit bila bračna stečevina, pa bi bilo što što bi bilo stečene na teret te dobiti isto bila bračna stečevina. Ali Zrinka Mataja ne želi uzeti u obzir izjavu Andreje Metelko da su osnivački polog za firme iz 1994. prvotuženom dali njegovi roditelji jer joj onda cijela njezina presuda pada u vodu. Tako nešto nikako se ne smije dopustiti!

Pa čak da su ti poslovni udjeli i plaćeni iz bračne stečevine te 1994., kakav je doprinos Andreje Metelko i prvotuženog toj bračnoj stečevini, u tim poslovnim udjelima? To sutkinju Mataju ne zanima! Te bračne stečevine nema, dapače ona je negativna jer su troškovi života Andreje Metelko i prvotuženog veći od njihovih prilimanja od rada za cijelo vrijeme trajanja njihove bračne zajednice! Ali niti to ne zanima sutkinju Mataju – njezin je nalog i mandat jasan! Sutkinji Mataji nije bitno što je doprinos Andreje Metelko jednak nuli i što je posve jasno da su ti udjeli financirani iz posebne imovine prvotuženog koju je on stekao iz novčanog dara drugotuženog i trećetužene.

I drugo, Andreja Metelko pojma nema da su osnovane neke firme i u razdoblju od 1995. do zaključno 1999. (Tvrtka d.o.o. iz 1996. i Ernst & Young d.o.o. za porezno i financijsko savjetovanje iz 1997.) i misli da su sve firme osnovane „poslije 2002.“, iako je još 2000. godine osnovano društvo Ernst & Young Croatia u kojem je

P. Zgombić

16/28

293

Zgombić *H*

prvotuženi također imao poslovne udjele koje je stekao prijenosom gospodarskih cjelina sa ranije osnovanih društava u kojima je prvotuženi imao poslovne udjele.

Ovdje Andreja Metelko priznaje da je dobit „ranije osnovanih firmi“ vlastita imovina prvotuženog, ali čini upitnim da se iz te dobiti financiralo osnivanje firmi nakon 1.7.1999. **Također priznaje da su osnivački polog za te firme dali roditelji, da sama nije dale niti Lipe, pa ni tih 1.402,5 Kn za koje tvrdi da plaćen iz bračne stečevine.** A zašto to priznaje Andreja Metelko? Ne zato što joj je odjednom istina prirasla srcu, ne zato što bi je odjednom grizla savjest, već samo zbog stare izreke „da su u laži kratke noge“.

Primjenu te stare izreke „da su u laži kratke noge“ na Andreju Metelko već smo vidjeli kad je u svom iskazu od 7. listopada 2013. osporila radni i financijski doprinos drugotuženog i trećetužene bračnoj zajednici prvotuženog i Andreje Metelko. Tada je izjavila:

1. „Cijelo vrijeme trajanja bračne zajednice brinula sam se o djeci, vodila sam domaćinstvo“, i

2. „Hrvojevi roditelji su par sati čuvali djecu“.

Kako su u laži kratke noge zaboravila je kako je u jednom svom pismu prvotuženom koje se nalazi u jednom posve drugom spisu u predmetu koji se vodi po drugoj osnovi izjavila sljedeće:

1. „Dragi su mi i volim ih. Oni su nam se, nepitani, u potpunosti posvetili, a mene kao da su posvojili“.
2. „Toliko bi ipak trebao biti pošten i priznati da je nemoguće tvoju mamu držati dalje od bilo kakvih poslova dok satima boravi u našem stanu. I onda ona vidi da su neke namirnice pri kraju, pa ih nabavi, vidi da nekog majstora treba zvati i nešto sitno popraviti, zna da je cijeli dan u stanu i da je zgodnije majstore naručivati ujutro, pa i to obavi. **I TAKO NISAM SAMA STEKLA TAJ REFLEKS, PRIZNAJEM** (za vođenje kućanstva, prim. tuženih).“ Ali, u svom iskazu pred Sudom od 7. listopada 2013. ne smeta tužiteljicu bezočno lagati: „Ja sam vodila domaćinstvo, a Hrvojevi roditelji su par sati čuvali djecu“.
3. „Sada kada malo više promišljam o nama i našem zajedničkom životu, rekla bih da su u jednom velikom dijelu oni i živjeli s nama. I nisu odlazili kad smo mi dolazili s posla, već su nastavili biti s nama - kao dio naše obitelji.“

U istoj sad takvoj laži uhvaćena je opet Andreja Metelko kad je u svom podnesku od 22. travnja 2014. priznala da su osnivački polog za ranije osnovanih firmi (prije 1.7.1999.) dali roditelji prvotuženog.

Možda bi korumpirana družina pokušala objasniti iz čijih sredstava je financirano osnivanje i rad društva Tvrtka d.o.o. iz 1996. i Ernst & Young d.o.o. za porezno i financijsko savjetovanje iz 1997. o kojima oni pojma nemaju. Kakva se to družina, moćna i s dugim rukama, složila oko imovine obitelji Zgombić?! Ali ta Andreja Metelko nije samo lopov - lopov dođe, ukrade i ode. Andreja Metelko jest i lopov, ali najprije je prevarant, varalica i lažljivac.

Kako su u laži kratke noge, nisu samo gore opisana dva slučaja jedina kad je Andreja Metelko uhvaćena u laži. Narečena korumpirana gospođa Andreja Metelko pokušava pokrasti minuli rad drugotuženog i trećetužene čak iz 50-tih i 60-tih godina prošlog stoljeća. Tako ona u svom iskazu od 7. listopada 2013. u svezi s kupnjom stana u Sigetu početkom srpnja 1990. ovo:

1. „U trenutku sklapanja braka ne mogu reći da sam u brak unijela neku imovinu“

S. Zgombić

17/28

294

Zgombić *h*

2. „Također bih spomenula da su nam Hrvojevi roditelji pomogli kupiti stan u Sigetu koji je glasio na Hrvoja Zgombića“
3. „Stan je kupljen na ime Hrvoja Zgombića, a **pripomogli su nam njegovi Roditelji**“
4. „**Imali smo i vlastita sredstva.**“
5. „**Mislim da smo digli i jedan kredit iz kojeg je namiren ostatak cijene stana.**“

Dakle, Andreja Metelko i prvotuženi sklopili su brak 19. svibnja 1990. U lipnju te godine, drugotuženi i trećetužena prodaju svoju novosagrađenu kuću u Požegi te taj novac daju prvotuženom za kupnju stana u Sigetu koji je kupljen početkom srpnja 1990., **dakle 45 od dana sklapanja braka.**

Tužiteljica kaže da u brak nije unijela nikakvu imovinu, u to vrijeme prvotuženi ima plaću od 400 DEM (današnjih 1.440 Kn), Andreja Metelko ne radi, a njihovi troškovi života daleko premašuju njihove primitke od rada. Ali je to ne smeta, ona izjavljuje da je samo u 45 dana braka skupila zajedno s prvotuženim i svoja sredstva za kupnju stana, a da su Zgombići samo „**pripomogli**“. Tijekom davanja svog iskaza na ročištu i sama shvaća da je laž plitka i da neće proći, pa onda odjednom izjavljuje da „**misli da je dignut i jedan kredit iz kojeg je namiren ostatak cijene stana**“. Naravno opet laže, ali u svojoj opačini i gluposti misli taj tren da to može proći, zaboravljajući da se kredit, ako ga ima, vrlo lako dokazuje – banka, ugovori, hipoteke, drugi instrumenti osiguranja, plaćanja rata, brisovno očitovanje i sl. Kredita naravno nema – to je samo još jedna laž s vrlo kratkim nogama, ali Andreja Metelko ne preže od toga da pokrade što može i da to onda u samo njoj znanim omjerima podijeli sa svojom korumpiranom družinom. Eto tako krade Andreja Metelko, takav je modus operandi obitelji Metelko i cijele korumpirane družine.

Kako su u laži kratke noge, nije Andreja Metelko ikad mislila da će njezine laži o njezinoj imovinskoj kartici ikad izaći na vidjelo. Tako ona navodi u svom iskazu pred Sudom od 7. listopada 2013. ovo: „**u svoju imovinsku karticu (iz 2012.) sam između ostalog prijavila i imovinu o kojoj danas razgovaramo.**“, a onda nastavlja dalje lagati pa izjavljuje i ovo: znate „**Izvorni formular prijave je puno veći od priloženoga s Interneta.**“ Naravno da imovinskoj kartici nije prijavila i imovinu koja je predmet ovog spora. Naravno da ne postoji („puno veći“) dio formulara prijave imovine koji se ne prikazuje na Internetu. A zašto su i kako te laži Andreje Metelko otkrivene – samo zbog stare izreke: „**u laži su kratke noge**“.

Kako su u laži kratke noge, ne znamo što je Andreja Metelko tada mislila kad se upustila i tu laž, ali u svom iskazu pred Sudom od 7. listopada ona kaže i laže naravno (a što bi drugo mogla raditi Andreja Metelko): „**Taj stan (na Dobrom dolu 50 u kojem od 2003. žive drugotuženi i trećetužena, prim. tuženih) je kupljen dijelom sredstvima koji potječu iz kredita kojim je kupljen nas stan na Dobrom dolu 49.** To što je taj kredit uz 9% kamatnu stopu uzet gotovo četiri godine prije kupnje stana na Dobrom dolu 50 i u cijelosti iskorišten za kupnju stana na Dobrom dolu 49 u veljači 1999., nije Andreji Metelko važno. Njoj je jedino važno da laže, a da njezine laži sutkinja Zrinka Mataja u svojim nezakonitim presudama pretvori u istine.

Andreja Metelko u svom iskazu od 7. listopada 2013. laže i dalje. Što kaže i laže Andreja Metelko:

1. „**Ja sam imala punomoć na račune Hrvoja i on na moje račune.**“
2. „**Sigurno smo u jednom periodu braka bili ovlašteni na račune jedan drugoga.**“
3. „**Prvotuženi je definitivno bio ovlašten na neke moje račune.**“

A zašto tužiteljica laže o punomoćima na računima? Je li se sama tome domislila ili instruirana, ona vjeruje da ako sud povjeruje (na temelju samo njezine izjave kako to prakticira sutkinja Mataja) da tužiteljica i prvotuženi za vrijeme braka imaju bankovne račune na kojima su jedan drugom ovlašteni i zajedno raspolažu novcem s tih računa, onda će to valjda biti krunski dokaz da se radi o bračnoj stečevini. Kako su u laži kratke noge, prvotuženi je tražio i dobio potvrde od banaka da tužiteljica nikad nije bila ovlaštena na niti jedan od njegovih računa u bankama koje je imao od 1990. do danas, niti je tužitelj ikad bio ovlašten na nekom od računa tužiteljice. Jedini izuzetak je novac koji je prvotuženi položio na jedan račun tužiteljice 2010. godine radi disperzije rizika koji je otvoren samo za tu svrhu (isti dan je iste svote uložio u obliku

S. Zgombić

18/28

295

Zgombić

jednog složenog financijskog instrumenta i na račune svojih roditelja i kćeri te potpuno slobodno i samostalno raspolagao s novcem s ta četiri računa), a ovlaštenje na tom računu tužiteljice je imao kako bi mogao raspolagati svojim novcem, koji je tužiteljica u svojoj standardnoj lopovskoj maniri pokrala 2011. godine u iznosu od preko 500 tisuća Kuna.

Pa, gospođo Zrinka Mataja i gospođo predsjednice Suda Jadranka Liović Merkaš, ako vam sve ove pobrojane grozne laži Andreje Metelko (od čega smo nabrojali samo mali dio), sav njezin lažan iskaz, iskazi i dokazi tuženih nisu dovoljni, onda vas dvije nastavite vašim putem korupcije i donošenja nezakonitih presuda, a i mi tuženi ćemo nastaviti našim putem zaštite naših prava pred onim što vas dvije radite. Morate pri tome znati – **mi se nikad nećemo predati!**

Golemi dio iskaza pred Sudom Andreje Metelko je lažan. Tužene zaista zanima zašto sutkinja Mataja ne traži od tuženih da popišu lažne izjave Andreje Metelko iz njezinog iskaza pred Sudom od 7. listopada 2013. i da onda dokažu te laži? Iako te laži i sama sutkinja Mataja lako i bez ikakvog problema može utvrditi.

I obrnuto, isto tako tužene zanima zašto Andreja Metelko ne popiše one izjave tuženih iz njihovih iskaza pred Sudom od 16. siječnja 2014. i od 9. travnja 2014. za koje drži da su lažne i zašto onda ne dokazuje te lažne izjave. Zašto to sutkinja Mataja ne traži?

Evo zašto:

Lažnih izjava, lako dokazivih, Andreje Metelko ima napretek – kako u njezinom iskazu pred Sudom od 7. listopada 2013. tako i u njezinom podnesku od 22. travnja 2014., a za nijednu izjavu tuženih ne može se reći ili dokazati da je lažna. Zato sutkinja Zrinka Mataja mora lažirati izjave Andreje Metelko njoj u korist i zato sutkinja Zrinka Mataja mora lažirati izjave tuženih njima na štetu da bi svojom presudom sve dodijelila Andreji Metelko. Zato predsjednica Suda Jadranka Liović Merkaš, nakon navodnog uvida u spis, mora utvrditi da sutkinja Zrinka Mataja uredno i pravilno vodi postupak, unatoč tome što joj tuženi jasno dokazuju očito lažiranje spisa od strane Zrinke Mataje. Predsjednica Suda gospođa Jadranka Liović Merkaš navodi da je ponašanje sutkinje Zrinke Mataje provjerila provođenjem objektivnog i subjektivnog testa.

Zato g. Igor Hrabar pljuje po tuženima, zato izjavljuje da je cijeli iskaz trećetužene Slavice Zgombić pred Sudom od 9. travnja 2014. lažan, iako se ne može pozvati niti se poziva na jednu jedinu lažnu izjavu Slavice Zgombić pred Sudom, zato proglašava drugotuženog i trećetuženu bijednim penzionerima, zato pljuje po drugotuženom i trećetuženoj i njihovom teškom i krvavom radu te navodi da se iz izjave trećetužene pred Sudom „**nameće da roditelji 1-tuženika nisu bili nikakvi bogataši s punom vrećom novaca kako ih se želi prikazati, već prosječna obitelj koja radom uspijeva pokrivati svoje prosječne troškove i školovati djecu**“. Kako to samo sve g. Igor Hrabar lijepo zna! A kuću u Požegi po g. Igoru Hrabaru valjda je sagradio Josip Metelko sa svojom ženom i njegov sin Damir Metelko, a ne Zgombići; božićne jelke 16 godina uzgajali su i krvavo na njima radili Metelkovi – ljudi koji su cijeli svoj život proveli na teret drugih ljudi, a ne Zgombići. Dok su Metelkovi tako vrijedno radili i stvarali nove vrijednosti, za to vrijeme su Zgombići jedva pokrivali svoje dnevne troškove i školovali svog sina.

Zašto sutkinja Zrinka Mataja ne ispituje istinitost izjava Andreje Metelko, zašto ne ispituje istinitost izjava tuženih (osim što lažirajući njihov iskaz tvrdi da su lagali i nisu dokazali da su dali (jednokratnu) pomoć od 500 DEM mjesečno), zašto predsjednica Suda ne ispituje lažiranje spisa od strane sutkinje Mataje? Zato što su presude protiv Zgombića donesene još u siječnju 2012. kad je predmet presigniran s jednog suca na sutkinju Zrinku Mataju, zato što je već tada podijeljen plijen!

Zašto sutkinja Zrinka Mataja ne reagira kad je g. Igor Hrabar na drugoj stranici Zapisnika s ročišta od 8. prosinca 2017. u Zapisnik izjavio sljedeće:

S. Zgombić

19/28

296

Zgombić *H*

„Sva imovina stečena u braku stranaka stečena je u periodu od 1999. odnosno 2000 godine pa nadalje tj. po novom Obiteljskom zakonu što ne bi trebalo biti sporno.“

Zašto sama sutkinja Zrinka Mataja u skladu s tom izjavom g. Igora Hrabara (i u skladu s izjavama tuženih) ne utvrdi da je sva imovina stečena prije 1. srpnja 1999. posebna (vlastita) imovina tuženih? Zašto sama sutkinja Mataja ne utvrdi u skladu s tom izjavom g. Igora Hrabara da su poslovni udjeli prvotuženog u društvima osnovanim 1994. posebna (vlastita) imovina prvotuženog, da su Andreja Metelko, odnosno njezin odvjetnik g. Igor Hrabar sami ustvrdili, nakon šest (6) godina parničenja, detaljno upoznati s predmetom, da je sva imovina stranaka koja je stečena u braku stečena od 1999. odnosno 2000. nadalje, tj. po novom Obiteljskom zakonu (koji je na snazi od 1. srpnja 1999.) i da je samim time g. Igor Hrabar izjavio i priznao (jer su u laži kratke noge) da sva imovina stečena prije 1. srpnja 1999. nije imovina stranaka (bračna stečevina) već vlastita imovina tuženih jer je stečena prije novog Obiteljskog zakona. Ne, unatoč svemu, sutkinja Zrinka Mataja utvrđuje da je sva imovina stečena prije 1. srpnja 1999. bračna stečevina, čak se ne trudi niti nabrojati koja je to imovina. Radi se o sljedećoj imovini:

1. Stan u Froudeovoj 7 (Siget) kupljen 1990. godine
2. Kupnja dionica hotela Adriatic d.d. iz Opatije 1993. godine
3. Kupnja dionica Sunčani Hvar d.d. s Hvara 1994.
4. Osnivanje dvaju trgovačkih društava (Faber & Zgombić i Faber & Zgombić Plus) 1994.
5. Kupnja auta Opel Astra 1995.
6. Osnivanje trgovačkog društva Tvrtka d.o.o. 1996.
7. Osnivanje trgovačkog društva Ernst & Young d.o.o. za porezno i financijsko savjetovanje 1997.
8. Kupnja poslovnog prostora u Preradovićevoj 25, Zagreb 1998.
9. Kupnja auta Opel Vectra 1998.
10. Kupnja stana na Dobrom dolu 49, Zagreb u veljači 1999.

Zar iz ove izjave g. Igora Hrabara nije svima jasno (jer su u laži kratke noge), da su tuženi u pravu kad tvrde da je sva imovina koja je predmet ovog spora posebna, odnosno vlastita imovina tuženih i da ne postoji bračna stečevina, kako prije 1999. tako i nakon te famozne 1999, a da je korupcija jedina osnova djelomične presude o nekretninama sutkinje Zrinke Mataje. Zar zaista tuženi o svemu ovome i o ovoj korumpiranoj raboti moraju obavijestiti javnost jer im ne preostaje ništa drugo da zaštite svoja prava i svoju imovinu? Pa sama Andreja Metelko priznaje u svom podnesku od 22. travnja 2014. da su prvotuženom za firme iz 1994. „osnivački polog dali roditelji“. Ali što to sve vrijedi kad je družina još u siječnju 2012. presigniravši predmet na Zrinku Mataju odlučila pokrasti od obitelj Zgombić (tuženih) sve što se pokrasti može, a oni vjeruju da mogu pokrasti sve.

Taj odvjetnik, g. Igor Hrabar u ovom postupku koji traje već šest i pol godina **laže, laže i laže, praktički laže svaki put kad otvori svoja usta**, uporno izbjegava očitovanje na dokumentaciju koju su u spis dostavili tuženi i uporno ponavlja kako je sve bračna stečevina i kako je sve stečeno nakon 1. srpnja 1999. Tako u istom tom Zapisniku s ročišta od 8. prosinca 2017. navodi i sljedeće:

1. „prvotuženik Hrvoje Zgombić, nakon što je poslao mail tužiteljici o podjeli bračne stečevine ... svu imovinu, novčana sredstva, nekretnine prebacio na roditelje. Pa pogledajmo koju je to „svu imovinu“ prvotuženi Hrvoje Zgombić „prebacio na roditelje“ nakon e-maila koji je poslao tužiteljici u lipnju 2011. na svoje roditelje:
 - a. Polovica stana na Dobrom dolu kupljena u veljači 1999. i dalje je danas u vlasništvu prvotuženog kao što je i bila te 1999.
 - b. Stan u Pleternici kupio je drugotuženi svojim novcem 2001. (nije na njega prvotuženi prenio taj stan, pogotovo ne te 2011.)

L. Zgombić 20/28
297

Zgombić *#2*

- c. Zemljište u Vinkovcima je drugotuženi kupio svojim novcem 2005. (nije na njega prvotuženi prenio to zemljište, pogotovo ne te 2011.)
 - d. Stan na Dobrom dolu 47 drugotuženi je kupio 2007. svojim novcem (nije na njega prvotuženi prenio taj stan, pogotovo ne te 2011.)
 - e. Sve poslovne udjele i dionice koje je prvotuženi stekao prije 2011. i dalje su u bili vlasništvu prvotuženog sve do listopada 2013. kad je PwC tražio da proda sve te udjele i dionice zbog konkurentske djelatnosti (osim udjela u društvu za nakladništvo) prije nego što je 1. listopada 2013. preuzeo vođenje dviju firmi PriceWaterHouse u Hrvatskoj, pa su ti udjeli prodani sa sve troje tuženih potpuno nepovezanoj osobi; pogotovo ih prvotuženi nije „prebacio na roditelje“.
 - f. Od ukupne svote novca koja je te 2011. bila na računima prvotuženog te 2011. prvotuženi je na drugotuženog ili na trećetuženu prenio **samo 15%** od ukupnog stanja na računima, a sve ostalo zadržano je na njegovim računima (što nema nikakve veze s Andrejom Metelko jer ona u svojoj lopovskoj tužbi pretendira ionako samo na pola tog novca). A i tih 15% prvotuženi je prenio na svoje roditelje tek u listopadu 2011. nakon što je tuženima Andreja Metelko mjesec dana ranije (rujan 2011.) pokrala 500 tisuća Kuna.
 - g. Svi automobili kupljeni te 2011. ili ranije su i dalje u izravnom ili neizravnom vlasništvu prvotuženog.
 - h. Brod u vrijednosti 300.000 EUR kojeg je prvotuženi bio suvlasnik u jednoj trećini i dalje je bio u njegovom suvlasništvu. Kako to da Andreja Metelko ne traži pola vlasničkog udjela prvotuženog na tom brodu. A zna za njega jer su na tom brodu, bez prvotuženog, ljetovali i njezine kolege, suci Ustavnog suda RH. I kako sad da se tuženi ikad obrate Ustavnom sudu s presudama kojima upravlja Andreja Metelko?
 - i. Sav nakit i umjetnine stečene od 1990. do 2011. i dalje su tamo gdje su bile i prije 2011.
 - j. Prvotuženi je jedino kuću u Pisarovini darovnim ugovorom prenio u prosincu 2011. na svoje roditelje, a to stoga što se radi o vlastitoj imovini prvotuženog s kojom on raspolaže prema svojoj slobodnoj volji.
 - k. Eto, toliko o tome kako je prvotuženi **svu imovinu** (pa i poslovne udjele), **novčana sredstva**, **nekretnine prebacio na roditelje!** Ali, i da jest prebacio, radi se o vlastitoj imovini njegovoj i njegovih roditelja s kojom oni mogu raspolagati po volji!
2. Na ročištu od 9. travnja 2014. trećetužena na nekoliko stranica daje svoj iskaz. Po završetku svog iskazivanja, g. Igor Hrabar traži da se u Zapisnik unese da je cijeli iskaz Slavice Zgombić neistinit, tj. da ona laže. Dok g. Hrabar to izgovara, Andreja Metelko sjedi na metar od Slavice Zgombić i slaže se s konstatacijom g. Igora Hrabara da Slavica Zgombić laže, žena od tada 77 godina, koja je, između ostalog, Andreji Metelko ne u nekom prenesenom smislu, već doslovno 20 godina gaće prala. Od tog 9. travnja 2014. do danas (travanj 2018.) g. Igor Hrabar nije niti jednom naveo koja bi to izjava iz iskaza trećetužene bila lažna, barem jedna. A ono što tuženi mogu zaključiti o toj izjavi g. Hrabara služeći se temeljnim pravilima logike jest sljedeće: **kad lažljivac za drugog izjavi da laže, onda je izvjesno i sigurno da taj drugi govori istinu.**
 3. G. Igor Hrabar na ročištu od 8. prosinca 2017. izjavljuje da je stan u Sigetu od 102 m2 prodan, a da je drugotuženom i trećetuženoj kupljen na Dobrom dolu 50 bolji i **veći stan**. Taj bolji i veći stan ima 56 m2, dakle gotovo dvostruko manje od stana u Sigetu.
 4. Izjava g. Igora Hrabara u Zapisnik na ročištu od 8. prosinca 2018. da tuženi o supruzi g. Igora Hrabara, gospođi prof. dr. sc. Dubravki Hrabar „**iznose laži i neistine**“, ali ne navodi koja bi to izjava tuženih o gospođi Dubravki Hrabar bila lažna ili/i neistinita jer takvih izjava nema. Ne samo da tuženi o gospođi Hrabar nisu davali lažne i/ili neistinite izjave, već oni o gospođi Hrabar nisu dali niti jednu jedinu izjavu, istinitu ili neistinitu, niti bilo kakvu drugu. To naravno ne znači da nije potpuno jasno tko je tko i tko igra kakvu ulogu u ovom korumpiranom i pljačkaškom igrokazu što ga vodi Andreja Metelko.

S. Zgombić 21/28
298

[Signature]

[Signature]

5. U jednom drugom postupku P-18 03/15-12 koji vodi sutkinja gospođa Helena Frigo Bomeštar u kojem prvotuženi traži od Andreje Metelko povrat rata kredita (za kupnju stana na Dobrom dolu 49), lizing rata (za automobil Nissan Micra), na ročištu od 14. siječnja 2016. na kojem su Andreju Metelko zastupali odvjetnici gospođa Ana Hrabar g. Marko Hrabar, tvrde odvjetnici Andreje Metelko da je kredit „u cijelosti otplaćen za vrijeme trajanja bračne zajednice“. Bračna zajednica je prema Andreji Metelko prestala u lipnju 2011., a kredit je otplaćen u veljači 2014., dakle dvije godine i osam mjeseci kasnije. Još jedna laž Andreje Metelko.
6. U istom tom drugom postupku na istom ročištu tvrde odvjetnici Andreje Metelko da je automobil „kupljen za vrijeme bračne zajednice koje vozilo je tužitelj otuđio nakon prestanka bračne zajednice“. Laži g. Igora Hrabara. Bračna zajednica je prema Andreji Metelko prestala u lipnju 2011., a glupi prvotuženi Hrvoje Zgombić brine se o tom automobilu (koji koristi samo Andreja Metelko) još pune četiri godine, sve do svibnja 2015. i brine se o servisima tog auta, godišnjoj registraciji, sezonskoj zamjeni guma, i to sve naravno i plaća (svjedok Krunoslav Ceković). Tada u svibnju 2015., shvaćajući konačno svu nepovratnu zločestoću Andreja Metelko oduzima joj taj auto i prodaje ga. Na koncu, Andreja Metelko mu je na njegov zahtjev sama vratila prometnu dozvolu i ključeve tog automobila. Tuženi pretpostavljaju da su odvjetnici gospođa Ana Hrabar i g. Marko Hrabar koji su na tom ročištu zastupali Andreju Metelko djeca g. Igora Hrabara. Tužno je vidjeti da g. Igor Hrabar vlastitoj djeci stavlja laži u usta, da te mlade ljude, vjerojatno u kasnim dvadesetim ili ranim tridesetim godinama života uči da je laž, a ne istina način profesionalnog, pa i posve privatnog, napretka u životu i općenito način života. Zar g. Igor Hrabar zaista misli da se profesionalni uspjeh i životna sreća njegove vlastite djece može temeljiti na laži? Istina je da se na laži može stvoriti bogatstvo, ali može li laž zaista biti osnova dugoročne sreće i mirne savjesti bilo kojeg čovjeka? To g. Igoru Hrabaru sada govore sve troje tuženih kao roditelji, a ne kao tuženici u ovom sporu.

Ali te brojne laži g. Igora Hrabara, pa brojne i grozne laži Andreje Metelko imaju jedinu svrhu da sto puta ponovljene postanu tako istina i da se takvim izjavama zatrpa Sud kako bi se sakrila prava istina i na taj način pokradu tuženi. Uz sutkinju Zrinku Mataju i pomoć predsjednice Suda Jadranke Liović Merkaš te laži Andreje Metelko i g. Igora Hrabara otjelovit će se u presudama sutkinje Zrinke Mataje.

B. Razdoblje važenja Obiteljskog zakona nakon 1999. godine

U ovom dijelu prikazane kumulativne investicije prvotuženog ili drugotuženog i trećetužene vidljive su u retcima 21 do 31 u stupcu 5 priložene Tablice 1, a odnose se samo na ulaganja kad je stupio na snagu Obiteljski zakon sve dok kraja 2003. Na zahtjev nije problem da da se taj pregled napravi sve do polovice 2011. ili na neki drugi datum, dapače. Godina 2003. je izabrana kao zadnja jer je tada prvotuženi osnovao svoje trgovačko društvo Zgombić & Partneri d.o.o.

No, iz tog dijela Tablice 1 vidi se da je prvotuženi u razdoblju 2000. do 2003.:

1. kupio sebi 2000. godine auto Passat 2.0 T po cijeni od 40.000 DEM (odnosno 20.000 EUR) (dokaz ugovor o kupnji),
2. kupio drugotuženom 2001. godine auto Passat TDI 1.9 za 38.000 DEM (odnosno za 19.000 EUR) (dokaz ugovor o kupnji).
3. godine 2001. darovao drugotuženom (a u stvari svojim roditeljima) novac za kupnju, uređenje i opremanje stana u Pleternici za 80.000 DEM (odnosno za 40.000 EUR) (dokaz ugovor o kupnji, svjedok Jovan Crevar).

S. Zgombić 22/28
299

Zgombić *H*

4. financirao 2003. osnivanje i rad društva Zgombić & Partneri u iznosu od cca 34.000 EUR (dokaz bruto bilanca Društva)
5. darovao krajem 2002. drugotuženom i trećetuženoj 65.000 EUR za kupnju njihovog stana na Dobrom dolu 50 (ostatak financirali drugotuženi i trećetužena). I to im je darovao taj iznos nakon što su doslovno sve što su imali dali svom sinu, prvotuženom Hrvoju Zgombiću. A u tome što su dali svom sinu, 20 godina u obilju uživala je i Andreja Metelko, žena koju su Zvonimir Zgombić gledali kao da je njihovo dijete, kao da su je posvojili kako to sama piše Andreja Metelko. Ali danas ih Andreja Metelko kad imaju 86 i 81 godinu želi vidjeti što prije mrtve, dapače najradije bi da nema niti jednog od troje tuženih da nesmetano i po svom planu sa svojom družinom među sobom razdijeli sve ono što su Zgombići ikad stekli, za što su ikad radili.
6. od veljače 1999. plaćao dva kredita čije rate zajedno godišnje iznose oko 30.000 EUR, i to u vrijeme kad godišnje plaće Andreje Metelko i prvotuženog zbrojeno oko 18.000 EUR. Tih cca 30.000 EUR godišnjih rata kredita čini od 2000. do kraja 2003., dakle u četiri godine ukupno cca 120.000 EUR

Tuženi traže Andreju Metelko da objasni iz kojih izvora je financirano ukupno 298.000 EUR (odnosno 2.235.000 Kn) između 2000. do zaključno 2003., dok su zbrojeno godišnje neto plaće Andreje Metelko i prvotuženog tada iznosile cca 18.000 EUR, odnosno cca 132.000 Kn, pri čemu nimalo nisu uzeti u obzir izdaci za kućanstvo, djecu ili održavanje nekretnina ili automobila. Tuženi to traže i od sutkinje Zrinke Mataje i od predsjednice Suda kad budu donosile svoje presude i rješenja o odbijanju izuzeća sutkinje Mataje.

Tuženi traže da Andreja Metelko objasni iz kojih izvora su financirana ukupna ulaganja prvotuženog u razdoblju od svibnja 1990. do kraja 2003. u iznosu od 664.500 EUR, odnosno u iznosu od 4.983.750 Kn po tečaju od 7,5 Kn za jedan euro.

Godine 2002. prvotuženi prodaje svoj poslovni udio u Ernst & Youngu za 220.000 EUR i to onaj poslovni udio koji je stekao prijenosom gospodarskih cjelina (poduzeća) sa društava iz 1994. i 1997. u kojima je prvotuženi tada imao poslovne udjele i za koje je tada (8. veljače 2000.) u ugovoru o prijenosu utvrđeno da vrijede 150.000 EUR.

Ali Andreja Metelko i njezin odvjetnik hrabro tvrde (i lažu) da je to sve bračna stečevina i da je sva imovina stečena nakon godine 2000. kad se primjenjuje neoboriva presumpcija da se bračna stečevina nastala od rada (samo od rada ili od imovine koja je nastala od rada) dijeli 50:50 bez obzira na doprinos. Namjerno propuštaju pri tom navesti iz kojih izvora je ta imovina stečena jer spominjanje izvora stjecanja vodi nužno i izravno zaključku da su izvori financiranja posebna (vlastita) imovina tuženih.

Pogledajmo samo primjerice godinu 2004. (koja nije obuhvaćena priloženom Tablicom 1, niti se ta godina razmatra u ovom poglavlju):

1. te godine Damir Metelko nakon pet godina vraća 100.000 DEM (50.000 EUR) koji su mu tuženi pozajmili godine 1999. od prodaje stana u Sigetu za kupnju njegovog stana i doslovno krade tuženima 30.000 DEM. Damir Metelko zna da prvotuženi od veljače 1999. ima kredit za stan na Dobrom dolu 49 uz kamatnu stopu od 9%, ali ga to ne smeta da pozajmicu od 100.000 DEM vrati nakon pet godina bez i jedne Lipe kamate.
2. te godine prodaju tuženi svoje dionice u hotelu Adriatic d.d. iz Opatije kupljene još 1993. za 47.100 EUR koje su stečene 1993. godine darovanjem stare devizne štednje drugotuženog i trećetužene prvotuženom.
3. te godine prodaje prvotuženi poslovni prostor u Preradovićevoj 25 kupljen 1998. u kojem je suvlasnik s g. Željkom Faberom i pri tome zarađuje 35.000 EUR.

S. Zgombić

Zgombić

[Signature]

Tuženi su zaradili ili primili tijekom te 2004. ukupno 132.100 EUR, pa sad pitaju korumpiranu družinu, pitaju korumpiranu sutkinju Zrinku Mataja, gdje je nestalo 132.100 EUR novčane imovine tuženih ostvarene te 2004. godine?

Ali, što u svojoj djelomičnoj presudi od Badnjaka 2015. o tome kaže sutkinja Mataja:

„U odnosu na navode stranaka koji se odnose na zaradu roditelja prvotuženika od prodaje borića, način stjecanja stana u Froudevoj (Siget, *prim. tuženih*) i Dobrom dolu 49 ističe se da isti nisu relevantni za ovaj postupak budući sredstva nisu korištena za kupnju nekretnina o kojima se odlučuje u ovom postupku.“

I tako obrazlaže Sutkinja Zrinka Mataja otimanje imovine tuženima, a tuženi je pitaju – koliko ste tisuća eura gospođo Mataja dobili za ovakvu konstataciju u svojoj djelomičnoj presudi?

Tuženi su višekratno upozoravali sutkinju Mataju da prije nego što odluči o tome čija su imovina nekretnine koje su bile predmet njezine djelomične presude u kojoj je dala Andreji Metelko sve što je tražila, mora provjeriti čiji su izvori financiranja stjecanja tih nekretnina, tim prije što ulaganja u nekretnine višestruko premašuju primanja od rada Andreje Metelko i prvotuženog. Uz to su još drugotuženi i trećetužena isticali prigovor promašene pasivne legitimacije za sve nekretnine. Ali ne, plaćena od strane Andreje Metelko ili od dvije osobe čije imena se sad ne smiju izgovoriti, Zrinka Mataja dosuđuje nekretnine Andreji Metelko u skladu s njezinim tužbenim zahtjevom i fućka joj se živo za podneske i prigovore tuženih.

Po toj korumpiranoj družini Zgombići trebaju završiti goli i bosi i na cesti, tamo gdje su goli i bosi započeli još ranih 50-tih godina prošlog stoljeća. Dobro je rekla ta sitna duša Damir Metelko prvotuženom, očito već znajući tada da je predmet predsjednica Liović Merkaš presignirala na sutkinju Zrinku Mataju, kad su se početkom 2012. godine susreli u garaži na Dobrom dolu: „Kad završimo s vama, neće vam ni gaće na štapu ostati!“

Odvjetnik g. Igor Hrabar tvrdi da su tuženi ili prvotuženi ostavili Andreju Metelko bez igdje ičega, a da je prvotuženi svu imovinu prebacio na roditelje. Oba dijela prigovora odvjetnika g. Igora Hrabara da je prvotuženi Andreju Metelko ostavio bez igdje ičega, a da je „svu imovinu prebacio na roditelje“ lažni su.

Naime, Andreja Metelko je 20 godina u obilju živjela na teret tuženih (za hrvatske prilike), bavila se samo svojom karijerom, dok su tuženi održavali kućanstvo i brinuli se o financijama; poklonjeno joj je pola stana na Dobrom dolu 49 u otplati ili opremanju kojeg nije dala niti jedne jedine Kune svoje plaće. Tuženi pojma nemaju 20 godina kolika je plaća Andreje Metelko i za što ona troši tu plaću ili koliko štedi od nje. Kad tuženi traže da Andreja Metelko preda stanje svojih računa za 2011. i kad traže promet po tim računima za zadnjih 10 godina unatrag od 2011. i Andreja Metelko i g. Igor Hrabar i sutkinja Mataja upinju se svim silama da se taj podatak uskrati tuženima. A te plaće Andreje Metelko jesu primici od njezina rada i jesu bračna stečevina. Za 180 mjeseci koliko je trajao taj kredit nije niti jedan jedini put fizički otišla u banku i platila ratu kredita, nije kupila niti jednu žlicu, platu ili stolac u tom stanu – pa kako su je to Zgombići ostavili bez „igdje ičega“?! K tome je još tuženima je 2011. pokrala 500 tisuća Kuna. Zar Andreja Metelko zaista ne misli da je došlo vrijeme da živi od svog rada i prestane radno i ekonomski iskorištavati druge ljude, kao što cijeli život tuženi žive samo od svog rada i svoje imovine? Toliko o tome da je Andreja Metelko ostavljena bez igdje ičega. Zašto Andreja Metelko ne živi od svojih ambicija i od svog sjajnog posla? Zato što Metelkovi nikad nisu živjeli od svog rada!

O tome, o laži g. Igora Hrabara da je prvotuženi „svu imovinu prebacio na roditelje“ već smo pisali u prethodnom dijelu ovog teksta.

Kad je drugotuženi 2007. doživio infarkt i bio tri tjedna u bolnici, a Andreja Metelko posjetila ga samo jednom, iako na povratku doma s posla prolazi pokraj te bolnice, zamolili su je tuženi da plaća račune, dok drugotuženi ne ozdravi. Nije naravno, pa su iz HEP-a isključili struju u stanu na Dobrom dolu 49. Tada je

L. Zgombić

24/28

301

Zgombić

[Signature]

majka Andreje Metelko, Ljiljana Metelko ljutito zapitala trećetuženu: „Pa kako se uopće usuđujete od Andreje tražiti da plaća račune. Ona se bavi važnim poslom.“ (svjedok Slavica Zgombić; to je ona žena, trećetužena, koja po izjavi g. Igora Hrabara u zapisnik s ročišta 9. travnja 2014. laže sve što kaže)

Andreja Metelko koristi se principima koje je iznio Karl von Clausewitz još u prvoj polovici 19. stoljeća. Tako i Andreja Metelko nastoji preko ovog spora nastaviti živjeti na teret tuženih, ali koristeći se drugim sredstvima (sudom i korumpiranjem tog suda).

Što kaže Andreja Metelko o stanu na Dobrom dolu 50 u kojem od 2003. žive drugotuženi i trećetužena, Zvonimir i Slavica Zgombić. Andreja Metelko kaže: „lako nije predmet mog tužbenog zahtjeva istaknula bih da postoji i stan na Dobrom dolu 50 koji je na ime suprugovih roditelja u kojem oni žive. Taj stan je kupljen dijelom sredstvima koji potječu iz kredita kojim je kupljen nas stan na Dobrom dolu 49.“ Dakle, Andreja Metelko smatra da bi imala pravo i na taj stan, ali evo, ona je milosrdna pa nije taj stan potraživala u svom tužbenom zahtjevu. To Andreja Metelko izjavljuje kao da drugotuženi i trećetužena nikad ništa nisu dali, da su se ponašali onako kako su se ponašali Josip i Ljiljana Metelko, Pa kakav to čovjek u svom umu i srcu mora biti pa da se tako nešto izjavi o stanu ljudi koji su joj dali cijeli svoj život. Andreja Metelko nije čovjek, ona je moderna hrvatska Voldemortina, a Zgombići su samo bezjaci koje treba zgaziti! Ali ta gadost tako je tipična za Metelkove. Na stranu činjenica da Andreja Metelko laže (osim što tom laži stvarno lupeta besmislice) da je stan na Dobrom dolu 50 financiran iz kredita za stan na Dobrom dolu 49 koji je uzet gotovo četiri godine prije kupnje stana na Dobrom dolu 50, iako se dokumentima može dokazati da je 100% iznosa tog kredita iskorišteno za kupnju stana na Dobrom dolu 49 u veljači 1999. Po Andreji Metelko, postoji budala koja bi uzela kredit uz 9% godišnje kamate za kupnju stana koji će biti kupljen tek četiri godine kasnije. A Andreja Metelko nije netko tko je došao s livade, već diplomirana pravnica, samo što nije završila i poslijediplomski studij i k tome je državna tajnica za EU u Ministarstvu vanjskih poslova. Unatoč vrhunskoj gluposti, Andreja Metelko tvrdi da je stan drugotuženom i trećetuženoj u kome oni žive od 2003. kupljen iz kredita uzetog u veljači 1999., a koji se, po Andreji Metelko, otplaćuje iz sredstava bračne stečevine, pa bi njoj po toj logici pripadao i stan drugotuženog i trećetužene na Dobrom dolu 50, ali ona, puna ljudskosti i empatije, odriče se u svom tužbenom zahtjevu od tog stana, na koji inače ima puno pravo! Andreje Metelko – prevarant, varalica i lopov!

Čudi da Andreja Metelko nije tražila pola od sve najamnine za zemljište u Vinkovcima koju je primio drugotuženi Zvonimir Zgombić od 2005. do 2018., a radi se o zemljištu za koje Andreja Metelko tvrdi da je bračna stečevina, a ukupno primljena najamnina iznosi 250.000 Kn. Ili je to za nju sitno?!

Čudi da Andreja Metelko ne traži s kamatama sav novac koji je prvotuženi darovao drugotuženom (a u stvari svojim roditeljima) za kupnju autâ tijekom 1990-tih i 2000-tih.

Ali to je sve tako tipično za Metelkove. Pa oni su pokrali vlastitu rodbinu (obitelj Obuljen) kad su im u 60-tim ili 70-tim godinama prošlog stoljeća uskratili zakonitu polovicu od prodaje njihovog naslijeđenog stana u Vodnikovoj ulici u Zagrebu. Taj novac onda je čudesno uskrnuo u obliku ostavštine majke prof. dr. sc. Josipa Metelka iza jedne slike na zidu u kući Metelkovih, pa je onda od tog novca Josip Metelko sebi napravio vikendicu u Zagorju. Od novca pokradenog obitelji Obuljen sagrađena je ta vikendica, a od novca i stvari obitelji Zgombić uređena je ta vikendica. Ali danas Andreja Metelko zahvaljuje na tome Slavici i Zvonimiru Zgombić i poklanja im stan na Dobrom dolu 50 koji inače po prirodi stvari pripada njoj. Brat Andreje Metelko – Damir Metelko pokrao nam je 30.000 DEM, njezin otac Josip Metelko 2.000 DEM. Koja obitelj, koja bratija?!

Golemi dijelovi iskaza Andreja Metelko pred Sudom i njezinog podneska od 22. travnja su laži, i to vrlo dokazive laži. Kako je moguće da to sutkinju Zrinku Mataju ne zanima. Pa ako već nema vremena ili joj se ne da, zašto ne traži od tuženih da popišu laži Andreje Metelko i da onda dokažu te laži, što su tuženi već i napravili.

S. Zgombić

25/28

302

Zgombić

Vrijedi i obrnuto. Svi iskazi tuženih pred Sudom su istiniti. Kako je moguće da sutkinja Zrinka Mataja sama to ne utvrdi ili ne traži od Andreje Metelko da popiše one izjave tuženih za koje Andreja Metelko smatra da su laži i da onda dokazuje te laži.

Ne traži to sutkinja Mataja jer bi se onda raskrinkao iskaz Andreje Metelko i njezin podnesak kao lažni a iskaz tuženih i njihovi podnesi pokazali bi se istinitim.

Korumpirana družina ne može dopustiti takvo ispitivanje dokaza, ona je odlučna da cijeli ovaj spor riješi u cijelosti u korist Andreje Metelko na temelju samo njezinog lažnog iskaza u spisu koji broji više od 2000 stranica. Baš je neobično, upravo perversno, da Andreja Metelko u spis nije priložila niti jedan jedini dokument, niti zvala niti jednog jedinog svjedoka kojima bi dokazivala da je imovina koja je predmet njezine tužbe bračna stečevina (ali brojne svjedoke tuženih naziva „objesnim parničnjem“). Ili to nije neobično, već je normalni modus operandi korumpirane družine Andreje Metelko (i još dvije osobe čija se imena sad ne smiju izgovoriti).

Tuženi su više puta tražili tonsko snimanje ročišta u postupku koji vodi sutkinja Zrinka Mataja u skladu sa zakonom (s prijedlogom da unaprijed oni sami snose sve troškove tog snimanja) da se jasno čuje što se sve izgovara tijekom tih ročišta. Da je dopušteno tonsko snimanje, onda bi se sigurno jasno čulo, primjerice, kako to tuženi iznose „laži i neistine“ o gospođi prof. dr. sc. Dubravki Hrabar. To je tuženima odbijeno, nije se moglo i smjelo dopustiti da ostanu tonski zapisi s ročišta kako bi se mogla donijeti presuda po ukusu i potrebama korumpirane družine.

Tuženi višekratno traže od sutkinje Mataje da se stranke (Andreja Metelko i prvotuženi) dodatno i ponovo ispituju na okolnost stjecanja i raspolaganja poslovnim udjelima. Sutkinja Mataja na te zahtjeve ostaje slijepa i gluha. Ona pouzdano zna da ti poslovni udjeli u polovici pripadaju Andreji Metelko (kao i dionice kupljene 1993. i 1994.), tako to utvrđuje sama u obrazloženju djelomične presude o nekretninama. A zna da Andreja Metelko o tim poslovnim udjelima ništa ne zna i sluša naloge Andreje Metelko da se ogлуši o sve zakonite i razumne zahtjeve tuženih.

Evo gospođu Jadranka Liović Merkaš, predsjednice Općinskog građanskog suda u Zagrebu, to su naši razlozi za izuzeće sutkinje Zrinke Mataje. Vi sigurno nećete naći opet niti jedan razlog da izuzmete gospođu Zrinku Mataju s ovog slučaja i zaštitite zakonitost ovog postupka, sigurno ćete utvrditi da sutkinja gospođa Zrinka Mataja uredno, zakonito i savjesno vodi postupak, da postupa profesionalno, da nije lažljivica i da ne lažira izjave stranaka u postupku, ali ćete sigurno naći dovoljno razloga da nas kaznite onako kako to zahtijeva g. Igor Hrabar ili Andreja Metelko iz usta g. Hrabara.

Moramo Vas upozoriti da je naše novčane račune blokirala Andreja Metelko, mi ne primamo naše plaće i mirovine već 6,5 godina, pa novčana kazna, jer je nenaplativa, ne bi polučila odgovarajuću svrhu, društvenu niti pojedinačnu. Primjereno bi bilo od Vas, da nas u ovakvim okolnostima, kaznite kaznom zatvora. Tako ćete lakše eliminirati tužene i puno lakše zajedno s Andrejom Metelko i ostalim članovima njezine korumpirane družine (pa i s dvije osobe čija imena se sad ne smiju izgovoriti) doći do svog plijena. Vodite računa o tome da kazna bude egzemplarna i ogledna tako da tuženima niti bilo kome drugom tko bi se mogao naći u istoj situaciji u kojoj se danas nalaze tuženi ne padne na pamet da se opet suprotstavlja korumpiranoj družini.

Pazite svakako pri tome da slučajno ne kaznite Andreju Metelko za laži u iskazu koji je dala pred Vašim Sudom 7. listopada 2013 i zbog laži u njezinom podnesku od 22. travnja 2014., da je slučajno ne kaznite zbog višestrukog lažiranja imovinske kartice od 2012. do 2017. koju je davala kao dužnosnik RH i laži koje je u svezi s imovinskom karticom od 2012. iznosila na Sudu u svom iskazu od 7. listopada 2013.

Pogotovo morate paziti da slučajno ne kaznite sutkinju Zrinku Mataju zbog njezinog lažiranja iskazâ stranaka u postupku pri donošenju djelomične presude o nekretninama koju je čitala na ročištu na Badnjak

S. Liović Merkaš

26/28

303

Zrinka Mataja

[Signature]

2015. ili da ju slučajno ne kaznite zato kako se nezakonito, smiješno i besmisleno izjasnila (odbijajući ga) o prigovoru promašene pasivne legitimacije koji su podnijeli bijedni penzioneri Zvonimir Zgombić i lažljivica Slavica Zgombić, drugotuženi i trećetužena u ovom nakaradnom postupku što ga vodi Andreja Metelko, a Vi ga podržavate svim svojim silama.

Nemojte misliti gospođu Liović Merkaš da nam opet možete nauditi. Naše živote zajedno s Andrejom Metelko i njezinom (i Vašom) družinom uništili ste do mjere da nas troje više nitko ne može kazniti.

Što god radili gospođu predsjednice Suda Jadranka Liović Merkaš, vodite pažljivo računa da ništa što radite ne smije biti protivno nalogima što Vam ih izravno ili neizravno izdaje Andreja Metelko.

Zagreb, 23. travnja 2018.

Hrvoje Zgombić

Zvonimir Zgombić

Slavica Zgombić

Prilog: Tablica 1

Tablica 1 - Investicijski novčani tijekovi Zgombići od 1990.-2003. (u EUR) *

sastavljeno 16. travnja 2018.

Stavka	Godina	Odljev	Priljev	Kumulativ odljev	Kumulativ priljev	Objašnjenje stupca 3 ili 4	Traženje odgovora od tužiteljice
1	2	3	4	5	6	7	8
1	1990		15.000	0	15.000	Zarada od prodaje božićnih jelki	
2	1990		75.000	0	90.000	Zarada od prodaje kuće u Požegi	
3	1990	77.500		77.500	90.000	Kupnja stana i garaže u Sigetu (Zagreb)	Traži se od tužiteljice da objasni iz čijih izvora je kupljen stan u Sigetu
4	1990	12.500		90.000	90.000	Opremanje stana u Sigetu	Traži se od tužiteljice da objasni iz čijih izvora je opremljen stan u Sigetu
5	1991		15.000	90.000	105.000	Zarada od prodaje božićnih jelki	
6	1992		10.000	90.000	115.000	Zarada od prodaje stana u Pleternici	
7	1993		5.000	90.000	120.000	Zarada od prodaje zemlje u Požegi	
8	1993	14.500		104.500	120.000	Kupnja dionica Hotel Adriatic d.d.	Traži se od tužiteljice da objasni iz čijih izvora su kupljene dionice
9	1994	26.500		131.000	120.000	Kupnja dionica Hotel Sunčani Hvar d.d.	Traži se od tužiteljice da objasni iz čijih izvora su kupljene dionice
10	1994	12.500		143.500	120.000	Financiranje osnivanja i rada dvaju trgovačkih društava	<u>Traži se od tužiteljice da objasni iz čijih izvora su financirane ukupne investicije do kraja 1994. u iznosu od 143.000 EUR, odnosno tadašnjih 286.000 DEM</u>
11	1995	12.500		156.000	120.000	Kupnja auta Opel Astra	
12	1996	11.000		167.000	120.000	Kupnja auta Hyundai Accent	
13	1996	20.000		187.000	120.000	Financiranje osnivanja i rada trgovačkog društva Tvrtka d.o.o.	
14	1997	17.500		204.500	120.000	Kupnja auta Opel Vectra	
15	1998	25.000		229.500	120.000	Uređenje i opremanje ureda u Preradovićevoj 25, Zagreb (svjedok Ivanka Kovač)	Traži se od tužiteljice da objasni iz čijih se izvora financiralo uređenje u opremanje prostora u Preradovićevoj 25
16	1998	11.000		240.500	120.000	Rate kredita za prostor u Preradovićevoj	
17	1999	50.000		290.500	120.000	Uređenje i opremanje stana na Dobrom dolu 49, Zagreb (svjedok Jovan Crevar)	Traži se od tužiteljice da objasni iz čijih se izvora financiralo uređenje i opremanje stana na Dobrom dolu 49
18	1999		96.500	290.500	216.500	Zarada od prodaje stana u Sigetu	Traži se da tužiteljica objasni čiji je novac od prodaje stana u Sigetu i gdje je nestao taj novac
19	1999	26.000		316.500	216.500	Rate kredita za prostor u Preradovićevoj i za stan na Dobrom dolu 49	
20	1999	50.000		366.500	216.500	Davanje beskamratne pozajmice Damiru Metelku	<u>Traži se da tužiteljica objasni izvore novca za novčane odljeve od 1990. do zaključno 1999. (dok je važio stari Zakon o braku i porodičnim odnosima) u ukupnom iznosu od 366.500 EUR, odnosno tadašnjih 733.000 DEM</u>
21	2000	20.000		386.500	216.500	Kupnja VW Passat 2.0T	
22	2000	30.000		416.500	216.500	Rate kredita za prostor u Preradovićevoj i za stan na Dobrom dolu 49	
23	2001	19.000		435.500	216.500	Kupnja VW Passat 1.9 TDI	
24	2001	40.000		475.500	216.500	Kupnja, uređenje i opremanje stana u Pleternici	
25	2001	30.000		505.500	216.500	Rate kredita za prostor u Preradovićevoj i za stan na Dobrom dolu 49	
26	2001		42.000	505.500	258.500	Primitak dijela prodajne cijene za stan u Sigetu	
27	2002		220.000	505.500	478.500	Prodaja poslovnih udjela u trgovačkim društvima EY	
28	2002	65.000		570.500	478.500	Kupnja stana na Dobrom dolu 50	
29	2002	30.000		600.500	478.500	Rate kredita za prostor u Preradovićevoj i za stan na Dobrom dolu 49	
30	2003	34.000		634.500	478.500	Financiranje osnivanja i rada društva Zgombić & Partneri	
31	2003	30.000		664.500	478.500	Rate kredita za prostor u Preradovićevoj i za stan na Dobrom dolu 49	<u>Traži se da tužiteljica objasni čiji je novčani odljev u razdoblju od 2000.-2003. u iznosu od 298.000 EUR i u razdoblju od 1990.-2003. u ukupnom iznosu od 664.500 EUR i iz kojih i čijih izvora su financirani ti izdaci</u>

* gore prikazani novčani tijekovi ne obuhvaćaju izdatke za kućanstvo (hrana, režije, troškovi auta i druge potrepštine) i troškove djece (odjeća, školovanje i izvanškolske aktivnosti)

10 -05- 2018

PRIMLJENO

Posl.br. 94 P-8469/11-83

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

RJEŠENJE

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Zrinki Mataja kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice-protutužene Andreje Metelko Zgombić, OIB: 43592702477, iz Zagreba, Dobri dol 49, koju zastupa punomoćnik Igor Hrabar, odvjetnik iz Zagreba, protiv I tuženika-protutužitelja Hrvoja Zgombića, OIB: 53023529539, iz Zagreba, Koranska 16, II tuženika-protutužitelja Zvonimira Zgombića, OIB: 11562879451, iz Zagreba, Dobri dol 50 i III tužene-protutužiteljice Slavice Zgombić, OIB: 20751719358, iz Zagreba, Dobri dol 50, koje zastupa punomoćnica Tamara Abel, odvjetnica iz Zagreba, radi utvrđenja bračne stečevine, dana 3. svibnja 2018. godine

riješio je

Odbacuje se zahtjev Hrvoja, Zvonimira i Slavice Zgombić za izuzeće sutkinje ovog suda Zrinke Mataja od suđenja u parničnom postupku posl. br. P-8469/11 koji je podnesen dana 25. travnja 2018. godine, kao nedopušten.

Obrazloženje

Tuženi su podneskom od 25. 04.2018. godine zatražili izuzeće sutkinje u postupku posl. br. P-8469/11 navodeći razloge iz ranijih zahtjeva za izuzeće.

Iz čl. 73 st. 2 Zakona o parničnom postupku proizlazi da nije dopušten zahtjev za izuzeće o kojem je već odlučeno, a iz st. 3 istog člana proizlazi da će zahtjev odbaciti sudac pred kojim teče postupak u povodu kojeg je izuzeće zatraženo.

Kako je u ovom postupku već zatraženo izuzeće sutkinje zbog osnovane sumnje u nepristranost, lažiranje iskaza stranaka, ocjene dokaza na štetu tuženih, a koji zahtjev je kao neosnovan odbijen rješenjem od 4. listopada 2017. godine to je temeljem čl. 73 st. 2 Zakona o parničnom postupku riješeno kao u izreci.

U Zagrebu, dana 3. svibnja 2018. godine.

S u d a c:
Zrinka Mataja, v.r.

Odvjetničko društvo

HRABAR & PARTNERI

Tel.: **385-(0)1 / 4878-660, 4878-661

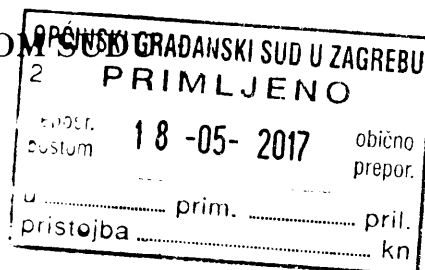
10000 Zagreb, Gajeva 35 Fax: **385-(0)1 / 4878-662; E-mail: odvjetnik-igor.hrabar@zg.htnet.hr

Uredovno vrijeme: ponedjeljak, utorak, srijeda, četvrtak od 9 do 17 sati, petak od 9 do 15 h

Primanje stranaka: isključivo prema prethodnom dogovoru

Na broj: P-8469/11

**OPĆINSKOM GRAĐANSKOM SUDU
U ZAGREBU**

U Zagrebu, 12.05.2017.

Pravna stvar:

Tužiteljica: Andreja Metelko Zgombić iz Zagreba, Dobri dol 49,
OIB:43592702477, zastupana po odvjetniku Igoru Hrabaru iz
Odvjetničkog društva Hrabar&partneri iz Zagreba, Gajeva 35

Tuženici: 1. Hrvoje Zgombić iz Zagreba, Koranska 16. zastupan po
2. Zvonimir Zgombić iz Zagreba, Dobri dol 50.
3. Slavica Zgombić iz Zagreba, Dobri dol 50. svi zastupani po
odvjetnicima iz odvjetničkog društva Abel&Grenac

PODNEŠAK TUŽITELJICE

I Tužiteljica je na raspravnom ročištu od 20. travnja 2017. primila podnesak tuženika od 12.04.2017. te se na isti nastavno očituje, kao i na nastavak ove parnice.

II Prije svega, tužiteljica uvodno ističe da ovaj postupak utvrđenja i podjele bračne tečevine traje već skoro 6 godina, a da tuženici kontinuirano ponavljaju navode koje su isticali još od samog početka - 2011.

Drugim riječima, tuženici ne ističu nikakve nove pravno relevantne činjenice i ne predlažu nikakve nove dokaze kojima bi se utvrđivale takve pravno relevantne činjenice.

Ponašanje i držanje tuženika u parnici usmjereno je isključivo na odugovlačenje i opstrukciju postupka s ciljem izbjegavanja i onemogućavanja koncentracije postupka te s ciljem onemogućenja tužiteljice da se utvrdi imovina koja joj po sili zakona pripada.

Na taj način troškovi postupka se bespotrebno gomilaju i sud se nerazmjerno angažira što dovodi do povrede ustavnog prava na pravično suđenje

(suđenje u razumnom roku) i u konačnici na kvalitetan pristup sudu.

I prema odredbi članka 10. ZPP-a sud je **dužan** postupak provesti bez odugovlačenja, u razumnom roku i sa što manje **troškova** te onemogućiti svaku zlouporabu prava u postupku.

Kao što je navedeno, ponašanje tuženika **najbolje** se ocrtava iz zadnjih 6 godina ovog postupka, a da u tom smjeru idu i **dalje** **najbolje** se vidi iz njihova posljednjeg podneska i dokaznih prijedloga koji **nisu** **prikladni**, kojima se neće i ne može utvrditi niti jedna činjenica važna za **meritorno** **rešavanje** ovoga spora.

Tužiteljica će radi preglednosti analizirati **svaki** **dokazni** prijedlog tuženika s ciljem da naglasi da se radi o prijedlozima kojima **se** **neće** utvrditi niti jedna relevantna činjenica.

Ad1 Na okolnost vlasništva poslovnih udjela

Na navedenu okolnost, prvotuženik (**iako u podnesku** krivo navodi prvotužitelj) isključivo predlaže saslušanje svjedoka.

Osim što je dokazni prijedlog paušalno i **preširoko** određen, proizlazi da prvotuženik predlaže pozvati poimence navedene osobe da iskazuju o događajima od prije više od 20 godina.

Tužiteljica se protivi takvim dokaznim prijedlozima iz sljedećih razloga.

Naime, tijekom cijelog ovog postupka prvooptuženik iznosi činjeničnu konstrukciju da su mu njegovi roditelji dali novce za uplatu temeljnog kapitala prve dvije firme iz 1994., a onda da je od dobiti tih dviju firma osnovana cijela grupa sljedećih firmi koje su predmet ovog postupka.

Takvu konstrukciju koja je očigledan pokušaj izigravanja zakonom **definirane bračne tečevine** prvotuženik u ovih 6 godina nije dokazao niti jednim materijalnim dokazom.

Prvotuženikovi ključni dokazi su iskazi roditelja koji će naravno za svoga sina sve potvrditi, iako su i sami naveli da nemaju nikakvih materijalnih dokaza.

Tužiteljica ističe da su u trenutku osnivanja prvih dviju firmi prvotuženik i tužiteljica već skoro 10 godina zaposleni i ostvaruju pristojna primanja.

Točnije, I-tuženik je svoj radni odnos prema iskazu svoje majke (str. 6. zapisnika) započeo još 06.08.1984. godine. Prvo je radio u firmi "Velebit" za koju je općepoznato da je tada odlično poslovala i bavila se visokoprofitabilnim poslovima.

Nakon toga se zaposlio u Končaru za koju firmu je također općepoznato da je dobro poslovala, a što je i danas slučaj.

Poslije se prema vlastitom iskazu zaposlio u Generalturistu, a nedugo nakon toga i u Consalt investu (stranica 4 i 5 zapisnika) koji je je prema njegovim navodima dobro poslovao, a vlasnici te firme su bili Jakša Barbić, Darko Ostoja te Boris i Mario Porobija.

Tužiteljica je s druge strane svoj radni odnos započela kao odvjetnički pripravnik, zatim se zaposlila na Okružnom sudu pa u Uredu predsjednika RH, a naknadno i u Helios osiguranju gdje joj je plaća bila jako dobra.

U isto vrijeme roditelji tuženika su već nekoliko godina u mirovini s ne velikim penzijama, a što je vidljivo i danas.

Osnivački kapital je izrazito nizak pa je za osnivanje firme "Faber&Zgombić" d.o.o I-tuženik uplatio temeljni kapital u iznosu od 935,00

kuna, a za firmu Faber&Zgombić plus" d.o.o iznos od 1.870.00 kn.

Navedeni temeljni kapital uplaćen je, odnosno unešen u stvarima koje predstavljaju njegovu protuvrijednost.

Tvrditi da su upravo tim novcem koje su mu navodno dali roditelji kupljene stvari koje su onda unešene kao osnivački polog je logički neprihvatljiv.

Novac nije određena kategorija. Tko može dokazati da su upravo tim novčanicama koje su mu navodno dali roditelji kupljene stvari, i da su baš one unesene za osnivački polog gore navedenih firmi?

Zašto bi mu tako nizak osnivački polog davali roditelji u trenutku dok i tuženik i tužiteljica rade i ostvaruju pristojna primanja.

Takva tvrdnja je neuvjerljiva i nedokaziva i svatko bi mogao tako dokazivati vlastitu imovinu.

U svakom slučaju radi se o činjenicama koje zakon presumira pa za dokazivanje suprotnog treba priložiti kvalitetne dokaze iz kojih će izvan svake sumnje proizlaziti suprotno.

Prema tomu, u situaciji kada prvotuženik svoje tvrdnje o vlastitoj imovini zasniva na konstrukciji da ona potječe od novaca roditelja s kojima je uplatio temeljni kapital, a uzevši u obzir da za to nema niti jednog materijalnog dokaza i da je temeljni kapital unesen čak u stvarima (nema dokaza da su stvari uplaćene novcima roditelja) tada se postavlja logično pitanje što mogu ponuditi iskazi poimence navedenih svjedoka, a da iskazi već neposredno zainteresiranih nisu ponudili.

Odgovor glasi da ne mogu ponuditi ništa i da se ove činjenice ne dokazuju saslušanjem, nego ispravama, kojih nema.

Konačno, analogno članku 252. Obiteljskog zakona predviđeno je da je dobitak na sreću bračna stečevina. To je iz razloga jer je nemoguće utvrditi za čije novce je listić kupljen.

S obzirom da su na okolnost osnivanja firme već saslušane stranke na ročištima od 19.04.2013, 07.10.2013., 16.01.2014 i 09.04.2014. to je činjenično stanje u tom pogledu dovoljno utvrđeno.

Predloženi svjedoci svojim iskazima ne mogu dati neka nova saznanja kojih već nema.

Prema tome, navedeni dokazni prijedlog nije važan za odluku u sporu pa se predlaže sudu isti u skladu sa člankom 220. ZPP-a odbiti.

Ad 2 saslušanje na okolnost uzgoja božićnih jelki

Prvenstveno, uzgojem božićnih jelki bavili su se roditelji I-tuženika 70.-ih godina prošlog stoljeća, a što su ujedno i iskazali na ročištu od 09.travnja 2014.

Navedena činjenica nije uopće sporna pa nije jasno što to predloženi svjedoci mogu iskazati na predmetnu okolnost i kakva je to uopće dokaziva uzročno posljedična veza uzgoja božićnih jelki s ovim postupkom?

Eventualna zarada poznata je samo roditeljima koji uzgred budi rečeno nisu o tome priložili niti jedan materijalni dokaz te se o tome može samo nagađati.

Osim toga, prilikom utvrđivanja bračne stečevine ni prema starom, a ni prema novom Obiteljskom zakonu nisu relevantni doprinosi roditelja, već bračnih drugova, a što je prije i obrazloženo.

Također, nesporne činjenice se ne dokazuju.

Isto tako, u skladu s člankom 220. stavak 1. Zakona o parničnom postupku dokazivanje obuhvaća sve činjenice koje su važne za donošenje odluke.

Činjenica uzgoja božićnih jelki nije činjenica važna za odluku u sporu pa se predlaže sudu u skladu s člankom 220. ZPP-a odbiti kao irelevantan.

Ad 3 Na okolnost najma i uređenja posl. prostora u Šenojnoj 4

Navedeni dokazni prijedlog je irelevantan i neodređen.

Naime, nije jasno čiji je to poslovni prostor i zašto bi navedena činjenica bila važna za odluku u ovome sporu.

Osim toga, nikakav poslovni prostor nije predmet spora, a s obzirom da je svjedok dugogodišnji poslovni partner prvotuženika upitna je vjerodostojnost takvog iskaza.

Prema tome, predlaže se navedeni dokazni prijedlog u skladu s člankom 220. ZPP-a odbiti kao irelevantan.

Ad 4 Na okolnost kupnje i uređenja posl. prostora u Preradovićevoj 25

Također, navedeni dokazni prijedlog je irelevantan i neodređen.

Naime, nije jasno čiji je to poslovni prostor i zašto bi navedena činjenica bila važna za odluku u ovome sporu.

Osim toga, nikakav poslovni prostor nije predmet spora, a s obzirom da je svjedok dugogodišnji poslovni partner prvotuženika upitna je vjerodostojnost takvog iskaza.

Prema tome, predlaže se navedeni dokazni prijedlog u skladu s člankom 220. ZPP-a odbiti kao irelevantan.

Ad 5 Na okolnost najma i uređenja posl. prostora u Koranskoj 16

Isto tako, navedeni dokazni prijedlog je irelevantan i neodređen.

Naime, nije jasno čiji je to poslovni prostor i zašto bi navedena činjenica bila važna za odluku u ovome sporu.

Osim toga, nikakav poslovni prostor nije predmet spora.

Prema tome, predlaže se navedeni dokazni prijedlog u skladu s člankom 220. ZPP-a odbiti kao irelevantan.

Ad 6 Na okolnost najma i uređenja posl. prostora u Humboldtovoj

Također, navedeni dokazni prijedlog je irelevantan i neodređen.

Naime, nije jasno čiji je to poslovni prostor i zašto bi navedena činjenica bila važna za odluku u ovome sporu.

Osim toga, nikakav poslovni prostor nije predmet spora.

Prema tome, predlaže se navedeni dokazni prijedlog u skladu s člankom 220. ZPP-a odbiti kao irelevantan.

Ad 7 Na okolnost stjecanja dionica HT-a

Predmetne dionice nisu predmet spora pa je navedeni dokazni prijedlog sasvim irelevantan za ovaj postupak.

Predlaže se sudu u skladu s člankom 220. ZPP-a odbiti izvođenje navedenog dokaza.

Ad 8 Na okolnost uzimanja kredita i novčanog poslovanja

Ovaj dokaz je u postupnosti irelevantan za ovaj postupak jer niti je predmet spora niti se njime mogu dokazivati činjenice važne za ovaj spor.

Predlaže se sudu u skladu s člankom 220. ZPP-a odbiti izvođenje navedenog dokaza.

III Tužiteljica **naglašava i potcrtava** činjenice koje su važne za ovaj postupak.

Izvođenjem dokaza u tijeku ovog postupka nije sporno da su tužiteljica i I-tuženik bili u bračnoj zajednici od zaključenja braka 19.5.1990. pa do 14.lipnja 2011.

Nije sporno da su tijekom bračne zajednice zajednički stjecali određenu imovinu i da je I-tuženik tužiteljici 26.lipnja 2011. elektroničkim putem poslao "*tablicu podjele imovine*" sastavljenu od njihove detaljno popisane imovine s naznačenom vrijednosti između 2.266.000,00 i 2.411.000,00 EUR.

Nesporno je i da je I-tuženik u vremenskom periodu od prestanka bračne zajednice 14.lipnja 2011. pa u ovih 6 godina, raspolagao bračnom stečevinom na **način da je:**

- **prenio vlasništvo nekretnine** u Pisarovini na svoje roditelje
- **prebacio novčana sredstva** na račune svojih roditelja i račune u inozemstvu
- otuđio gotovo sve poslovne udjele u trgovačkim društvima koja su predmet spora
- doveo do prestanka gotovo svih trgovačkih društava koja su predmet spora
- zadržao dobit od trgovačkih društava koja su predmet spora

a da su nekretnine na Dobrom Dolu 47, u Vinkovcima i Pleternici samo formalnopravno na roditelju I-tuženika, II-tuženiku.

Nije sporno i da se prema važećem zakonodavnom, ustavnosudskom, sudskom i teorijskom stajalištu, mjerodavno materijalno pravo po pitanju bračne stečevine primjenjuje na način da se :

"Na imovinu stečenu za vrijeme trajanja bračne zajednice do 1. srpnja 1999. kao dana početka primjene Obiteljskog zakona („Narodne novine“ broj: 162/1998) primjenjuju odredbe zakona koji je bio na snazi u vrijeme stjecanja te imovine." (Pravno shvaćanje zauzeto na četvrtoj sjednici Građanskog odjela Vrhovnoga suda Republike Hrvatske 8. svibnja 2006. broj Su IVg 1_2006-4)

Dakle, nije sporno da se na imovinu stečenu do 01.07.1999. primjenjuje odredba članka 281. Zakona o braku i porodičnim odnosima koja glasi:

- (1) Kod utvrđivanja suvlasničkih dijelova udio bračnog druga u zajedničkoj imovini određuje se prema njegovom doprinosu u stjecanju te imovine.
- (2) U slučaju spora sud određuje koliki je bio doprinos bračnih drugova u

stjecanju zajedničke imovine, pri čemu vodi računa ne samo o osobnom dohotku i zaradi svakog od bračnih drugova, nego i o pomoći jednog bračnog druga drugome, o radu u domaćinstvu i porodici, brizi oko odgoja i podizanja djece, kao i o svakom drugom obliku rada i suradnje u upravljanju, održavanju i povećanju zajedničke imovine.

a da se na imovinu stečenu poslije 01.07.1999. primjenjuju odredbe članka 248. Obiteljskog zakona:

Bračna stečevina je imovina koju su bračni drugovi stekli radom za vrijeme trajanja bračne zajednice ili potječe iz te imovine.

i članka 249. Obiteljskog zakona

(1) Bračni drugovi su u jednakim dijelovima su vlasnici u bračnoj stečevini, ako nisu drukčije ugovorili.

(2) Nevjesta i ženik, odnosno bračni drugovi mogu bračnim ugovorom drukčije urediti svoje odnose glede bračne stečevine.

Nesporno je i da potonje navedena odredba članka 249. Obiteljskog zakona predstavlja neoborivu presumpciju (*iuris et de iure*) što je i potvrđeno odlukom Ustavnog suda RH broj U-I/1890/2007 od 25. studenog 2010.

Isto tako, nije sporno da I-tuženik i tužiteljica nisu tijekom trajanja bračne zajednice drukčije (ugovorno) uredili svoje odnose glede bračne stečevine.

Utvrđeno je i da su tužiteljica i I-tuženik za cijelo vrijeme bračne zajednice bili zaposleni. imali dvoje djece koju su zajednički odgajali i podizali te zajednički stjecali svu svoju imovinu.

Prema tome, primjenjujući materijalno pravo na tako utvrđeno činjenično stanje, evidentno je da su tužiteljica i I-tuženik u jednakim dijelovima su vlasnici u bračnoj stečevini.

IV Na temelju svega navedenog, tužiteljica predlaže sudu odbiti predložene dokazne prijedloge prvotuženika jer su isti u potpunosti irelevantni za ovaj postupak.

Predlaže se sudu voditi se ustavnim načelom pravičnosti i provesti ovaj postupak sa što manje troškova i odugovlačenja.

Konačno, predlaže se sudu postupiti u skladu s traženjem tužiteljice iz podneska predanog na ročištu od 20.04.2017. te u skladu s raspravnim rješenjem od 20.04.2017. pribaviti podatke od Porezne uprave o isplati dobiti za firme navedene u podnesku.

Tužiteljica po
ODVJETNIK
IGOR HRABAR
ZAGREB, Gajeva 35
Tel.: 4878-660, 4878-661, fax.: 4878-662

U nastavku ovog Spisa nalazi se dopis sa zahtjevom za zaštitu prava na pravično i pošteno suđenje koji smo uputili Pučkoj pravobraniteljici Republike Hrvatske.

Identičan zahtjev smo uputili Vrhovnom sudu RH, Županijskom sudu u Zagrebu te Državnom sudbenom vijeću, pa s ta tri dopisa nećemo opterećivati spis da se ne ponavljaju identični podnesci. Podnesci su poslani na sve četiri institucije e-mailom 16. svibnja 2018. te preporučenom poštom s povratnicom 21. svibnja 2018.

Nakon dopisa Pučkoj pravobraniteljici slijede u Spisu odgovori sve četiri institucije, pri čemu smo od Vrhovnog suda i Pučke pravobraniteljice dobili izraze sućuti za našu situaciju, ali nijedna od institucija kojima smo se obratili čini se nije nadležna za naš slučaj.

Vrhovni sud je zatražio objašnjenje našeg Zahtjeva od predsjednice Općinskog građanskog suda, gospođe Jadranke Liović Merkaš. Na žalost, kao i prilikom odbijanja našeg zahtjeva za izuzeće sutkinje Mataje od 24. kolovoza 2017. predsjednica Suda odbacuje navode tuženih u Zahtjevu Vrhovnom sudu, ne očituje se niti o jednom od naših konkretnih navoda. Mi vrlo konkretno citiramo dijelove spisa koje lažira sutkinja Mataja, pa zar je onda teško predsjednici Suda Jadranki Liović Merkaš odgovoriti na naše vrlo konkretne pritužbe. Ona na te konkretne pritužbe ne odgovora jer na njih nije moguće odgovoriti na način da bi obranila sutkinju Mataju.

Dapače, braneći teški kriminal na Općinskom građanskom sudu u Zagrebu koji se u jednom udruženom pothvatu provodi na čelu s Andrejom Metelko, državnom tajnicom u Ministarstvu vanjskih i europskih poslova, predsjednica Suda obrće stvarnost te tužene predstavlja kriminalcima (začudo, samo Hrvoja Zgombića) koji „na vrlo neprimjeren i nedopustiv način iznosi insinuacije na račun raspravne sutkinje“, pri čemu predsjednica Suda ne želi konkretizirati niti jednu od tih „insinuacija“ koje prema sutkinji Zrinki Mataji imaju tuženi (prema stavu predsjednice Suda). Ako predsjednica Suda Jadranka Liović Merkaš misli da tuženi „insinuiraju“ kad kažu da sutkinja Mataja lažira spis i vrlo konkretno citiraju te dijelove Spisa, zar ne bi bilo vrlo lako pokazati i dokazati da tuženi „insinuiraju“, a da sutkinja Mataja „u predmetu postupka ažurno, sukladno aktivnosti stranaka i objektivnim mogućnostima suda“. Ali to gospođa Jadranka Liović Merkaš ne želi napraviti jer to nije moguće.

Sama predsjednica Suda neistinito navodi pri tome da je predstavku Vrhovnom sudu poslao tuženi Hrvoje Zgombić, a iz PDF datoteke priložene e-mailu posve je razvidno da su Zahtjev potpisali sve troje tuženih – Hrvoje Zgombić, Zvonimir Zgombić i Slavica Zgombić, a iz e-mail adrese se jasno vidi da je e-mail Vrhovnom sudu poslan s adrese obiteljzgombic@gmail.com, pri čemu na kraju i nije važno s koje adrese je e-mail poslan. Iz podneska poslanog poštom jasno se vidi da su podnesak Vrhovnom sudu uputili sve troje tuženih.

Ali predsjednica Suda iz svojih razloga, vjerojatno navedena od dvije osobe čija se imena ne smiju spominjati, iznosi neistinu da je podnesak podnio Hrvoje Zgombić, dapače u nazivu predmeta svog odgovora Vrhovnom svjesno i namjerno neistinito navodi ovo: „Predmet: Hrvoje Zgombić – P-8469/11“, a predmet se stvarno odnosi na tužbu Andreje Metelko protiv Hrvoja Zgombića, Zvonimira Zgombića i Slavice Zgombić.

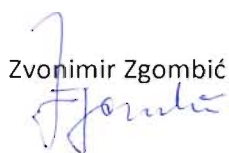
Isto tako je Županijski sud tražio objašnjenje od predsjednice Općinskog građanskog suda. Za razliku od Vrhovnog suda, Županijski sud nije nam dostavio očitovanje Općinskog suda, ali u svom e-mailu tuženima od 4. lipnja 2018. Županijski sud prepričava očitovanje Općinskog suda te tako navodi između ostalog: „**navodi se (Općinski sud, prim. tuženih) kako se od strane tuženika i učestalih zahtjevima za izuzeće raspravne sutkinje, koje izuzeće je do sada zatraženo u četiri navrata, opstruira rad na predmetu i produžuje tijek postupka.**“ Tužene zanima kako i koliko je produžen tijek postupka npr. odbacivanjem zahtjeva tuženih za izuzeće sutkinje Mataje koji potpisuje sutkinja Mataja koji je sastavljen na manje od pola stranice teksta ili kako je usporen tijek postupka kad predsjednica Općinskog suda odbijajući zahtjev tuženih za izuzeće sutkinje Mataje uopće ne gledajući Spis neistinito tvrdi da je provela subjektivni i objektivni test rada sutkinje Mataje.

Kako to tuženi utječu na dužinu postupka, kad sutkinja Mataja donosi djelomičnu presudu o nekretninama nakon što je spor stajao nepomično 18 mjeseci? Kako to tuženi utječu na dužinu postupka, a spor stoji na mjestu 22 mjeseca nakon donošenja djelomične presude o nekretninama. Doista, niti Županijski sud ne smatra potrebnim razjasniti opće opservacije predsjednice Općinskog suda da je sa raspravnom sutkinjom Zrinkom Matajom sve u redu i da je sa Spisom sve u redu. Niti Županijski sud ne želi se upustiti niti u jednu konkretnu primjedbu tuženih na rad sutkinje Zrinke Mataje. Za razliku od predsjednice Općinskog suda, tuženi ne daju nikakve opće opservacije o radu sutkinje Zrinke Mataje, već vrlo precizno navode ono što su nezakonito počinile sutkinja Mataja i državna tajnica Andreja Metelko uz dvije osobe čija imena se sad ne smiju spominjati.

Točno je da su, kako u svom očitovanju Vrhovnom i Županijskom sudu kaže predsjednica Suda, tuženi više puta (konkretno četiri puta) tražili izuzeće sutkinje Mataje, ali kako se to tuženima može zamjeriti kad su suočeni s ovom razinom bezakonja koje se događaju na Općinskom građanskom sudu u Zagrebu. Kome da se mi obratimo?

Hrvoje Zgombić

Zvonimir Zgombić

Slavica Zgombić

Ured pučke pravobraniteljice

n/r Pučke pravobraniteljice

Trg hrvatskih velikana 6

10 000 Zagreb

Zagreb, 21. svibnja 2018.

**ZAHTJEV
ZA ZAŠTITU PRAVA NA POŠTENO I PRAVIČNO SUĐENJE**

Poštovani,

U prilogu ovog dopisa nalazi se dio spisa u predmetu P-8469/11 koji se vodi na Općinskom građanskom sudu u Zagrebu u imovinskoj parnici koju od prosinca 2011. vodi tužiteljica Andreja Metelko protiv tuženih Hrvoja Zgombića, Zvonimira Zgombića i Slavice Zgombić. Vjerujemo da je vam je lako dostupan cjelokupni spis.

Tuženi vam se obraćaju ovim dopisom jer iz spisa predmeta P-8469/11 nedvojbeno proizlazi da je tuženima u okviru postupka pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu u potpunosti uskraćeno temeljno ljudsko pravo na pošteno i pravično suđenje.

Tuženi vjeruju da se iz samog spisa da posve jasno razaznati da su tuženi u postupku pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu u potpunosti u podređenom položaju u odnosu na tužiteljicu Andreju Metelko te se na tom sudu predmet vodi i presuda donosi na temelju samo iskaza tužiteljice koji je u svom pretežnom dijelu lažan, odnosno sastoji se od brojnih dokazanih lažnih izjava tužiteljice, bez da je tužiteljica kao dokaz svoje tužbe podnijela ijedan dokument ili pozvala ijednog svjedoka, a pri tom se zanemaruju brojni dokazi tuženih i više od 50 svjedoka koji su tuženi predložili. Dapače, prema navodima tužiteljice, ona sve te brojne dokaze i svjedoke naziva obijesnim parničenjem tuženih, a da sama pri tome ne nudi niti jedan dokaz, niti jednog svjedoka koji bi poduprlj tvrdnje iz njezine tužbe iz kraja prosinca 2011.

Prema našem shvaćanju stvari koje se mogu razaznati iz činjeničnih okolnosti spisa predmeta P-8469/11, tužiteljica koja je državna tajnica za EU pri Ministarstvu vanjskih i europskih poslova organizirala je i vodi skupinu kojoj je za cilj da na bezakonju, lažiranjem spisa od strane sutkinje koja vodi ovaj predmet gospođe Zrinke Mataje i njezine namjerne grube nepažnje i nemara usmjerenog na pogodovanje tužiteljici i oštećivanje tuženih razvlasti tužene od njihove zakonito stečene imovine i dodijeli je tužiteljici u skladu s njezinom tužbom.

Predmetni spis je početkom 2012. presigniran s jednog suca na drugog, na sutkinju Zrinku Mataja. Kako tuženi vjeruju, kad je predmet izvorno dodijeljen jednom sucu, pretpostavljamo da je predsjednica Općinskog građanskog suda u Zagrebu ili druga osoba koja dodjeljuje predmete sucima s dužnom pažnjom proučila opterećenost pojedinih sudaca prije nego što je predmet izvorno dodijeljen, pa se tuženima nameće razumno pitanje i sumnja koji su to bili razlozi presignacije predmeta P-8469/11 s jednog suca na sutkinju Zrinku Mataju i to u svega nekoliko tjedana od podizanja tužbe, a onda je sutkinja Mataja (navodno neopterećena) prvo ročište sazvala tek 22 mjeseca od podnošenja tužbe Andreje Metelko. Na traženje da im se objasni ta presignacija, tuženi nikad nisu dobili odgovor.

Činjenica je da je Županijski sud u Zagrebu u cijelosti ukinuo djelomičnu presudu koju je na Badnjak 2015. (!?) na ročištu čitala sutkinja Zrinka Mataja, barem tako shvaćaju tuženi. Međutim, to ne umanjuje kvalitetu činjenice da je sutkinja Mataja lažiranjem iskaza stranaka u postupku i postupanjem namjerno grubom nepažnjom i namjernim nemarom svjesno i s ciljem pogodovanja Andreji Metelko, a tuženi imaju dovoljno razloga opravdano strahovati da utjecaj Andreje Metelko daleko premašuje ono što se zbiva na Općinskom građanskom sudu u Zagrebu. Sutkinja Mataja nikako ne može izdržati provjeru njezinog rada provođenjem subjektivnog i objektivnog testa za koji predsjednica Općinskog građanskog suda u Zagrebu neistinito tvrdi da ga je provela u Rješenju od 4. listopada 2017. kojim je odbila zahtjev tuženih za izuzeće sutkinje Zrinke Mataje.

Tuženi su u poziciji da su nakon šest i pol godina trajanja ovog sudskog spora i života posve uništenih postupcima Andreje Metelko i Zrinke Mataje, kad imaju 58, 86 i 81 godinu, prisiljeni voditi taj postupak s tužiteljicom sigurno ne kraće od idućih 20 godina. Pri tome napominjemo da su nama tuženima ekspresno i nezakonito 2011. godine blokirane sve nekretnine, svi bankovni računi u svim bankama u cijeloj zemlji. Drugotuženi s 86 godina već 6,5 godina ne prima svoju zakonito zarađenu mirovinu i očito je više nikad neće vidjeti, a danas star i bolestan živi od 3.000 Kn mirovine trećetužene i pomoći prvotuženog. Mi više nikad, dok smo živi svi troje, nećemo moći raspolagati svojom zakonito stečenom imovinom. Toliko o hrvatskom pravosuđu! Toliko o Andreji Metelko, Zrinki Mataji i ostalima koji su se udružili u ovom protuzakonitom pothvatu.

Tražimo od adresata ovog e-maila da zaštite naša temeljna ljudska prava. Mi nemamo previše vjere u hrvatski pravosudni sustav, a vjerujemo da razloge pomanjkanja te vjere ne treba objašnjavati jer su više nego očiti – Hrvatska je odavno izgubila svojstvo pravne države. Međutim, obraćanje vama kao tijelima koja bi trebala voditi računa o zakonitosti rada sudske vlasti i zaštiti ljudskih prava pojedinaca nužan je korak koji poduzimamo prije nego se obratimo dijelovima domaće i međunarodne javnosti. Povrh toga, ruke Andreje Metelko i skupine s kojom se udružila vrlo su duge i vrlo moćne i mi vjerujemo da oni mogu ishoditi štogod pozele. To se na koncu jasno vidi iz vođenja dosadašnjeg postupka pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu.

U prilogu ovog dopisa nalazi se dio spisa koji se odnosi na naše višekratno traženje izuzeća sutkinje Zrinke Mataje i odbijanje i odbacivanje tog zahtjeva u kojem tuženi obilno citiraju dijelove spisa i ukazuju na svjesno i namjerno protuzakonito djelovanje sutkinje Zrinke Mataje i, na koncu, ljudi koji su se s Andrejom Metelko udružili u ovom protuzakonitom pothvatu.

Mi ne držimo da je bilo koja naša izjava u ovom dopisu neutemeljena, kao i u prilogu ovom dopisu, i ne znamo hoćemo li i kako biti kažnjeni zbog ovog što vam iznosimo, ali mi se nećemo predati, mi ćemo ustrajati u zaštiti naših ljudskih prava bez obzira na kaznu, pa i onda ako Andreja Metelko ishodi da nas pozatvarate.

S poštovanjem,

Hrvoje Zgombić

Zvonimir Zgombić

Slavica Zgombić

**REPUBLIKA HRVATSKA
DRŽAVNO SUDBENO VIJEĆE**

Broj: P-74/18-2
Zagreb, 22. svibnja 2018.

SLAVICA ZGOMBIĆ
obiteljzgombic@gmail.com

PREDMET: SLAVICA ZGOMBIĆ
- odgovor, dostavlja se

Poštovana,

Vezano za Vaš podnesak zaprimljen mailom 16. svibnja 2018., očitujemo se kako slijedi.

Ovlasti Državnog sudbenog vijeća izrijekom su propisane odredbom članka 42. Zakona o Državnom sudbenom vijeću („Narodne novine“ broj 116/10, 57/11, 130/11, 13/13, 28/13 i 82/15- dalje u tekstu: ZDSV), pa je tako citiranom odredbom propisano da u djelokrug Vijeća spada imenovanje sudaca, imenovanje i razrješenje predsjednika sudova, odlučivanje o imunitetu sudaca, premještanje sudaca, vođenje stegovnog postupka i odlučivanje o stegovnoj odgovornosti sudaca, odlučivanje o razrješenju sudaca, sudjelovanje u osposobljavanju i usavršavanju sudaca i sudskih službenika, donošenje Metodologije izrade ocjene sudaca, vođenje osobnih očevidnika sudaca te vođenje i kontrola imovinskih kartica sudaca.

Prema odredbi članka 5. Zakona o sudovima (Narodne novine broj 28/13, 33/15, 82/15 i 82/16), sudovi sude na temelju Ustava, međunarodnih ugovora, zakona i drugih važećih izvora prava.

U smislu odredbe članka 6. istog Zakona, zabranjen je svaki oblik utjecaja na donošenje sudske odluke. Odluku suda smije mijenjati i ukidati samo sud u čiju nadležnost spada predmet u postupku propisanom zakonom, a ne i ovo Vijeće, kao tijelo koje osigurava samostalnost i neovisnost sudbene vlasti.

Ukoliko smatrate da su se u postupanju Zrinke Mataja, sutkinje Općinskog građanskog suda u Zagrebu, ostvarila obilježja nekog konkretnog kaznenog djela, nije u nadležnosti Vijeća, već nadležnog državnog odvjetništva, utvrđivati je li imenovana sutkinja u obavljanju sudačke dužnosti počinila kazneno djelo.

Prema odredbi članka 106. Zakona o sudovima, suci su pri obavljanju dužnosti dužni poštivati zakon i Kodeks sudačke etike koji utvrđuje etička načela i pravila ponašanja sudaca radi čuvanja dostojanstva i ugleda sudačke dužnosti. Prema tim etičkim načelima, sudac svoju dužnost mora obnašati nepristrano te se u obnašanju sudačke dužnosti mora na jednaki način odnositi prema svim sudionicima u postupku.

Kako svatko ima pravo ukazati na ponašanje suca suprotno odredbama Kodeksa sudačke etike, upućujete se na mogućnost da se s konkretnom povredom Kodeksa, ukoliko ga je sutkinja Zrinka Mataja u obnašanju svoje dužnosti uistinu povrijedila, obratite nadležnom sudačkom vijeću, tj. sudačkom vijeću pri Županijskom sudu u Zagrebu.

Slijedom svega navedenoga, daje Vam se na znanje da Državno sudbeno vijeće nije ovlašteno postupiti po Vašem zahtjevu/prijedlogu, koji nije konkretiziran u okviru ovlasti Državnog sudbenog vijeća, pa bi svako postupanje po Vašem zahtjevu predstavljalo prekoračenje ovlasti ovog Vijeća.

S poštovanjem,

Osoba ovlaštena za obavljanje poslova tajnika
Državnog sudbenog vijeća

Zlatana Bihar

DNA:

- Slavica Zgombić
- Spis predmeta

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Ured predsjednika

Broj:Su VI-215/2018-2
Zagreb, 22. svibnja 2018.

Hrvoje Zgombić,
Zvonimir Zgombić i
Slavica Zgombić
e adresa: obiteljzgombic@gmail.com

PREDMET: Odgovor na dopis od 16. svibnja 2018.

Poštovani,

Obratili ste se Vrhovnom suda Republike Hrvatske dopisom upućenim elektronskom poštom od 16. svibnja 2018., u kojem ističete nezadovoljstvo vođenjem parničnog postupka od strane uredujuće sutkinje i prigovore na postupanje Općinskog građanskog suda u Zagrebu u predmetu poslovni broj P-8469/11, te tražite između ostalima i od Vrhovnog suda Republike Hrvatske da zaštiti Vaša temeljna ljudska prava..

Imajući razumijevanja za Vašu životnu i pravnu situaciju koju opisujete, želimo Vas izvijestiti da Vrhovni sud Republike Hrvatske nema ovlasti na bilo koji način intervenirati u rad nižih sudova, te eventualno analizirati pojedine radnje u sudskim postupcima koji se pred tim sudovima vode ili su se vodili.

Jedinstvenu primjenu zakona i ravnopravnost građana Vrhovni sud Republike Hrvatske osigurava putem svojih odluka donesenih povodom podnesenih pravnih lijekova i putem pravnih mišljenja zauzetih na sjednicama odjela.

Tek kada i ukoliko neki konkretni predmet povodom pravnog lijeka bude upućen Vrhovnom sudu Republike Hrvatske na rješavanje u skladu s odredbama zakona, Vrhovni sud će u svojoj odluci izraziti pravno stajalište, koje je obvezujuće za sve sudionike u postupku.

S poštovanjem,

Tajnik suda

Viktor Kušpilić

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU
Trg Nikole Šubića Zrinskog 5
PREDSJEDNIK SUDA

Broj: Su - Gzp I-49/18-2
Zagreb, 23. svibnja 2018.

R J E Š E N J E

Predsjednik Županijskog suda u Zagrebu, Ivan Turudić, univ.spec.crim., odlučujući povodom zahtjeva za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku I. predlagatelja Hrvoja Zgombića iz Zagreba, Koranska 16, OIB: 53023529539, II. predlagatelja Zvonimira Zgombića iz Zagreba, Dobri dol 50, OIB: 11562879451 i III. predlagateljice Slavice Zgombić iz Zagreba, Dobri dol 50, OIB: 20751719358, u predmetu Općinskog građanskog suda u Zagrebu, poslovni broj P-8469/11,

r i j e š i o j e

Županijski sud u Zagrebu oglašava se stvarno nenadležnim za postupanje u ovom predmetu, te se spis ustupa stvarno nadležnom Općinskom građanskom sudu u Zagrebu na daljnji postupak.

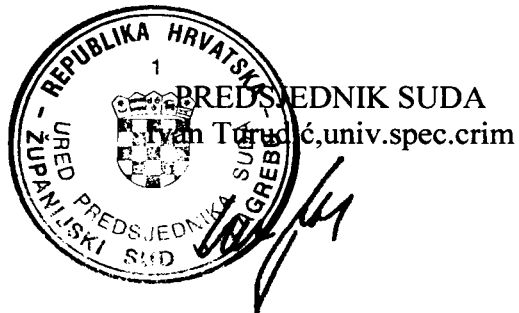
Obrazloženje

Predlagatelji su 23. svibnja 2018. podnijeli zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku naziva zahtjev za zaštitu prava na pošteno i pravično suđenje temeljem odredbe članka 63. i 64. stavka 1.toč.1 Zakona o sudovima ("Narodne novine" broj: 28/13, 33/15.,82/15. i 82/16. - dalje u tekstu: ZS) smatrajući da im je nerazumno dugim trajanjem parničnog postupka koji se vodi kod Općinskog građanskog suda u Zagrebu, pod poslovnim brojem P-8469/11 povrijeđeno pravo na suđenje u razumnom roku.

Stranka u sudskom postupku koja smatra da nadležni sud nije odlučio u razumnom roku o njezinu pravu ili obvezi ili o sumnji ili optužbi za kažnjivo djelo ima pravo na sudsku zaštitu sukladno čl. 63. ZS.

Uvidom kroz aplikaciju eSpis i u kontaktu sa pisarnicom Građanskog odjela Županijskog suda u Zagrebu utvrđeno je da se postupak u danom predmetu, u odnosu na predlagatelje ne vodi kod ovoga suda već kod Općinskog građanskog suda Zagrebu pod poslovnim brojem P-8469/11, te se stoga ovaj sud oglašava stvarno nenadležnim i spis se upućuje nadležnom Općinskom građanskom sudu u Zagrebu.

Kako se postupak vodi pred Općinskim građanskim sudom Zagrebu, valjalo je, temeljem odredbe članka 17. stavka 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj, 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 i 89/14; dalje u tekstu: ZPP), riješiti kao u izreci.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ovog rješenja žalba nije dopuštena (članak 17. stavak 3. ZPP-a).

DNA:

1. Predlagatelj: Hrvoje Zgombić, Zagreb, Koranska 16
2. Predlagatelj: Zvonimir Zgombić iz Zagreba, Dobri dol 50
3. Predlagateljica: Slavica Zgombić iz Zagreba, Dobri dol 50
4. Općinski građanski sud Zagreb na broj P-8469/11 – po pravomoćnosti, uz spis
5. U Spis

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU
Trg Nikole Šubića Zrinskog 5
PREDSJEDNIK SUDA

Broj: 9 Su-748/18-5
Zagreb, 4. lipnja 2018.

*gospodin Hrvoje Zgombić,
gospodin Zvonimir Zgombić
gospođa Slavica Zgombić
(putem elektroničke pošte)*

Predmet: **predstavka - pritužba vezano za predmet**
Općinskog građanskog suda u Zagrebu
poslovni broj: P-8469/11
- odgovor, dostavlja se

Poštovani,

Povodom vaše predstavke sa priložima, proslijeđene i zaprimljene u Uredu predsjednika Županijskog suda u Zagrebu elektroničkom poštom 16. svibnja 2018., a sve vezano za predmet Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj P-8469/11, izvješćujemo vas kako slijedi:

- zatražena je dostava očitovanja od strane Općinskog građanskog suda u Zagrebu proslijeđena na ruke predsjednice suda gđe Jadranke Liović Merkaš 18. svibnja 2018., a vezano za vašu predstavku,
- Općinski građanski sud u Zagrebu, Ured predsjednice suda, dopisom od 25. svibnja 2018. poslovni broj 9 Su-1406/18 očitovao se na način da je uvidom u predmet poslovne oznake P-8469/11 i očitovanje raspravne sutkinje utvrđeno kako se radi o složenom predmetu radi utvrđenja bračne stečevine,
- stranke u postupku predložile su provođenje dokaza saslušanjem velikog broja svjedoka,
- osim toga, navodi se kako se od strane tuženika i učestalim zahtjevima za izuzeće raspravne sutkinje, koje izuzeće je do sada zatraženo u četiri navrata, opstruira rad na predmetu i produžuje tijek postupka,
- rasprave se zakazuju sukladno aktivnostima stranaka i objektivnim mogućnostima suda pa je slijedeće ročište radi saslušanja svjedoka tuženih zakazano za dan 6. lipnja 2018.

S poštovanjem,

PREDSJEDNIK SUDA
Ivan Turudić, univ.spec.crim.

REPUBLIKA HRVATSKA

PUČKI PRAVOBRANITELJ

Broj: P. P. -18-2-1179/18-10-3.

Zagreb, 03. srpnja 2018.

Gosp. i gđa.

HRVOJE ZGOMBIĆ

ZVONIMIR ZGOMBIĆ

SLAVICA ZGOMBIĆ

Dobri dol 50

10 000 ZAGREB

Poštovani,

Pučka pravobraniteljica zaprimila je vašu pritužbu u kojoj iznosite i obrazlažete nezadovoljstvo rukovođenjem glavnom raspravom od strane sutkinje Općinskog građanskog suda u Zagrebu, kao i radi neprihvatanja vaših zahtjeva za izuzeće. Smatrate da u postupku niste imali objektivno i pošteno suđenje, radi čega se obraćate zahtjevom za zaštitu prava na pošteno i pravično suđenje pučkoj pravobraniteljici.

Vaša pritužba sa priložima razmotrena je sa puno pažnje, te nam je uistinu žao što ste suočeni s neprilikama koje opisujete. No, vezano uz konkretan sudski postupak koji vodite, važno nam je istaknuti, kako pučka pravobraniteljica nema zakonskih ovlasti preispitivati pravilnost i zakonitost predmeta iz sudske nadležnosti, te vam stoga ne može u tom smislu pomoći. Slijedom toga, vašoj zamolbi za postupanjem nije u mogućnosti udovoljiti.

Međutim, budući da iz navoda vaše pritužbe proizlazi da je djelomična presuda kojom niste bili zadovoljni ukinuta od strane drugostupanjskog suda, to će u nastavku postupka raspravna sutkinja biti vezana dobivenom uputom višega suda u daljnjem raspravljanju predmeta spora, a sve neophodne pravne savjete i konkretnu pravnu pomoć ovlaštena vam je u postupku pružiti isključivo vaša punomoćnica, odvjetnica.

S poštovanjem,

PUČKA PRAVOBRANITELJICA

10000 Zagreb, Trg hrvatskih velikana 6, Tel: + 385 1 4851 853, 4851 275 Fax: + 385 1 6431 628,

www.ombudsman.hr, e-mail: info@ombudsman.hr, <https://twitter.com/OmbudsmanHR>

**REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B**

Ured predsjednika

Broj: Su-VI-215/2018-4
Zagreb, 29. svibnja 2018.

**OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
n/p predsjednice suda Jadranke Liović Merkaš
Ulica grada Vukovara 84
10000 Zagreb**

**PREDMET: Hrvoje Zgombić, Zvonimir Zgombić i Slavica Zgombić
– predstavka na rad Općinskog građanskog suda u Zagrebu
u predmetu poslovni broj P-8469/11**

Poštovana gospođo Liović Merkaš,

U prilogu Vam dostavljamo predstavku stranaka Hrvoja Zgombića, Zvonimira Zgombića i Slavice Zgombić od 25. svibnja 2018., zajedno s priloženom dokumentacijom, u kojoj iznose prigovore na postupanje Općinskog građanskog suda u Zagrebu u predmetu toga suda poslovni broj P-8469/11.

Molimo Vas da provjerite navode stranaka iz predstavke i pošaljete nam o tome očitovanje, pozivom na naš broj spisa Su VI-215/2018.

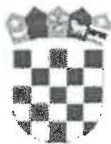
S poštovanjem,

Prilog:
- kao u tekstu

O tome obavijest:

- obiteljzgombic@gmail.com

Tajnik suda
Vihor Kušpilić

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Ured predsjednika suda

9 Su-1510/18
Zagreb, 20. lipnja 2018.

157

VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
URED PREDsjedNIKA

Primljeno, dne 27-06-2018

BROJ	PRILOZI
Su - 9	215/18-5

VRHOVNI SUD
REPUBLIKE HRVATSKE
n/p tajnika suda Vihora Kušpilića

Na br. Su-IV-215/218

Predmet: Hrvoje Zgombić - P-8469/11

Poštovani,

vezano uz Vaš dopis od 29. svibnja 2018. godine i predstavku gospodina Hrvoja Zgombića, navodimo da ista u cijelosti predstavlja analizu i tijek dosadašnjeg postupka u predmetu P-8469/11. Podnositelj se istom referira na iskaze svjedoka i stranaka, na način da u detalje analizira svaki iskaz i daje komentare što je istinito ili ne.

Isto tako, ulazi u ocjenu iskaza stranaka i svjedoka te način na koji su isti uneseni u zapisnik prilikom saslušanja, te način kako je raspravna sutkinja obrazložila djelomičnu presudu, pri čemu na vrlo neprimjeren i nedopustiv način iznosi insinuacije na račun raspravne sutkinje.

Uvidom u spis i očitovanje rasprave sutkinje razvidno je da se po predmetu postupa žurno, sukladno aktivnosti stranaka i objektivnim mogućnostima suda.

Napominje se, da su tuženici u više navrata podnosili zahtjev za izuzeće raspravne sutkinje zbog "protuzakonitog djelovanja, lažiranja iskaza, pogrešne ocjene dokaza" i sl., koji zahtjevi su odbijeni ili odbačeni, pa je sukladno iznijetom, razvidno da upravo tuženici svojim postupanjem odugovlače postupak.

S poštovanjem,

Po ovlaštenju predsjednice suda
predsjednica Parničnog odjela

sutkinja Davorica Čurko Našić

Davorica Čurko Našić

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU		
9	PRIMLJENO	
neposr. poštom	23 -05- 2018	obično prepor.
u	prim.	pril.
pristojba	kn	

06. 06. 2018

Na broj: P-8469/11

**OPĆINSKOM GRAĐANSKOM SUDU
U ZAGREBU**

U Zagrebu, 23.05.2018.

Tužiteljica: Andreja Metelko Zgombić iz Zagreba. Dobri dol 49.
OIB:43592702477, zastupana po odvjetniku Igoru Hrabaru iz
Odvjetničkog društva Hrabar&partneri iz Zagreba. Gajeva 35

Tuženici: 1.Hrvoje Zgombić iz Zagreba, Koranska 16.
2.Zvonimir Zgombić iz Zagreba. Dobri dol 50.
3.Slavica Zgombić iz Zagreba. Dobri dol 50.
zastupani po odvjetnici Tamari Abel iz Odvjetničkog društva Abel &
Grenac. Ulica kralja Držislava 4, Zagreb

PODNEŠAK TUŽITELJICE

3x kojim se osvrće na podnesak tuženika od 16.04.2018.

I Tužiteljica je zaprimila podnesak tuženika od 16. travnja 2018. godine te se na isti očituje kako slijedi.

Tuženici uporno pokušavaju uvjeriti naslovni sud i tužiteljicu u svoje neistine, pri čemu krajnje neobjektivno zanemaruju pozitivne pravne propise i činjenice dokazane u ovom postupku.

Pa tako, tužiteljica ne može sa sigurnošću reći jesu li tuženici čitali istu odluku Županijskog suda u Zagrebu kao i ona (poslovni broj Gž Ob-748/16 od 14. ožujka 2017. godine), ali u odluci koju je tužiteljica pročitala ni na koji način se ne daje uputa prvostupanjskom sudu koja bi dala za pravo tuženicima.

Drugostupanjski sud je samo zauzeo stav da naslovni sud u pobijanoj odluci nije jasno utvrdio kada je točno koja nekretnina stečena, odnosno za tematiku ovog podneska kada su stečeni poslovni udjeli u trgovačkim društvima, a sve s namjerom da se na imovinu stečenu do 01.07.1999. primijeni Zakon o braku i porodičnim odnosima, a za imovinu stečenu nakon 01.07.1999. Obiteljski zakon.

Tuženici se očito vode logikom da će neistina postati istina, ako ju dovoljno puta ponove. To se neće dogoditi.

Tužiteljica se o **svemu** detaljno očitovala podneskom od **12.07.2017.** pa se tuženici upućuju na isti.

Ovdje se samo **napominje** da se tematika doprinosa u stjecanju imovine ne smije primjenjivati za imovinu stečenu nakon 01.07.1999. godine jer je ipak pozitivno pravni propis (Obiteljski zakon) nešto relevantniji od neosnovanih navoda (prvo)tuženika.

Prema tomu, od društava koje je tužiteljica specificirala na ročištu od 14.03.2018. godine jedino je društvo Faber & Zgombić d.o.o. (sada Faber plus d.o.o.) osnovano prije 01.07.1999. godine, konkretnije osnovano je 1994 godine.

Sva ostala društva su osnovana u 2000-tima i to redom **2003, 2006, 2007 i 2010** godine.

Slijedom navedenog, točno je da je glede društva Faber & Zgombić d.o.o. potrebno utvrditi doprinose tužiteljice i tuženika (o čemu će se tužiteljica više očitovati u točki III ovog podneska), ali **apsolutno za sva ostala društva vrijedi neoboriva presumpcija** da se ista imaju podijeliti između bivših bračnih drugova u jednakim dijelovima.

II Glede navoda (prvo)tuženika kako bi roditelji prvotuženika, a u ovome predmetu drugotuženik i drugotuženica, sudjelovali u stvaranju bračne stečevine između tužiteljice i prvotuženika, valja istaknuti kako imovina koju radom za vrijeme trajanja bračne zajednice stječu **bračni drugovi**, *per definitionem* pripada **bračnim drugovima** prema zakonom propisanim udjelima tj. pola-pola.

Naime, zakonska definicija **bračne stečevine** ukazuje na vlasništvo te stečevine upravo od strane **bračnih drugova**, a ne trećih osoba, što je samo po sebi logično. **Treće osobe** koje bi mogle eventualno pomagati u nastanku bračne stečevine **mogle bi shodno zakonskim odredbama** imati obveznopravni, ali nikako ne i stvarnopravni zahtjev. U protivnom bi u svakom razvrgnuću i podjeli bračne stečevine svoj stvarnopravni udio mogla potraživati i djeca, roditelji, pa čak i susjedi, svi oni koji su na neki, makar minorni i indirektni način sudjelovali u stvaranju imovine.

(Treba li tužiteljica uskoro očekivati tužbu i od nekog susjeda koji je jednom pričuvao djecu tužiteljice i prvotuženika?!)

Stoga, navođenje kako bi drugotuženi i trećetužena imali svoj dio na bračnoj stečevini tužiteljice i prvotuženika je protivan zakonskim odredbama te duhu i smislu zakona.

III U pogledu navoda o preuranjenosti vještačenja, više je nego očito kako tuženici samo pokušavaju opstruirati i odugovlačiti predmetni postupak.

Naime, nije nužno prejudicijalno odlučiti o osnovanosti tužbenog zahtjeva da bi se tek onda utvrdila njegova visina. U skladu je sa Zakonom o parničnom postupku da se dokazi izvode tijekom cijelog postupka, da bi po okončanju glavne rasprave sud ocijenio izvedene dokaze te iste upotrijebio kao potkrijepu presude.

Jednako tako, zahtjev tuženika da se provede financijsko vještačenje kojim će se utvrđivati doprinosi tužiteljice i tuženika u stjecanju bračne stečevine tužiteljice i prvotuženika je novi korak pokušaja opstrukcije predmetnog postupka.

Naime, prva dva trgovačka društva "Faber&Zgombić d.o.o i Faber&Zgombić plus" d.o.o) osnovana su za vrijeme trajanja bračne zajednice.

U tom trenutku tužiteljica i tuženik zaposleni su i ostvaruju prihode.

Za društvo Faber&Zgombić" d.o.o I-tuženik je uplatio temeljni kapital unosom stvari u novčanoj protuvrijednosti od 935.00 kuna, a za firmu Faber&Zgombić plus" d.o.o unosom stvari u novčanoj protuvrijednosti od 1.870,00 kn.

Dakle, temeljni kapital nije uplaćen u novcu, nego u stvarima protuvrijednosti 2.805.00 kuna.

U spisu ne postoji niti jedan materijalni dokaz koji potvrđuje navode tuženika da su mu roditelji dali novac za osnivanje prva dva društva.

Također, u spisu, ne postoji niti jedan materijalni dokaz da su stvari unesene u temeljni kapital navedenih društva kupljene baš novcima koje su mu dali roditelji.

Navedeno ne postoji, jer se radi o očitoj konstrukciji tuženika da izigra institut bračne stečevine tako što tvrdi da se radi o posebnoj imovini koja svoje ishodište ima u novcima danim od roditelja.

Suprotno navodima tuženika, predmetna trgovačka društva osnovana su sredstvima (2.805,00 kn) koja potječu iz rada tužiteljice i I-tuženika, jer su u tom trenutku oboje zaposleni i ostvaruju primanja.

Međutim, da bi tuženik dokazao svoje navode o postojanju vlastite imovine, nije mu dovoljno samo da dokaže da su mu roditelji dali inicijalni kapital za osnivanje prvih dviju firmi već mora i **dokazati** da su kasnije nastale firme financirane iz dobiti prijenosom imovinskih cjelina ranije osnovanih firmi za koje su mu **osnivački polog** dali roditelji.

Drugim riječima, tuženik mora dokazati da su sva daljnja društva koja su predmet ovog spora nastala osnivanjem uz prijenos imovinske cjeline koja je nastala i postojala u prva dva društva.

Takve tvrdnje, tuženik nije dokazao niti jednim dokazom, a postupak traje od 2011.

Naime, **firmе koje su nastale poslije 01.07.1999. godine novo su osnovane**. Osnivački polog opet je uplaćen u novcu i to na ime Hrvoja Zgombića.

Nigdje ne postoji vidljiv prijenos gospodarske cjeline iz prvotno osnovanih firmi iz 1994. i firmi koje su nastale poslije. Nigdje nije vidljiv slijed kojeg tuženik pokušava konstruirati.

Opet samo tvrdnja tuženika i njegovih roditelja bez ijednog materijalnog dokaza.

Tužiteljica i ovdje ističe da je sva imovina koja je predmet ovog spora stjecana za vrijeme trajanja bračne zajednice, imovinom koja predstavlja sredstva ostvarena zajedničkim radom stranaka jer su oboje bili zaposleni i ostvarivali primanja koja su čak i iznadprosječna.

Zaključno, glede društava na koja se primjenjuje Zakon o braku i porodičnim odnosima (Faber&Zgombić d.o.o i Faber&Zgombić plus" d.o.o) napominje se da je sudska praksa vrlo jasna i govori u smjeru da se **imovina treba dijeliti 50-50**, pogotovo u situaciji gdje su oba bračna druga bili zaposleni što je upravo ovdje slučaj.

Za sva ostala društva treba primijeniti Obiteljski zakon, odnosno odredbu članka 249. i neoborivu presumpciju (*iuris et de iure*) da su *bračni drugovi u jednakim dijelovima suvlasnici u bračnoj stečevini*.

Navodi (prvo)tuženika kako je riječ o prijenosima gospodarske cjeline između svih društava (za što nema dokaz) te kako je uplaćivao temeljne kapitale iz dobiti društva koje je pak osnovao s novcem posuđenim od svojih roditelja (za što nema dokaz) su toliko neistiniti, nelogični i apsurdni da jedino prvotuženik može vjerovati u njih.

Tužiteljica po

ODVJETNIK
IGOR HRABAR
ZAGREB, Gajeva 35
TEL. 4679.660, 4679.661, fax 4679.662

OBITELJSKO DRUŠTVO
HRABAR & PARTNERI
ZAGREB, Gajeva 35
TEL. 4679.660, 4679.661, fax 4679.662

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
10000 ZAGREB – Ul. Grada Vukovara 84
Poštanski pretinac 303

Poslovni broj 94 -P-8469/11

Zapisnik
od 06.06.2018.

o održanoj glavnoj raspravi kod Općinskog suda u Zagrebu
Prisutni od suda:

ZRINKA MATAJA
Predsjednik vijeća - sudac

Tužitelj: ANDREJA METELKO ZGOMBIĆ

Članovi vijeća

Tuženik: HRVOJE ZGOMBIĆ i dr.

Marija Jurčić
zapisničar

Radi: utvrđenja bračne stečevine

Predsjednik vijeća - sudac započinje glavnu raspravu u 9,00 sati, i objavljuje predmet raspravljanja.
Rasprava je javna.

Utvrđuje se da su pristupili:

Za tužitelja: osobno uz pun. Igor Hrabar, odv.

Za tuženog: osobno uz pun. Tamara Abel, odv.

Za svjedoke: Siniša Dušić, Josip Torma, Dunja Vujić i Marko Marušić

Sud donosi

rješenje

Svjedoci se upućuju na sudski hodnik do ponovnog poziva.

Tužitelj ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva.

Tuženik ostaje kod odgovora na tužbu.

Sud donosi

rješenje

Provest će se dokaz saslušanjem svjedoka.

. / .

DUNJA VUJIĆ, OIB 39711296954, kćer Zlatka, stara 47.g. rođena u Sisku, dipl. ekonomist, stanuje: Mihanovićeva obala 11, Sisak, nesrodna sa strankama, propisno upozorena iskazuje.

Tužiteljicu nisam nikada upoznala a tuženika sam upoznala negdje pred kraj 1999.g. Ja sam radila u firmi Ernst & Young revizija dok je g. Zgombić radio u firmi Ernst & Young savjetovanje da bi se na kraju te dvije firme nekako povezale i tako sam ga upoznala. Ništa ne znam o imovini tuženika. Ne znam gdje bi tuženik radio prije firme Ernst & Young savjetovanje. Ne znam ništa o tome da li je tuženik imao neke firme prije nego što sam ga ja upoznala. Možda je nešto imao sa g. Faberom. Ništa ne znam o tome da li je tuženik imao kakve firme do 2003.g. tada je osnovao društvo Zgombić i partneri do 2006.g. kad sam se ja pridružila. Ne znam za poziciju tuženika u firmi Ernst & Young savjetovanje a kasnije u spojenoj firmi je bio partner. Ne znam da li je kao partner sudjelovao u temeljnom kapitalu firme. Što se tiče firme od 2006.g. znam da je tuženik bio većinski partner. 2010. ili 2011.g. razdijelila se firma na nekoliko drugih firmi jer su se odvajale djelatnosti. Ja sam bila cijelo vrijeme zaposlena u firmi Zgombić i partneri a u pojedinim drugim firmama sam imala udjele. I u drugim firmama je Hrvoje bio većinski partner, struktura u tim drugim firmama je bila kao i u firmi Zbogmić i partneri. Ne znam od kud tuženiku sredstva za udjele u firmama.

Na posebno pitanje tuženika ista iskazuje u 6. mjesecu 2006.g. sam se zaposlila u firmi Zgombić i partneri. Tada sam postala i suvlasnik u firmi. Od tuženika sam stekla udio u firmi. S podjelama u firmi i statusnim promjenama se nije niti za jednu kunu promijenio ekonomski udio tuženika. Ja sam s Martinom Butković imala kontrolu nad financijama u firmi. Nije mi poznato da bi tužiteljica od 2006.g. zatražila da joj se pošalje financijski izvještaj za firme. Nije mi poznato da bi tražila da joj se dostavi dnevni red skupštine. Tuženik nije dostavljao nikakvu punomoć od Andreje za glasovanje na skupštinama. Koliko znam od partnera nitko nije bio protiv za prelazak u firmu PWC. Prodali smo naše poslovne udjele u kompanijama prije prelaska u PWC razmjerno našim vlasničkim pravima. Ja sam stekla poslovni udio u jednom posebnom društvu PWC. Moj suprug nije trebao dati suglasnost za stjecanje udjela u toj firmi.

Na posebno pitanje pun. tužiteljice ista iskazuje mislim da je tužiteljica za podjelu bračne stečevine tužila Hrvoja Zgombića negdje 2011. ili 2012.g. Ne znam da bi prije podizanja tužbe g. Zgombić stavio prijedlog tužiteljici za podjelu bračne stečevine. Nije mi poznato da bi tuženik svu svoju imovinu prenio na svoje roditelje. Nije mi poznato da bi na nekim firmama bila stavljena zabilježba spora. Nije mi poznato da bi u ovom postupku bila zatražena privremena mjera zabrane raspolaganja udjelima u tim firmama. Ne znam da nakon zatražene privremene mjere tuženik u preko 90% nema više udjela u firmama.

Na posebno pitanje tuženika ista iskazuje do 2013.g. do odlaska u firmu PWC sa svim udjelima od svih partnera se isto događalo. 2013.g. smo svi prodali udjele. Prije dolaska u firmu PWC smo isplaćivali predujmove dividendi. Nisu se predujmovi isplaćivali na mjesečnoj bazi već svaka dva, tri mjeseca.

Na posebno pitanje pun. tužiteljice ista iskazuje ne mogu se sjetiti koliko sam novaca dobila prodajom svojih udjela a ugovori su se ovjeravali kod bilježnika Marčinka. Svjedok nema ništa za dodati. Pitanja nema.

SINIŠA DUŠIĆ, OIB :46085642968, sin Josipa, star 47.g. rođen u Koprivnici, dipl. ekonomista, stanuje: Ulica L. POsavskog 34a, u Zagrebu, nesrodan sa strankama, propisno upozoren iskazuje:

Tužiteljicu sam upoznao prije 10 i više godina a tuženika sam upoznao poslovno negdje 1999. ili 2000.g. Tuženik i ja smo bili suvlasnici firme Zgombić i partneri , ja sam u tu firmu došao 1.1.2007.g. a ona je osnovana nešto ranije. Ništa mi posebno nije poznato o firmama tuženika prije 2007.g. Znam da su postojale firme Fabe i Zgombić koja se bavila poreznim savjetovanjem i Faber i Zgombić plus koja se bavila izdavaštvom. Ne znam kada su osnovane. Po imenu bih rekao da su firme osnovale Faber i Zgombić ali iskreno ne znam. Ništa ne znam o temeljnom kapitalu tih firmi. Ne mogu se sjetiti točno u kojoj sam firmi baš bio zaposlen ali sam bio suvlasnik firme Zgombić i partneri. Suvlasnici te firme ka sam ja došao bili su g. Zogombić, Jelić, Kornelija Miše i Butković. Ne znam udio tuženika u toj firmi niti od kud mu sredstva za taj udio. Ne znam šta je bilo sa firmama Faber i Zgombić d.o.o. i Faber i Zgombić plus d.o.o. Ja sam u firmi Zgombii partneri bio do 30.9.2013.g. kad sam prešao u firmu PWC. Ne znam šta se dalje dešavalo s firmom Zgombić i partneri mislim da se ona tako više ne zove. U firmu PWC su prešli svi suvlasnici firme Zgombić i partneri. Zaposlenje u ovoj firmi PWC je podrazumijevalo da se ne može imati i financijski interes u nekoj drugoj firmi slične djelatnosti. Ne znam ništa o imovini tuženika osim da ima kuću u Pisarovini.

Na posebno pitanje tuženika isti iskazuje ne sjećam se kako sam stekao svoj udio u firmi Zgombić i partneri 2007.g. Mislim daje postojao nekakav ugovor o kupoprodaji udjela između mene i Hrvoja Zgombića. Precizno ne mogu ništa reći. Ne znam d a li je tuženik imao suglasnost tužiteljice za prijenos udjela. 2011. 20102.g. su poduzete neke statusne promjene u firmi koje nisu utjecale na ekonomsku vrijednost mog udjela. Ne sjećam se ali ne bih rekao da bi te promjene utjecale na ekonomsku vrijednost udjela tuženika ili drugog partnera. Ne sjećam se postoje li neki dokument ali već samim time što su svi prodali svoje udjele i prešli u PWC da je postjela suglasnost partnera. ne znam da li su partneri svoje poslovne udjele prodali srazmjerno svojim vlasničkim pravima. Ne sjećam s e da bi tuženik za prodaju svojih udjela priložio pisanu suglasnost tužiteljice.

Na probno pitanje pun. tužiteljice svoje udjele sam prodao 2013.g. ne znam koliko niti koliko sam dobio ali sam ih prodao g. Vlatki Sakalj. Ne znam kod kojeg bilježnika je to rađeno.

Svjedok nema ništa za dodati. Pitanja nema.

Među strankama je nesporno da tužiteljice nije dala suglasnost tuženiku za raspolaganje i stjecanje njegovih poslovnih udjela u firmama. U to vrijeme brak stranaka je egzistirao kao dobar brak u kojem su se braćni drugovi voljeli i pomagali te g. Zgombić nikada nije zatražio od gđe. Zgombić bilo kakvu suglasnost. Nesporno je niti da tuženik suglasnost nije tražio. Nesporno je da tužiteljice nikada nije tražila financijska izvješća o poslovanju firmi niti da joj je tuženik ta izvješća davao.

Tuženik osporava da bi se stranke u braku voljele i pomagale nego tvrdi da u krnjoj bračnoj zajednici tužiteljice i I tuženika tužiteljica je živjela na teret svih tuženih i bavila se samo svojom karijerom.

Pun. tužiteljice iznosi da suprotno tome kad je stavljena zabilježba spora na udjele u firmama koje su glasile na g. Zgombića g. Zgombić je i tada samovoljno raspolagao svojim udjelima.

Tuženik iznosi da on niti njegovi roditelji nisu tražili suglasnost za raspolaganje udjelima i drugom imovinom zato jer se radio o našoj vlastitoj imovini.

MARKO MARUŠIĆ, OIB 36580590951, sin Antuna, star 42.g. rođen u Čakovcu, dipl. ekonomist, stanuje: Prekratova 27, u Zagrebu, nesrođan sa strankama, propisno upozoren iskazuje:

G. Zgombića poznajem od 2003.g. Gđu Zgombić koliko se sjećam nisam nikada upoznao. TUženika sam upoznao jer smo radili zajedno u društvu Ernst & Young d.o.o. Rado sam kao porezni savjetnik. TUženik je bio na poziciji partnera u odjelu za porezno savjetovanje. TUženik je imao udjele u firmi Zgombić i partneri za koju bih rekao da je osnovana poslije firme Ernst & Young. Tuženik je imao udjele i u drugim firmama koje su nastale poslije Ernst & Younga. Ne znam da li je tuženik kao partner imao i udio u firmi Ernst & Young. TUženik je imao udio u firmi Zgombić i partneri ali ne znam koji. Ne znam od kud tuženiku sredstva za udio u firmi Zgombić i partneri. Nisam čuo za firme Faber i Zgombić d.o.o i Faber i Zgombić plus d.o.o. ne znam ništa o njihovom osnivanju a ime mi je više poznato kao brend. U firmi Ernst & Young sam radio do 2007.g. da bi osnovao svoju firmu i surađivao sa firmom Zgombić i partneri. Od imovine stranaka znam za kuću u Pisarovini, a ne zna ništa o vlasništvu. Ne znam kojim sredstvima bi stranke stjecale svoju imovinu.

Na posebno pitanje tuženika isti iskazuje 2009.g ili 2010.g. sam se zaposlio u firmi Zgombić i partneri. Te godine sam stekao i poslovne udjele u toj firmi. Svoje udjele sam stekao kupnjom udjela g. Zgombića. Pretpostavljam da su 2011. i 2012.g. vršena niz pripajanja i podjele tih društava. Mislim da se tim promjenama promijenila ekonomska vrijednost mog udjela. Svi partneri su suglasno donijeli odluku o prelasku u firmu PWC. Svi partneri su prodali svoje poslovne udjele srazmjerno svojim vlasničkim pravima. Stekao sam udjele u jednom posebnom društvu PWC. Moja supruga je nešto morala potpisati ali ne znam da li se radio o suglasnosti.

Svjedok nema ništa za dodati. Pitanja nema.

JOSIP TORMA, OIB 17200746869, sin Josipa, star 58.g. rođen u Ivandvoru, dipl. ing. prehrambene tehnologije, stanuje: Božidara Magovca 47 u Zagrebu, nesrođan sa strankama, propisno upozoren iskazuje:

Tužiteljicu poznajem od kad su stranke zajedno., a tuženika poznajem od djetinjstva. Ne znam kada su se oženili. U braku su oboje bili zaposleni. Slabo znam detalje o njihovim nekretninama. Što se tiče osnivanja firme znam da je Hrvoje osnivao firme. Ja sam imao veze sa firmom Zgombić i partneri nakladništvo informatike koja se prije zvala Faber i Zgombić plus. Radio sam u firmi Zgombić i partneri nakladništvo i informatika i sada radim u njoj. U toj firmi imam i udio. Tuženik također ima svoj udio. Znam da je

./.

postojala firma Faber i Zgombić d.o.o. revizija i porezno savjetovanje. Ta firma je osnovana negdje oko 1994.g. Osnivači te firme su Zgombić i Faber. Ne znam ništa o temeljnom kapitalu te firme. Ne znam od kud tuženiku sredstva za osnivanje te firme. Mislim da je firma FAber i Zgombić plus d.o.o za nakladništvo i informatiku isto osnovana 1994.g. Pretpostavljam da su ih isto osnovali Faber i Zgombić. Ništa ne znam o temeljnom kapitalu te firme. Ne zna od ku d osnivačima odnosno Faber u i Zgombić novac za osnivanje te firme. Ne znam kad je firma FAber i Zgombić plus preimenovana u firmu Zgombić i partneri. Udio u toj firmi imamo ja i Zgombić. Slabo znam o drugim firmama Hrvoja Zgombića.

Na posebno pitanje tuženika isti iskazuje negdje godinu dana nakon osnivanja 1995.g. sam se zaposlio u firmi Faber i Zgombić plus. U toj firmi sam do danas neprekidno zaposlen. U tim godinama nisam nikada vidio tužiteljicu da bi ušla u ured firme. Tuženik je većinu knjiga u kojima je bio autor ili koautor objavio preko firme Faber i Zgombić plus. Zadnja knjiga koju je tuženik objavio preko Firme Zgombić i partneri i to komercijalna knjiga je Poslovni rječnik. Taj rječnik je objavljen 1997.g. ili 1998.g. Negdje 2004.g. ili 2005.g sam stekao svoj poslovni udjel u toj firmi. Direktor te firme sam negdje od 2002. ili 2003.g. U toj firmi je član uprave bio Zgombić. U prvoj polovici 80-ih godina sam par puta dolazio na Velesajam gdje su se prodavale božićne jelke. Vlasnik jelki je bio otac tuženika. Božićne jelke uz tuženika je prodavao i njegov tetak i Zlatko Gilaj. Ne mogu se sjetiti kolika je bila zarada od jelki ali je išlo dobro. O tome bi mogao znati Zlatko Gilaj.

Na posebno pitanje tužiteljice isti iskazuje ne sjeća se da bi tužiteljica dolazila na posao tuženiku često vjerojatno je nekad došla slučajno. Ne sjećam se da bi tužiteljica dolazila meni doma u moj stan i gledala kako radim prijelome. Ne znam da li bi to mogla znati moja supruga. radio sam na knjizi Model ugovora o izbjegavanju dvostrukog oporezivanja. Mislim da je tužiteljica radila prijevode tih ugovora.

Na posebno pitanje pun. tužiteljice isti iskazuje znam za knjigu u kojoj g. Zgombić opisuje brak sa tužiteljicom. Radio sam na prijelomu te knjige. Ne sjećam se u koliko primjeraka je ta knjiga objavljena. U firmi nema primjeraka te knjige ,s ve sam ih dao Hrvoju.

Svjedok nema ništa za dodati. Pitanja nema.

Pun. tužiteljice iznosi da su danas saslušani svjedoci osim zadnjeg svjedoka pravno irelevantni za predmetni spor jer o imovini stranaka ne znaju ništa kao is vi svjedoci koji su bili do tada saslušani. Svrha je samo odugovlačenje postupka od strane tuženika.

Sud donosi

rješenje

Današnje rasprava se odgađa a slijedeća će se zakazati pismeno.

Dovršeno u 10,45 sati.

SUDAC:

STRANKE:

ZAPISNIČAR:

./.

ABEL & GRENAC & LEŽAIĆ d.o.o.
ODVJETNIČKO DRUŠTVO
TAMARA ABEL, odvjetnik - HRVOJE GRENAC, odvjetnik - ANDREJ LEŽAIĆ
KRALJA DRŽISLAVA 4, 10000 ZAGREB, HR (CROATIA)
TEL. ++385 (0)1 4551523 / FAX. ++385 (0)1 4612904 / e-mail: office@abel-grenac.hr

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU	
7. PRIMLJENO	
neposr. postom	04-07-2018
u	prim.
Na broj: P-3469/11	pril. kn

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U
ZAGREBU

Tužiteljica: **ANDREJA METELKO ZGOMBIĆ** (OIB: 43592702477) iz Zagreba, Dobri dol 49
zastupana po Igoru Hrbaru, odvjetniku iz Zagreba

Tuženici: **1. HRVOJE ZGOMBIĆ** (OIB: 53023529539) iz Zagreba, Dobri dol 50
2. ZVONIMIR ZGOMBIĆ (OIB: 1156287945) iz Zagreba, Dobri dol 50
3. SLAVICA ZGOMBIĆ (OIB: 20751719358) iz Zagreba, Dobri dol 50
zastupani po:

ABEL & GRENAC & LEŽAIĆ
odvjetničko društvo d.o.o.
Zagreb, Ulica kralja Držislava 4

PODNEŠAK

tuženika
Radi: utvrđenja i diobe bračne stečevine

Tamara Abel, odvjetnik
Hrvoje Grenac, odvjetnik
Andrej Ležaić, odvjetnik

Dvostruko

Tuženici su dana 06. lipnja 2018. godine u sudskoj pošti podigli podnesak tužiteljice od 23. svibnja 2018. godine nakon rasprave, koja je bila održana istog dana.

Niti sud, niti tužiteljica tijekom rasprave nisu spomenuli podnesak tužiteljice od 23. svibnja 2018. godine.

Stoga se tuženici ovim podneskom očituju na navode podneska tužiteljice od 23. svibnja 2018.

I/ Tužiteljica neće ili ne želi shvatiti, da imovina stečena prije 01. srpnja 1999. godine jest imovina koja je dovela do imovine nakon 01. srpnja 1999. godine.

Sva imovina o kojoj danas raspravljamo u ovom postupku jest imovina čiji su temelj novčana sredstva koja su prvotuženiku dali njegovi roditelji – drugotuženik i trećetuženica, a upravo je tim novčanim sredstvima 1994. godine, ne samo uplaćen temeljni kapital, već je i financirano investicijsko i tekuće poslovanje tih trgovačkih društava, a za što su dostavljeni i dokazi – podnesak od 15. prosinca 2015. godine.

Svjedok Željko Faber, iskazom na Sudu od 08. prosinca 2017. godine, potvrđuje podatke iz bilance za trgovačko društvo „FABER & ZGOMBIĆ PLUS“ d.o.o.: „Ja i Hrvoje Zgombić smo firmi FABER & ZGOMBIĆ PLUS dali pozajmicu kojom su se pokrivali troškovi najma prostora, ulaganja u opremu za firmu i uređenje prostora. Firmi je uplaćena pozajmica u iznosu od 120.000,00 kn, a moj udio u pozajmici je bio oko 35%. Ostatak pozajmice od 65% je dao Hrvoje Zgombić. Ne znam od kud Hrvoju Zgombiću novci za tih 65% pozajmice.“

Dakle, premda se radi o imovini stečenoj za vrijeme trajanja braka, radi se o imovini stečenoj po drugoj pravoj osnovi, pa se ova imovina ne može smatrati zajedničkom imovinom tužiteljice i prvotuženika (čl.

277. ZBPO) – **Županijski sud u Zagrebu; Gž-4523/13 od 11. ožujka 2014. godine** (na ovu presudu tuženici su se pozvali već i u žalbi protiv djelomične presude).

Na raspravi dana 08. prosinca 2017. godine, tuženik je u sudski spis predao Načelni sporazum na njemačkom jeziku i u ovjerenom prijevodu po sudskom tumaču od 08. veljače 2000. godine.

Prema ovom Sporazumu, tvrtka FABER & ZGOMBIĆ (osnovana 1994. godine) u kojoj prvotuženik ima 50% pravo vlasništva, svoje cjelokupno poslovanje, izuzev eventualnih izdavačkih aktivnosti, i tvrtka ERNST & YOUNG Tax and Finance d.o.o. (osnovana 1997. godine) u kojoj prvotuženik ima 24,5% prava vlasništva i 47,5% prava na udio u dobiti, pri čemu uneseni poslovni volumen tvrtke FABER & ZGOMBIĆ d.o.o. kao i tvrtke ERNST & YOUNG Tax and Finance d.o.o., predstavlja netto promet prema klijentima od najmanje cca 600.000 DEM. ERNST & YOUNG Audit d.o.o. u vlasništvu ERNST & YOUNG, Beč u partnerstvo također unosi poslovni volumen, ali u visini od cca 240.000 DEM. Poslovni volumen sva tri trgovačka društva unose se u novi ERNST & YOUNG d.o.o., kasnije preimenovan u ERNST & YOUNG CROATIA. Temeljem tog Sporazuma g. Željko Faber i prvotuženik stječu u novom ERNST & YOUNG poslovne udjele od 24% (po 12% svaki), što odgovara omjeru njihovih unesenih poslovnih volumena i ukupno unesenom poslovnom volumenu.

Konkretno prvotuženik je po Sporazumu od 08. veljače 2000. godine u novo osnovano trgovačko društvo ERNST & YOUNG prenio svoj biznis/poslovanje, što potvrđuje i iskaz na Sudu Vlatke Sakar od 08. prosinca 2017. godine: „Znam samo da je osnivački polog Hrvoja Zgombića sastojao u prijenosu njegovog biznisa. Predmet Sporazuma je bio prijenos biznisa iz trgovačkih društava FABER & ZGOMBIĆ i trgovačkog društva ERNST & YOUNG – porezno savjetovanje u trgovačko društvo ERNST & YOUNG CROATIA, a koja se prije zvala ERNST & YOUNG AUDIT. Prijenos biznisa se ekonomski i faktično odnosio na prijenose poduzeća.“

Dakle, drugotuženik i trećetuženica, koji su novčanim sredstvima omogućili ne samo uplatu temeljnog kapitala, već i novac za investicijsko i tekuće poslovanje dvaju trgovačkih društava: FABER & ZGOMBIĆ d.o.o. i FABER & ZGOMBIĆ PLUS d.o.o., a uplata ovih novčanih sredstva od strane prvotuženika vidljiva je i iz brutto bilance za 1994. godinu - u prilogu podneska od 15. prosinca 2015. godine. Tužiteljica i prvotuženik novac za financiranje uplate temeljnog kapitala i investicijskog i tekućeg poslovanja 1994. godine, nisu imali. Iz iskaza tužiteljice od 07. listopada 2013. i njezinog podneska od 22. travnja 2017. godine, posve je jasno kako tužiteljica ne zna ništa o ulaganjima u navedena trgovačka društva iz 1994. godine, te barata samo s javno dostupnim podatkom o uplaćenom temeljnom kapitalu.

Tužiteljica i prvotuženik u razdoblju od 1990. do sredine 1994. godine u kojim godinama je tužiteljica bila nezaposlena tri godine, a prvotuženik na početku karijere, nisu mogli sa svojim primanjima (radio je samo prvotuženik s plaćom od 400,00 DEM) i malim djetetom, nisu mogli servisirati niti svoje potrebe u cijelosti – živjeli su u stanu prvotuženika od 102m², imali automobil i malo djeteta, a pogotovo ne uplate temeljnog kapitala i iznose potrebne za tekuće i investicijsko poslovanje – radi se od cca 25.000 DEM. Osim ovog, drugotuženik i trećetuženica su prvotuženiku dali i iznos od 180.000,00 DEM za kupnju i uređenje stana u Sigetu, Freudova 7, 1990. godine, zatim iznos od 29.000,00 DEM za kupnju dionica hotela Adriatic d.d. 1993. godine i iznos od 52.000,00 DEM za kupnju dionica hotela Sunčani Hvar d.d. 1994. godine.

Upravo je ovaj novac drugotuženika i trećetuženice omogućio, ne samo da prvotuženik počne poslovati, već i razvijati i širiti poslovanje, te ostvarivati dividende, kupovinu i prodaju poslovnih prostora uz zaradu, i sl., a sve ovo omogućavalo je životni standard i životne troškove koji su premašivali plaće, koje su tužiteljica i prvotuženik ostvarivali u ovom razdoblju, odnosno njihove plaće bile su manje od njihovih troškova života.

Na žalost tužiteljice, sve tvrtke koje je nabrojala, a koje su osnovane tijekom i nakon 2000. godine uključujući i one za koje traži vještačenje, rezultat su novca/kapitala koji su drugotuženik i trećetuženica dali prvotuženiku još 1994. godine.

Tužiteljica niti 1994. godine, kao niti kasnije nije sudjelovala niti u financiranju, niti na bilo koji drugi način u poslovanju ovih tvrtki. Upravo iz ovog razloga ne može se vještačiti knjigovodstvena vrijednost tvrtki ZGOMBIĆ & PARTNERI GRUPA d.o.o., GRANT THORTON KNJIGOVODSTVO d.o.o., FABER & ZGOMBIĆ d.o.o., BUTKOVIĆ I PARTNERI d.o.o. i ZGOMBIĆ I PARTNERI d.o.o. za 2010. i 2011. godinu neovisno od onoga što je bio početak.

Notorna je činjenica, da za uspješno poslovanje trgovačkog društva, nije dovoljna samo ideja i sposobnost, već i kapital, koji će omogućiti start poslovanja. U ostalom nemogućnost financiranja investicija i tekućeg poslovanja i danas je problem o kojem svakodnevno slušamo u medijima. Roditelji prvotuzenika, drugotuzenik i trećetuzenica omogućili su prvotuzeniku, da problem tekućeg poslovanja i investiranja, izbjegne.

II/ Roditelji prvotuzenika, drugotuzenik i trećetuzenica, novčana sredstva su osigurali prodajom božićnih jelki, a time i dodatnu zaradu koju su ostvarivali tijekom šesnaest godina uz svoja redovita primanja, i koji su štedjeli zaradu dobivenu prodajom.

O obimu uzgajanja i prodaje božićnih jelki iskazivao je svjedok Milan Žgela na raspravi 27. listopada 2015. godine: „Tetak Zvonimir Zgombić je na svojoj zemlji i to na jesen 1975. godine i u proljeće 1976. godine posadio u rasadište božićna drveća ... Tetak je uzeo 10.000 komada sadnica od kojih je presadio 9.500 ili 9.600 komada ... Time se tetak bavio 15 ili 16 godina ... Godišnji prihod od prodaje npr. 1.000 komada jelki iznosili bi 20.000 do 30.000 DEM. Maloprodajna cijena po jelki je iznosila na zagrebačkom tržištu 40 do 50 DEM. Zvonimir Zgombić je prodavao između 1.000 do 1.500 jelki godišnje.“ O uzgoju božićnih jelki i prihodima ostvarenim od njihove prodaje, tuženici su predložili i druge svjedoke, ali koji nisu do sada saslušani.

III/ Drugotuzenik i trećetuzenica su tijekom trajanja braka ne samo pomagali prvotuzeniku i tužiteljici u organiziranju svakodnevnog života, već su vodili njihovo kućanstvo, brinuli o djeci i sl., a za to nisu primali naknadu.

Kako je već i navedeno u žalbi protiv djelomične presude, doprinos drugotuzenika i trećetuzenice, roditelja prvotuzenika u vezi doprinosa imovini stečenoj za vrijeme trajanja njegovog braka s tužiteljicom, a za koji rad nisu primali naknadu, pa se taj doprinos smatra da je dan isključivo prvotuzeniku, pa se osnovano može smatrati doprinosom I-vo tuženika stjecanju imovine za vrijeme trajanja braka – *Vrhovni sud Republike Hrvatske, Rev-969/86 17. lipnja 1986. godine i Vrhovni sud Republike Hrvatske, Rev-661/87 od 13. listopada 1987. godine.*

IV/ Tuženici tijekom cijelog postupka navode i dostavljaju dokaze, da je i imovina stečena nakon 01. srpnja 1999. godine, stečena na teret njihove vlastite imovine, pa je time i to vlastita imovina.

Tuženici su do 01. srpnja 1999. godine investirali sveukupno preko 700.000,00 DEM, pa se postavlja pitanje gdje je onda ta imovina, gdje je nestala?

Godine 2004. tuženici su povratom pozajmice od tužiteljčinog brata Damira Metelka dane 1999. godine prodajom stana u Sigetu, Freudova 7, poslovnog prostora u Preradovićevoj 25 (prostor je kupljen 1998. godine), te prodajom dionica Hotela Adriatic d.d. (kupljenog ušteđevinom drugotuzenika i trećetuzenica 1993. godine) stekli ukupno cca 132.000,00 EUR, pa se također postavlja pitanje gdje je i taj novac.

Ističe se, kako sav taj novac potječe od imovine stečene prije 01. srpnja 1999. godine.

Godine 2002. prvotuzenik je prodao svoje poslovne udjele u ERNST & YUNG za 220.000,00 EUR, a koji je iznos stekao temeljem Ugovora od 08. veljače 2000. godine, prijenosom poslovanja, tj. gospodarskih cjelina iz društva osnovanih 1994. i 1997. godine, dakle prije 01. srpnja 1999. godine.

Da bi imovina stečena nakon 01. srpnja 1999. godine bila bračna stečevina, nije dovoljno, da je stečena nakon 01. srpnja 1999. godine, već da se radi o imovini stečenoj radom/plaćama, pa stoga presumpcija na koju se tužiteljica neprekidno tijekom postupka poziva, vrijedi samo u slučaju, da se radi o imovini nastaloj

od rada ili je nastala od imovine stečene radom. Njegov stan u Sigetu, Freudova 7 kupljen je novcima tuženika, a na ime prvotuženika, te je prodan u siječnju 1999. godine za iznos od 193.000,00 DEM – dakle nakon 01. srpnja 1999. godine. Idući logikom, tužiteljice, iznos od 193.000,00 DEM bila bi bračna stečevina, jer je ovaj iznos stečen nakon 01. srpnja 1999. godine, a ne vlastita imovina tuženika pukom činjenicom, da se radi o imovini stečenoj nakon 01. srpnja 1999. godine!

Te 1999. godine i kasnije, tužiteljica i prvotuženik su zajedno netto plaće u iznosu od cca 11.000,00 kn, dok je rata kredita za stan u Dobrom dolu 49 od veljače 1999. godine iznosi cca 10.800,00 kn. Tužiteljica i prvotuženik od svojih plaća ne mogu financirati u potpunosti niti mjesečne rate kredita, a kamoli još dodatno i svoje troškove života. Dodatno, prvotuženik ima kredit iz 1998. godine za kupnju poslovnog prostora u Zagrebu, Preradovićeve 25, a njegov dio rate kredita mjesečno iznosi cca 7.000,00 kn. Dakle, od veljače 1999. godine, tužiteljica i prvotuženik imaju primanja od rada od cca 11.000,00 kn, dok su mjesečne rate kredita cca 18.000,00 kn. Očito je stoga, da se rata mora financirati iz nekog drugog izvora, a ne od primanja od rada, a taj je izvor vlastita imovina tuženika.

Samo u nekretnine stečene nakon 01. srpnja 1999. godine uloženo je četiri puta više od primanja od rada tužiteljice i prvotuženika, a što je očito već pogledom na njihove plaće. Očito je stoga da je sve financirano iz drugih izvora: dividende, kapitalne dobiti i druge vlastite imovine tuženika.

Za nekretnine koje su tuženici stjecali nakon 01. srpnja 1999. godine, tj. u ovom slučaju od 2001. godine na dalje, valja naglasiti kako tužiteljica nikada nije osporila niti vlasnički status novaca kojim su kupovane nekretnine, niti darovni ugovor.

V/ Navodi podneska tužiteljice pod II/ kako drugotuženik i trećetuženica nisu sudjelovali u stvaranju bračne stečevine između tužiteljice i prvotuženika, jest netočna. Drugotuženik i trećetuženica su svojim radom, financijama i svojom imovinom pomagali prvotuženiku, a kako se na njihov doprinos stjecanju imovine ima cijeliti, naprijed je navedeno u podnesku, kao i u žalbi tuženika na djelomičnu presudu. Sama tužiteljica u svom pismu prvotuženiku izjavljuje: „Tvoji su nam se roditelji u potpunosti posvetili, a mene kao da su posvojili.“ Roditelji prvotuženika, drugotuženik i trećetuženica pomagali su ukupno dvadesetjednu godinu, od 1990. do 2011. godine vodeći njegovo kućanstvo i pomažući financijama, pa i nakon toga, sve do danas brinući se redovito o prehrani djece.

Dakle, radi se o njihovom doprinosu stečenoj imovini u odnosu na prvotuženika do 01. srpnja 1999. godine, a financije i imovinu dali su prvotuženiku, pa se i s te strane ima smatrati ovo njegovom posebnom/vlastitom imovinom, a sva trgovačka društva osnovana nakon 01. srpnja 1999. godine nastala su prijenosom gospodarske cjeline ili na teret vlastite imovine upravo zahvaljujući pomoći drugotuženika i trećetuženice trgovačkim društvima iz 1994. godine – ova trgovačka društva nisu niti prodana, nisu otišla u likvidaciju, niti u stečaj.

Stoga navodi podneska tužiteljice, kako tuženici opstruiraju postupak na način da predlažu provođenje financijskog vještačenja, kao i doprinosi tužiteljice i prvotuženika u stjecanju imovine su nevjerovatni, kao i potpuno apstrahiranje posebne/vlastite imovine jednog od bračnih drugova, što poznaje i Zakon o braku i porodičnim odnosima, kao i Obiteljski zakon. Kada tužiteljica predlaže vještačenje tada se radi o uobičajenom postupanju, ali kada tuženici predlažu vještačenje, tada se radi o opstrukciji.

VI/ Tužiteljica tijekom cijelog postupka nije dostavila niti jedan jedini dokaz da je imovina koja je predmet tužbe, bračna stečevina; nije predložila niti jednog jedinog svjedoka. Čak je i podatke o plaćama od HZMO-a tražio sud i to na prijedlog tuženika. Tužiteljica zaobilazi činjenicu kako je imovina koja je predmet ovog postupka, daleko premašuje primanja od rada tužiteljice i prvotuženika, te da je ta imovina tijekom ukupnog trajanja braka negativna, jer su troškovi života daleko premašivali tu imovinu, a tu negativnu razliku za cijelo je vrijeme trajanja braka financiraju tuženici iz svoje vlastite imovine, a drugotuženik i trećetuženica i radom.

Tuženici su podneskom od 15. prosinca 2015. i 22. prosinca 2015., primljen na sudu dana 28. prosinca 2015. godine jasno prikazali kako navodi tužiteljice o „pristojnim primanjima“ i stjecanje i financiranje imovine, koja je predmet tužbe „pristojnim primanjima“, jednostavno nije moguće.

Upravo, negiranjem doprinosa drugotuženika i trećetuženice, kako financijskog, tako i njihovog rada u svakodnevnom životu tužiteljice i prvotuženika, tužiteljica želi izbjeći utvrđivanje nastanka imovine, koja je predmet njezine tužbe. Imovina koja je predmet njezine tužbe nije nastala „iz vedra neba“, već je rezultat novaca i zalaganja drugotuženika i trećetuženice, pomaganjem prvotuženiku na samom početku njegovog braka i tijekom cijelog trajanja braka, kao i financijskom omogućavanju prvotuženiku da započne s poslovanjem svojih trgovačkih društava, a time u konačnici i njihovom doprinosu u uspješnom poslovanju.

VII/ Dakle, ako netko opstruira postupak, onda je to tužiteljica, koja uporno želi nametnuti svoj stav, kako je sve stečeno od rada nje i prvotuženika, premda se već usporedbom njihovih plaća može zaključiti, kako od svojih plaća nisu mogli niti izbliza financirati niti kredite uzete 1998. i 1999. godine, a o ostalome, da se niti ne govori.

Negiranjem pomoći drugotuženika i trećetuženice, prvotuženiku izbjegava se utvrđivanje činjenice, kako je novac morao doći iz nekog drugog izvora za financiranje ne samo poslovanja trgovačkih društava, već i njihovog svakodnevnog života čiji je standard bio bitno viši od rada tužiteljice i prvotuženika koji su si mogli priuštiti svojim plaćama. U nedostatku dokaza, ponavlja neprekidno kako se radi o imovini stečenoj radom/plaćama nje i prvotuženika, pa se imovina ima dijeliti po pola i dodatno se još neutemeljeno i neistinito tvrdi da je sva imovina u braku stečena nakon 2000. godine.

Istovremeno također zanemaruje i zakonske odredbe o posebnoj/vlastitoj imovini.

U ostalom, upravo i nemogućnosti tužiteljice, da dokaže svoje tvrdnje, da se radi o imovini stečenoj i održavanoj njezinim radom/plaćom i radom/plaćom prvotuženika, te inzistiranjem na imovini na kraju braka, dakle na rezultatu, a ne na početku i razvoju do samog rezultata, nastoji izbjeći i provođenje dokaza kojim bi se utvrdilo, kako nije moguće da je imovina stečena nakon 01. srpnja 1999. godine rezultat plaća nje i prvotuženika. U ostalom, tužiteljica da bi dokazala svoje navode, može jednostavno pristati na vještačenje koje su predložili tuženici. Vještačenje, kojim će se utvrditi kako je nastala imovina, koja je predmet njezine tužbe i to od početka njezinog braka s prvotuženikom u svibnju 1990. godine na dalje.

VIII/ Obzirom na prednje, tuženici inzistiraju na provođenju svih predloženih dokaza tijekom postupka, kao i na vještačenju predloženom u njihovom podnesku od 16. travnja 2018. godine, te uz dokumentaciju koja je u spisu, za potrebe vještačenja dostavit će se i druga potrebna dokumentacija i drugi dokazi, a sve kako bi se provelo sveobuhvatno vještačenje, a da se pri tome imaju u vidu i prihodi od rada/plaće tužiteljice i prvotuženika.

Hrvoje ZGOMBIĆ
Zvonimir ZGOMBIĆ
Slavica ZGOMBIĆ
svi zastupani po:

ABEL & GRENAČ & LEŽAIĆ
odvjetničko društvo d.o.o.
Zagreb, Ulica kralja Držislava 4
Tamara Abel, odvjetnik
Hrvoje Grenac, odvjetnik
Andrej Ležaić, odvjetnik